

MASON CROSS

"Sınır tanımayan bir adam,
sırf öldürmek için öldüren bir katilin peşinde."

AV MEVSİMİ

ROMAN

PANAMA

POLİSİYE GERİLİM

İNTİKAM PEŞİNDE, ACIMASIZ BİR SERİ KATİL.
AİLESİ İLE KARİYERİ ARASINDA KALMIŞ BİR FBI AJANI.
VE ASLA BULAŞMAK İSTEMEYECEĞİNİZ BİR ADAM.
AV BAŞLIYOR.

"Chicago Keskin Nişancısı" adıyla ünlenmiş Wardell, ölüm cezası infaz edilmeden iki hafta önce firar ettiğinde, FBI, yakalanması imkânsız gibi görünen kişilerin psikolojisi konusunda uzmanlaşmış Carter Blake'ten yardım ister. Üstelik Wardell, Blake'e hiç de yabancı değildir.
Blake, kariyeri hızla yükselen, meraklı ajan Banner ile birlikte Wardell'in izini sürmek zorundadır.
Bu sırada Wardell ise tüm Amerika'ya korku salmakta, önüne geleni öldürmektedir.
Ne var ki Blake ile Banner çok geçmeden davadan bertaraf edilirler. Sırf heyecan için cinayet işleyen bir adamın bir sonraki eylemini ümitsizce tahmin etmeye her çalıştıklarında, kendilerini yalanlarla ve yolsuzluklarla örülmüş bir olaylar ağının içinde bulurlar.
Blake eğer Wardell'i durdurmak istiyorsa öncelikle kuralları göz ardı etmeli ve tüm ülkeyi yerinden sarsacak bir cinayet komplosunu açığa çıkarmalıdır.

Mason Cross "Av Mevsimi" ile kural tanımıyor, adrenalin yüklü bir hikâye ile Jack Reacher'dan bu yana yazılmış en iyi karakterlerden birini ustaca harmanlıyor. Tüm gece bu kitabı okumaya hazır olun.
- Lisa Gardner -

ISBN 978-605-9127-40-0

₺17.00

/panamayayinevi
/panamayayincilik
/panamayayincilik
www.panamayayincilik.com

Av Mevsimi

Mason Cross

Panama Yayın No: 200

ISBN: 978-605-9127-40-0

Kitabın Orijinal Adı
The Killing Season

Çeviren
Merve Gözde Otlu

Genel Yayın Yönetmeni
Mustafa Demirer

Kapak Tasarımı
Leyla Çelik

Son Okuma
Elif Çelik

Birinci Baskı: Kasım 2015

Baskı-Cilt: Ayrıntı Matbaası
Sertifika No: 13987
Yayıncı Sertifika No: 18439

Copyright © The Killing Season by Mason Cross
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Telif Hakları aracılığıyla Panama Yayıncılık'a aittir. Yayınevinden izin almaksızın kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz. Kitabın ilk baskısı Orion, London tarafından yapılmıştır.

Panama Yayıncılık
Dr. Mediha Eldem Sokak
No: 60/2 Kızılay-ANKARA
Tel-Fax: (0.312) 432 14 89
www.panamayayincilik.com
info@panamayayincilik.com

AV MEVSİMİ

Mason Cross

Alison M. Bell'e

Eğer düşmanı da kendini de tanıyorsan,
yüzlerce savaş yapsan bile sonuçlarından
korkmana gerek yoktur.
(Sun Tzu)

BİRİNCİ GÜN

Yaptığım şeyi neden yaptığımı bilmek istediler.
Pekâlâ bayım, öyle sanıyorum ki
bu dünyada yalnızca kötülük var.
(Bruce Springsteen)

BİRİNCİ GÜN

ÖNSÖZ

Benim hakkımda bilmeniz gereken ilk şey, adımın Carter Blake olmadığıdır. Telefon geldiğinde içinde bulunduğum otel odası bana ne kadar aitse, bu isim de artık bana o kadar ait işte.

Fazla aşırıya kaçmayan oda, orta fiyatlı metropolit bir otelin yedinci katının kuzeybatı köşesinde, şehir manzaralı ve lükstü. Odayı beğenmiştim. Kaldığım on sekiz gün süresince amacına hizmet etmişti. Ne çok büyük ne de çok küçük olan şehir de hoştu. Çalışılabilecek, rahat bir ortam sunmuştu.

Aynı şekilde, kullandığım Blake ismine de son birkaç yıldır alışmıştım. Bana göre isimler otel odalarına oldukça benzer: Amacına uygun bir tane seçer, kullanabileceğin kadar kullanır ve zamanı geldiğinde bir sonrakine geçersin.

Saat sabahın beşi bile olmamasına rağmen, uyumaya çalışmaktan birkaç saat önce vazgeçtiğimden, cep telefonum titrediğinde tamamen uyanıktım. Bazı geceler böyle olabiliyor. Açma tuşuna bastım ve telefonu konuşmadan kulağıma tuttum.

"Blake? Orada mısın?" Hattın diğer ucundaki ses yorgun, bundan dolayı da huysuzdu. Aynı zamanda tanıdıktı.

"Neler oluyor?"

"Şu an mı? Kim bilir. Önemli olan iki saat önce olanlar."

Perde aralığından dışarı bakabilmek için oturduğum tahta sandalyede öne doğru eğildim. Şehrin ışıkları bana göz kırpıyordu. Yemi yutmamın beklendiğini biliyordum, bu yüzden tuzağa düşmedim, en azından doğrudan.

"Yoğundum, biliyorsun."

"Evet, biliyorum."

"Biraz dinlenmeyi umuyordum."

"Şanslısın. Değişiklik de dinlenmek kadar iyidir, öyle değil mi?"

Duraksayarak düşündüm ve "Nerede?" dedim.

"İlk olarak mı? Illinois. Chicago."

Saatime baktım, kadranın üzerindeki parlak noktalar, henüz sökmemiş olan şafağın kasveti içinde ışıldıyordu. Binanın altında bulunan garajda bir arabam vardı. Günün bu saatinde Chicago'ya üç saatte varabilirdim. Hatta belki iki buçuk saatte.

Sorulması gereken son bir soru kalmıştı. "Siyah mı, beyaz mı, gri mi?"

Duraksamanın ardından gelen seste, sesin sahibinin sırıtışını hissedebiliyordum.

"Çiğnenmiş kar kadar. Seveceksin."

İç geçirerek tekrar sandalyeye yaslandım ve yenilgiyi kabul ettim. "Pekâlâ," dedim. "Bana iki saat önce ne olduğunu anlat.

1

İKİ SAAT ÖNCE
02:37

Dolunay, sakin bir okyanus gibi dalgalanan geniş çayırların üzerinde devasa bir şekilde asılı duruyordu. Kuzey yarımkürede ekimin son günleriydi, yani avcıların mevsimiydi.

Bu düşünceye filozofça iç geçiren Wardell, küçük camdan geceyi izliyordu. Böylesine bir karanlığın içindeyken doğrudan bakıldığında göz kamaştıracak kadar parlayan ay, kilometrelerce ötesinin görülmesini sağlayacak şekilde etrafı aydınlatıyordu. Yazık ki çayırlar dışında görülecek bir şey yoktu. Kilometreler boyu uzanan hiçlik, ufka dek devam ediyordu. Yine de bakmaya devam etti. Bu esnada düşünüyor ve bedenini ıssız otobanda ilerleyen aracın ritmik sarsıntılarına bırakıyordu.

Çeşitlilik olmamasına rağmen, ya da belki tam da bu sebeple, Wardell manzarayı sevmişti... *Huzur vericiydi.* Huzur verici aradığı kelimeydi. Ay ışığının aydınlattığı çayırlar, Simon ve Garfunkel'in "Amerika" isimli şarkısından bir mısrayı hatırlatıyordu. Genellikle pop müzik sevmezdi,

ancak "Amerika" en sevdiği melodilerden biriydi. Keşfetmeye dayalı bir seyahate çıkan iki âşığın hikâyesini anlatan şarkı, gençliğin getirdiği iyimserlikle başlayıp, boşluk ve hayal kırıklığıyla sona eriyordu. Wardell işlenen duyguyu beğenmişti.

Wardell'in zevklerinin çağdaş pop müziğine en yakın hali bu Simon ve Garfunkel şarkısıydı, bu aynı zamanda onu eski birliğindeki ilkel insanlardan ayıran bir başka özellikti. Diğer adamlardan çoğunun müzik zevkinde can sıkıcı bir benzerlik vardı: Yaygın şekilde dinlenen hard rock ve rap. Nickelback ve Kid Rock. Yüksek sesli, yatıştırıcı şeyler işte. Dinlediği müzikle, içtiği pahalı kahveyle, okuduğu kitaplarla arkasından dalga geçtiklerine emindi. Hiç kimse Wardell'in yüzüne karşı bir şey söyleyemiyordu, o hatayı sadece bir kez yapmışlardı.

Bunu anımsayınca zevkle gülümsedi ve yeni oluşan bir krampı rahatlatmak için esnettiği ellerine baktı. Sonra sakalını kaşımak için sağ elini yüzüne doğru kaldırdı, tabii sol elini de beraber kaldırmak zorunda kalmıştı.

Clarence, yanındaki sıska, hasta görünüşlü adam uyuyordu veya uyuyormuş gibi yapıyordu; bu huzur sessizlik olduğu sürece Wardell'in umurunda değildi. Clarence yanına ilk oturduğunda onunla konuşmaya çalışmış ve sohbet başlatma çabaları açıkça görmezden gelinen birçok insandan daha uzun süre bu çabasını sürdürmüştü. Sonunda Wardell onu her zaman işe yarayan bakışıyla susturmayı başarmıştı. Bu bakış, karşıdakine ciddi bir fiziksel hasardan kaçınmak için en son şansı olduğunu bildirirdi. Buradaki püf noktası kesinlikle ciddi olduğunu göstermekti.

Clarence konuşkan olduğu için özür dilerken bunu az

kalsın test edecekti, ama mesaj alınmıştı; şu an sessizdi. Asıl önemli olan da susması ve Wardell'in omzunda uykuya dalmayacak kadar farkındalığı olmasıydı. Onun yerine omuzlarını kamburlaştırıp rahat olmadığı belli olan bir pozisyonda ellerine doğru yaslanmıştı.

Tamamen imkânsız olmasa da, Wardell'in bir yol arkadaşı olması sıra dışı bir durumdu. Ona eşlik eden bir konvoy olmadan seyahat etmesi daha da olağan dışıydı. Daha önce, genellikle hareketlerine dikkat çekilmek istenmediği durumlarda oldukça mütevazı bir şekilde nakledilmişti; ancak eşlik eden koruma arabaları veya motosikletleri olmadan, sadece bir araçla taşındığı şu anki gibi bir durumu hatırlayamıyordu. Belki artık ona gösterilen ilgiyi hak etmediğini düşünüyorlardı. Belki de maiyeti bütçe kesintilerine kurban gitmişti; ne de olsa seçim yılının ortasındaydılar. Ya da bu, ününün oldukça gerilemiş olduğunu ve gücü elinde tutanların artık eskisi kadar önemsemediğini kanıtlıyordu.

Bakışlarını tekrar cama çeviren Wardell'in kafasında şarkı çalmaya devam ediyordu. Sessizce dudaklarını nakaratla beraber hareket ettirdi.

Amerika'yı bulmaya gidiyorum.

Amerika. Onun büyük bölümünü görmemişti, yeterli bile değildi.

Bazı şeyleri düşünmek için bol bol zamanının olmasıyla, eskiden oldukça küçük düşündüğünü fark etmişti. Kendini tek bir avlanma sahasıyla, tek bir şehirle sınırlamış, asıl yapması gerekeni ancak fırsatı kaçırdıktan sonra anlamıştı. Şehirden şehre, eyaletten eyalete, doğudan batıya iz sürmeye girişilmeli, daima kabaran bir orman yangını gibi

yayılarak ismini, kendisine vermeyi reddettikleri büyük şeyi, ülkenin derisine kazımalıydı. Gözlerini kapatarak sessizce bir isim söyledi.

Juba.

Ellerini tekrar esneterek bileklerini daha kötü aşındırmasın diye kelepçelerin yerlerini değiştirdi ve bacaklarının üstüne yerleştirdi. Oradaki kaslar sıkı ve yapılı ve tıpkı vücudunun geri kalanı gibi sağlamdı.

Wardell'in durumunda olan birçok adam kendini bırakırdı. Kilo alır, gevşek ve sarkık bir hale gelir, içebildikleri kadar çok sigara içer ve günde on altı saat uyurlardı. Bunu yıkıldıkları, parçalandıkları için yapar, *ne anlamı var* diye düşünürlerdi.

Ama Wardell değil. Birlikteki günlerinden bu yana fitness egzersizlerini devam ettirmiş ve son beş yılda bunu daha da yoğunlaştırmıştı. Güne mekik ve şınavla başlıyor ve hepsini yirmi kez tekrar ettikten sonra, her elde yüz kere olmak üzere tek elli şınavlara geçiyordu. Oldukça boş olan zamanı, aynısını öğlen ve ışıklar sönmeden önce de tekrar edebilmesi için bol bol yetiyordu. Her gün hücresinde dört yüz elli santimetrelik bir daire çizerek on altı kilometre yürüyordu. Bu tahmin edilebilir yolun avantajı ise, tüm bunları yaparken aynı zamanda okuyabiliyor olmasıydı; vücudunu şekle sokarken zihnini de eğitiyordu. Çünkü diğer adamların bilmediği bir şeyi biliyordu.

Wardell yoluna devam ediyordu çünkü asıl mesele buydu. Onu kapalı tuttukları beş yıl içerisinde kırıp yıpratamamışlardı ve kalan iki haftada da yapamayacaklardı. Bu akşam uzun zaman sonra ilk kez akşamüstü egzersizini kaçırmıştı ve vücudu bir bağımlının uyuşturucu istemesi gibi alıştığı programı istiyordu.

Bir şeyleri yoluna koymak, işini daha da büyütmek için çok geç olabilirdi; ama bu uysalca kaderini kabul edeceği anlamına gelmiyordu. Onun ölümünü izlemeye gelecek olan herkes, yaratıcısıyla buluşmaya giderken *iyi* görünen bir adama şahit olacaktı. Orada kimin olacağını merak etti. Muhtemelen vali ve belki de onu getiren, Steward denen adam. O kalleş Hatcher kesinlikle orada olurdu. Wardell ayağa kalkıp ona ayrılan zamanı sonuna kadar kullanarak oradaki herkesin gözünün içine bakar ve onları cehennemde görüşeceğini söylerdi. Ve onları inandırırdı da.

Buradaki püf noktası kesinlikle ciddi olduğunu göstermekti.

Caleb Wardell ulusal radardan düşmüş olabilirdi, ancak gördüğü son insanların onu iyice hatırladığından emin olurdu.

Aracın yavaşlamasıyla vücudu hafifçe ileri doğru kayarken daldığı derin düşüncelere de bir son verdi. Anlamsız bir refleksle, içgüdüsel olarak ileri baktı. Ancak bu bir tur otobüsü değildi, ortadaki koridora doğru eğilince direkt olarak şoförü ve yolu görecek değildi. Bunun yerine, cama doğru yaklaşıp sol gözünü kapatarak sağıyla daha iyi görmek için başını yanlamasına cama yasladı.

Yaklaşık iki yüz yetmiş metre ileride bir çift araba farı görülüyordu. Ay ışığına rağmen dar görüş açısı, farların hangi tip bir araca ait olduğunu belirlemeyi engelliyordu. Kırmızı ışığın önünde onlara el sallayan bir siluet, aracının bozulduğuna işaret ediyordu. Wardell yolun ilerisini görmeye çalışarak bakmaya devam etti. İçinde bulunduğu zırhlı araç, yolun merkezine doğru kayarak Wardell'in sözünü dinlermişçesine bozulmuş araçtan uzaklaştı. *Bozul-*

muş araba kesinlikle bir arabaydı. Sedan tipi otomobilin kan kırmızısı rengi aracın far ışığında parlıyordu. Yolun biraz daha ilerisinde gökyüzünü gölgeleyen bir şekil vardı, muhtemelen bir çiftlik evi ya da bir ahır.

Gecenin bir yarısında ve bulundukları hiçliğin ortasında, kilometrelerce herhangi bir yapıya, bir yan yola rastlamamış veya yarım saattir başka bir araçla yolları kesişmemişken, aynı anda hem bir bina ortaya çıkmış hem de bir araç arızalanmıştı.

Zırhlı araç tekrar hızlanmıştı. Sürücüsü Wardell kadar deneyimli olmasa da tamamen bir aptal değildi. Hem kırmızı araç hem de el sallayan adamdan uzaklaşarak ilerlediler. Adam, zırhlı araç ona henüz ulaşmadan el sallamayı kesmişti. Sürücüyü dikkate almadan bakışlarını küçük arka cama sabitlediğinde, bir saniyeliğine bakışları Wardell'le kesişti. Adam, yardım etmek için durmadılar diye hayal kırıklığına uğramış veya sinirlenmiş gözükmüyordu. Oldukça sakindi ve bir şeye odaklanmıştı.

Araç gittikçe hızlanırken, bir ahır olduğu netleşen eski bina görüş açısına girmişti. Sağlam yapılı, dokuz metre yüksekliğinde ve üçgen çatılı bir binaydı. İçinde bulunduğu her tür durumu ve çevreyi profesyonel bir gözle değerlendirmeyi alışkanlık haline getiren Wardell, hem saldırı hem savunma açısından gözetleme için en uygun yerleri bulurdu. İki açıdan da uygun olan ahır, kesinlikle yol üzerinde gördüğü en iyi noktaydı.

Ahıra kırk beş metre kalmıştı ve Wardell yapının yola oldukça yakın olduğunu görebiliyordu. Belki de zamanında bir parçası olduğu çiftlik evi anayolun yapımı sırasında yıkılmıştı.

Bir şeyler olmak üzereydi, bundan emindi.

Bakışlarını çatıya çevirerek tam rüzgârgülünün yanında seçebileceği pozisyonu düşündü. Çatının kenarında doğru olmayan bir şey vardı, sanki—

Ahırın tam aksi yönünden büyük, sağlam ve boyun eğmez bir güç aracın sol tarafına çarptı. Araç yatay olarak yoldan çıkmıştı ve tepetaklak yuvarlanmasına sebep oldu. Wardell bir an için yerçekimsiz bir ortamda olduğunu sandı, ama sonra yerçekimi güçlü bir sarsıntıyla tekrar devreye girdi ve araç yanlamasına durdu.

Sesler, kokular, gürültü ve acı kafa karıştırıcı bir parazit dalgası içinde birbirine karışmıştı. Wardell, bağırışlar ve birçok silahın ateşlenmesinden sonra birinin inlemesini duyabilmişti; dumanla karışan benzin ve kesilmiş metal kokusunun yanı sıra, kendi kanının tadını hissedebiliyordu. Olanları kafasında oturtmak için başını sallıyordu. Sonra büyük eller omuzlarını kavramış ve onu soğuk ay ışığının altında yatması için araçtan sürükleyerek çıkarmıştı.

Temiz havanın yardımıyla boğazı ve görüşü açılmış, olanları anlaması kolaylaşmıştı. Başının arkasına bastırılan bir silahın namlusuyla harap olmuş araçtan uzağa doğru iteklendiğinde, yana doğru bakarak iki eyalet polisinin kanlı bedenlerini ve zırhlı aracın enkazının yan tarafına gömülmüş sarı inşaat vincini gördü. Ardından biri başına vurdu.

"Yürü."

Mesajı alan Wardell ileri doğru baktı. Sadece bir kelimeyle bile Doğu Avrupa aksanıyla konuştuğu anlaşılan adam, belki de Rus'tu. Bu oldukça garipti, çünkü Wardell hiç Rus öldürdüğünü hatırlamıyordu. Yoldan yirmi adım

uzaklaştığında bacaklarına aldığı tekme yüzünden yere yuvarlanırken, düşüşünü yavaşlatmak için kelepçeli ellerini kaldırmayı başarmıştı. İki saniye sonra gelen ve yüzü çamura gömülen Clarence o kadar şanslı değildi. Ciyaklayarak ve burnundan kanlar akarak yere yuvarlandı. Sadece elleri silahlı üç adama baktı. Hiçbir şey söylememişti ki bu Wardell'in düşündüğünden daha zeki olduğunu gösteriyordu. Clarence'ı iki kolundan yakalayan adamlar, onu Wardell'in olduğu yere doğru sürükledi.

Clarence sol kolu tutan adamı sahte araç arızası sahnesinden hatırlayan Wardell, sağ kolu tutan adamın siyah boğazlı kazağın üstüne kahverengi deri ceket giydiğini gördü. Diğer ikisinden daha kısa olmasına ve patron hissi vermesine rağmen fiziksel işten kaçmıyordu. Wardell'in yanında duran ve soğuk havaya rağmen kırmızı dar bir tişört giyen adam ise bir ayı kadar yapılı ve kıllıydı. Elinde tuttuğu pompalı tüfek ise eski bir Remington 870'ti.

Aksanlı bir İngilizceyle konuşan ve boğazlı kazak giyen adam, "Seni tekrar görmek güzel, Clarence," dedi. Wardell'i tamamen görmezden gelmişti.

Şaşıran ve birden öfkelenen Wardell, Clarence'a baktı. Bu olay *onunla* mı ilgiliydi yani?

Boğazlı kazaklıya bakan Clarence'ın elleri kelepçe yüzünden birbirine kenetlenmişti. Konuşmak için cesaretini kazanmaya çalışırken hızlı hızlı nefes alıyordu. "Beni öldürme," dedi. Kırık burnu yüzünden söyledikleri *bedi öldürbe* diye duyulmuştu.

Homurdanan boğazlı kazaklı eğleniyor gibiydi. "Henüz değil." Kesinlikle Rus'tu.

Ayı gibi yapılı olan adam bir uyarı yapmaksızın bir

adım öne atılarak Wardell'in karnına tekmeyi geçirdi. Wardell ciddi hasar almamak için tam zamanında karın kaslarını sıkıştırdı, ancak yine de öne eğilip birkaç kez öksürerek numara yaptı.

"Peki ya bu?" diye sordu benzer, ama daha belirgin aksanlı olan ayı.

"Bizi ilgilendirmez. Hallet onu."

Hâlâ eğilmekte olan Wardell, diğer ikisinin dikkatlerini Clarence'a çevirdiği sırada, ona tekrar tekme atıp sırtının üstüne devirerek ağırlık merkezine temiz bir atış yapmayı planlayan ayının kendine doğru yaklaştığını gördü. Hata.

Kelepçeli elleriyle tekmeyi yakalayan Wardell ayağını sağlam yere bastıktan sonra itti. Acıyla bağıran koca adam geriye doğru devrilirken Wardell de onu takip ederek doksan kiloluk cüssesiyle adamın boğazını dirsekledi. Boynumun içinden gelen tatmin edici çatırtı adamla işinin bittiğini gösteriyordu. Diğer iki Rus hâlâ tepki vermeye çalışırken Wardell kelepçeli ellerinde pompalı tüfekle ayağa kalkmıştı bile. Tetiği çektiğinde boğazlı kazaklının göğsü kırmızıya boyanan sisin içinde kayboldu. Silahın pompasını çektiği sırada kelepçeler de kollarındaki deriyi yırtmıştı; silahı bağırarak doldurdu. İçgüdüsel ve pratik olan saldırı hem hareket eden bir hedef olmasını hem de rakibinin cesaretini kırmayı sağlamıştı.

Üçüncü Rus'un sinirleri sağlamdı, ancak kötü bir atıcıydı. Silahını ateşlemişti ama kurşun Wardell'in yanına bile yanaşmamıştı. Pompalıyı hizalamak için vücudunu kelepçeler izin verdiğince yanlamasına çeviren Wardell, Rus'un başının dörtte beşini uçurdu; budanan ceset kesilip devrilen

bir ağaç gibi yere devrildi. Son silah atışı diğerinden daha uzun yankılandığı hissini vermişti, onu takip eden sessizlikte avcıların ayı tüm duygusuzluğuyla parlıyordu.

Yeni bir mermiyi yerine yerleştiren Wardell kelepçelerin sol bileğindeki açık yaraya temas etmesiyle irkildi. Enkaz halindeki araca baktı ve anahtarın ölü eyalet polislerinden birinin üstünde olmaması durumda ne kadar yaratıcı olması gerektiğini düşündü.

"Te-teşekkürler," dedi arkasından gelen şaşırmış, boğuk bir ses.

Clarence'ı tamamen unutmuş olan Wardell başını çevirdi. Hâlâ dizlerinin üstünde sürünmekte olan cılız adamın gözlerinde dehşete düşmüş ama umutlu bir ifade vardı. Wardell bu ifadeyi çocukken metodik bir şekilde açlığa terk ettiği tavşana benzetti.

"O adamlar, onlar—"

"Besbelli," dedi Wardell sözünü keserek. Onun için kim, ne ve nedenin bir önemi yoktu.

Sesindeki bir şey diğer adamın büzülmesine ve gözlerinin kocaman açılmasına neden olmuştu. "Beni vurmayacaksın, değil mi?" Yüzünde *bu işte birlikteyiz* diyen tedirgin bir gülümseme vardı.

Pompalı tüfeğe, kanlı bileğine ve sonra Clarence'a bakan Wardell gülümseyerek başını iki yana salladı. Ardından pompalıyı elinde döndürerek kabzasını adamın yüzüne indiriverdi.

Clarence fazla gürültü yapmadan yere devrildi, Wardell ise elinde sopaya dönüştürdüğü silahı tekrar sıkıca kavradı. Clarence'ın yüzünün tam ortasına indirdiğinde burun ve kıkırdağın henüz kırılmadığını hissetti. Yüzün

kemik yapısı üçüncü seferde nihayet parçalanana kadar aynı bölgeye üç kez daha vurdu. Sonrasında saymayı ve düşünmeyi bırakmış, Clarence'ın başından geriye sıvı ve küçük parçalar kalana kadar darbeleri indirmeye devam etmişti.

Kolları yorulmaya başlayınca durdu ve adrenalinin zayıflayan bir dalga gibi vücudunu terk etmesine izin verdi. Nabzı normale dönmüştü. Kir, ter ve kanla kaplı olduğunu görünce kendine iğrenerek baktı. Oonda kusma isteği uyandıran, birazı kendinin ama çoğu Clarence'ın olan, çok fazla kan vardı üzerinde. Kirli olmaktan ve pislikten nefret ediyordu.

Beş dakika sonra ölü polislerden birinin üzerindeki kelepçe anahtarını bulmuş ve turuncu hapishane tulumundan kurtulmuştu. Olabilecek en iyi şekilde yüzünü ve kollarını onunla temizledikten sonra tulumdan kurtulan Wardell, kıyafet seçeneklerini değerlendirdi. Pislik hem kullanım hem de estetik açıdan zorluk yaratıyordu: Son iki Rus'un ve Clarence'ın kıyafetleri söz konusu bile değildi, bu da geriye büyük adamı bırakıyordu.

Omuz silkti ve Rus'un üzerinden çıkardığı pantolon ile tişörtü giydi. Giysiler üzerinde sirk çadırı gibi durmuştu. Enkaza geri dönerek silah seçeneklerini değerlendirdi. Ölü gardiyanların yarı-otomatik Smith & Wesson marka tabancaları vardı. Sürücününkiyse hâlâ kılıfındaydı.

Çömelerek ezilmiş aracın içine, ön koltukların arasındaki yere baktı. Orada gördüğü şey uzun süre hapsedilmenin zaman algısını tamamen yok etmesinin mümkün olup olmadığını düşünmesine sebep oldu çünkü bugün kesinlikle aralığın yirmi beşiydi.

Teleskopik görüşlü Heckler & Koch marka PSG1 tüfek, iki polisin de kolayca ulaşabileceği bir yerde duruyordu. Pek çok şey için işe yarar olduğu gibi, kendisi gibi kaçakları halletmek için de iyiydi.

Oldukça güzel bir şeydi, neredeyse çölde kullandığı silahlar kadar güçlü ve keskindir. Aslında *daha* keskindi, çünkü kolluk güçlerinin kullanması için tasarlanmıştı ve askeriye için gerekli olan ağırlık ve dayanıklılık koşullarını sağlamak zorunda değildi.

Tüfeği yanına alma arzusuna yenik düşmeden önce lojistik ve kullanım bakımından silahları değerlendiriyormuş gibi yaptı. Smith'lerle karşılaştırıldığında tüfeğin onu biraz da olsa yavaşlatacağı kesindi. Ama bunun için eğitilmişti, olması gereken buydu.

O sırada ahırın çatısını hatırlayan Wardell, oraya baktığında çatının koyu mavi gökyüzüyle kesiştiği yerde hiçbir şey göremedi. Muhtemelen en başından beri çatıda kimse yoktu.

Bir kilometre güneydeki ağaçlık alana yönelen Wardell, tüfeği omzunda ahırın çatısına son bir kez baktıktan sonra kayboldu.

Amerika'yı bulmaya gidiyordu.

2

05:06

Telefonun çalmasından dokuz ve konuşmanın bitmesinden yedi dakika sonra duş almış, tıraş olmuş dolaba yönelmiştim.

Kömür grisi tek düğmeli bir ceket, beyazımsı bir gömlek ve İtalyan ayakkabıları gösterişten kaçınmak için seçmiş olsam da, takımın tamamı ufak bir aile arabası değerindeydi. Dolapta birbiriyle özdeş üç takım daha vardı. Onları sonra alacağımı düşünerek dolabın kapağını kapattım.

Çabucak giyinerek omuzluğumu taktım. Yatağın başındaki komodinin çekmecesinden bir Beretta 92FS çıkardım ve şarjörünü çıkardım. On yedi adet dokuz milimetrelik parabellum kurşununun yerinde olduğunu kontrol ettikten sonra şarjörü yerine takıp emniyet kilidini de açarak silahı kılıfına yerleştirdim. Ceketimi giydikten sonra otel odasının diğer tarafında duran ve üzerinde ihtiyacım olan üç nesneyi bulunduran çalışma masasına yöneldim. İlki içinde tam bin dolar, Carter Blake isimli bir ehliyet ve platin Amex kart bulunduran bir cüzdandı. İkincisi deri taşıma

çantalı bir Dell Latitude dizüstü bilgisayardı. Sonuncu ise garajda bekleyen arabanın anahtarlarıydı.

Cep telefonuma uzandığım sırada donup kaldım. Her on beş dakikada bir hafızada bulunan rastgele bir resme dönüşen ekran koruyucu uzun zamandır görmediğim bir resme dönüşmüştü: Yirmili yaşlarında, açık sarı saçları ve uzun kirpikleri olan bir kadın kameraya gülümserken gözlerini güneşe karşı korumaya çalışıyordu. Arka planda ise artık orada olmayan bir dönme dolabın kıvrımı görülüyordu. Yer Astroland, Coney Adası. Carol'un sakladığım tek fotoğrafı buydu.

Telefonu cebime atmadan önce resmi değiştirmek için ekrana dokundum.

Telefonumun çalmasının üzerinden henüz on beş dakika geçmemişken, direksiyonun başına geçmiş ve Chicago'ya doğru yola koyulmuştum.

3

07:40

2111 Roosevelt Caddesi'nde bulunan FBI binası, on katlı ve genişliği uzunluğundan daha fazla olan bir cam ve çimento tabakasıydı. Bel hizasındaki çelik bir çitin arkasında, mükemmel şekilde uzanan ve kaldırımla birleşen çimenliğin gerisinde belli belirsiz duruyordu. Hava aydınlanmaya başlasa da, sokak lambaları ve binanın dış aydınlatması parıldamaya devam ediyordu.

Çitin içerisindeki ana kapıdan geçip güvenlik bariyerinde durdum. Camı indirdiğim sırada yaklaşan üniformalı güvenlik görevlisine adımın Blake olduğunu ve Yetkili Özel Ajan'la bir toplantım olduğunu söyledim. Beni beklediğini gösterircesine başını salladı ve şapkasına dokunduğu sırada bariyer kalktı.

Resepsiyonda karşılığında ince tabakalı bir ziyaretçi kartı aldığım silahımı teslim ederek metal detektöründen geçtim ve söylediklerime arada bir homurdanarak cevap veren, suratsız bir ajan onuncu kata kadar bana eşlik etti. Şehrin şafak vaktindeki muhteşem manzarasını gören geniş bir odaya yönlendirilmiştim. Camın önünde büyük bir çalışma masası vardı ve arkasında da bir adam oturuyordu.

Beklediğimden daha genç olan, hatta elli yaşında bile göstermeyen adam, yüksek kalite Brooks Brothers bir takım ve yakası düğmeli bir gömlek giymiş, koyu renk bir kravat ve çerçevesiz bir gözlük takmıştı. Simsiyah saçları, dökülüyor olmalarını saklamaya çalışmaksızın belirgin, vurgulu bir şekilde geriye yapıştırılmıştı.

Ayağa kalkma veya el sıkma zahmetine girmedi. Masasında kalın bir dosya duruyordu.

Bir anlığına kapıda bekledim, beni yukarı getiren suratsız ajan kapıyı arkasından dikkatlice kapattı. Koridora geçerek,

"Donaldson," diyerek selam verdim.

"Doğru. Blake, değil mi? Buraya beklediğimden daha hızlı geldin."

"Trafik yoktu."

"Chicago'ya ilk gelişin mi?"

"Uzun zamandır ilk kez."

Sandalyesinde öne eğilerek masaya ellerini koyan Donaldson, toplantının karşılaşma kısmını başarıyla tamamladığımızı ima ediyordu. İpucunu alarak konuştum: "Yani, birini bulmanız gerekiyor."

Konuşmaya çekinerek bir anlığına duraksadı. "Bu konuşma bu odayı terk edemez."

"Sorun değil. Twitter kullanmıyorum."

Gülümsemedi. "Caleb Wardell'in kim olduğunu biliyor musun?"

Orijinal davayı yakından takip etmemiş olsam da isim tanıdıktı. Belli bir seviyeye kadar ünlü olunca, ismin genel olarak hatırlanıyordu. "Tabii ki," dedim. "Keskin nişancı. Ama hapishanede, değil mi?"

Donaldson hiçbir şey söylemedi.

"Anlıyorum."

"Bu sabah hapishane nakil aracından kaçtı. Görünüşe göre bir çeşit pusu kurulmuş, muhtemelen mafyayla alakalı. Wardell arada kalmış ve kaçmayı başarmış."

"Ve sen de kimse öğrenmeden durumu düzeltmek istiyorsun."

"Kısaca."

"Bir soru sorabilir miyim?"

"Elbette."

"Beni kim tavsiye etti?"

Donaldson'ın dudakları ağzının iki yanına doğru bir santimetre kadar kaydı, gülümsemeye çalıştığını düşündüm. "Geri çevirmesi akılsızlık olacak bir tavsiyeydi diyelim."

"Ama sevmek zorunda değilsin."

İç geçirerek ayağa kalktı ve ellerini masaya dayadı. "Bak, beni yanlış anlama. Alabileceğim bütün yardıma ihtiyacım var. Bir görev timi oluşturuyoruz ve adamlarım beğense de beğenmese de bize yardımı olabilecek özel yeteneklerin olduğu söylendi. Muhtemelen beğenmeyecekler."

"Sorun değil, beğenilmemek konusunda oldukça tecrübeliyim."

"Bunu duyduğuma sevindim. Bir saat içinde görev timinin başındakilerle bir brifing yapılacak. Bize yardım edebileceğini düşünüyor musun?"

Yavaşça başımı onay verircesine salladım. "Şartlarımdan haberiniz var mı?"

"Sanıyorum ki ödeme... Ajansınızla çoktan konuşuldu."

"Evet, ama bir işi almadan önce üç kural koyarım," dedim.

"Dinliyorum."

"Bir: Ödemenin yarısı önceden, yarısı adamınızı yakalayınca. İki: Yalnız çalışırım, saat dokuzdan beşe ofiste olmam. Adamı yakaladıktan sonra ekiple kaynaşıp bira içmeye gitmem. Eğer beni satın alıyorsanız, ekstra bir kaynak satın alıyorsunuz demektir, o kadar."

"Peki ya üç?"

"Üçüncü ise, eğer bana adamınızı yakalamam için para veriyorsanız, bunu kendi yöntemlerimle yapmam için veriyorsunuz demektir. Benim yolum en çok işe yarayan neyse odur, bazen tamamen yasal, bazen de değildir. Sizden istediğim, işimi yaparken attığım her mantıklı adım yasayı teknik olarak çiğnese bile peşime düşmeyeceğinizin garantisidir."

Donaldson lafımı kesmek için ağzını açtığında elimi kaldırarak onu durdurdum.

"Mantıklı olanın ne olduğuna sizin karar vermenize izin vereceğim. Burada boş bir çek istemiyorum."

Kaşlarını çatarak başını cama doğru çevirdi. Beş adım ilerleyerek masanın önündeki sandalyeye oturdum. Sessizliği doldurmak için, "Güzel manzara," dedim.

"Güzel şehir, Bay Blake."

"Büronun manevi merkezi, değil mi? Burası Hoover'ın başladığı yer."

"Tarihi iyi biliyorsun. Bay Hoover bizi yoktan var etti."

"Ve Bay Dillinger da ona biraz yardım etti tabii ki."

Yüzü tamamen tepkisizdi. Etkilendi mi, yoksa alındı

mı anlayamıyordum. Masaya koyduğum sağ elime sanki daha önce hiç görmediği tipte bir cihaza bakan bir bomba imha uzmanıymış gibi bakıyordu. "Neyin mantıklı olduğuna ben mi karar vereceğim?"

"Öyle söyledim."

Donaldson bana bir süre baktıktan sonra uzandı ve elimi sıktı. "Hoş geldin."

4

09:05

Elinden geleni yapmasına rağmen, Özel Ajan Elaine Banner geç kalmıştı.

Yetkili Özel Ajan ile saat tam dokuzda gerçekleşecek acil durum toplantısını haber veren telefon, saat sekizi biraz geçe gelmişti. Bu, sene boyunca katılmayı başardığı ilk veli toplantısını daha onuncu dakikasında terk etmek zorunda olması demekti. Bu Annie için bir başka kenara atılan sorumluluk, bir başka hayal kırıklığı demekti. Annie'nin doğum gününde Indianapolis'e gitmek zorunda kaldığı zamanki kadar büyük bir şey değildi; yine de ufak hayal kırıklıklarının gittikçe büyüdüğünü biliyordu ve bu konuda devamlı olarak suçlu hissediyordu. Banner, Mark evden taşındıktan sonra işler daha kolaylaşır diye düşünmüş olsa da, bu yanılsama fazla uzun sürmemişti.

Berbat işinin ufak bir telafisi vardı, yaşam dengesi: Toplantıdan aniden çıkması, diğer annelerin normalde gösterdikleri kendini beğenmiş bakışlara ve gülümsemelere sebep olmamıştı. Nasıl bir işte çalıştığını biliyorlardı. Geçen seneki Markow dosyasından sonra *Times*'ta yayınlanan makaleyi hepsinin okuduğunu biliyordu. Kapıdan çıktığı sı-

rada sınıfa yayılan ve kendisinin duymadığı büyük heyecan dalgasını hissedebiliyordu: Annie'nin FBI ajanı annesi, acil bir telefon görüşmesinin ardından aniden sınıfı terk etmişti.

Sonrasında, Annie'nin okuluyla Federal Soruşturma Bürosu'nun Chicago genel merkezi arasında, trafiğin en yoğun olduğu saatte üç milyon insanın bulunduğu mesafedeydi. Tüm ihtimaller düşünüldüğünde, Banner buzlu cam kapıları itip konferans salonuna girdiğinde, beş dakika gecikmenin kabul edilebilir olduğunu düşünüyordu.

Aydınlık, geniş ve az eşyayla döşenmiş odada sadece uzun bir toplantı masası, birkaç sandalye ve uzak köşesinde de bir kahve makinası vardı. Odada dört erkek vardı: İkisi birbirinden uzakta ve sırtları kapıya dönük şekilde, diğer ikisi de masanın öbür tarafında ve birbirine yakın şekilde oturuyordu. Masanın karşısında oturanlardan biri Yetkili Özel Ajan'ın yardımcısı Dave Edwards, diğeri ise Yetkili Özel Ajan'ın kendisiydi: Walter F. Donaldson. Birbirleriyle oldukça uyumsuzlardı. Altmış yaşında olan Edwards tıknazdı ve ucuz takımının içinde mevsime rağmen terliyordu. Daha yetkili olmasına rağmen Donaldson yaşça diğerinden daha küçük olan Donaldson, tarz ve özenli giyinmişti.

Masada Banner'ın tarafında olanlar içeri girmesiyle birlikte dönüp ona baktılar. Kapıdan en uzağa oturan adamı tanımıyordu, ancak en yakında oturan Steve Castle'dı. *Lanet olsun*. Kırklı yaşlarının sonlarında olan Castle'ın saçlarında griler olsa da, en az on yaş daha genç gösteriyordu. Yüzündeki ifade ise beş dakika gecikmenin mazur görülebilir olmadığını gösteriyordu.

Kapıya en yakın olan sandalyeye oturan Banner, "Geç kaldığım için üzgünüm," dedi.

Edwards ve Donaldson ona selam verirken, Castle buz gibi sessizliğini korudu. Kısa ama sıcak bir şekilde gülümseyen dördüncü adam içinse... *Tarif edilemez* denebilirdi. Ortalama boy ve vücut yapısı, koyu renk saçlar ve iyi bir tıraşa sahip olan adam iyi görünüşlüydü ama o kadar da özel değildi. Eğer illa ki söylemek gerekse, hakkında ayırt edici tanımlama yapılamayacak bir adamdı. Takım elbise giymesine rağmen kravat takmamış olması, en azından bürodan biri olmadığını gösteriyordu.

Tek bir bakışla tüm bu gözlemleri yaptıktan sonra başını çeviren Banner, masada Edwards'ın önünde üstü kapalı ve düzgün bir şekilde duran fotoğraflardan başka bir şey olmadığını fark etti.

"Hepimiz burada olduğumuza göre," diye söze başlayan Donaldson, sesinde hafifçe hissedilen Güney Boston aksanıyla konuşmaya devam etti. "Doğrudan konuya gireceğim. Bir sorunumuz var."

Başını sallayan Banner dinlemeye devam etti. Tabii ki bir sorun vardı, onun asıl merak ettiği ne tarz bir sorun olduğuydu. Belki de Başkan, ara dönem seçimlerinden önceki şehri gezme planı hakkında tekrar fikir değiştirmişti.

Bir haber spikerinin sıkıcı işleri daha az deneyimli meslektaşına devretmesi gibi Donaldson da başını Edwards'a çevirdi.

Dikkatlerini verdiklerinden emin olmak için önce Banner'a sonra da Castle'a bakan Edwards konuşmaya başladı. "Bu sabah saat üç sularında USP Marion'dan Terre Haute'deki federal cezaevine iki mahkûm taşıyan bir nakliye

aracı, eyalet yolunun yaklaşık on altı kilometre ilerisinde pusuya düşürüldü." Kurduğu cümle için sanki büyük efor sarfetmiş gibi, nefes almak için bir anlığına duraksadı. "Elemanlarımızın yerel kolluk kuvvetlerine yardım etmesiyle karma ve koordine edilmiş bir inceleme gerçekleştirdik. Görünüşe göre araçta olan iki eyalet polisi de öldürülmüş ve destekleri de yokmuş. Yolcuların durumunu düşünürsek, neden destekleri olmadığını hâlâ araştırıyoruz."

"Kimi taşıyorlarmış?" diye sordu Castle.

Edwards lafının bölünmesine birazcık sinirlenmiş görünüyordu, ancak bilerek verdiği ara düşünülürse bu biraz samimiyetsizdi. Edwards'ın sandalyesinde geriye yaslanmasıyla bir gıcırtı duyuldu. "Saldırının hedefi olan adamın bu olduğunu düşünüyoruz." Fotoğraflardan birini kaldırdı: Yirmiye yirmi beş santimetre büyüklüğündeki sabıka fotoğrafında, çelimsiz ve kelleşmeye başlayan, yüzünde alaycı bir gülümsemeyle poz veren kırk yaşlarında bir adam vardı. Göğüs hizasında tuttuğu isimlikte büyük harflerle MITCHELL, C. J. yazıyordu.

"Clarence James Mitchell, fotoğrafı yaklaşık dört ay önce çekilmiş. Haraç kesme, ağır saldırı ve tecavüz suçlamalarıyla mahkemeye çıkmayı bekliyordu."

Resmi inceleyen Banner, haraç kesme suçunu düşününce büronun ve Edwards'ın neden bu davayla ilgilendiğini anlayabiliyordu. Adamın suçları Organize Suçlar şubesini ilgilendiriyordu, peki neden Banner ve Castle çağrılmıştı? İkisi de şu anda Organize Suçlar'da çalışmıyordu. Castle'a bir bakış attığında onun da herhangi bir bilgi sahibi olmadığını gördü.

"Mitchell'ın Vitali Korakovski ile ilgili kanıt toplaması

gerekiyordu," diye devam etti Edwards. "Ki kendisi Rus mafyasında takip ettiğimiz önemli hedeflerden biri. Pusuyu kuran üç adamın, Korakovski'nin askerleri olduğunu teyit ettik."

Başını şaşkınlıkla yana eğen Banner, saldırganların sayı ve kimliklerinin hayatta kalan bir tanık olmadan nasıl bu kadar çabuk elde edilebildiğini düşündü. Tabi eğer...

"Ne demek 'askerleriydi'?" bu kelimeye fazlaca vurgu yaptığını fark eden Banner, kendine engel olamadan sordu.

Edwards gülümsedi. Görünen o ki doğru bir zamanda soru sormuştu. "Demek istiyorum ki artık onun askerleri değiller, Ajan Banner." Üç fotoğrafı daha teker teker gösterdi; bunlarda çorak arazide yatan ölü adamların yüzlerinin yakından çekimi vardı. En sonuncusunda da yüzünden, hatta kafasından geriye bir şey kalmamıştı. Fotoğrafları gösterirken, "Zakhar Radev, Nikolai Kosygin... Ve bu sonuncunun da Vladimir Labazanov olduğunu düşünüyoruz," dedi. "Üç adet birinci sınıf baş belası en başta silahsız ve kelepçeli olan bir adam tarafından halledilmiş."

Banner bir anda Edwards'ın sadece kendisi ve Castle ile konuştuğunu fark etti; konuşmaları dinleyen ama yeni bilgiymiş gibi tepki vermeyen, odadaki dördüncü adamı görmezden geliyordu. *Her kim ise zaten bilgilendirilmiş*, diye düşündü Banner.

Kuşkulu bir şekilde sandalyesine yaslanan Castle, sol elini Mitchell'ın masanın üstünde bir kenara atılmış olan sabıka fotoğrafına doğru sallayarak konuştu. "Yani *bu* adamın *bunları* yaptığını mı söylüyorsun?"

Kendinden memnun görünen Edwards bilgileri yavaş yavaş vermekten hoşlanıyor gibiydi. Başını yavaşça salla-

yarak başka bir fotoğraf çıkardı. Banner, irkilen Donaldson'ın bu hareketini hafif bir mahcubiyetten çok bir alınganlık göstergesi olarak yorumladı. Sanki biri müstehcen bir espri yaparak akşam yemeğinin havasını bozmuştu.

Edwards, soğukkanlı bir şekilde, "Clarence James Mitchell'ın bu fotoğrafı yaklaşık dört saat önce çekildi," dedi. "Biri ona ağır ve keskin olmayan bir nesneyle –muhtemelen bir silahın kabzasıyla- yüzü çökene kadar vurmuş. Daha sonra geriye kalanları yere biraz daha çarpmışlar."

"Diğer mahkûm kimdi?" diye sordu Banner, dikkati dağılmış bir şekilde. Az önce gördüğü sırıtan adamın fotoğrafıyla lapa haline gelmiş etin, paramparça olmuş kemiklerin ve beyin dokusunun yan yana olduğu fotoğraf ürkütücü şekilde ilgisini çekmiş, incelemeye dalmıştı.

Bir şey söylemeyen Edwards'ın Banner'ın verdiği tepkiyle hayal kırıklığına uğradığı görülüyordu; sanki gözlerini kapatmasını veya korkudan titremesini veya odadan çığlıklar içinde kaçmasını beklemişti. Banner, isteyerek yapmamış olsa da onu hayal kırıklığına uğrattığından memnundu; kanlı olay yerleri onu hiçbir zaman ürkütmemişti. Herkes ona bunun normal olmadığını ve duyarsızlaşmanın zaman alması gerektiğini söylese de, bu her nedense onun uğraşması gereken bir şey olmamıştı.

Donaldson'ın iki elini de masaya koyması, sorunun cevaplanmasını istediğinin sessiz bir işaretiydi; konuşmadan önce Banner ve Castle'a baktı. "Burada sorunumuza geliyoruz. İkinci mahkûmun oldukça... 'değerli' olduğu ortaya çıktı." Cümleyi tekrar kullandığında Edwards'a bakmadan başını salladı. "Muhtemelen kendini koruma güdüsüyle önce üç Rus'u, sonra da laf olsun diye Mitchell'ı öldüren bu

ikinci adam silahlı, askeri eğitimi var ve onun nereye gittiğine dair hiçbir fikrimiz yok.

"Bu noktada adamın çok tehlikeli biri olduğunu söylememiz lüzumsuz olur, ancak serbest kalmak konusunda oldukça ısrarcı. İki hafta içinde ölümcül iğneyle infaz edilmesi planlanmıştı."

Bu neden Terra Haute'e götürüldüğünü açıklıyordu; Haute federal idam cezalarının gerçekleştirildiği yerdi. Bu mahkûm...

"Caleb Wardell?" dedi Castle. Bir soruymuş gibi anlaşılsa da, Banner, adamın yanılmış olmayı umduğunu fark etti.

Donaldson'ın iç geçirdiği sırada Edwards fotoğraf yığınındaki son fotoğrafı kaldırdı.

"Caleb Wardell," diye onayladı açık bir şekilde.

Fotoğraf, cılız ama yapılı ve turuncu tulumlu bir adamın başını, omuzlarını ve göğsünü almıştı. Gergin boyun kasları, Charles Manson sakalı ve soğuk, duygusuz gözleri vardı.

"Tanrım," dedi Castle.

"Keskin nişancı mı?" diye sordu Banner.

"Ta kendisi," diye onayladı Edwards.

Birbirine bakan Castle ve Banner, neden orada bulunduklarını anlamışlardı.

"En son yirmi kişiyi öldürmüştü," dedi Castle.

"On dokuz," diye düzeltti Edwards, sanki Castle sorunu abartıyormuş gibi.

Donaldson, "Bunun tekrar olmaması için çalışacağız," dedi. "Wardell federal ceza altındaydı, bu da demek oluyor ki Büro, fazla kontrol dışına çıkmadan olayı derhal aldı.

Siz ikiniz görev timinin başında olacaksınız."

"Harika." Castle'ın ses tonu tamamen nötrdü.

Sessizliğini koruyan Banner, böyle bir şeyin olacağını hissetmiş ve keyiflenmişti. Görev olduğu kadar, kariyerinde ilerlemesini sağlayacak büyüklükteydi. Yirmi yılda gelmeyi istediği yere ulaşmasını sağlayacak büyük bir emirdi.

Castle'ın yorumunu görmezden gelerek, Donaldson konuşmaya devam etti. "Ajan Castle, siz Chicago'daki asıl davada çalışmıştınız. Ajan Banner, siz de Markow insan avında kendinizi gösterdiniz. Medya olayı öğrenmeden kaçağı yakalayabileceğimizden hiç şüphem yok."

Son cümlesini söylerken Banner Donalson'a baktı. Bu sanki hemen ertesi gün Everest Dağı'na tırmanmalarını söylemek gibiydi. Ah, bu arada gözleri bağlı halde!

"Medya olayı henüz bilmiyor mu?"

Edwards başını iki yana salladı. "Bir mahkûm aracına pusu kurulduğunu ve iki eyalet polisinin öldüğünü biliyorlar. Geri kalan bilgileri mümkün olduğunca korumaya çalışıyoruz, bu yüzden kimse kaçtığını öğrenmeden Wardell'i tutuklamamız gerekiyor."

"İyi şanslar," dedi Castle. "Wardell eski hobisiyle uğraşmaya başlar başlamaz oldukça iyi ipuçları elde edecekleri kesin."

"Bu konuda biraz serbestliğimiz var," diye cevapladı Edwards. "Wardell bir psikopat olabilir, ancak salak da değil. Ayrıca ölüm cezası da böylece ertelenmiş oldu. Dikkat çekmek istemeyecek, belki Kanada'ya geçmeye çalışacaktır. Arkasında iz bırakmadığından emin olmadıkça rastgele insanları vurmaya başlamayacaktır."

"Ama bu yakalanmasını kolaylaştırmak yerine zorlaştıracak," dedi Banner.

Castle onaylarcasına başını salladı. "Ayrıca nereye gittiğini bilsek bile, yakalanmadan kaçacak şekilde eğitildi."

"Geçen sefer yakalamıştın," dedi Edwards.

Rahatsızca birkaç saniye sessiz kalan Castle, konuşmaya başladığında durumu sanki yavaş anlayan dört yaşında birine anlatır gibi açıkladı. "*Ben* değil; ben sadece şansımız yaver gittiğinde oradaydım."

Tartışmanın ilerlemesini isteyen Donaldson geriye yaslandı. "Ajan Castle'ı görev timinin başına koyuyorum, Ajan Banner da ikinci yönetici olacak. İkiniz de doğrudan Yetkili Özel Ajan Yardımcısı Edwards'a veya bana bildireceksiniz, başka kimseye değil. Bu odada, bu olayı idare edecek en uygun insanların olduğuna inanıyorum." Konuşmasını bitiren Donaldson, Banner'ın neredeyse unuttuğu, odadaki dördüncü adama bir bakış attı. Konuştukları sırada sanki arka planda kaybolmuş gibiydi.

Banner gibi Castle da ona bakıyordu. Yüz ifadesi kayıtsız kalan adam için, onların sorgulayıcı bakışları, ses geçirmez bir odanın çığlıkları yutması gibi etkisiz kalıyordu.

"Bu odada tam olarak kim var, efendim?" diye sordu Castle, gözlerini dördüncü adamdan ayırmadan.

Sorunun bir süre havadan kalmasına izin veren adam cevapladı, "İsmim Blake, size yardım etmek için buradayım."

5

09:22

Bir süre kimse bir şey söylemedi. Üzerime sabitlenmiş bakışların, açıklama yapmamı bekledikleri belliydi.

Konuyu burada bıraktığım belli olduktan sonra, Ajan Castle söylediklerimi yavaşça tekrar etti. "Bize yardım etmek için buradasın."

Bakışlarına karşılık verdim. *Her seferinde*, diye düşündüm, *her seferinde bu şekilde oluyor*.

Şişman olan, Edwards, bu sefer patronunun onaylamasına gerek duymamıştı. "Az önce söylemeye çalıştığım gibi, bu insan avının yüksek önemi var, hatta *en üst*. Yönetici, başkanı çoktan bilgilendirdi ve ikisi de bu olayın bir an önce kapatılmasını istiyor."

Castle ona baktı. "Eminim öyledir, özellikle de ara dönem seçimlerinden bir hafta önce."

Donaldson Castle'a olayı zorlamamasını söyleyen bir bakış attı. Boğazını temizleyen Edwards devam etti. "Bunu aklımızda bulundurarak mümkün olan tüm uzmanlığı sağlıyoruz. Bu alanda uzman olan Bay Blake'in de hizmetlerini dâhil ettik."

Edwards konuştukça onu ilgiyle izlerken, bu tarz bir

adamın eskiden beri görünüşe oldukça önem veren bir organizasyonda böyle yüksek bir konuma nasıl yükseldiğini merak ettim. Basmakalıp bir FBI ajanı, *The X Files*'taki Fox Mulder ya da diğer dizideki Anthony LaPaglia gibi şık, düzgün ve çevik olmalıdır. İkinci el araba işindeki bir satış elemanı gibi görünen Edwards dışında Banner, Castle ve Donalson bu tarife uyuyordu.

Banner konuşmak için ağzını açan Castle'ın lafını kesti ve adamın yüz ifadesinin kararmasını izleyerek, diplomatik bir sesle araya girdi. "Tüm saygımla, efendim," dedi Yetkili Özel Ajan'a. "Sizce bu iyi bir fikir mi?"

"Bir elin nesi, iki elin sesi, Ajan Banner. Öyle söylenmez mi?" patronunun cevap vermesine fırsat bırakmadan konuşan Edwards'ın bu tavrını ne Donaldson ne de Banner onaylamıştı.

Düşüncelere dalan Banner'ın yüzünü inceledim, aldığı hazır cevaba karşılık verecek bir şeyler düşünüyordu muhtemelen. Bunun yerine, "Buradaki herkes diğer kurumlarla birlikte hareket eden, etkili bir görev timini yönetmenin zorluklarını biliyor. Özel bir operatörü olaya dahil etmek işleri daha da karıştırmaz mı?" dedi.

"Ne yani, adam bir ödül avcısı mı?" diye sordu Castle.

"Bay Blake sadece tavsiyelerini sunacak." Cevap veren Edwards'tı. "Emir komuta zincirinin dışında kalacak." Donaldson'a attığı bakıştan ve tartışma bu yönde ilerlediğinde kaşlarının çatılmasından anladığım kadarıyla o da bu düzenlemeden yüzde yüz memnun değildi.

"Ödül avcısı değilim," diye Castle'a cevap verdim. "Sadece bulunmak istemeyen insanları bulmakta iyi biriyim."

Bana doğru eğilen Ajan Banner'ın saçları atkuyruğu

şeklinde toplanmıştı ve gri takımının boğucu görünen eteği, bir şekilde hatlarını daha da belirginleştirmişti. Koyu kahverengi gözleri beni değerlendiriyordu.

Müşteri üzerinde iyi bir izlenim uyandırmak iş için her zaman iyiydi; birden içimde oluşan onun tarafından onaylanma isteğimi bu şekilde açıkladım.

"Tavsiyenize göre... izleyeceğimiz en iyi yol nedir, Bay Blake?" Düz sesi, Castle'ın gösterdiği ağır kuşkuculuğu taşımıyordu. Sözlerinde kuşku olduğundan şüphem yoktu, sadece biraz daha nazikti.

Saatime baktığımda, dokuz buçuğa yaklaştığını gördüm; bu da demek oluyordu ki adamımız altı saatten daha uzun süredir serbestti. Bir günün çeyreği kadar zaman. *Her seferinde*, diye düşündüm tekrar. Ne zaman devlet kurumlarıyla çalışsam bu sorunla karşı karşıya geliyordum: Bölgeyi koruma. Profesyonel gurur, otoriteyi kaybetme algısı. Acaba diğer tarafta olmaya alışmış bir FBI ajanı için küçümsenmek ihtimaller dâhilinde miydi? Özellikle de olay elinden alınan küçük bir taşra polisi için; ki burada olan zaten buydu. Onlara söylesem bile bu ironiyi göz önüne alacaklarından kuşkuluydum.

"Zaman kaybediyoruz," dedim. "O yüzden size her şeyi açık olarak anlatacağım: Buraya davanızı elinizden almak, size işinizi nasıl yapacağınızı söylemek ya da itibar elde etmek için gelmedim; yeteneklerimi sunmak ve karşılığında para almak için geldim. Anlaşıldı mı?"

Castle bir şey söylemek için ağzını açtı ama lafa bir türlü girememekten bıkan Donaldson sözünü kesti. "Görev timini siz yönetiyorsunuz, Ajan Castle. Bu değişmedi." Castle'a attığı bakış, *bunun her an değişebileceğini* ima ediyordu.

Sandalyesine yaslanan Castle'ın, endişe ettiği şeyler listesini kafasında düzenlediği ve bu yeni durumun şu an için en üstte olacak kadar büyük bir şey olmadığına karar verdiği belli oluyordu.

Konuşmaya ara verildiğinde, bakışlarım Edward'ın masanın üzerine koyduğu, Wardell'e ait sabıka fotoğrafına kaydı. İsmi gibi yüzü, daha doğrusu sureti de oldukça tanıdıktı. Öyle sanıyorum ki bu fotoğraf, duruşma sırasında gazetelerin ön sayfalarında ve akşam bültenlerinde kullanılan fotoğraftı.

Ama dikkatimi fotoğrafa çeken gerçekten bu muydu? Gözlerinde sanki geçmişten gelen, ama hatırlayamadığım bir şey vardı...

"Şu an bilmemiz gereken başka bir şey var mı?" Beni düşüncelerimden uyandıran Banner'ın Donaldson'a sorduğu soruydu.

"Şimdilik yok," dedi Edwards.

Soğuk bir şekilde gülümseyen Donaldson, toplantının bittiğine işaret ediyordu.

Banner, "Öyleyse o haklı," dedi. "Zaman kaybediyoruz. Hemen harekete geçelim."

Donalson'ın telefonu durumun altını çizercesine, kısa ve ciddi bir şekilde çaldı; telefonların doksanlarda çaldığı gibi, eski bir tondu.

Ekrana dokunarak telefonu kulağına götüren Donaldson ismini söyledi ve bir süre karşıdakinin konuşmasını dinledi. Sonra keskin bir nefes alışla yavaşça ayağa kalktı ve on kat aşağıdaki Batı Roosevelt Caddesi'ne bakan düz camdan yapılma pencerelere döndü. "Ne zaman?" Tekrar duraksadı ve cevabı aldıktan sonra yutkundu. "Kaç tane?"

Donaldson'ın yüzünü izleyen Edwards'ın çenesi gerildi. Banner ve Castle birbirine baktı. Donaldson başka bir şey söylemeden konuşmayı sonlandırdı.

"Olay yerinin yaklaşık otuz iki kilometre güneyinde bulunan Cairo kasabasında bir alışveriş merkezi var. Otoparkında bir kurye vurulmuş. Tanıklara göre kimse yaklaşmamış, adam öylece yere düşmüş."

6

09:57

Çok çabuk olması sorunun kendisiydi; çok çabuk veya çok erken.

Titizlikle düzenlenmiş, saatte doksan kilometrelik hızla gitmesi gerektiğini gösteren yasal tabelaya bakan Wardell, işaretten kamyon mola yerine sekiz, otobüs durağına on bir kilometre uzaklıkta olduğunu ve dolayısıyla aşağı yukarı beş buçuk dakika sonra kamyon mola yerinde olabileceğini anladı. Pekâlâ. Üzerini değişmesi ve bir telefon açması gerekiyordu. Wardell çok ince yapılı değildi, ancak Rus adamın kıyafetleri üzerinde neredeyse komik bir şekilde büyük duruyordu.

Yolun ilerisindeki bir virajı dönen ve yanından hızla geçip giden beyaz araba, rengine rağmen polis arabası değildi. Bu ona muhtemelen arabayı da değiştirmesi gerektiğini söylüyordu. Yazık, kullandığı Ford Taurus sadece seksen bin kilometredeydi, sürüşü kolaydı ve geniş bir bagajı vardı; hatta rengini bile beğenmişti.

Yolda kamyon mola yerini belirten levha dikkatini dağıtmadan önce neyi düşünüyordu ki? Dışarıda çok fazla dikkat dağıtan şey, çok fazla renk, ışık ve işaret vardı ve...

değişiklik. Bunlara alışması zaman alacaktı. Ah, evet; unuttuğu şey *çok çabuk*tu. Uzun diyetini çok çabuk bozmuştu.

Şişman kuryeyi öldürmesi utanç verici bir başarısızlıktı Wardell'e göre. Adamı öldürmesi için iki atış yapması gerekmişti. *İki*. Göğsüne yönelttiği ilk atış kalbini ıskalamış, o noktayla sol omzunun arasında bir yere isabet etmişti. Şansına adamın kafası yere düşemeyecek kadar karışmıştı ve Wardell'e verdiği fırsatla ikinci atış hedefine varmış, iş tamamlanmıştı.

İki atış.

Tabii ki bahaneler üretebilirdi, doğal olarak uzun zamandır idman yapmamıştı ve alışkın olmadığı bir silah kullanması sebebiyle kaçırmıştı. Ancak yine de... Olaya çok çabuk atlamış ve çok erken harekete geçmişti, sorun buydu. Zaman kazanmalı ve ölü adamları biçilmemiş ekinler gibi bıraktığı araziyle arasına birkaç yüz kilometre koymalıydı. Nakil aracından aldığı PSG1 tüfeğin içinden yirmi adet yerinden sökülebilir mermi çıkmıştı; olaylar düşünüldüğünde cephane yeterli değildi ancak eski bir ABD Denizci Casusu için oldukça kâfiydi. Herhangi bir yerde bir ormanlık alanda gizlenmeli, geyik ve sincapları hedef tahtası olarak kullanarak mermileri değerlendirmeli, silaha iyice alışmalıydı.

Öte yandan yapması beklenen şey tam olarak buydu: İşini garantiye al, dikkat çekme, azar işitip cezadan kaçan bir okul çocuğu gibi sıvış. Hayır, bunu yapması planlarına uymuyordu.

Yaptığı ilk atışı düşünerek ritüelini gözünde canlandırdı: Nefes alıp vererek kalp atışlarını düzenlemiş, hedefini seçtikten sonra nişan almış ve tetiği çekmişti. Zihninde

olayı tekrar inşa ettiğinde, sorunun uzun zamandır alıştırma yapmaması veya silahın yeni olmasından kaynaklanmadığını kabullendi. Asıl sorun, Wardell'in uzun zamandır karşılaşmadığı bir şeydi: Kaybedeceği, atışı kaçıracağı korkusu.

Zihnini boşaltıp atışı yapmasını engelleyen sırtındaki soğuk ter, kulağına fısıldayıp duran rahatsız edici sesti korku.

İlk atış mükemmelden biraz uçaklaşınca, işte o zaman bir şeyler tekrar yerine oturmuştu. Bir anda ortaya çıkan acil ve zaman kısıtlamalı görev bitirilmeliydi. Sonuçta zihni açılmış ve nefes alışlarının arasında mikroskobik ve içgüdüsel bir düzeltmeyle, ikinci kurşunu gitmesi gereken yere, adamın şimdi normalden hızlı çalışan kalbine göndermişti.

Yeteneğini kuşkusuz hâlâ koruyordu, bir sonraki de bunu kanıtlayacaktı.

Farlarını kapatan ve kamyon mola yerine dönmek için yavaşlayan Wardell'e göre bu yer küçük ve pejmürdeydi; çatlamış ve oyuklarla dolu birkaç tek katlı betonarme binayı, bir restoran, benzin istasyonu ve market çevreliyordu. Altmışlı yılların ortasında inşa edildikten sonra kendi hallerine terk edilmişe benzeyen binalardaki tek değişiklik, tabelada süslü bir şekilde gösterilen artan benzin fiyatlarıydı. Arsayı ve binaları olası bir tehlike için gözleriyle tarayan Wardell, hiçbir şey tespit edemese de, Bağdat'ta şok ve dehşet sonrası daha davetkâr öncüller görmüştü.

Geniş çaplı ve yavaş bir tur attığı arsa, üç büyük tır ve birkaç araç dışında boştu, görünürde hiç insan yoktu. Çimenlik bir eğime ve ağaçlara bakan en ucundaki yere Ford'u park etti. Park yeri binalara en uzak noktada olmasa

da, nispeten uzaktı. Motoru ve yerel haberleri bildirmekte olan radyoyu yarıda keserek kontağı kapattı.

Yolda olduğu süre boyunca kanaldan kanala gezerek haberleri dinlemişse de, şişko ölü adamın ismi yerel haberlerde bile geçmemişti ki bu şaşırtıcı değildi. Wardell'in oldukça fazla olan tecrübesine göre bir cinayetin haberlerde yer edinebilmesi için en azından iki, üç saat geçmesi gerekiyordu. Bir seri cinayet durumunda bu süre daha azdı tabii ki.

Ancak üzerinden yedi saat geçmesine rağmen kaçışıyla ilgili bir şey de yoktu. İşte asıl sürpriz *buydu*. Şimdiye kadar tüm haber kanallarında çıkmalı, günün ilk saatlerinden itibaren sabıka fotoğrafı sabah gazetelerinde, haber kanallarında ve internette yayılmalıydı. Yayılmaması ise polisin, federallerin ya da her kimin elindeyse, davanın gizlendiğini gösteriyordu. Muhtemelen kimse fark etmeden onu yakalayabileceklerini düşünmüşlerdi.

En taze cinayetinin orta düzey bir memuru muhtemelen işinden edeceğini düşününce Wardell gülümsedi. Kaçışını gizleyen kişiden ziyade, emir komuta zincirinde sonra kim geliyorsa muhtemelen o işinden olacaktı.

"Birkaç gün beladan uzak dururum diye mi düşünmüştünüz?" diye sesli düşündü dikiz aynasını görünüşüne bakmak için kullanırken. Başını yavaşça salladı. "Kusura bakmayın, çocuklar."

Soğuk mavi gözlerine baktığında, bunun beş yıldır gördüğü ilk ayna olduğunu fark etti. Ayna, hapishanedeki parlak plastikten daha acımasızdı; yeni oluşan kırışıklıkları, sakalında çıkan birkaç gri kılı açıkça gösteriyordu. Ama gözleri hiç değişmemiş, diğer uzun zaman mahkûmlarında

görülen yenilgi ve pişmanlık dolu bakışları hiç edinmemişti.

Medyadaki gizliliğin fazla uzun sürmeyeceğinden emindi, dolayısıyla görünümünü değiştirmesi gerekiyordu. Torpido gözünü karıştırarak, fazla olmasa da kadınsı, koyu kahverengi ve muhafazakâr bir güneş gözlüğü buldu. İş görürdü. Bir çeşit şapka olmasını da diledi, ama o kadar şanslı değildi.

Çok da önemli değildi. İzlerini kapatmak önceden bir zorunluluk olsa da, şu anda daha çok bir alıştırma, kendisine daha fazla hareket alanı bırakacak bir şeydi. Şimdiki görünüşü oldukça tanınır olduğundan izinin buraya kadar takip edileceğini biliyordu, ama bu noktadan sonraki cinayetine kadar izlerini nasıl kapatacağını biliyordu.

Araçtan indi, uzaktan kumandasını kullanarak aracı kilitledi ve eğri büğrü binalara doğru yürüdü. Hava soğuktu ve hafif de olsa rahatsız edici bir esinti vardı. Üzerindeki bol kıyafetlerin rüzgârla bir çeşit cüppe gibi etrafında dalgalandığını hissetti.

Lokantayı geçip marketin cam kapılarını içeri doğru ittiği sırada, girişini belli eden küçük zilin çaldığını duydu. Marketin uzak köşesindeki tezgâhın arkasında duran küçük, solgun ve rüküş kadın kasiyer, yirmi iki ile elli arasında bir yaştaydı. Bakışları normalden daha fazla Wardell'in üzerinde kalmıştı ki kendisine üç beden büyük kıyafetli, berduş sakallı ve bilekleriyle kollarından kumaştan yapılma bandajlar sarkan bir adam için bu oldukça normaldi.

Wardell'in tepkilerini dikkatle izlediği kadın nefes nefese kalmadı, başını eğerek polisin son zamanlarda dağıttığı

aranan posteriyle yüzünü karşılaştırmadı.

Kadına başıyla selam verdikten sonra marketin içinde ilerleyerek her bölümü etkili, ama acele etmeden dolaştı. Önce bir ilkyardım çantasını ve içinde tırnak makası, jilet ve hassas ciltler için tıraş jeli bulunan tıraş takımını aldıktan sonra; turistler için hediyelik giyim ürünleri satan bölüme geçerek bir kot pantolon ve parlak pembe desenli limon yeşili bir tişört aldı. Son olarak dondurucuların olduğu bölüme geçerek çavdar ekmeğinde ton balıklı bir sandviç ve kafeinsiz diyet kola aldı. Ruh halini, koordinasyonunu veya tepki verme süresini etkileyen maddeleri sevmiyordu.

Tam kasaya yönelmişken, kendi etrafında dönen raflarda bulunan benzerleri arasından kırmızı ve siyah karton kapaklı bir kitap dikkatini çekti. Sırıtarak kitabı raftan aldı. Kitabın adı *Terör Yazı: Chicago Keskin Nişancısının Peşinde*, yazarı da Şerif John Hatcher'dı. Ortada bulunan resimlere baktığında canlanan anılara gülümseyerek kitabın sayfalarını karıştırdı. Hatcher'ın ünlü olmasının getirdikleriyle aldığı evin olduğu resme gelince tek kaşını kaldırdı. Yakalanışıyla ilgili tüm övgüleri aldığına bakılırsa acaba Hatcher bir rövanşa ne derdi?

Wardell, bu fikri askıya alarak kitabı rafa geri koydu. Asıl amacı değişmese de, zaten aklında olanın dışında arada birkaç ısınma antrenmanı yapmanın bir zararı olmazdı.

Kasaya yaklaştı, ona bakmamaya çalışsa da merakına yenik düşen kasiyerin kendisini net bir şekilde görmesine izin verdi. Hâlâ tanınmamışsa bile, bir süre sonra tanınacağı hiç şüphesizdi. Eğer tanınmışsa da, tezgâha bir iple

bağlanmış olan ucuz tükenmez kalem, aniden ortaya çıkan sorunu çözmek için ihtiyacı olan tek şeydi. Wardell, kadın başını çevirene kadar bakışlarını yüzüne sabitleyerek tanınmadığından emin oldu. Bu iyi bir şeydi, Wardell dağınıklıktan nefret ederdi.

Tezgâhın üzerine koyduğu nesneleri okuturken yeşil tişörte gelince kaşını kaldırdı ve toplamda ne kadar ettiğini söyledi. Kahverengi, kadın cüzdanından dört adet onluk çıkararak ödemeyi yapan Wardell, kadının kafasını karıştıracak şekilde bilmiş bilmiş gülümsedi.

Kadın görünür bir tedirginlikle gülümsemesine karşılık verirken, *torunlarına bu anı anlatırsın artık, kızım*, diye düşündü Wardell.

7

10:13

Mola yerinin tuvaletleri oldukça soğuk, pis ve kötü kokuluydu. Ayrıca tenhaydı, lavabolarıyla akan suları ve gerçek aynaları da vardı.

Beline kadar soyunan Wardell, hücresindeki lekesiz çelik yerine porselenden yapılmış lavabolardan birinde yıkandı. Buz gibi veya kaynar su seçenekleri olsa da, lavabonun giderini havlu peçetelerle tıkayarak lavaboyu doldurmuş ve ikisi arasında bir denge kurmuştu. Başını daldırıp yüzünü ve sakalını ıslattığı sırada nefesini iki dakika kadar tuttu, duyusal mahrumiyet hoşuna gitmişti.

Yıllardır anılarını kontrol altında tutmuş olmasına rağmen, o an geri gelmelerine izin verdi. Şakaklarındaki tempo kreşendoya yükselirken, su altında kalmasının sonlarına doğru, yıllardır yankılanan silah atışlarını duyabiliyordu. Kanı, sıcağı ve çamuru; tekrar ve tekrar çektiği tetiği; kanın etrafına sıçramasını, duyduğu acı ile korku çığlıklarını ve sonra da işinin yarıda kesildiğini hatırladı.

Başını ağır ağır kaldırırken uzun ve yavaşça nefesini bıraktı. Zaten iki kez engellenmişti; biri orada, diğeri de Chicago'da. Gergince çekilen ve sonra sonu gelmez bir şekilde tutulan bir yay gibi hissetti kendini; bu sefer kimse

onu durduramayacaktı.

Önce sonucu önemli olmayan, sadece eğlence için biraz atış pratiği yapacaktı. Sonra bazı hesapları kapatıp bir mesaj gönderecekti. Ve final. Yakalanıncaya kadar, yeri önemli olmayan, bir alışveriş merkezi, sinema ya da metro istasyonu gibi çok sayıda insanın kapalı bulunduğu bir noktaya saldıracak, mermisi bitene veya alaşağı edilene kadar ateş edecekti.

Gözlerine tekrar baktığında yansımadan etkilendi. Hapsedilmesi onu amaçsız mı yapmıştı, yoksa değişiklik sonunda kaybolacak mıydı?

Ölüm cezası için çekilen sabıka fotoğrafı hikâye yayıldığında eninde sonunda her yere dağıtılacağından, yüzü de kıyafetleriyle birlikte değişmek zorundaydı. Bununla birlikte saçını keserek tamamen tıraş da olamazdı; çünkü yirmi iki yaşında askerdeyken çekilen, üniformasıyla ağırbaşlı bir şekilde Yıldız ve Şeritlerin önündeki eski Caleb Wardell'in fotoğrafını da dağıtırlardı. Onu, hem sakallı seri katil haliyle hem de tıraşlı, saçları kazınmış Kaptan Amerika haliyle, iki şekilde de arayacaklardı. İkisinin ortası gerekiyordu. Marketten aldığı tırnak makasını kullanarak tıraşı kolaylaştırmak için zemin olacak şekilde sakalını kesmeye başladı.

On dakika sonra tamamen değişmişti; saçını kesmemiş, sadece Ford'un torpido gözünde bulduğu bir lastikle geriye doğru sıkıca toplayarak kısa bir atkuyruğu yapmıştı. Seyrek sakallar da yerini keskin kenarlı basit bir keçi sakalına bırakmıştı. Hatırladığından daha solgun, ince ve yaşlı olsa da, tüm bunların dışında oldukça iyi görünüyordu. Saçı ve keçi sakalı onun için tamamen yeni bir görünüştü ve bir bağımsız film aktörü ya da beat kuşağı şairi gibi gözük-

mesine sebep oluyordu. Asıl önemli olan ise bir mahkûm veya bir asker gibi gözükmemesiydi.

Peki, sırada ne var, asker?

Sırada ne olduğunu gayet iyi biliyordu; atış talimi ve hesapların kapanması. Düşünecek kadar vakti olduğundan bir liste yapmıştı ve aklında tutabileceği kadar kısa olan bu listede şu an için dört isim vardı. Ama önemli değildi, listede her zaman yer vardı.

Güneş gözlüklerini tekrar takarak dışarı çıktıktan sonra, duvarda asılı duran ve internet erişimi olan telefonu görünce aklına bir fikir geldi. Telefona birkaç çeyreklik attıktan sonra kendine isimsiz bir e-mail adresi oluşturdu. Sonra biraz daha bozukluk atarak ezberlemiş olduğu bir numarayı çevirmeye koyuldu.

İşi bittiğinde etrafına bakarak bulunduğu pozisyonu değerlendirdi. Benzin istasyonundan bakıldığında tuvaletlerin görünmüyor olması, kasiyerin yeni görünüşüne tanıklık etmemesini sağlasa da, yine de başını eğerek çabucak yürümesi gerekiyordu. Otoparktan geçerek Mavi Ford'un bulunduğu tarafa doğru yürüyüp arka kapıyı açtı ve daha önceden bagajda bulduğu geniş siyah kamp çantasını tutma yerinden yakaladı. Biraz düşündükten sonra içinde bulunan havlu ve spor kıyafetleri çıkarmamış ve tüfeğin çantadan belli olmasını engellemişti. Çantayı alarak kapıyı kapattı ve kilitlemeden bıraktı, bu sefer gerek yoktu. Ford'dan uzaklaşarak ağaçlık yere çıkan dik ve çimenli basamakları tırmandı, otoyolun kenarına vardı. Doğuya, güneşe doğru yöneldiği sırada, üç kilometre ilerideki eyalet otobüs terminalinin cam ve alüminyum kaplı binasının parıldadığını gördü.

Harekete geçme zamanı.

8

12:05

Askerin adını daha önce duymadığımdan, Caleb Wardell adı yıllar önce tüm gazetelerin ön sayfalarında yerini aldığında benim için hiçbir şey ifade etmemişti.

Sabıka fotoğrafını medyada birçok kez görmüş olmama rağmen hiç dikkatli bakmamıştım. Sakal ve hapishane tulumundan değildi; ama üstünkörü bakıldığında o tarz tüm fotoğraflar aynıydı: Çılgın ve tehlikeli bir adam, halinden memnundu. Buna eşlik eden isim ve fotoğraf, yazın çıkan pop şarkısı ya da yaygın bir reklam gibi, arka plandaki istenmeyen sesti. İçinde yaşadığım ve çalıştığım dünyaya ait olmadıklarından, aşinalığı görmek için yakından bakma ihtiyacı duymamış, olaya yüzeysel bir şekilde yaklaşmıştım.

Ancak dosyanın içindeki eski fotoğraf şüpheye yer vermiyordu; bayrağın önünde duran ve gülümseyen genç denizciyi ve o gözlerini karıştırmanın imkânı yoktu.

2008 yılında, Musul'da hava sıcaklığı gölgede 44 dereceydi. Bölgede pek çok farklı sebeple orada bulunan çok fazla yabancı vardı. O zamana dek Saddam düşeli epey zaman geçmişti ve yerel halk arasında var olan iyi niyet

sıcak kum taneleri üzerindeki idrar gibi buharlaşıp gitmişti. Bizi orada istemedikleri gibi, isyancıları da kesinlikle istemiyorlardı; özellikle kendi kutsal savaşlarını başkasının arka bahçesinde yapmak için oraya tatile gelen Pakistanlıları.

Besledikleri hınç ırk ve uluslara yansıtılmakla kalmamış, öldürücü de olmuştu. Ordu, muhtemelen etrafta sinsice dolaşıp hayatlarını daha da zorlaştıracak şeyler yapan CIA elemanlarını orada istemiyordu. Blackwater pislikleri gibi büyük sorun yaratıp karşılığında ufak servetler kazanan paralı askerleri ise iki taraf da istemiyordu.

Peki ya biz? Her zamanki gibi, kim olduğumuzu veya orada ne yaptığımızı kimse bilmediğinden, bizi de orada istemiyorlardı. Bizim hakkımızda bir fikir oluşturmak için bilgi sahibi olmalarına gerek yoktu. Çoğu, diğer gruplardan birine ait olduğumuzu fark etmişti; CIA'den bazıları birkaç ipucu elde etmiş, ismi olmayan bir şey için sağda solda söylenen bir-iki kod adı duymuşlardı. Onlardan ne kadarının gizlendiğini iyi bildiklerinden, bizden *gerçekten* nefret ediyorlardı.

2008 yazında, Musul'da, rutin bir görev olan Muhammad Rassam işi en iyi şekilde planlanmasına rağmen, soğuk mavi gözleri olan serseri bir unsur yüzünden mahvolmuştu.

O gözlere bakmış ve tetiği çekip çekememin sahibinin umurunda bile olmadığını fark etmiştim. Gözlerinde, büyük beyaz köpekbalığının azmi dışında ne bir korku, ne de duygu görmüştüm.

Bir düzine sivil ve bir milyon dolar değerindeki kişi,

bu soğukkanlı katil tarafından öldürülmüştü. Ama yine de aldığım emirlere uymuştum ve şimdi...

"Geldik."

Başımı kaldırdığımda, Ajan Banner'ın jetin dar koridorunun karşısından bana bakmakta olduğunu gördüm. "Bunun için hazır mısın? Çok da... tetikte durmuyorsun." Küçük kardeşini partiye götürmek zorunda kalan bir ablanın tavrıyla bana bakıyordu.

"Sadece düşünüyordum. Gidelim"

Bir süre daha bakışlarıma kuşkulu bir şekilde karşılık verdikten sonra, gözlerini jetin çoktan açılmış kapısına doğru gitmekte olan Castle'a çevirdi. "Arabayı benim kullanmam sorun olur mu?"

Başımı iki yana sallayarak elimdeki dosyaya baktım.

Caleb Wardell. Bu ismi artık biliyordum ve sayısı yirmi olan ve artan ölü sayısı, zamanında şansım varken onu indirmem gerektiğini söylüyordu.

9

12:22

Yolun büyük kısmında bakışlarını yoldan ayırmayan Banner, ara ara Blake'in ne yaptığını görmek için başını sağa çeviriyordu. Konsantre olan adam hâlâ Wardell'in dosyasını inceliyordu. Uçaktan beri hiç konuşmamış, hatta gözlemlediği kadarıyla başını kaldırıp camdan dışarı bile bakmamıştı. Birkaç saniyede bir sayfayı değiştirdiğinde çıkan hışırtı olmasa, onun orada olduğunu bile unutabilirdi. Sessizliğin ortasında, birden kızını düşünmeye başladı. Kız kardeşi Helen, Annie'yi her zaman olduğu gibi okuldan alacaktı; ancak görünen oydu ki kızının gece onun evinde kalmasını istemek için telefon etmesi gerekecekti. Yine.

Yoldaki devasa tıra çarpmamak için, bilindik endişelerini şimdilik rafa kaldırması gerekiyordu. Sabah trafiği fazla yoğun değildi ve henüz yağmur yağmamış olmasına rağmen, ilerideki yolun parlamasına bakılırsa muhtemelen yağacaktı.

Blake'le havaalanından olay yerine birlikte gitmeleri Castle'ın fikriydi. Konferans salonundan çıkar çıkmaz onu bir kenara çekmiş, o an için Banner'ın kendi tarafında ol-

duğunu düşünerek kişisel düşmanlıklarını bir kenara bırakmıştı; diğer üç adamı izlerken sesini alçaltarak "Gözünü üzerinden ayırma ve onu çözebilir misin, bir bak," diye fısıldamıştı.

Onu çözmek. Koridordayken ona isteyerek katılmış olsa da, tekrar düşünüldüğünde bu belirsiz talimat aslında çok şey talep ediyordu: Bize yardım edebilir mi? Yolumuza mı çıkacak, yoksa daha kötüsünü mü yapacak? Ve ona güvenebilir miyiz?

Kim o?

Şimdiye kadar Banner Castle'ın talebinin sadece ilk kısmını gerçekleştirerek Blake'e göz kulak olmuştu. Büroya ait gri araçta yan yana oturup otobanda saatte yaklaşık yüz otuz kilometre hızla gittikleri düşünülürse, çok büyük bir başarı değildi. İkinci kısma gelince, Blake hakkında binayı terk ettikleri zaman olduğundan daha bilgili değildi.

En baştaki stratejisi, açılmasını cesaretlendirmek için ona soğuk davranmaktı. Onunla çalışmayı daha kolay hale getirebilmek için Blake muhtemelen Banner'ın ona ısınmasını isterdi. Ancak bu planı başarısız olmuştu. Ya o da aynı planı uyguluyor ve bunda başarılı oluyordu, ya da gerçekten önündeki dosyaya dalıp gitmişti. Banner tereddüt ederek ve sanki göz kırpma yarışında ilk gözünü kırpan taraf gibi ufak yenilgisini kabul ederek, onunla konuşmaya çalıştı. "Ödevini mi yapıyorsun?" diye sordu sesindeki ciddiyeti korumaya çalışarak.

Başını dosyadan kaldıran Blake, bir anlığına sanki transtan yeni çıkmışçasına kafası karışmış göründü. Banner o an, adamın sessizliğinin stratejisinin bir parçası olmadığını anlamıştı. "Affedersin," diyerek gülümsedi. "Bazen önümdekine aşırı odaklanıyorum."

Gülümsemesindeki bir şey, Banner'ın kalkanını biraz olsa da delerek önceden yanlış düşündüğünü fark etmesine neden oldu; adam hiç de tanımlanamaz biri değildi. Yarattığı etki herkesten farklı değildi belki de, ama onunla biraz daha zaman geçirince Banner onun konuşmasındaki kararlılığı ve en gizli düşüncelerini bile görebildiği etkisi yaratan yeşil gözlerini fark etmiyor değildi. Banner gözlerini çabucak yola çevirdi. "Hiçbir şey söylememen umurumda değil."

Blake bunu hakaret olarak algılasa da konuyu uzatmadı. "Sadece Wardell'e yetişmeye çalışıyorum. Zorlu bir iş, değil mi?"

Aksanı, onun hakkında kesin bir sonuca varamadığı bir başka şeydi. Aksanı belirsiz olmaktan ziyade, *belli* bir yere ait değil gibiydi. Blake'in sesinde genellikle doğu kıyılarına özgü bir ahenk izlenirken, ara sıra sanki çok daha uzaklardan, hatta İngiltere aksanından geliyor gibiydi. Sesi, tek bir yerleşik yerde büyümeyen birinin sesiydi.

Banner, Blake'in iddiasını kısaca başıyla onayladı. Orijinal Wardell davasının devam ettiği o uzun ve boğucu derecede sıcak yaz sırasında, Banner bir banka soygunu davası üzerinde çalışıyor olmasına rağmen; Bürodaki, hatta ülkedeki diğer herkes gibi ölümleri hastalıklı bir merakla takip ediyordu.

Blake, bir dakika sonra, "Illinois'daki idam cezasından vazgeçtiğinizi sanıyordum," dedi.

"Vazgeçtik," diye cevapladı. "Yani eyalet vazgeçti demek istedim. Ancak Wardell'in hükümlü bulunduğu suçlardan biri adam kaçırma olduğundan, eyalet savcısı her şeyi bir araya toplayarak davayı federal hale getirdi ve ada-

mın ölüm cezasına çarptırılmasının uygun olmasını sağladı."

"Ölüm cezasına uygun," diye düşünceli bir şekilde tekrar ettikten sonra Blake omuz silkerek dosyaya bakmaya devam etti. Banner ise hâlâ yola bakıyordu. Bulutların arasında bulduğu boşluktan ışıldayan güneş ıslak yolda gözleri kamaştırıyordu. Banner torpido gözüne uzanarak bir çift güneş gözlüğü buldu. Kilometre sayacı dört kilometre daha gittiklerini gösterdikten sonra Banner pes ederek, hâlâ sayfaları karıştırmakta olan Blake'e baktı.

"Orijinal davaya aşina mısın?"

"Sadece gazetelerde yazılanlar kadarıyla," diye cevap verdi Blake dosyadan başını kaldırmayarak. Ancak Banner, adamın belli belirsiz gülümsemesine dayanarak bundan çok daha fazlasını bildiğini tahmin edebiliyordu. "O sırada ülke dışındaydım."

Ülke dışında ne yapıyordun? Banner'ın sormak istediği soruydu, ama onun yerine, "Peki şimdi ne düşünüyorsun? Onu daha hızlı yakalayabilir miydin?" diye sordu.

Blake başını kaldırırken Banner da bakışlarını tekrar yola çevirdi. Adamın cevap vermeden önce on saniye beklemesinin bir teknik olduğunu fark etti. Soruyu görünen değerinde cevaplandırmadan önce, sorudaki garezin yitip gitmesini bekliyordu.

"Bazı şeyleri daha farklı yapardım," diye cevapladı. "Hatta sen de farklı yapardın."

"Yapar mıydım?"

"Olay bir çoklu yetki karmaşasıydı; medyanın histerisi ve katilin şansının yaver gittiği birkaç durum birleşince, karşınıza yapılması imkânsız bir görev çıkmıştı."

Değerlendirmesi sinir bozucu bir şekilde doğru ve hatta adildi. Gazetelerin kaçınılmaz bir şekilde Chicago keskin nişancısı olarak adlandırdığı olay, birimler arası kavgalar, politik müdahaleler ve hem bürokratik hem de faaliyet seviyelerinde hatalardan oluşmaktaydı. Medya en başta destekleyici olsa da cesetler birikmeye başladıkça sabrını kaybetmeye başlamış; Wardell en sonunda yakalandığında ve özellikle ilk kurbanın adamın eski sevgilisi olduğu ortaya çıktığında iyice terbiyesizleşmişti. Adam ayrıca bir kiralık katilin psikolojik değerlendirmesinin tam olarak üzerine oturduğu, can sıkıcı bir eski denizciydi. Tüm bunların üstüne bir de şerefsiz adamla on ve on birinci vurulma olaylarından sonra CNN'de korkmuş bir tanık sanılarak canlı yayında *röportaj* yapılmıştı.

Tüm o umumi iç çekişmelere ve iyi reklamı yapılan hatalara bu gerçekleri ekleyince, ulusal medya ve birkaç milyon koltuk başı dedektifi, on yaşında bir çocuğun bile bu ölümleri başlar başlamaz durdurabileceğine dair fikir birliğine varmıştı.

Eski sevgili Mia Jennings'in ailesinin Wardell'le hiç tanışmamış olması, hatta kızın bir sevgilisinin olduğunu bile bilmemesi önemli değildi. Wardell'in memleketinin Birmingham, Alabama olması ve onu Chicago'yla ilişkilendirecek hiçbir şeyin olmaması; ya da eğitildiği şeyi yapan profesyonel bir katil olması da hiç önemli değildi. Tüm bunlar onun yararına olmuş, medyanın üzerinde uzlaştığı hikâyeyi karmaşıklaştırmıştı; ki bu hikâye polislerin, federallerin ve valinin hata yaptığına, bu yüzden on dokuz kişinin öldüğüne dayanıyordu.

En sonunda büyük bir ilerlemeyle Wardell'i yakalayan

ve tüm ölümlerle ilişkilendirerek görev timince tutuklanmasını sağlayan kıdemli bir şehir polisi olmuştu. Onu canlı yakalamayı beklemediklerinden adamın ellerini kaldırarak sessizce teslim olması büyük bir sürpriz olmuştu. Düşününce, Banner'a göre adamın teslim olması sorunun bir bölümüydü. Eğer herkesin beklediği gibi savaşarak ve etrafa kurşunlar saçarak ölseydi, birçokları için bu daha tatmin edici bir çözüm olacaktı. Bu sayede soruşturma sırasında yapılan bazı yanlışlar, dramatik bir sonuç uğruna affedilebilirdi. Ama pislik herifin sanki her şey bir oyunmuşçasına ellerini kaldırarak teslim olması, medyanın Wardell'in işini oldukça etkili bir şekilde sürdürmesi yerine otoritelerin işi batırdığına dair görüşünü güçlendirmişti. Haberlerdeki ve talkshow programlarındaki monologlarda sorulmayan soru *bunun ne kadar zor olabileceği*ydi.

"Peki ya sen," diye sordu Blake bir dakika sonra. "Olaya dahil miydin?"

Banner başını iki yana salladı. "Ajan Castle davada çalışmıştı."

Blake başını yola çevirdi. "İkinci bir tur fikrinden pek hoşlanmıyor gibi gözüküyor."

"Hayır, hoşlanmıyor."

"Onu sevmiyorsun." Bir sorudan çok, bir gözlemdi bu.

"O mükemmel bir ajan," diyen Banner, Blake'in sorusunu geçiştirmenin sadece onun fikrini teyit ettiğini fark etti.

Bir süre daha sessizliğin olmasından faydalanan Banner, Castle'ı neden sevmediğini, daha doğrusu adamın neden onu sevmediğini düşündü. Tüm bunlar geçen seneki Markow davasına uzanıyordu. Orada olanların kendisinin

suçu olmadığından emindi, ancak Castle farklı düşünüyordu. Altı kilometre daha ilerledikten sonra bu sefer ilk konuşan Blake oldu.

"Bunun nasıl olduğunu anlamıyorum."

Banner adama bakarak devam etmesini bekledi.

"Yani nasıl kaçtığını. Araçta sadece iki korumanın olması gerçekten oldukça az güvenlik demek."

"Böyle olmamalıydı," diye onayladı Banner.

"Bu da geriye sadece iki ihtimalin kaldığını gösterir."

"Evet," dedi Banner. "Ya birileri işi batırdı, ya da bunu yapmaları için para aldı."

"Bahse var mısın?"

Yüzünü buruşturan Banner, cevap açık olmasına rağmen, adamın onun fikrinden çok ne kadar samimi olacağıyla ilgilendiğini biliyordu. "Ruslar, tam olarak nerede olmalarını gerktiğini biliyorlardı."

"Katılıyorum, ancak olayın nasıl olduğunu bilmenin bize pek faydası yok, tıpkı Rusların nerede olacaklarını bilmelerinin sonuçta onlara yardımı olmadığı gibi."

Bu, Banner'a daha önce gözünden kaçırdığı bir bakış açısı kazandırdı. "Sence patronları bu konuda ne yapacak?"

"Korakovski?" Blake omuz silkti. "Basit bir külfetten daha fazlası olacağından kuşkuluyum. Mitchell'ın ölmesiyle görev tamamlandı. Eski zamanlardaki mafyanın aksine, bu adamların duygusallıkla pek işleri olmaz."

"Bu bir saygı meselesi değil midir? Adamları için ödeşmek istemez mi?"

"Bir rakipten bahsediyor olsaydık belki, ancak Wardell sadece ayaklarına dolanan bir doğa gücü, kötü hava gibi, görülmez bir sonuç. Alınma ama."

"Kötü hava," diye tekrar etti; hem lafın gelişi hem de gerçek anlamda onları bekleyen şey buydu işte.

Sohbeti bir sessizlik daha böldü. Evet, bu artık bir sohbetti. Bu bir ilerlemeydi, ama yine de bir süre yurt dışında olduğu ve Rus mafyasının grup psikolojisiyle ilgili bilgi sahibi olduğu dışında, Blake hakkında yeni bir şeyler öğrenememişti.

"Sen 'bulunmak istemeyen adamları buluyorsun' " diye tekrar etti alıntıya tekdüze bir ritm vererek.

"Eğer kartvizitim olsaydı aynen bu yazardı."

"Bu işi uzun süredir yapıyor musun?"

"Öyle hissettiriyor."

"Her zaman kendi işini mi yaptın, yoksa ilk olarak, mesela Teşkilat gibi bir yerde mi başladın?" Tıpkı karanlıkta yapılan bir atış gibi sorusunun isabet etmesine fazla umut bağlamayan Banner, daha önce birçok CIA ajanıyla çalışmıştı ve Blake profile uymuyordu.

Blake, sanki istemeden yapılan bir hakareti geçiştircesine gülümseyerek başını salladı ve ceketinin cebinden bir çift güneş gözlüğü çıkararak taktı. Banner, amacının yoldan yansıyan ışığı engellemek mi, yoksa başka bir şey mi olduğunu merak etti.

Adam cevap vermeyince Banner irdelemeye devam etti. "Parası iyi mi?"

Burnundan derin bir nefes alarak konuyu etraflıca düşünüyormuş gibi görünen Blake, en sonunda başını salladı. "Müşteriye göre değişir."

"Müşterilerin kim?"

"Birilerinin bulunmasını isteyen herkes."

Yoldan ayırdığı bakışları adama alaycı bir şekilde bakıyordu.

Blake hafif bir özür manasında başını yana yatırdı. "Bazen polis veya hükümet, bazen büyük şirketler, bazen de kişiler."

"*Zengin* kişiler," diye düzeltti.

"Evet, başka şeylerle birlikte."

İlk bariyerin görüş açılarına girdiği anda, takip etmekte oldukları yağmur da sanki planlanmış gibi yağmaya başladı. Hafif olsa da ön camı hemen buğulandırmıştı. Zamanının dolmasıyla ilerleme kaydedememesine sinirleri bozulan Banner, adam hakkında hâlâ hiçbir şey bilmiyor, ona güvenip güvenemeyeceğinden emin olamıyordu. Silecekleri aralıklı olarak çalıştırarak, yolu kesen ilçe polislerine yaklaşınca yavaşladı ve ceketinin cebinden kimliğini çıkardı.

Wardell'in dosyasına işaret ederek, "Bu durumda," dedi Banner, "bu davada oldukça eğleneceksin."

10

12:41

Aklıma gelen ilk düşünce, olay yerinin seçildiği amaç için neredeyse mükemmel olduğuydu.

Dar alışveriş merkezinin otoparkını inceledim; kare olan alanın iki kenarı ağaçlar, üçüncü tarafı otoyol ve dördüncü tarafı da mütevazı bir şekilde oranlanarak kümelenmiş dükkânlarla çevrelenmişti. Her biri yetkililer tarafından geçici olarak alıkonulan araçlarla dolmuş olan park yeri, yine de etkili bir açık alandı. Otoparkın herhangi bir yerinde, hatta iki aracın arasında bile, duran bir kişinin göğsünden yukarısı apaçık görülebilirdi. Araçların sıra sıra park edilmesi hareketleri de belirleyerek, bir yayanın yürüyüş yolunu tahmin edilebilir hale getiriyor ve bunların arasındaki boşluklarla ve koridorlarla sınırlıyordu. Ağaçlar, sabırla hedefini seçerek bekleyen bir kişi için mükemmel koruma ve sonradan kaçması için olanak sağlayarak; Wardell gibi bir profesyonele sorun yaratmayacağı belli olan rüzgârı da etkili bir şekilde kesiyordu.

Evet, alan fiili anlamda mükemmel bir kasaba cinayetine uygundu ve rastgele bir alanda özellikle seçilmiş bir kurbanın öldürülmesi yerine, kurbanın sırf orada olduğu

için rastgele seçilerek öldürülmesi durumuydu. Dosyadan elde ettiğim bilgiler zihnimde çoktan oluşmaya başlamış bir teoriyle birleşirken; ortaya çıkan son gelişme bu düşünce çizgisiyle doğrudan çakışmıyor ama onu tam olarak desteklemiyordu da. Kendime o ana odaklanmam gerektiğini hatırlatarak, büyük resmin zamanla ortaya çıkacağını düşündüm.

Bütün otopark, ağaçların başladığı çizgiden yola ve uzak köşedeki dükkânların önlerine kadar kapatılmıştı. Banner, alanın sınırını koruyan bir kadın polise kimliğini gösterdiğinde, polis bize biraz kızgın bir bakış atmasına rağmen kenara çekilerek yol verdi ve sarı şeritlerin altından eğilerek geçtik. Açıkça görülüyordu ki büro çoktan yerelleri koruma ekibi olarak görevlendirmişti.

Kelimeyi Mısır'ın başkenti gibi telaffuz eden Banner, "Illinois'te bir Cairo (Kahire) olduğunu bile bilmiyordum," dedi.

"Key-ro," diye onu düzelttim. "Bu, farklı telaffuz ediliyor."

Arkası bize dönük olan kadın polis, "Haklı," dedi.

Banner, "Bunu nereden biliyorsun sen?" dedi.

Omuz silktim, bu sadece öylesine bildiğim şeylerden biriydi. Birkaç yıl önce Mısır'daki Kahire'de çalıştığımda, iki yerin birbirinden daha farklı olamayacağını düşünmüştüm.

Banner, düşünceli bir şekilde, "Key-ro," diye tekrar etti.

Otoparkta ilerlerken, park eden arabalar yüzünden, kabaca çaprazlamasına ve merdiven çizer gibi hareket ediyorduk. Tüm yerler doluydu ve bazı araçlar çimlerin

hizasına gelecek şekilde öylesine park edilmişti. Oldukça hafif olan yağmur, daha çok sis gibiydi. Yürürken aynı zamanda bölgeyi incelemek için iki yanıma bakıyordum.

Alanın otoyol sınırında polis araçları sıralanmıştı. Kaza yerini izleyen siviller ise dükkânların önünde toplaşarak şeritlere mümkün olduğunca yaklaşmaya çalışıyordu. Sivillerle dükkânlarda çalışan ve sigara içmekte olan üniformalı görevlilerin sayısı eşit gibi duruyordu. Dükkânların boşaltılıp boşaltılmadığını veya bu seviyede bir heyecanın filli bir tatil günü yaratıp yaratmadığını merak ettim. İşyeri çalışanlarına ayrılmış otoparkta, alana izin verilmeden park edilemeyeceği uyarısında bulunan büyük kırmızı işaretin altına kurulan bir bariyerin arkasında toplanan izleyiciler, boş bir park yerinde duran ve her an ileri atılabileceklerini düşünen iri yarı bir polis tarafından sürekli gözetim altındaydı.

Etrafı çeviren bölgede, olay marketin girişine yakın olan bir yerde gerçekleşmiş gibi görünüyordu. Takım elbiseli ve üniformalılar buradaki bir şeyin etrafında toplanmışlardı. Yakınında kurulan, devasa büyüklükte olan ve tüm teslimat alanını kaplayan mavi-gri bir FBI mobil komuta merkezi, Banner'ın ulaşmaya çalıştığı yerdi.

Cam ve alüminyumdan oluşan labirentte emin adımlarla ilerleyen Banner, onu takip edip etmediğimi görmek için bir kez bile dönüp arkasına bakmamıştı. Alanda ilerleyen iki yeni kişiyi çekmek için böcek gibi olan bakış açısını ayarlayan ve elli-altmış metre kadar yukarıda havada duran haber helikopterlerinden birini görünce başımı aşağıya, kameralardan uzağa eğerek, helikopterin pervanesi-

nin yarattığı ve ağaçların serbest bıraktığı hava akımı sebebiyle yüzümü buruşturdum.

Polis ve federallerin oluşturduğu kalabalığa yaklaştığımızda bizi karşılayan koyu renk takım elbiseli bir ajan, Banner'ın kimliğini tekrar inceleyerek kuşkuyla bana bakınca Banner, "O benimle," dedi. İnsanların oluşturduğu dış halkada açılan boşluktan geçerek, içeride daha küçük bir çemberin bulunduğu olay yerinin merkezine doğru ilerledik. İçeride bulunan Ajan Castle, bir başka ajan ve mavi ceketleriyle birkaç olay yeri inceleme teknisyeni, ilk kurbanın çevresinde toplanmıştı. Tam düşündüğüm gibiydi; bunun sadece ilk kurban olduğunu acımasızca fark etmiştim.

İri yarı bir adama ait olan cesedin üzerinde ten rengi dar kanvas pantolon, kahverengi gömlek ve düşerken veya yere çarptığı sırada başından fırlayıp gitmiş olan bir beyzbol şapkası vardı. Sırtüstü yatan ve gözleri ilgisizce basık gökyüzüne bakan adamın vücudunun üst kısmında, kurşunların oradan saplandığı iki yara görülüyordu. Yaralardan biri, gömleğin sol tarafındaki göğüs cebinin tam ortasında bir delik açarak ölümcül olmuştu. Adamın düşme açısı sayesinde olay yerinde fazla kan yoktu, ama ceset yerinden oynatıldığında çok daha büyük bir karışıklık oluşacağını biliyordum; kurbanın sırtında, kurşunların çıktığı yerlerde büyük, yumruk kadar yaralar açılmış olmalıydı.

Olay yeri elemanlarından biri bakışımı fark edip düşüncelerimi okurcasına, "Tahmin ettiğin gibi yüksek hızlı, bir NATO 7.62 veya benzeri bir tüfeğin kurşunu oldukça hasar vermiş. İlk atış en başta ölümcül olmasa da birkaç dakika içinde öldürülebilirmiş."

"Kan kaybından dolayı."

"O veya hidrostatik şok yüzünden," diye onayladı. "Bu lanet silahlardan biriyle vurulursan geri dönüşü olmaz."

Direkt cesede doğru ilerleyen Banner, çömelerek önce yaraları sonra yüzü inceleyip cesedi hızlıca gözden geçirdi.

"Adamın kimliğini belirleyebildik mi?" diye sorarken belirli bir kişiyle konuşmuyordu.

Castle'ın yanında duran ajan, "Terry Daniels, kırk dört yaşında, bir karısı ve dört çocuğu var," diye cevapladı.

"Bunun bizim adamın işi olduğuna dair bir kuşku var mı?"

Banner'ın sorusu karşısında Castle başını iki yana salladı. "Yaklaşık elli kilometre yarıçapında bir alandaki her şeyi durdurduk. Yerel polisler, eyalet şerifinin ofisi ve bizim adamlar tüm araziyi arıyorlar." Cesede bakarak tekrar başını salladı. "Tabii bir aracı varsa tüm bunlar bir saat geç yapılmış oldu. Ama eğer yayaysa hâlâ ağımıza düşebilir."

Ben ise iki silah yarasını incelemekle meşguldüm. Eğer bu Wardell'in işiyse, bu bir ilkti. Bedene işaret ederek, "Bu sefer iki yara var," dedim.

Omuz silken Castle, "Belki paslanıyordur," dedi.

Banner, "Biraz da iyi haberler olması gerektiğini biliyordum," dedi.

Başımı iki yana sallayarak tek atışta gerçekleşen on dokuz mükemmel cinayeti düşündüm. On dokuz atışta on dokuz ölüm, bir denizci keskin nişancısı için bile, çok iyi bir orandı. Psikoloji analizim çok derinlere inmemiş olsa da bu oranlar Wardell'in muhtemel tepkisi hakkında bilmem gereken her şeyi söylüyordu. "Bu iyi haber değil, şimdi kanıtlaması gereken bir şey var."

Castle kuru bir şekilde, "Seni davet ettiğimize çok sevindim," dedi.

Onu umursamayarak, kilometreler ötesine ve yıllar öncesine gittim. Yakalanıp götürülen Wardell'in bulunduğum yere attığı bakış, *görüşeceğiz*, diyordu. O, her zaman ödeşen bir adamdı.

"Bu bir ısınma turu," dedim. "Yakında özel hedeflere, düşmanlarına ve kendisine karşı hata yapan insanlara yönelecektir."

Hâlâ cesedin yanında çömelmekte olan Banner bakışlarını kaldırarak bana baktığında, sesinde ilk defa kızgınlık duydum. "Dosyayı dikkatlice inceliyor muydun? Bu kesinlikle katilin davranış biçimiyle tutarsız."

"Kesinlikle tutarsız değil," dedim. "Ayrıca şartlar değişti ve Wardell bir asker; askerler duruma adapte olur."

"Wardell gelişigüzel bir katil," dedi Castle. "Onu, *kim* olduğunu bilerek değil, *nerede* olduğunu düşünerek yakalayacağız. Belki de bize yetişmek için biraz zamana ihtiyacın var, Blake. Sana çalışman için sessiz bir yer bulabileceğimizden eminim."

Tekrar cesede bakarak, "Wardell'in en son olacağı şey," dedim, "gelişigüzeldir. Buna inanıyorsanız büyük bir hata yapıyorsunuz."

Castle ileri doğru bir adım attı. "Efendim?"

İç çeken Banner ayağa kalkarak eteğinin önünü düzeltti ve hafifçe ikimizin arasına girdi. "Ne düşünüyorsun?" diye sordu. "Hâlâ bölgede mi?"

Yere beyaz boyayla büyük harflerle yazılmış PARK YASAK cümlesinin bir kısmını kapatan cesede tekrar bak-

tım. Yavaşça, düşünerek, "Bilmiyorum," dedim. Olası önemli bir şeyi gözden kaçırdığımı biliyordum.

Castle bana apaçık bir küçümsemeyle bakıyordu. "Harika."

"Şimdilik," dedi Banner, "elli kilometre yarıçapındaki alana odaklanıyoruz."

"Yapabileceğimiz tek şey," diye onayladı Castle. "Her arka koltuğa, bölgeden ayrılan her aracın bagajına bakacağız. Bu sabah yakın bölgede hiç çalıntı araç raporu yok. Her evi kapı kapı dolaşan, yolları kesen ve hava desteği sağlayan adamlarımız var. Bu sırada da bunun lanet eyalet çapında bir insan avı olduğunu medyanın fark etmemesi için bir fikri olan kimse varsa, tüm fikirlere açığım."

Tam o anda neyin yanlış olduğunu fark ettim. Büyük beyaz harflerle yazılmış, tam önümde duruyordu.

"Kimse dükkânlarla konuştu mu?"

Genç ajan, "Tanıklar için mi?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım. "Çalışanları için. Bugün hiç işe gelmeyen var mı?"

Castle'ın sabrı taşıyordu. "Sanırım işi asan birilerinden daha önemli şeyler düşünüyorlardır. Şu insanları gördün mü?" Kalabalığa doğru işaret eliyordu. "Sanki kasabaya lanet olası bir sirk gelmiş."

"Onları gördüm," dedim. "Ve sadece çalışanların girebileceği alanda, burada boş olan tek park yerinin tam yanında duruyorlar."

Castle, "Yani?" diye tersledi.

"Yani, burası çok büyük bir ihtimalle adamın öldürüldüğü sıralarda, polis burayı kontrol altına almadan hemen önce boşaltıldı. Yani, çok büyük bir ihtimalle, bu alana her

kim park ettiyse buranın çalışanlarından biriydi ve arabasının çalındığını bildirmedi, veya henüz bildiremedi."

Castle'ın beni susturmasını beklerken, bu defa hoş bir şekilde beni şaşırttı. Durumu birkaç saniye düşündü. Tüm bunların altında, her ne kadar kaynağını sevmese de, muhtemel bir kanıtı göz ardı edemeyecek kadar profesyonel biri olabilirdi. Konuştuğunda ise sesi tedbirliydi. "Öyle olması şart değil."

"Hayır," dedim. "Ama muhtemel."

Banner'a dönen Castle ağzını bir şey söylemek için açtığında onun çoktan gittiğini gördü.

11

13:57

"Buldum." Banner birden ortaya çıkınca bakışlarımı ona çevirdim. Gülümseyerek yaklaşırken elinde dumanı tüten iki kahve bardağı taşıyordu. Düşüncelerimi toparlamak için çadırı terk etmiş ve kuryenin cesedini bırakmış, gümüş Toyota'nın kaputunda oturuyor ve yüz metre ötedeki Castle'ın hararetli bir şekilde cep telefonuyla konuşurken yüz metrede ileri geri yürüyüşünü izliyordum.

Bana verdiği bardağı alırken, "İyi kahve olmalı," dedim.

"Tatlı çörek dükkânında müdür yardımcısı olan Sandra Veldon, bugün işe gelmemiş."

"Sürekli olarak izin almadan işe gelmeyen biri mi?"

Başını iki yana salladı. "Aksine, her ay, ayın elemanı olmuş. Beş dakika bile geç kalacak olsa arayıp söylermiş, ama bugün hiçbir şey söylememiş."

"Arabası?"

Başını salladı. "Koyu mavi 2009 model Ford Taurus. Plakasını çoktan motorlu araçlar bölümünden alıp arama bülteni çıkardım."

Başımı sallayarak etkilenmiş bir şekilde saatime bak-

tım. "Tüm bunların üstüne bir de kahve almışsın."

Beni uyaran bir bakış atan Banner takdirini geri çevirdi. "Kendi kısmımı halledebilirim, ama sen bize yardım ettin. Kadının kayıp olduğu akşama kadar tespit edilemeyebilirdi. Belki de düşündüğüm kadar zaman kaybı değilsin, Blake."

"Teşekkürler."

"Aceleci davranma. 'Belki' dedim."

"Bu bir önsezi," diyerek duruma tedbirli yaklaştım. "Şimdiye kadar iyi gibi gözüküyor, ama bir sonuç vermeyebilir."

Davet beklemeden, bir anda yaklaşarak kaputun üzerinde yanıma oturan Banner, kahvesinden bir yudum aldı. "İnsanları bulmakta iyi," dediğinde, bu sefer sanki dünyaca ünlü kurumsal bir sloganı söyler gibiydi; *son damlasına kadar iyi* ya da *biranın kralı* gibi. "Bu sefer özellikle birilerini hedef alacağını düşünmene sebep olan nedir?"

"Almayacağını sana düşündüren nedir?"

Omuz silkti. "Onun hakkında bildiklerimizle ya da önceden yaptıklarıyla uyuşmuyor."

"Uyuşuyor," dediğimde Musul'u düşünüyordum. "Bu tarzı bilirim."

Bir dakika boyunca konuşmayan Banner, "Bilmediğin bir şey var mı?" diye sordu.

Tam olarak aynı cümle ve yüzündeki ifadenin bana başka birini hatırlatmasıyla gülümsedim. Bu seferki çok daha iyi bir hatıraydı.

"Pek çok şey," diye cevapladım.

"Neden gülümsüyorsun?"

"Bana... Bir an için başka birini hatırlattın."

Hâlâ telefonda konuşarak volta atmakta olan Castle'ın

bulunduğu yöne doğru baktım. Yüzünde acı bir ifade olan genç ajan ona yaklaşıyordu. Castle'ın dudaklarını okuyarak "Gitmem gerek," dediğini ve telefonu kapattığını gördüm.

Castle'la konuşmaya başlayan ajan, elinde testeresi olan kötü bir şüpheliyle anlaşmaya çalışır gibi, ellerini kendini savunurcasına kaldırmıştı. O ana kadar bana bakmakta olan Banner, bakışlarımı takip ederek başını çevirdi.

Mobil komuta merkezine işaret eden ajan konuşmasını bitirir bitirmez Castle koşmaya başladı.

Banner'la aracın kaputundan atlayarak iki adamın peşinden koştuk. Ne olmuş olabileceği konusunda tahmin yürütürken fikirler aklımda uçuşuyordu. Başka bir vurulma olayı olması oldukça muhtemeldi, ya da belki Sandra Veldon'ın cesedini bulmuşlardı. Her ne olursa olsun, durumun acil olması yeni birinin öldüğünü gösteriyordu.

Ama bu sefer yanılmıştım.

Komuta merkezinin kapısına vardık ve yukarı doğru adım atarak içeri girdik. Tüm gözler, düz ekranlı monitörlerle kaplı olan duvarda, CNN'i gösteren monitöre çevrilmişti. Sese ihtiyaçları olmadığından, kimsenin aklına televizyonun sesini açmak gelmemişti.

Çizgi roman gibi bölümlere ayrılmış olan monitörün sol tarafında iki küçük kare, sağ tarafında da uzun bir dikdörtgen vardı. Sol üstteki panel şu an bulunduğumuz yerin havadan bir görüntüsünü gösterirken, sol alttakinde muhtemelen hapishaneden kaçışın gerçekleştiği alana bariyer çeken bir eyalet polisinin görüntüsü vardı. Sağ tarafta Caleb Wardell'in sabıka fotoğrafı göze çarpıyordu.

Ekranın en altında ise kırmızı zemin üzerine beyaz harflerle yazılmış iki kelime vardı: SON DAKİKA.

12

15:02

Castle, son gelişmeleri düşündüğümün aksine oldukça iyi karşılamıştı. İlk şoktan ve hikâyeyi kimin, neden sızdırdığıyla ilgili sorulardan sonra o, Banner ve diğer herkesin işlerinin başına dönebilmesi mantıklıydı. Medyadan gizlenmesi bir insan avının doğal bir yönü olmasından çok, yukarıdan gelen ve işleri karmaşıklaştıran bir emirdi. Bu açıdan bakıldığında medyanın olayı öğrenmesi neredeyse bir lütuftu. Gereksiz baskıyı azaltarak, özel timin artık arkasında kolektif destek varken tek başına çalışmak zorunda olmadığını gösteriyordu.

Gün ilerledikçe hikâyenin aslında sızdırılmadığı anlaşıldı. Haber ilk olarak *Chicago Tribune*'un internet sitesinde yayımlanmıştı. Muhabirlerinden biri olan Mike Whitford o sabah Caleb Wardell olduğunu iddia eden biri tarafından aranmıştı. Arayan Wardell olmasa bile, olaylar hakkında en az onun kadar bilgisi olan biriydi; çünkü Whitford'un hikâyesinde, kaçışının tüm detaylarından kuryeyi öldüren atışın pozisyonuna kadar, her unsurun tutarlı olduğu açıkça görülüyordu. Detaylar doğru, izleyicilere mükemmel bir şekilde iletilen mesaj kısa ve özdü: Wardell geri

dönmüştü. Şimdiden beş kişiyi öldürmüştü ve daha yeni başlıyordu.

Castle bir köşede Donaldson'la telefonda konuşuyordu. Yetkili Özel Ajan mutlu olmasa da yapılması gereken işler vardı. Eylemin odak noktası Sandra Veldon'ın Ford Taurus'unu bulmaya çevrilmiş olsa da, çoktan başlatılmış olan diğer her şey hâlâ devam ediyordu ve bunlara bir de medya brifingleri eklenmişti.

İki adet 7.62'lik boş kovanın park yerine bakan ağaçlı yerde bulunmasıyla adli tıp elemanının tahmini doğrulanmıştı. Kovanların birinin üzerinde bulunan parmak izinin Caleb Wardell'inkiyle eşleşmesi kimseyi şaşırtmadı. İlgili herkes iyi iş yapmış olsa da, çağrılma sebebim olay yeri işleri değildi. İşimi yapmak için üç şeye ihtiyacım vardı: Biraz zaman, biraz boşluk ve çok miktarda bilgi. Telefonuyla konuşmayı yeni bitiren Banner'ı park yerinin hemen dışında yakaladım.

"Evet," diyerek beni onayladı. Sözcüğü oldukça düz bir şekilde sarf etmişti; bir soru veya meydan okuma değildi, sesinde ne sabırsız ne de memnun olmuş bir ton vardı. Oyalanacak havada değil gibiydi, o yüzden lafı uzatmadım.

"Bak, benim bu davaya getirilmem tam olarak sizin fikriniz olmasa da, yardım edebileceğimi düşünüyorum."

Beş dakika önce yapması gereken şeyleri düşünüyormuş gibi görünen Banner, başka tarafa dönerek uzaklara doğru baktı. Sonra tekrar dönüp bana baktı. "Ama benden bir şey istiyorsun?"

"Tam isabet."

Banner'dan Wardell'le ilgili her şeyin bana e-postayla gönderilmesini istedim

"Sende zaten dosya var," dedi.

Başımı iki yana salladım. "O sadece *Okuyucu Özeti* versiyonu. Benim söylediğim her şeyi içeren büyük dosya."

"Her şey," diye tekrar etti. "Daha çok ev ödevi mi?"

"O tarz bir şey."

Bir süre durakladıktan sonra, "Tamam. Sanırım Castle bunun seni yolundan çekeceğini söyleyecektir," dedi.

Buna itiraz etmedim. Dürüst olmak gerekirse, dışarıda bir katil serbest dolaşırken masa başına çekilmek huyuma biraz da olsa aykırıydı ama bu, sistemimin bir parçasıydı. Oyun başlamıştı ve eğer kendi bölümümü oynayacaksam, avımı baştan aşağı tanımak zorundaydım. İpuçlarını takip etme, polis kuşatmasını ve aramaları koordine etme, halkı uyarma gibi birçok sorunla görev timi ilgilenirken; bu arada ben de tüm diğer dikkat dağıtıcı şeyleri unutup işe odaklanmalıydım. Kendi işime.

Banner, aramaları yapmak için zaman ayırması gerektiğine söylenmemiş, ne planladığımı sormamıştı. Materyallerin çoğu elektronik ortamda olsa da, geri kalanların komuta merkezine faks çekilmesini sağlamıştı. Beklerken gidip marketten birkaç harita aldım.

Her şey hazırlandığında ona içten bir şekilde teşekkür ettim, çünkü bunların hiçbirini yapmak zorunda olmadığı gibi, bu yaptığı kesinlikle Castle'ın gözündeki itibarını da iyileştirmeyecekti.

Beni geçiştirdi. "Yumuşamaya gerek yok. Bahislerimi garantiye alıyorum diyelim."

Saat üç civarı, kasabaya akın eden gazetecilerin kapa-

madığı, kasabadaki son otel odası gibi görünen yeri büyük zorlukla buldum. Jerry Siegel olarak otele giriş yaptım. Bu, takma bir ismi saklayan başka bir takma isimdi. Odada ihtiyacım olan her şey vardı: Kablolu televizyon, internet ve çalışma masası. Haber kanallarından birini açarak sesini sonuna kadar kıstıktan sonra, bilgisayarımı masanın üzerine yerleştirip çalışmaya başladım.

13

16:10

"Ajan Banner?" Ani sesi duyunca irkilen Banner, Donaldson'dan gelen kısa ve öz bir e-postayı okuduğu telefonundan başını kaldırdı. Ajan Paxon'ın yüzündeki ifade henüz yeni bir vurulma olayı olmadığını gösteriyordu. Bu tarz bir haber ona kişisel olarak bildirilmezdi, olay meydana geldiğinde ilk işaret birçok telefonun çalmaya başlaması olurdu.

Banner'ın tahminine göre Kelly Paxon sadece bir ya da iki yıldır Büro'daydı. Koyu renk bir etekli takım elbise içine beyaz bir bluz giymiş, çok az makyaj yapmıştı. Kızılımsı sarı saçları geride toplanırken, koyu kırmızı ince çerçeveli bir gözlük takıyordu. Bu, muhtemelen bu kadar büyük bir davadaki ilk seferiydi ve o da, diğer herkes gibi, stres altındaki üstleri tarafından birkaç kez azarlanmıştı.

Rahatlatıcı bir şekilde gülümsedi. "Ne buldun?"

"Marion."

"Wardell'in hapishanesi mi?"

Paxon başıyla onayladı. "Transfer hakkındaki her tür evrakı inceledik. Görünen o ki Wardell son dakikada başka biriyle yer değiştirmiş."

"Transfer edilmeyecek miydi yani?"

"Bu ayarlanmıştı, ancak tek başına götürülecekti. İdam cezası almış mahkûmlar neredeyse her zaman tek başlarına taşınırlar. Midelerini üşüten bazı gardiyanlar izin alınca, adamı da yalnız gitmesi gereken Mitchell'ın yanına vermişler."

Banner sağ şakağına işaret parmağıyla yavaşça, daireler halinde masaj yaptı. "Ünlü bir katil ve bir mafya tanığı. Görünüşe göre ilgi çekme açısından oldukça ukala davranmışlar."

"Öyle gözüküyor, efendim."

Banner, "efendim" diye çağrılmaktan nefret ederdi. Emir komuta zinciriyle ilgili olsa da, bunu her duyduğunda gıcık olur, yüz beş yaşında gibi hissederdi. "Ama neden eşlik eden korumaları yokmuş?"

Güvenlik açığından kısmen sorumluymuş gibi görünen Paxon emin değildi. "Mitchell'ın transferinin orijinal evraklarına girilen kod IAA, yani gümüş hizmet. Bu da motosikletliler, helikopter, yem araçları, yani tüm set demek."

"Peki ne oldu?"

"Transferin gerçekleşeceği gün biri evrakları değiştirerek olayı normal güvenliğe çevirdi, Mitchell VIP'den normal sınıfa düştü."

Banner inanamıyordu. "Biri? Bu tarz şeyler için birçok kişinin imzasının alınması gerekmiyor muydu?"

"Teoride, evet. Ancak uygulamada... Belki de hayır. Bu sefer hiç kimsenin itiraz etmediği görülüyor."

"Peki, aramayı kim yapmış?"

"Gerekli belge, mahkûm nakil koordinatörü Paul Summers tarafından imzalanmış."

Banner sorusunu sormak için ağzını açtığında, soruyu soramadan Paxon cevabını verdi.

"Summers dün ve bugün işe gitmemiş. Elimizde bir adres var, Janson diye bir kasabanın hemen dışında yaşıyor. Buranın yaklaşık kırk kilometre kuzeyinde kalıyor."

"İyi iş. Bununla ilgilenen kimse var mı?"

Paxon başını salladı. "Sadece uyarıldık."

Bakışlarını Paxon'dan ayıran Banner, çevrelerindeki kalabalığa baktı. Castle telefonla konuşuyordu, Blake ise ortalıkta görünmüyordu. Büyük ihtimalle Chicago'ya geri dönmek zorunda kalacaktı. Quantico'dakiler Wardell'in tanıdık bir yere geri döneceği konusunda hemfikirlerdi. Bu arada, Sandra Veldon ve aracı bulunana kadar Banner'ın burada yapabileceği fazla bir şey yoktu. Gri cipin anahtarlarını çıkararak elinde salladı. "Haydi."

"Janson'a mı?" Paxon şaşırmıştı.

"Başka nereye olacak? Gidip Paul Summers'ın tüm bunlar hakkında ne söyleyeceğini öğrenelim."

14

16:42

Paul Summers eski Otoban 5I'nin yaklaşık beş kilometre dışında, ücra bir yerde olan bir çiftlik evinde yaşıyordu. İlk seferde dönüşü kaçıran Banner ve Paxon, ikinci sefer dönerken Whitecart Çiftliği tabelasının çalılar tarafından gizlenmiş olduğunu gördü.

Paxon arabayı kullandığından, Summers'la ilgili ipuçlarını takip eden diğer ajanlardan birinin aramasına Banner cevap vermişti. Görünüşe göre geçen Cuma öğle saatlerinde, adamın banka hesabına Cayman Adaları'ndaki bir bankadan yüz bin dolar aktarılmıştı. Kuşkuları resmileşmişti; kaçış, Rusların şanslarının yaver gitmesiyle açıklanacak kadar basit değildi.

Gerçi artık bir önemi yoktu, çünkü Caleb Wardell o olayla ilgili yarım kalan her işi Mitchell ve katilleri olacak kişileri öldürerek bitirmişti. Transferin derecesini düşüren Summers ve ilgili herkesin takip edilmesi bir yan projeydi. Asıl sorun şişeden kazara serbest bıraktıkları cindi.

Paxon, eve doğru giden ve tekerlek izleri bulunan toprak yolda ilerlerken, Banner da Glock'undaki şarjörü çıkarılıp kontrol ettikten sonra tekrar yerine taktı.

Paxon, "Bir sorun çıkmasını mı bekliyorsun?" diye sordu.

"Başarı cesaret gerektirir," dedi. "Ama hayal kırıklığına uğrarsam mutlu olurum."

Ev görüş alanlarına girmeden otuz saniye önce duyulan ve eve yaklaştıkça artan havlama sesini duydukları anda bir sorun olduğunu anlamışlardı. Paxon, ardına kadar açık olan güvenlik kapısından geçerek evin önündeki açıklığa park etti.

Dönüştürülmesi yaklaşık yirmi veya otuz yıl önce oldukça kısıtlı bir bütçeyle yaptırılmış olmalıydı; çünkü harap haldeki çiftlik evinin çatısının bazı yerleri eğilmiş, beyaz boya tüm duvarlardan soyulmuştu. Güney tarafındaki eklenti de daha iyi durumda değildi, tek katlı kereste yapı üstü kapalı bir güverteye doğru incelerek son buluyordu. Köpek ise güvertenin üstündeki çatıyı destekleyen direklerden birine uzun bir zincirle bağlanmıştı.

Büyük Alman çoban köpeğinin boyutları bir kurdunki kadardı. Sağa sola gidip gelerek volta atan köpeğin açısı, araba kapılarını açtıkları anda mülke izinsiz giriş yapan kişilere dönmüştü. Havlamanın şiddeti artarken, hayvan onlara doğru zorladığında zinciri iyice gerildi.

"Açlıktan ölüyor," diyen Paxon'ın sesinde acıma vardı.

Banner, zincirin ahşap direğe sürtündüğü yere gözünü dikerek, direğin birkaç santim inceldiğini fark etti. "Nedense bizi takım elbise içinde iki adet kızarmış tavuk olarak hayat ettiğine dair içimde bir his var." Glock'unun elinde olmasına minnettardı. "Haydi."

Köpeğin uzağından geçerek ön kapıya doğru ilerlediler. Paxon kapıyı hafifçe çalarken Banner da köpeğe karşı

gözünü dört açmıştı. Ailesinin anlattığına göre, genelde köpekleri sevmemesinin nedeni küçükken bebek arabasında yatarken, salağın birinin Rottweiler cinsi köpeğinin tasmasından kurtulmuş olması ve sokağın ortasında ona saldırmaya çalışmasıydı. Neyseki babası köpek ona vahşice saldıramadan defetmiş, bu beladan birkaç kötü ısırıkla çıkmıştı. Banner olayı hatırlamasa da köpekleri sevmemesinin sebebinin bu olduğundan hiç kuşkusu yoktu.

Paxon kapıyı daha sert çaldıktan sonra bir otuz saniye daha beklediler. Omuz silken Banner kapı koluna uzandığında, kol döndü ve kapı açıldı.

"Kilitli değil," dedi Paxon.

"Hayır," dedi Banner yavaşça. "Kapı aralıktı, öyle değil mi?"

"Tabii ki. Benim hatam." Paxon kendi silahını çıkardı ve kapıdan geçerek koridorda ilerlediler. İçerisi dışarıya göre biraz daha sıcaktı. İçeride, evde kimsenin ikamet etmediğini gösteren bir hareketsizlik, bir sessizlik vardı. Duyulan tek ses dışardan gelen ve artık daha az, daha uzaktan geliyormuş gibi duyulan havlama sesiydi.

Dar koridorun sağ tarafında iki kapalı kapı, sol tarafında dik merdivenler ve uzak ucunda da mutfağa gidiyormuş gibi görünen cam panelli bir kapı vardı. Odanın ilerisinde ise puslu camın arkasından yansıyan bir ışık görülüyordu.

"FBI ajanları," diye seslendi Banner. "Silahlarımız var."

Hiç cevap yoktu. Koridorda ilerledikçe, Banner, muhtemelen evin yerleşim yerinden kaynaklı hafif bir eğim olduğunu fark etti. Üst kattan gelen hafif esinti üzerine Banner başını kaldırdığında merdivenlerin bir sahanlıkta

bittiğini gördü. Sesi duyduklarında, yukarı çıkmayı düşünüyordu.

Alçak, aralıklı bir tırmalama sesiydi. Sessiz ve çekingen gelen ses, mutfaktan geliyordu.

"Bu da neydi böyle?" diye fısıldadı Paxon.

Cevap vermeyen Banner, yönünü değiştirerek koridorun sonuna doğru ilerledi. Halı o kadar eski ve ucuzdu ki yer döşemelerinin çizgilerini ayakkabılarının tabanında hissedebiliyordu. Kapı koluna dokunduğu sırada döşemelerden biri yüksek bir sesle gıcırdayınca tırmalama sesi kesildi. Birbirleriyle bakıştıktan sonra Paxon kapıyı kollamak için silahını kaldırdı.

Nefesini hafif bir şekilde bırakan Banner, kapı kolunu çekti.

Karanlık bir şekil mutfaktan fırlarken Paxon'ın baldırına sürtününce kadın fazla yüksek olmayan bir çığlık attı ve ikisi de koridorda koşturarak bahçeye çıkan Alman çoban köpeği yavrusunu gördüler.

Gergin bir kahkaha atan Paxon, boşta kalan elini kalbinin üzerine koydu. "Tanrım."

"Bak," diyen Banner Paxon'ın bacağını işaret ediyordu. Kalçasının sağ tarafında, eteğinin kenarının hemen altında bir kan lekesi vardı.

Kafası karışan Paxon bakışlarını aşağı indirdi ve kızıl lekeye elini değdirince, sanki sıcak bir şeye dokunmuş gibi hemen elini geri çekti. Bir şey Banner'a durumun bunun tam tersi olduğunu söylüyordu. Birbirleriyle tekrar bakıştıktan sonra açık kapıdan mutfağın içine doğru baktılar.

İçeriden hafif bir çürüme kokusu geliyordu.

Kare şeklinde ve alçak tavanlı bir oda olan mutfağın

uzak köşesinde dikdörtgen bir pencere ve tahta bir çıkış kapısı vardı. Kirli güneşlikler pencere boyunca çekilmiş olsa da, zayıf gri günışığı aralardan, suntaların eskidiği yerlerden içeri süzülüyordu. Bir duvarın tamamı mutfak tezgâhıyla kaplıydı ve yanından çıkan tahta servis kısmı bir yarımada oluşturuyordu. Tezgâhın üzerinde bulunan bir miktar kan, mutfak dolaplarının üzerinde daha fazla, koyu ve katıydı. Servis kısmının diğer yanında ayakkabısız bir ayak izi görülüyordu.

Banner durarak odayı inceledi, ani bir tehlike veya o ayağın sahibini bulma dürtüsüyle kaçırdığı önemli bir şey olmadığından emin olduktan sonra servis tezgâhına silahı ayak seviyesinde yaklaştığında, görüş alanına giren bir bacak ve vücudu gördü. Geri kalanını gördüğündeyse, kimliğin pozitif olarak belirlenmesi işi için uzmanların gerekli olduğunu biliyordu.

Bir çığlık ile öğürme arasında olan bastırılmış sesi duyunca geriye döndü. Paxon'ın boştaki eli ağzını sıkıca kapatmıştı. "Yüce İsa," dediğinde sesi, parmakları yüzünden boğuk çıkmıştı.

Banner, "Pislik," diye onayladı tabancasını kılıfına koyarken. "En azından köpek yavrusunun neden aç olmadığını biliyoruz."

Cesede geri dönerek boyundan aşağısında görülebilenlere odaklandı. Ceset, muhtemelen orta yaşlı, beyaz bir erkeğe aitti. Ekoseli pijamasının sadece altını giymişti ve açık, mavi renkli havlu kumaştan bornozu açık tenli, hafif kıllı göğsünü ve karnını gösteriyordu. Sırt üstü yatıyordu ve sağ elinin birkaç santimetre ötesinde duran 0,45 mili-

metrelik Colt, ölümcül vuruşu gerçekleştirmişti. Ölüm sonrası yaralar da oldukça canlı bir şekilde belliydi.

İsteksiz bir şekilde elini ağzından çeken Paxon, bir süre sonra, "Summers?" diye sordu.

"Ben de senin gibi ancak tahmin yürütebilirim," dedi Banner. "Yaşı ve vücut yapısı tutuyor, ayrıca Summers'ın evinde onun pijamalarını giydiğine göre..."

"Peki, bu durum bize ne söylüyor?"

Telefonuna uzanan Banner, Castle'ı aramak için son arananlar listesini karıştırdı. "Korkarım ki oldukça kesin bir çıkmazdayız."

15

22:00

Bana sabah verilen FBI dosyasının neden oldukça kısaltılmış olduğunu anlamak çok uzun sürmedi. Eğer Donaldson'ın sahip olduğu Wardell dosyasının kısa notlardan ibaret olduğu farz edilirse, Banner ve adamlarının benim için buldukları daha çok Kongre kütüphanesi gibiydi. Orijinal keskin nişancı davasından binlerce sayfalık not, olay yeri fotoğrafları, yüzlerce tanıkla ve şüpheliyle görüşmeler; Wardell'le yapılan polis sorguları, ruhsal değerlendirmeler, dava dosyaları, Wardell'in Denizci Birliği kayıtları, tıbbi ve diş kayıtları ile lise raporlarına kadar giden daha birçok bilgi bu dosyada mevcuttu.

Metodik ve hızlı bir şekilde belgeleri incelerken, her yirmi dakikada bir televizyona bakmak için ara verdim. Başka vurulma olaylarının olmaması beklenmedik değildi, çünkü Wardell, birkaç istisna olsa da, nedense sabahları öldürmeyi tercih ediyordu. Vurulma olaylarının çoğu sabah saat dokuzdan önce gerçekleşmişti.

Arada sırada televizyonda görülen yüzler, dosyalarda ya da raporlarda okuduğum kişilerle çakışıyordu. Mesela hem o dönemde hem de şu anda vali olan Ed Randall, War-

dell'in ilk saldırdığı yer olan Cook ilçesi şerifi John Hatcher gibi. Okuduklarıma göre Hatcher, Wardell'in yakalanması dolayısıyla en çok övgüyü toplayan ama dosyanın kapanmasına asıl katkısı önemsiz olan bir adamdı. Bu da Chitown'da[1] görülmesi gereken hesaplar olduğunu gösteriyordu.

Bunu aklımda tutarak, Wardell'in olası hedeflerine dair tahminimden ilki bir fiyaskoydu; davayı başlatan adam, Dedektif Adam Steward, bundan iki sene önce yazın kalp krizi geçirerek ölmüş ve karısına Polis Hayırsever Derneği'nin katkılarından başka bir şey bırakmamıştı.

Wardell'in Chicago'ya geri dönecek olmasının tek sebebinin intikam olduğunu düşünmüyordum. İlk seferindeki saldırıları, yakalanana dek, gittikçe yoğunlaşıyor ve kendisinin bile ne olduğunu bilmediği büyük bir şey planlıyordu. Profilcilerin kesinlikle haklı olduğu nokta, Wardell'in Chicago'da yarım kalan bir işinin olduğuydu; ama Quantico'dakilerden ayrıldığım nokta zamanlamaydı. Wardell'in ilk önce Rüzgârlı Şehri görmezden geleceği konusunda içimde bir his vardı ve bu sadece adamın orada beklenmesinden dolayı değildi.

Akşam saat dokuz civarı, haberler Wardell konusunda çoktan verilmesi gereken ilk arayı vererek ara dönem seçimlerinde son hafta gelişmelerine yönelmişti. Görünüşe göre bir başka çoktandır devam eden kin savaşı Chicago'da bir sonuca yaklaşıyordu ve Vali Randall ofis için beklenmedik bir yakın yarışın içindeydi. Kısa bir an için politik olayların Wardell'in ilgisini çekip çekemeyeceğini düşün-

[1] Chicago'nun takma adı

dükten sonra, bunun herhangi bir fark yaratmayacağına karar verdim.

Saat on civarı çalışma masası, yatak ve odadaki yüzeyi düz olan diğer her yer kâğıtlar, dosyalar, çıktılar ve haritalarla kaplanmıştı. Bu kadar çok kaynak olmasına pek alışık değildim ve aslında kaynağın fazlalığı hem avantaj hem de dezavantajdı. Kendimi şüphelinin hayatına vermem sonuç elde etmek için kanıtlanmış bir yoldu; bir şekilde, bir adamın hareketlerini, kelimelerini ve davranışlarını takip ederek onu anlayabiliyor, ne yapabileceğini ve nereye gidebileceğini tahmin edebiliyordum.

Ancak, bu hedef birçok açıdan yakalanması zor biriydi. Birinci, ikinci veya üçüncü elden de olsa, Wardell hakkında ne kadar çok okursam, adamın özünün o kadar fazla değiştiğini, elimden kıvrılıp kaçtığını hissediyordum. Sabit olan tek şey, Musul'da gözlerinde gördüğüm ifade ve bir kez başladığında hiçbir şekilde durmayacağı ya da duramayacağı bilgisiydi.

Alabama'nın banliyölerinde sadece annesi tarafından yetiştirilen Wardell, fazla arkadaşı olmayan, sessiz ama zeki bir çocuk; gençliğinde yaşıtlarını hem futbol sahasında hem de sınıfta alt eden yetenekli bir öğrenciydi. Birmingham'daki Alabama Üniversitesi'ne burs kazanmış olsa da üçüncü senesinde okulu bırakmıştı. Bunun sebebi yeteneksizlik değil, profesörlerinin söylediğini göre, sıkılmış olmasıydı. 2004'te Amerika Birleşik Devletleri Deniz Kuvvetleri'ne kayıt olarak Keşif Kuvvetleri için gönüllü olmuş, atış poligonunda üstün başarı göstererek Gözcü/Keskin Nişancı Okulu'nda bir yer kapmıştı. Gözcü/Keskin Nişancı Temel Kursu'nu mükemmel notlarla

geçerek, Irak'taki savaş operasyonlarında yirmi başarılı atışla azmini çabucak kanıtlamıştı. Bu toplamın içinde, roketatar ile silahlanmış bir isyancının şaşırtıcı bir şekilde yaklaşık sekiz yüz metre öteden tam başından vurulması da vardı.

Muharebe kayıtlarının mükemmel olması sayesinde, erken yaşta donanma komandolarına katılmış olsa da; onu mesafeli ve soğuk bulan diğer adamlarla fazla yakınlaşmamıştı. Bir tanesinin söylediği cümle durumu oldukça açıklıyordu: "Tüyler ürpertici bir piç kurusu." Belki de bu neden er olarak sıkışıp kaldığını açıklıyordu; özellikle de elde ettiği başarılar onu kolaylıkla çavuş veya en azından onbaşı rütbesine yükseltebilecekken.

Üçüncü ve son turu onu Dicle Nehri'nin yataklarına, Irak'ın Ninova vilayetinin başkenti Musul'a getirmişti. Burası, çok kısa süreliğine de olsa, yollarımızın kesiştiği yerdi.

16

22:12

Muhammad Rassam adında, isyancılar arasında gizli bir görevde olan ve beni yerel El Kaide imtiyazlarından birinin oldukça yakınına getirebilecek, önemli bir kişiyi takip ediyordum. Wardell, Rassam'ı alnının ortasından vurmadan önce hedefimden otuz altı saat, belki de daha az uzaklıktaydım.

Sonradan operasyonun otopsisini yaptığımızda süreci hızlandıran gelişmenin bir haftalık bir süreç içinde ABD devriyelerine kurulan pusular olduğunu keşfettik. Birkaç sevilen kişinin öldürülmesinin ardından, birliklerine ulaşan habere göre pusuların başında olan kişi Rassam'dı. Ancak Rassam'ın aradıkları adam olmadığından yüzde doksan emindim. Başlarındaki Rassam olsa bile, kaybedilemeyecek kadar önemli biriydi. Wardell'in komutanına olayın peşini bırakması emredilmiş olsa da, Wardell emre itaat etmeyerek kendine görev dışı bir av gezisi düzenlemişti. Bu bize sızdırılmıştı, ancak çok geç kalmıştık. Olay yerine vardığımda Wardell çoktan Rassam'ı ve yanındaki birkaç kişiyi uzun mesafeden infaz etmiş; sonra da yaklaşarak Rassam'ın ailesinden sekiz kişiyi ve komşularından

dört kişiyi katletmişti. Onu bulduğumda kadının birinin başının arkasına kurşun sıkmakla meşguldü. Beni gördüğündeyse gülümseyerek silahını atmış ve neredeyse alay edercesine ellerini havaya kaldırmıştı.

Tam o anda hayatını sona erdirmeme bir santimetreden bile az bir mesafe vardı. Bunun sebebinin Wardell'in öldürdüğü siviller olduğunu söylemek isterdim, ama bu sadece olayın bir kısmıydı; geri kalan kısmı ise Wardell'in mahvettiği hayatımın altı ayıydı.

Cassidy'nin kulağıma bağırmakta olduğunu ancak birkaç saniye sonra fark edebilmiştim. "Pozisyonu bırak, geri çekil ve olay yerinden ayrıl. Birleşik Özel Operasyonlar Kuvvetleri'ne neden orada bulunduğunu ve kendi müttefikine bu lanet olası önceden tasarlanmış saldırını açıklamak zorunda kalmak istemiyoruz."

Tetiği tutan parmağımı gevşetirken, olay yerine gelen askeri Humvee aracının içinden dumura uğramış bir denizci birliği ve muhtemelen Wardell'in komutanı olduğunu tahmin ettiğim bir çavuş inmişti. Ben ise soruları cevaplamamak için hemen oradan ayrılmıştım.

Daha fazla zarar görmemek adına denizcileri adamlarının yarattığı pisliği temizlemesi için terk ettiğim sırada aramızda geçen sert bakışmanın dışında, tüm olay buydu, ya da ben öyle olduğunu düşünmüştüm.

17

22:22

Ulusal gazetelerde yayımlanan, duruşma sonrası Wardell görüşmelerinin kalanını okudum.

Katliam, kayıtlara kaza olarak geçirilmiş, Wardell sessizce eve gönderilerek ordudan atılmıştı. Herkesin ondan haber aldığı bir sonraki sefer ise, SWAT ekibi onu bir depodaki saklanma yerinden zorla çıkardığında ve Chicago'yu dört hafta boyunca teröre sürükleyen seri katil olduğunun kesin olarak kanıtlanması sonucunda olmuştu.

Hiçbir şey, ne çoklu birinci dereceden katil kararı ne de idam cezası alması, Wardell'i soğuk, ifadesiz halinden çıkarmayı başaramamıştı. Tüm televizyon yayınlarında ve haberlerde çıkan resimlerde, yüzündeki o bilmiş sırıtış, grimavi gözlerindeki o soğuk ve uzaklara bakan ifade hiç değişmemişti. Sanki kimsenin bilmediği bir şeyi biliyor gibiydi.

Savunma tabii ki bilinen taktiği uygulayarak askeri kariyerindeki başarıları ve ordudan atılması üzerinde durmuştu. Onu, o lanet çöldeki çatışmalardan dolayı tecrübe ettiği şeylerden yaralanmış, hiçbir şey bilmeyen zavallı bir Güneyli olduğunu olarak; bir gün zıvanadan çıkan bir

travma sonrası stres bozukluğu kurbanı olduğunu kanıtlamaya çalışmıştı.

Wardell kendi iyiliği için fazla zeki olduğundan, konuşmayı ve övünmeyi çok sevdiğinden kimse bu hikâyeye inanmamıştı. Konuşmasını duyduğunuzda iki şeyi fark ederdiniz: Kesinlikle salak değildi, ve belki, deli bile değildi. Yani bilindik tarzda bir deli değildi. Dava dosyasındaki psikolojik değerlendirmeleri okuduğumda, savunma da dahil olmak üzere kovuşturmanın tüm taraflarının genel olarak tek bir bilimdışı, doğruluğu ispatlanamayan ama kaçınılmaz olan bir sonuç çevresinde dolaştığı izlenimini edinmiştim: Caleb Wardell kötüydü. Savaş tarafından yaralanmamıştı, aksine savaşa gitmesinin sebebi insanları öldürmek istemesiydi. Savaş bittiğindeyse, insanları öldürmeye devam etmek istediği için savaşı eve getirmişti.

Tüm sorgulamalarda ve dava kayıtlarında Wardell'in soğukkanlılığını kaybettiği tek bir ana rastlamıştım.

Wardell üç aylıkken aileyi terk eden babası, kötü şöhretli oğlunun hikâyesi ortaya çıktığında saklandığı taşın altından çıkmış ve davanın öncesi, sonrası ve dava sırasında çek defteri olan herkese röportaj vermişti. Çocuğunu kelimenin tam anlamıyla hiç tanımıyor oluşu ne ona ne de teklifini kabul eden sayısız haber ajansı için bir sorun oluşturmuştu. Komik olan şey ise adamın, sanki uzun zamandır kayıp olan oğlu Oscar Ödülü ya da olimpiyatlarda altın madalya kazanmış gibi, neredeyse gurur duyuyor olmasıydı.

Hapishane psikologlarından biri konuyu açıp ona babasıyla ilişkisi hakkında sorular sorunca, Wardell'in tepesi, gerçekten atmıştı. Bu belki de ilk defa oluyordu. Masanın üzerinden atlayarak kelepçesindeki zincirlerle psikoloğu

boğmaya çalıştığında, onu durdurmak için dört gardiyanın uğraşması gerekmişti ki bu sırada psikolog çoktan bilincini kaybetmişti. Bu sırada, bağırmadan veya çığlık atmadan, hareketleriyle ters düşen bir sohbet tonunda, üç kelimelik bir cümleyi söyleyip durmuştu.

Benim babam yok.

Tüm bu süre zarfında, terör saçtığı, tutuklanıp yargılandığı ve suçlanarak cezaya çarptırıldığı tüm bu bir aylık süreç içerisinde, Wardell'in kontrolden çıkmış bir şekilde davrandığı tek an buydu.

Cep telefonum çaldığı sırada tam olarak bunu düşünüyordum. Arayan Banner'dı. Ben olup olmadığımı sorarkenki ses tonuna bakılırsa yeni bir şey olmuştu.

"Ne oldu?"

"Sandra Veldon'ı bulduk."

"Cesedi mi?"

"O yaşıyor."

"Yaşıyor mu?"

"Evet, ama muhtemelen sadece senin sayende. Onu Kentucy eyalet sınırındaki bir kamyon park yerinde bırakılmış Ford'unun bagajında bağlı, ağzı kapatılmış ve korkmuş bir halde bulmuşlar. Yapan kesinlikle Wardell'miş ve onun bize bir mesaj iletmesini istemiş. Sanırım kadın susuzluk veya havasızlıktan ölmeden önce onu bulup bulamayacağımıza dair kumar oynuyordu."

"Mesaj mı?"

"Herkese şunu söylemesini istemiş: 'Av mevsimi açıldı.' "

Duraksadım. "Lanet olsun."

"Biliyorum," diye onayladı Banner. "Kurye kesinlikle tek seferlik değildi."

"Hiç iz var mı?"

Hattın diğer ucundaki duraksama, durumu düşündüğünü gösteriyordu. "Aslında evet, şaşırtıcı şekilde açık bir iz var. Kamyon durağındaki marketteki güvenlik kamerası onun birkaç malzeme, biraz yiyecek içecekle kıyafet aldığını gösteriyor. Bunun içinde, buraya dikkat, limon yeşili bir tişört de var. Kırk beş dakika sonra Greyhound-Chicago hattında bir otobüs şoförü, limon yeşili tişörtlü bir adamın yolun birkaç kilometre aşağısındaki duraktan otobüsüne bindiğini hatırlıyor."

İç geçirdim. "Fazla bariz."

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Banner. "Blöf yapıyor."

"Peki ya Castle ne düşünüyor?" diye sordum dikkatlice.

Verdiği cevap da aynı şekilde dikkatliydi. "Castle iyi bir ipucu olduğunu düşünüyor. Her şeyi takip ettiğimizden emin olmak için, o kişinin Wardell olup olmadığı ihtimaline bakıyoruz. Tanrı biliyor ya, her şeyi en ince ayrıntısına kadar incelememiz gerekiyor."

"Medya sizi zorlamaya başladı mı?" Televizyonu açık tuttuğum için bu sorunun cevabını zaten biliyordum. Olayın medyadan gizlenmesi teşebbüsünün rezalet olarak nitelendirildiğini bilmek için sesi açmaya gerek yoktu.

Banner kuru bir şekilde güldü. "Sanki o zavallı adamı biz vurduk. Tanrım. Gerçekten de oldukça aptal bir hareketti. Böyle bir davada basını kendi tarafımızda tutmak zorundayız."

İşimde karşılaştığım tüm zorluklar arasında halkın ne düşündüğünü umursamanın olmamasına sessizce minnettar olarak hiçbir şey söylemedim.

"Paul Summers'la ilgili haberi duydun mu?" diye sordu Banner.

"Gördüm, haberler olası bir intihar olduğunu söylüyor."

"O şekilde görülüyor," dedi.

"Bu bir şey ifade etmez. İntihar gibi görülmesini sağlamak çok zor değil."

Boğazını temizleyen Banner tam bir şey söylemek üzereydi ki, fikrini değiştirdi. "Chicago hakkında ne düşünüyorsun?" Sesi ilgisiz gibi gelse de, belki de ben de benzer şekilde düşündüğüm için, bir şeyler umduğunu anlayabiliyordum.

"Bence, şu anda, Chicago *hariç* herhangi bir yerde olabilir," dedim. "Otobüse bindiğini varsayarsak, diğer seçenekler neler?"

Bir şeyi incelemek için duraksadı, belki de bir çıktıya bakıyordu. Telefonu omzuyla boynu arasında tuttuğunu hayal ettim.

"Şansımıza durak sessiz, basit bir taşra bölgesindeymiş. Kameraya yakalandıktan sonraki iki saatlik süre içerisinde yarım düzine kamyon duraktan ayrılmış. Bunların üç tanesi Chicago'ya, biri Kansas City'ye, biri Cedar Rapids, Iowa'ya ve biri de St. Louis'e gidiyormuş." Cevap beklemek için duraksadı. "Orada mısın?"

Odanın içinde ilerleyerek yatağa doğru gittim ve üstünde duran kâğıtların bir kısmını yere koyarak haritalardan birisi için yer açtım. "Evet, bir saniye."

Kırmızı gazlı kalemin kapağını dişlerimle açarak kapağı yere tükürdükten sonra haritanın üzerine noktalar ve çizgiler çizdim ve saatime baktım. "Cedar Rapids'e giden otobüs saat kaçta hareket etmiş?"

Kontrol ettiği sırada bir duraksama oldu. "On biri kırk geçe."

Haritadan başımı kaldırarak laptopumun ekranına baktım. "O, Iowa'da."

"Cedar Rapids'te mi?"

"Hayır, artık değil. Muhtemelen... Des Moines civarındadır, ya da yakınlarda ama daha küçük bir yerde. Indianola, Fort Dodge olabilir. Geceyi orada geçirerek dinlenecek ve sabah harekete geçmeden önce birini öldürecek."

Banner bir süre için suskun kaldı. Etkilenmesi mi yoksa telefonu suratıma kapatması mı gerektiğine karar vermeye çalıştığını düşündüm.

"Castle bunun çifte blöf olduğunu ve Wardell'in eski av sahasına gittiğini düşünüyor," dedi.

"Castle yanlış yere bakıyor."

"Quantico'dakiler de onunla aynı fikirde. Eski başarılarını ziyaret etmek isteyeceğini söylüyorlar ve bu konuda oldukça eminler."

Gözlerimi tekrar saatime çevirdim. Yelkovan amansız bir şekilde ilerliyordu. Merhametsiz ve kesin bir şekilde 7.62 milimetrelik NATO kurşunuyla birlikte, yeni bir gün yaklaşıyordu.

"Belki de haklılardır, ama önce bir işini halletmek isteyecektir ve Iowa da yolunun üstünde."

"Nerenin yolunun üstünde?"

Iowa eyalet sınırının üstünde, sağdan sola bir başka çizgi çizdim ve Lincoln kasabasını yuvarlak içine aldım. "Nebraska."

Banner ikna olmamışa benziyordu. "Ne tarz bir iş?"

"Aile işi."

18

22:33

Önce babasını öldürecekti.

Wardell on iki saat öndeydi ve bu fark giderek büyüyordu. Eğer onun yolunu zamanında kesmek istiyorsam tüm gece araba kullanmam gerekecekti. Odayı temizlemeye tenezzül etmeyerek sadece laptopumu kapattım ve deri çantasına koyarak odayı terk ettim. Bir buçuk dakika sonra resepsiyondaki sersemlemiş görevliye ücreti veriyordum.

"Çıkış yapmak için ilginç bir saat," diye yorum yaptı. Parayı alarak banknotlara açık bir kuşkuyla baktı.

"Görünen o ki yorgun değilmişim."

Çıkış kapısını ittiğinde, bütün gün biraz fazla sıcak otel odasında kapalı kaldığım için, havadaki soğuk beni şaşırttı. Soğuk havayı içime çekerek beni uyandırmasına ve ana odaklanmamı sağlamasına izin verdim. Arabayı Chicago'da bıraktığım için yapmam gereken ilk şey yerine yenisini bulmaktı.

Banner'ın hakkını vermem gerekiyordu, beni dinlemişti. Ama sonunda onu ikna etmeyi başaramamıştım. Geceye doğru adım atarken, son sözlerini hatırladım:

Bütün her şeyi bir önseziye odaklanmak uğruna camdan aşağı fırlatamam.

Ben yapabilirim, demiştim hemen. *Bunun için buradayım.*

Otelin park yeri, yamalı bir şekilde asfaltlanmış, bir kenarı kırk beş metre kadar olan kare bir alandı. Otelin doluluğuyla kıyaslandığında fazla büyük olan park yerinin sadece yarısı doluydu ve alanın aydınlatması sarı sodyum ışıklandırmalarla yapılmıştı. Şapkasıyla gözlerini gizleyen siyah montlu adamı fark ettiğimde park yerinin yarısını geçmiştim.

Alanın uzak köşesinde otel mülkünü otoyoldan ayıran kısa duvara, girişin hemen yanına yaslanmıştı.

Birkaç uyarı işaretini fark etmiştim: Davranışı, yüzünü saklama çabası ve ceketinin içine bir şey sakladığını görebildiğim gerçeği. Ama beni asıl alarma geçiren duruş pozisyonuydu. Çünkü dönüp otele geri girmek istemediğim sürece, alandan çıkmamın tek yolu bu adamın birkaç adım yanından geçmekti ve ona gelmeden önce de iki adet yüksek aracın, bir minibüsün ve bodur bir SUV aracının arasından geçmek zorundaydım.

Ortada duraksadığımda şapkalı adam yerinden kıpırdamadı, başını kaldırıp bakmadı. Adamı izlemeye devam ederek yaklaşık bir yirmi saniye ona baktım. Bir an için başını çok hafif bir şekilde, sola bakar gibi hareket ettirdiğini gördüm, bu da demek oluyordu ki biri, hatta birden fazla kişi, park halindeki kamyonetin arkasında duruyordu.

Senaryoyu anlamıştım. Bu beklemem gereken bir şeydi: Küçük kasabadaki can sıkıntısını bozarak herkesi heyecanlandıracak, güçlü yerel kişilerin nabızlarını hızlandıracak ani ve şiddetli bir olay. Pahalı telefon ve iPad'leriyle

ve akıllarında başka bir meseleyle kasabaya gelen gazeteciler akını ile birleştirildiğinde, işi eğlenceyle karıştırmak için mükemmel bir fırsat doğacaktı.

Seçeneklerimi değerlendirirken, eğer park halindeki iki aracın arasından çıkışa doğru ilerlersem iki veya daha fazla kişinin beni soymaya çalışacağını kesin olarak biliyordum. Yapılması gereken en akıllıca şey otele geri dönerek ya başka bir çıkış aramak ya da polisi çağırmaktı.

Yapılması gerekeni yapmak için zamanım yoktu.

Etrafa bakarak sinsice dolaşan başka kimse olmadığından emin olduktan sonra yürümeye başladım ve doğruca şapkalı adama doğru ilerleyerek hızımı artırdım. Biraz gerilmesine rağmen başını kaldırmadı. Yürürken omuzlarımı yuvarlayarak gevşettim. Kamyonetle SUV'nin arasına geldiğimde adam nihayet başını kaldırarak çenesini benim olduğum tarafa doğru küstahça çıkardı.

"Çantanı ve cüzdanını bana ver."

Uzun adımlarla yürümeye devam ederken, Beretta'mın göğsümde durduğu yerde yaptığı ağırlığı hissedebiliyordum ama cazibesine karşı koydum, çünkü silahı çıkarmak, kullanmak zorunda olmak demekti. Deri laptop çantasını daha sıkı tuttum.

Aramızdaki boşluğu kapatırken adam neden durmadığımdan tam anlamıyla emin olamayarak gözlerini kırpıştırdı. Sinirlenerek, "Lanet çantayı bana ver," dedi. Yürümeye devam ettiğimde ceketinin önünü açarak bir beyzbol sopası çıkardı. Minibüs, SUV ile karşılaştırıldığında duvardan on beş santimetre daha geriye park edilmişti ve bu da bana ilk saldırının hangi yönden geleceğiyle ilgili daha açık bir bilgi veriyordu. Arabanın farlarının se-

viyesinde eğilirken, laptop çantasını başımın sağ tarafını korumak için kaldırdım. Kamyonetin arkasından gelen diğer sopa darbesi çantanın güçlendirilmiş derisine çarptı. Darbeyi gerçekleştiren her kimse fazla güç kullanmadığı için, çanta saldırıyı kolayca engelledi ve onlara hiç yardımı dokunmayarak, saldırganın pozisyonunu belirlememi ve sağ ayağımın tabanını sopa yönünü değiştiremeden adamın karın boşluğuna indirmemi sağladı. Tekmenin ortalardaki etli kısmın derinlerine işlediğini hissederek, sonraki adamla meşgul olduğumdan az önce etkisiz hale getirdiğim adama bakmadım bile. Bu, ortada duran şapkalı adam değildi, sol taraftan gelen üçüncü kişiydi.

Daha genç ve sırım gibi olan diğer adam neredeyse bir albino kadar sarı saçlarını sıfıra vurdurmuştu ve sol elinde de bir bıçak tutuyordu. Bu sinir bozucuydu çünkü solaklarla dövüşmekten nefret ederdim. Şaşırmış görünüyordu; ilk önce yüzüme inecek sopa darbesine dayalı olan ve üçünün önceden yaptığı planı bozduğumdan, elde ettiğim iki saniyelik şaşkınlığı sonuna kadar kullanacaktım.

Laptop çantasının tutma yerini iki elimle kavrayarak çantayı albinonun suratına o kadar sert geçirdim ki, tutma yeri koptu ve fermuarı açıldı. Geriye doğru sendeleyen albino afallamış ama yere düşmemişti. Çantanın güçlü derisi bu kez bana karşı işleyerek darbeyi hafifletmişti.

Arkadaşlarına az önce ne yaptığımı görmesine rağmen, tereddüt ederek de olsa bana saldırmaya gelen şapkalının yine de denediği için hakkını verdim. Fermuarın arasına elimi sokarak laptopu sert kenarından yakaladım ve hasarlı kabın, sanki dikdörtgen şeklindeki sürüngenin derisini atması gibi, kayıp gitmesine izin verdim. İlk vurduğum

adama bakışlarımı çevirdiğimde, beyzbol sopası yanında dururken dizlerinin üstünde, oksijensiz kalmış akciğerlerine hava almaya çalışan, kelleşmeye başlamış şişman bir adam olduğunu gördüm. Sopasını bir mızrak gibi kullanarak sopasını birkaç kez daha sallayan şapkalı, aramıza mesafe koymaya çalışıyordu. Atışlarını kolayca savuşturarak daha yakına girdim. Bana tek eliyle saldırdığında çok geç kalmıştı, hareket alanına girerek kolunun üst kısmını sol kolumun altına sıkıştırdım ve tüm bedenimi geriye doğru attım. Ön kol kemiğiyle dirsek kemiği ateşteki odun gibi çıtırdadığında tiz bir çığlık attı.

Albinoyu uzun süre kendi haline bıraktığımı biliyordum. Şapkalıyı serbest bırakarak geriye döndüm ve laptopu karın kısmımı korumak için tam zamanında kaldırdım; bıçağının ucu laptopa saplanarak plastik çerçevede bir oyuk yarattı, yana doğru kayarken neredeyse iki parmağımı birden kesiyordu.

Arkamdan gelen hışırtıyı duyduğumda şapkalı adam isteksiz bir şekilde saldırıyı devam ettirmeye çalışıyordu. Vücudumu yanlamasına çevirerek adamın kasıklarına sert bir tekme geçirdim. Çok incelikli bir davranış olmasa da, kırılmış koluyla birleşince, tekrar denemesini engellemek için oldukça yeterliydi.

Bıçağını saplamaya çalışan albino tekrar saldırıyordu. Nasıl kullanacağını iyi biliyordu; bıçağı fazla ileriye doğru savurmuyor, etkili bir şekilde sağ eliyle de vuracakmış gibi yapıyordu.

Bıçağın iki hızlı darbesini geçiştirerek, ani bir saldırıyı laptopla engelledim. Bıçak bu sefer hedefi tam tutturarak laptopu deldi ve ucu diğer taraftan çıktı. Her zaman bir ha-

rici bellek tuttuğuma minnettar olduğum anlık boşluktan sonra, hâlâ menzilimde olan albinonun yüzüne sert bir yumruk indirdim.

Yumruğu atlatarak tekrar saldırdığında laptopun kenarını kavrayan parmaklarıma yöneldi. Geriye çekiliyormuş gibi numara yaparak bir anda saldırıya geçtim ve laptopun sert köşesini sol omzunda bulunan sinir dizisine geçirdim. İşe yaramıştı, bıçağı düşürdü ve kolu gevşek bir şekilde yanına düştü. Vahşi bir şekilde gelen sağ kroşeyi engelleyerek laptopu yüzüne geçirdiğimde, onu tam burun kemiğinin üzerinden yakalamıştım. İşleyen kolunu yüzünü korumak için kaldırsa da laptopu tam aksi yönden olabildiğince sert bir şekilde salladım. Kabı başının sol tarafında kırılarak, ekranın tutma yerlerinden fırlamasına ve albinonun bez bebek gibi yere yıkılmasına sebep oldu.

Diğer iki adama baktığımda çoktan yolun karşısına geçtiklerini ve koşarak uzaklaştıklarını gördüm. Dövüş sırasında almış olabileceğim ama hissetmediğim yaralarım var mı diye kollarımı ve bedenimi kontrol ettiğimde yaralanmadığımı gördüm. Bilgisayarım ise, yazık ki, başka bir hikâyeydi.

Kalıntılarını bilinçsiz bir şekilde yerde yatan albinonun yanına bırakarak çabucak oradan uzaklaştım. Bu duruma harcayacak daha fazla zamanım olmasa da bir şey kafamı kurcalıyordu ve bu laptopumu kaybetmem değildi. Üç silahlı haydudun saldırısını bir dakikadan az bir sürede savuşturmuş olsam da, problem bunun normalde bu kadar zamanımı almaması gerektiğiydi. Albino yeteneklerini göstermişti ve disiplinliydi. Ya normalde sokakta karşılaşılan eşkıyalardan daha sertti, ya da ben paslanıyordum.

Gerçi bu, başka zaman düşünülmesi gereken bir sorundu. Düşünmem gereken daha önemli mesele, o dinlenip yeni bir sabaha hazırlanırken; sabahın ilk ışıklarına on saatten az bir süre kalmışken önümde gitmem gereken dokuz yüz altmış kilometrelik bir yol olmasıydı.

İKİNCİ GÜN

19

08:32

Fort Dodge, Iowa'ya Hoş Geldiniz yazılı levhayı geçtiğim anda doğru yerde olduğumu biliyordum. Neden olduğunu bilmesem de, ahşap beyaz tabela uzun farlarımda ortaya çıktığı anda, önsezim bir anda katı bir gerçeğe dönüşmüştü. Wardell'in ne kadar uzağa ve hangi yöne gitmiş olabileceğini tahmin etme süreci, sağlam teori ve içgüdünün bir birleşimiydi; ama avımın bu kasabada olduğunu nereden *bildiğimi* açıklamak oldukça zordu.

Wardell'in nereye gittiğine karar verdikten sonra yapılması gereken, benzer bir yol takip etmek ve çeşitli faktörleri değerlendirmekti: Cedar Rapids'e giden otobüse bindiği varsayımı gibi, toplu taşıma araçlarını kullanmaya devam mı etmişti, yoksa otostop veya hırsızlık yoluyla başka bir araç mı bulmuştu? Wardell acele etmezdi, eğer nihai varış yerinin Lincoln, Nebraska olduğu konusunda haklıysam, yolculuğu bir gecede yapması biraz zor olurdu. Gece olmadan önce eyaletin büyük bir kısmını geçmiş olur ama neredeyse iki gün uyanık kaldığından dolayı az da olsa uyumak isterdi.

En başta Des Moines iyi bir seçenek gibi gözükse de,

fazla büyük bir şehirdi ve Wardell, polislerin Illinois'i çevreleyen eyaletlerdeki büyük yerleşim yerlerinde alarmda olduğunu bilirdi. Normal şartlar altında bu onun için çok fazla bir sorun oluşturmasa da, yorgundu ve tahminimce ilk gecesinde nispeten daha güvenli bir yerde dinlenmek isterdi. Aynı zaman çerçevesinde ulaşmış olabileceği diğer orta büyüklükteki kasabalara bakarak, Fort Dodge'a gelmeye karar vermiştim. Yirmi beş bin nüfuslu küçük bir kasaba olmasına rağmen, aynı zamanda yeterli sayıda öldürme alanı ve kaçış yolları sağlayacak büyüklükteydi.

İşte, seçimi Fort Dodge olmalıydı. Tüm parçaları birleştirince, basit bir matematik denklemi gibiydi; ya da her şey tamamen bir saçmalıktı. Belki de bilgiyle desteklenmiş bir önseziyi haklı çıkarmak için düşünülmüş makul görünen bir yoldu. Bazen bu konuda düşünürüm. Eğer batıl inançlı biriysem, bu süreçle ilgilidir; hiçbir zaman durumu çok fazla analiz etmeyi istemem.

Düşüncelerimi bilinmeyenlerden bilinenlere odakladım. Eğer Wardell sabit öldürme metoduna sadık kalırsa, yolculuğuna devam etmeden önce sabah erkenden kalkarak tekrar öldürmek isteyecekti. Bundan emin olmamın iki nedeni vardı: Birincisi, medyayla iletişime geçişi ve "av mevsiminin" açılmasıyla ilgili verdiği mesaj düşünüldüğünde işine odaklanmak istediği belliydi, baskıya izin vermek istemiyordu. İkincisi, kariyerinde ilk defa birden fazla kez ateş etmesi gerekmesi dolayısıyla dünkü atışını batırdığından, bunun tek seferlik bir şey olduğunu kanıtlamak için hemen tekrar saldırmak isterdi. Doğruyu söylemek gerekirse, Wardell'in sabahı beklemeyerek daha erken harekete geçmesi konusunda endişelenmiştim ve eğer bu

olsaydı, en azından seyahat istikameti belirlenebilirdi. Ama bu gerçekleşmediğinden işte burada, Fort Dodge, Iowa'daydım.

Peki ama Fort Dodge'da nereye bakmalıydım? Kuzeye doğru gerçekleştirdiğim uzun yolculukta, üzerinde düşünüp durduğum soru buydu. Cairo bir araba kiralama şirketini imkânlarına dahil etmediğinden, araba bulmak beklediğimden biraz daha zor olmuştu ve bulabildiğim tek araç, sonraki kasabada neredeyse stokları bitmiş olan yerdeki gümüş Cadillac DTS lüks sedandı. 4,6 litrelik V8 motoru, deri koltukları ve açılır tavanı –o da her neyse artık– olan aracı, Arthur Miller'ın Marilyn Monroe'ya razı olması gibi kabullenmiştim.

Bütün gece araba kullanarak, Fort Dodge'a saat sabah yediden biraz önce varmıştım. Des Moines'in kendisinin yaklaşık yüz kırk kilometre kuzeybatısında kalan işlek kasaba, Des Moine nehrinin vadisinin nazikçe kıvrılan tepelerinin arasına yerleşmişti. Lincoln'e olabilecek en kısa yoldan gidildiğinde, buradan Nebraska eyalet sınırına kadar yaklaşık iki yüz elli kilometrelik daha yol vardı.

Rahatsız edilmeden yerleşebileceğiniz birkaç büyük otel ve birçok daha küçük mekân vardı. Wardell'in bir otele yerleşeceği gibi zayıf bir varsayıma dayanılarak hareket edilirse, tüm bunların hepsini kontrol etmek tek başına çalışan bir kişinin tüm gününü alırdı. Wardell'in Irak'a üç kez göreve gönderilen ve Marion'daki Birleşik Devletler Supermax Hapishanesi'ne beş yıl dayanan bir Deniz Kuvvetleri Gözcü/Keskin Nişancısı olduğu düşünülürse, biraz konfordan vazgeçebileceğini düşündüm. Banner'ın da dediği gibi her şeyi en ince ayrıntısıyla incelemek adına, büyük

otelleri ve daha küçük misafir evlerinin çoğunu yine de kontrol ettim. Beklediğim gibi, bunlardan bir şey çıkmadı.

Şafak sökmeden caddelerde dolaşırken, boş alışveriş merkezlerine, işyeri otoparklarına park etmiş ya da içinde uyuyan biri olan eyalet dışı plakalı şüpheli araçları kontrol ettim. Hiçbir şey yoktu. Açıkça görülüyordu ki bu, aptal şansıyla çözülebilecek işlerden biri değildi.

Günün ilk ışıkları doğudaki ufuk çizgisine nazlı bir şekilde çökmeye başlayınca, ön cephesine güneş ışığı vuran Red Ball Kafe diye bir yer dikkatimi çekti. Önüne park ettikten sonra gazete, sade kahve ve kan şekerimi yükseltmek için bir tatlı çörek alarak arabaya geri döndüm. Üzerinde daha fazla zaman harcama lüksüm olmadığından, manşette yer verilen Wardell'le ilgili hikâyeyi yirmi saniye gözlerimle taradım.

Bir yerde okuduğuma göre, eğer konusu hakkında bilgi sahibiysen, herhangi bir haberi okuduğunda en az beş yanlış bulabilirmişsin. Üstünkörü bir şekilde okuduğum *Des Moines Register*, hata konusunda normalin çok üstündeydi. En genel detayları doğru vermiş olsalar da, geri kalan her şey söylenti, tahmin ve medyanın eski tip sansasyon hevesinin bir karışımıydı. Bütün bunlara rağmen, medya da benim yaptığım şeyin aynısını yaparak, bir sonraki hamleyi bekliyordu.

Gazeteyi yolcu koltuğuna fırlatarak, kasabanın girişinde kenarında bulunan benzin istasyonundan aldığım haritayı açtım ve en iyi üç öldürme bölgesi olarak belirlediğim yerlerin üzerinden geçtim.

En olası seçenek, kasabanın doğu ucunda bulunan ve Wardell'in bir önceki sabah gerçekleştirdiği atışla neredeyse

tıpatıp aynı koşullara sahip olan bir alışveriş merkeziydi. Barındırdığı açık alan, birçok masum hedefin yanı sıra, pek çok saklanma veya tahliye yolu sunmaktaydı.

Kasabanın merkezinde de birkaç yer vardı: Merkez Bulvarı, yoğun saatlerde en fazla sayıda hedefe sahipti ve sembolik bir değeri vardı: Küçük kasabanın adeta atan kalbiydi.

Beş dakikalık yürüme mesafesindeki Şehir Merkezi Parkı da neredeyse aynı sayıda hedef seçeneği sunuyordu. Şehir parklarının en büyüğü olmasa da, diğerleriyle karşılaştırıldığında uygun atış yapabilmesi için daha çok pozisyon imkânı sağlıyordu.

Redd Ball'ın dışındaki park yerinde oturup kahvemi yudumlar ve sabah trafiğinin yoğunlaşmasını izlerken, tüm bu seçenekleri zihnimde değerlendirdim. Son birkaç saat içinde kasabayı, işe yeni başlamış bir taksi sürücüsü kadar öğrendiğimden, kasaba için bir şeyler hissetmeye başlamıştım. Sabah trafiği en yoğun haline ulaştığında bile, burası kolay gidiş gelişe elverişliydi. Üç olası ölüm bölgesi de bulunduğum bölgeden kolay ulaşılabilir bir pozisyondaydı. Alışveriş merkezi beş yüz metreden biraz daha fazla uzaktaydı; Merkez Bulvarı'na dört, Şehir Merkezi Parkı'naysa yedi dakikada gidebileceğimi hesaplamıştım. Tek sorun aynı anda bu üç yerde birden olamayacağımdı.

İlk önce alışveriş merkezini eledim; ideal bir düzeni vardı ve Wardell'in dün cinayeti işlediği yerin aynısıydı, dolayısıyla onu seçeneklere dahil etmemek daha kolaydı. Wardell'in beş yıl önceki konum ve kişi seçimleri, titiz bir çeşitlilik göstermişti.

Geriye iki güçlü olasılık kalmıştı, Merkez Bulvar ve

park. Kahvenin sonunu içerek kontağı çalıştırdım ve Cadillac'ın yönünü güneye doğru çevirerek kasabanın merkezine doğru ilerledim.

Tam olarak dört dakika sonra merkez doğrultusunda batıya doğu hareket ediyordum. Tamamen ortaya çıkması biraz zaman alan günışığı, ekim ayının sonlarındaki bu soğuk güne başlama konusunda belki de diğer herkes kadar isteksizdi. Yoğunluk saatleri tamamen başlamış olsa da, bu boyuttaki bir kasabayı fazla etkilemiyordu.

Kasabanın ana caddesinde göreceli bir rahatlıkta ilerleyip sadece bir trafik polisinin işareti üzerine bozuk bir trafik lambasında durdum. Trafiğin benim bulunduğum şerit için tekrar akmasına izin verilmesini beklerken sokağın iki tarafındaki çatıları gözlerimle taradım ve güvercinlerden daha tehlikeli bir şey görmedim. Sokağın ilerisinde bulunan ilçe merkez binasının üzerindeki büyük saat on dakika geriydi. Gözümü diktiğim, binanın çatısında bulunan ve kuşlarla dolu olan korkuluk, birtakım lojistik eksiklikleri olsa da, atış için etkileyici bir üstünlüğe sahipti. Ama yine de karşısındaki binanın altıncı katında bulunan açık pencere ya da diğer uçtaki park düşünüldüğünde, gerçek bir avantaj sağlamıyordu.

İlçe merkez binasını geçtikten sonraki yol ağzından sağa, sonra tekrar sola ve sağa dönerek arabayı Şehir Merkezi Parkı'nın doğu tarafına sürdüm.

İki blok genişliğindeki parkın yeşil alanını çaprazlamasına geçen insanlar, işyerlerine, mağazalara, okullara ve büyük halk kütüphanesine gidiyorlardı. Alanın dört yanını, uyumlu ve erişilebilir görünen çatıları olan altı katlı binalar sarmıştı. Güneşin henüz etrafı çevreleyen binaların seviye-

sinin üzerine çıkmaması, parkın tamamen gölgede kalmasına neden olarak tetikçinin ışığa maruz kalmadan istediği çatıdan nişan alabileceğini gösteriyordu.

Ufuk çizgisini taradığımda hiçbir şey görmemiştim, ama görmeyi de pek beklememiştim. Wardell'in bir elinde tüfeği, diğerinde sütlü kahvesi, bir sonraki hedefini seçerken korkuluğun kenarından ayaklarını sarkıtarak oturması hiç muhtemel değildi. Bu tarz hareketleri keskin nişancı akademisinde içinizden söküp atıyorlardı.

Havanın ısısı dondurucu soğuğa çok yakın olmasına rağmen, burada da birkaç açık pencere belirledim. Bunun bir önemi yoktu. Daha önce hiçbir ofiste çalışmamış olmama rağmen, birkaç tanesini zamanında ziyaret etmiştim. Randevularım için beklerken, yabancı topraklardaki bir ziyaretçi tavrıyla, zaman geçirmek için gözlem yapardım ve bu gözlemlerime göre, ofiste çalışan insanlar faturaları ödemedikleri için, ofisin içi biraz fazla sıcak olduğunda ısıyı düşürmek yerine camları açarlardı.

Parkın çevresini dolaşarak Wardell'in seçebileceği sokak seviyesindeki veya daha yukarılardaki potansiyel pozisyonları aradım. Uygun bir alandı ama Merkez Bulvarı'ndan daha iyi değildi.

Yolun ilerisindeki park yerlerinin birinden yeşil bir sedan çıkınca hemen Cadillac'ı o aralığa park ettim. Araçtan çıkıp kendi çevremde yavaşça üç yüz altmış derece dönerek, bir aracın içinde bulunmanın verdiği kısıtlama olmadan parkı inceledim.

Lanet olsun.

Daha fazla zamana ve şaşırtıcı bir şekilde, daha fazla kişiye ihtiyacım vardı.

Tecrübelerime göre, diğer insanlar normalden daha fazla yoluma çıkarlar. Ama bu durumda daha fazla adam, daha fazla yere ulaşarak daha yararlı olabilirdi. Bir anlığına, benim metotlarıma iş arkadaşlarına göre biraz daha anlayışlı yaklaşan Banner'ı ikna etmek için daha fazla uğraşsa mıydım acaba diye düşündükten sonra bu fikri kafamdan defettim. Ben henüz güvenilmez bir kaynak durumundayken, bu fikri kabul etmezdi. Eğer bana güvenmesini sağlayacaksam, bu seferki tahminimin doğru olması gerekiyordu.

Wardell'in yere daha yakın bir yerde konuşlanması mümkün olsa da, çatı katlarını seçeceğini düşündüğüm için çatı sıralarını tekrar inceledim. İstatistikler de bu olasılığı destekliyordu; Wardell'in ilk seferindeki on dokuz atışının on üçü daha yüksekten ateşlenmişti.

Saatime baktığımda 08:55'i gösterdiğini gördüm. Wardell yakında, önümüzdeki bir saat içinde ve muhtemelen beklenenden daha çabuk harekete geçecekti. Çok yakında, yüksek bir pozisyondan burada, bu kasabadaki iki yerden birinde olacaktı. *Ama hangisinde?*

Lastiklerin kayma sesi ve hızlanan bir motorun gürültüsü, siren sesini duymama bile gerek kalmadan yanlış yeri seçtiğimi söylüyordu. Beş saniye sonra polis aracı trafiği yavaşlatmak için düzenlemeye gerek kalmadan, parkın diğer tarafından hızla geçip gitti. Durmadan ilerleyen araç doğuya, Merkez Bulvar'ın olduğu yöne doğru gitmişti.

Lanet olsun.

20

08:50

Soğuk havayı derin bir nefesle içine çeken Wardell, havanın onu canlandırdığını hissetti. Nefesini tutarak burnundan dışarı bıraktığında havada küçük bir duman bulutu oluşup yukarı doğru yükselmişti. Sonra bakışlarını aşağı indirerek, karıncalar gibi anlamsız varış yerlerine gitmek için koşuşturan insanları izledi.

İlk cinayetler serisinin ilk zamanlarında, gazeteciler akılda kalıcı bir takma isim bulmak için birbirleriyle yarışıyorlardı. "Ani Ölüm", "Tek Atış" "tek atış, tek ölüm" anlamına gelen "TATÖ Katili". Wardell, medya yayınlarına lüzumsuz ilgi göstermemişti, ancak sıkıcı ve yavan olan "Chicago Keskin Nişancısı" lakabında uzlaşılınca, hayal kırıklığına uğramaktan kendini alamamıştı. Doğruydu, evet, ancak Gece Avcısı ya da Karın Deşen Jack kadar önemli değildi.

İlk adayların içinden "Yoğunluk Saati Katili" lakabı hep en sevdiği olmuştu. Tam olarak doğru olmasa da yeterince yakındı; cinayetlerinin büyük çoğunluğu sabah yedi ile dokuz saatleri arasında gerçekleştiğinden kurbanların çoğunluğu bir yere yetişmeye çalışan kişiler olmuştu. Baş-

langıçta, bu bilinçli bir seçim değildi. Wardell'in her zaman sabahları erken kalkan biri olması, annesinin eğer yapılacak bir iş varsa, onun ilk önce halledilmesi gerektiğiyle ilgili felsefesini benimsemesinden kaynaklanıyordu.

Ölümler arttıkça, Wardell maksimum etki yaratması açısından yoğunluk saatinin günün en uygun zamanı olduğuna karar vermişti. Ne de olsa normal, ölü gözlerle bakan ortalama bir şehirlinin günlük ev-iş arası yolculuğundan ve sabahları girdiği fare yarışından daha fazla tahmin edilebilir bir alışkanlık var mıydı? Wardell'in sabah cinayetleri o ruhsuz rutini, hızlı trenin bir sokak hayvanına çarpması gibi darmaduman etmişti. Gözlerinin kapatarak en sevdiklerini kafasından geçirdi: LaSalle Caddesi İstasyonu'nun on yedi santimetreye bir metrelik penceresinden seçtiği hukuk sekreteri, Madison Plaza'nın önünde işi bitirilen bisikletli, 290. yolda giderken uçurduğu römorklu kamyonun şoförü. Hepsi bir yerlere gidiyor ve o yere varacaklarına kesin gözüyle bakıyorlardı. Wardell ise hiddetli bir tanrı gibi bu rahatlıkları dolayısıyla onları cezalandırarak, tetiği çekip yollarını sonraki yaşama doğru çevirmişti. Birkaç hafta sonra ise hiç kimse sabah yolculuklarına kesin gözüyle bakmıyordu.

Arkasında bıraktığı cesetlerin sayısı iki haneli rakamlara ulaştığında Wardell işinin toplumun geniş bölümü üzerinde yarattığı etkiyi, işlediği cinayetlerin kendisi kadar, hatta daha da fazla beğenmeye başlamıştı. Korku, histeri ve toplu paniğin tamamen onun elinde olması, hazırlanan en etkili uyuşturucudan daha iyi tesir etmişti.

Fakat Wardell kendini salmamaya ve işleri rutine bindirip sürekli kendini tekrar etmemeye dikkat etmiş, dola-

yısıyla da günün başka saatlerinde de hedefler seçerek işleri karıştırmıştı: Paperino'nun orta penceresinde bir iş yemeğinde olan yönetici, McDonalds'ın arabaya servis bölümünde gece vardiyasında çalışan genç kız, McKinler Parkında akşam vakti koşuya çıkmış iki koşucu, gibi. İnsanların sırf ofise varmayı başardıkları ya da yoğunluk saati gelip geçtiği için güvende olduklarını düşünmelerini istememişti.

Ama yine de en çok sabahları öldürmeyi seviyordu.

Bu sabah onun için önemliydi. Bir an önce yollara düşmek istese de, önce bir önceki günün hatasını telafi etmeli, daha büyük şeylere geçmeden önce biraz atış talimi yapmalıydı. Daha önceden özel bir şey planlıyordu ve bir sonraki engeli aşabilirse, bunu tekrar yapabilirdi. Bu sefer tek bir atıştan fazlasının gerekmesi, ya da bunu göz önünde bulundurmak istemese de atışı *kaçırması* utanç verici olurdu. Bu durumda devam edip edemeyeceğinden emin değildi; önceki halinden eser olmayan, formunun zirvesinde olduğu dönemleri çoktan geride bırakan bir sporcu gibi tökezleyip durmaktansa vazgeçmesi daha iyiydi. Wardell işiyle gurur duyuyordu. Gururun neden en büyük günahlardan biri olduğunu hiçbir zaman anlayamayacaktı, gerçi genel kabul gören ahlak kurallarıyla ilgili anlamadığı veya anlamaya çalışmadığı daha birçok şey vardı.

Tamam ya da devam. Tek atış, tek ölüm.

Bu sabah kendini bulduğu kasabanın sloganı oldukça uygun görünüyordu. Büyük şehirlerin tabelalarındaki yazı stilini taklit ederek göklere çıkarılan slogan şöyleydi: *Fort Dodge, Geleceğin Hududu.*

İlçe merkez binasının çatısında eğilmiş ve yanında

H&K PSG1 silahıyla birlikte korkuluğa yaslanmıştı. Nefesini vererek bir duman bulutu daha oluşturdu ve aşağıdaki küçük çalışkan karıncalara bakarak kimi seçmesi gerektiğini düşündü.

İşleri kolaylaştırmanın onun için bir manası yoktu, dolayısıyla zorlu bir durum tertip etmişti. On beş metre yükseklikteki çatı, kasabanın ana caddesine bakıyordu. Rüzgârın hızlanması bazı ayarlamalar yapmasını gerektiriyordu ve havanın da sıfıra yakın derecede olması, termal ölçümlerin tahmin edilemez olmasına sebep oluyordu. Sabit duran veya hareket eden hedeflerden birini seçerek, elindeki görevi daha kolay ya da zor bir hale getirebilirdi.

Yalnızca pratik açıdan düşünülünce, destek verecek birinin olması bu durumda önemli bir kazanç olurdu. Modern keskin nişancıların her zaman çiftler halinde çalışmasının sebebi buydu; biri keşif yapıp durumu iletirken, diğeri de atışı yapardı. Atışın kendisi ise mükemmel dikkat gerektiren bir işti ve bu yüzden birinin arkanı kollaması hayati önem taşıyordu.

Başka bir sebep daha vardı, ancak Denizci Birliği Keskin Nişancı Okulu'ndakiler bunu itiraf etmezlerdi. Nesnel bir yaklaşımla bir keskin nişancının işi cinayet işlemekti ve iki kişilik bir takım bu yükü bölüşüyordu. Wardell'in böyle bir şeye ihtiyacı olmadığını söylemek gereksizdi. Tek başına çalışmak, kendi amaçları için girdiği cinayet işinin en iyi taraflarından biriydi.

Karar verme zamanı gelmişti. Düşündüğü sırada bir yandan da potansiyel hedefleri inceliyordu. Yolların kesiştiği yerde ışıklar çalışmadığından trafiği yönlendiren bir

trafik polisi vardı. Onu seçmesi kesinlikle bir mesaj gönderirdi.

Bir cenaze evinin dışında erken mola veren ve sigara içen üç kişi de seçenekler arasındaydı. Wardell bunları seçmesinin fazla açık olup olmayacağını düşündü. Belki de fazla ironiyle yüklü olurdu? Teleskopik görüşünü yavaşça Merkez Cadde'ye doğru kaydırdı. Oradan oraya koşturan ve onun bakışından habersiz olan yüzlerce belirsiz böcek arasından öne çıkan kimse yoktu. Belki de şans oyunlarından birini oynama zamanı gelmişti; mesela pembe giyen gördüğü ilk kişiyi ya da sol elinde cep telefonu tutan ilk kişiyi seçmek gibi.

Tam o sırada hedefini gördü, kaçırılamayacak kadar iyi bir fırsattı. Hedefteki adam bir motosikletin üzerinde, bozuk trafik ışıklı yol kesişiminden daha yeni geçmişti. Hareket halindeki hedef, hırsını kanıtlamak için yeterince zorluydu. Hareket eden hedefini mükemmel kılan şey, kaskının askısının hemen altında gözüken rahiplere ait beyaz yakaydı. Bir rahip, polisi vurmaktan çok daha fazla ses getirecek ve dalga geçmediğini kanıtlayacaktı.

Rahatlayarak tüfeğini korkuluğun üzerine yerleştirdi. Hareketleri o kadar pürüzsüz ve doğaldı ki, korkuluktaki güvercinler kaçmak yerine yana kayarak ona yer açmışlardı. Tanrı'nın adamını menziline alarak biraz daha ilerlemesine izin verdi. Yavaşlayan trafik dolayısıyla adam yaklaşık otuz kilometre hızla caddede dikkatli bir şekilde ilerliyordu. Wardell, tüfeğin teleskopik görüntüsünün ışıklı hedef göstergesini, kurbanın başını ve omuzlarını içine alan fırsat üçgeni bölgesine yerleştirdi.

Rahibin kaskının siperinin tam ortasını hedef aldığı sı-

rada sol eli, tüfeğin namlusunun adamın hareketini takip edecek şekilde adım adım kaymasına izin veriyordu. Nefes alıp bilincindeki tüm düşüncelerin akıp gitmesini sağlayarak bekledi.

Bilinçaltının fazla mesaide çalışması belki de tam tetiği çekip kurşunu son yolculuğuna göndermeden önce neden hedefini azıcık aşağı kaydırdığını açıklıyordu.

Beş yüz elli metre öteden gelen 7.62 milimetrelik NATO kurşunu, rahibin köpek tasması gibi olan yakasının iki santimetrelik beyaz boşluğunun içinden geçerek, boğazındaki adem elması kemiğine saplanıp diğer taraftan çıktığında, beraberinde omurgasının bir kısmını ve rahibin boynunun arkasının büyük bir bölümünü de götürmüştü.

Atışın ürküttüğü güvercinler havalandı ve gözlerini kapatan Wardell tutmakta olduğu nefesini bıraktı. Oluşan küçük ve mükemmel duman, silahtan çıkan dumanın benzer bir yansımasıydı. Sağ tarafında, altı metre uzağında, harcanmış merminin kovanının çatıya düşmesiyle çıkan metalik sesi duydu. Askeri standartlardaki bir silah, sonrasında durumu sterilize etmek zor olacağından, bu şekilde yapmazdı. Artık adli tıp veya parmak izleri gibi şeyler konusunda endişe duymasına gerek olmasa da, bu onun sinirlerine dokunuyordu, çünkü bu... Düzensizdi.

Sol gözünü teleskopik görüşten ayırarak, mobiletin üç-dört araba kadar daha yol kat etmesini ve rahibin bedeninin öldüğünü anlayıp kayarak, mobiletin trafik şeritleri arasında yana doğru devrilmesini izledi.

Wardell izlemeye devam ederek rahibin bir araba tarafından ezilmemesini diledi; bu, olayı pis hale getirirdi.

Şanslıydı, arkasındaki bir taksi, adamın kafasını bir

karpuz gibi ezmesine sadece bir metre kala ani bir frenle durmuştu. Etraftakiler yardım etmek için koşuşturdu. Beklentili bir sırıtış Wardell'in dudaklarında belirdi. İşte o an.

Çığlık ve bağrışlar arasında kelimeleri duyamayacak kadar uzaktaydı, ancak ana fikri biliyordu: Merhametli insanların çevreye dağılışından, başlarını sağa sola çevirerek tehlikeyi arayışlarından belliydi. Terörün merkezden çevreye yayılışını, yayaların tepkilerini, inanmayışlarını, daha sonra da dükkân ve tentelerin hayali korunaklarına sığınmalarını izledi. İzleyici kitlesi olduğunda kendisine her zaman on beş-yirmi saniyeliğine bunu yapmak için izin verirdi ve bu süre yeterliydi. Manzarayı izlemek için daha fazla zaman harcaması kabul edilemez bir riskti. Harekete geçerek, yetkililer tepki vermeye başlamadan cinayet mahallini terk etmesi gerekiyordu.

Bastırması gereken bir dürtü ortaya çıkıyordu, daha *fazlasını* istiyordu. Kaçarken çığlıklar atan görgü tanıklarının bir kısmını daha, üç, dört, beş ve hatta bir düzinesini hallederek, panik dalgasını kanlı bir akıntıdaki bir sörfçü gibi sürmek istiyordu.

Sıra ona da gelecekti, ancak henüz zamanı değildi. Önce yapması gereken işler vardı. Korkunun kokusunu hissederek sanki kaliteli bir şarap gibi tadını çıkarmak için kendine bir an daha izin verdikten sonra döndü ve arkasına bile bakmayarak hızla merdivenlere çıkan kapıya doğru ilerledi.

21

09:01

"Güven bana, Ajan Banner, hallediyoruz." Telefonu kapatmaya hazırlanan Banner, onu omzu ile boynu arasından aldı. Hattın diğer ucundaki genç ajanın söylediği her heceden damlayan ukalalığa karşı gözlerini devirdi. Tanrım, sanki on dört yaşında gibi davranıyordu. İçlerindeki daha birçoğu son zamanlarda çocuk gibi davranıyordu. Banner'ın kendisi henüz otuzlu yaşlarının ortalarındaydı; ama eğer çaylaklıktan tecrübeli kıdemliliğe geçiş için bir dönem varsa bile, kendisi bunu fark etmek için fazla meşguldü.

"Senin söylediklerinden alıntı yapacağım, tamam mı, Wyacek?"

"Alıntı mı? *Bankaya* bile götürebilirsin."

Daha fazla yorum yapmadan görüşmeyi bitiren Banner, bakışlarının tekrar büyük metropolitan bölgesinin haritasına kaymasına izin vererek, Wyacek'in az önce bahsettiği gözetimde olan üç diğer potansiyel cinayet bölgesini zihninde yuvarlak içine aldı. Çok iyi biliyordu ki gözetim altına alınması bu bölgenin tam olarak "kapsama altına alındığını" göstermiyordu.

Yanlış takımda olduğunu hissetmeye başlamıştı.

Castle daha kıdemli olduğundan Chicago'ya odaklanmak onun kararıydı. Onun yerinde olsa aynı kararı alır mıydı, söylemesi zordu. Eğer Wardell erkenden kafese kapatılabilseydi bunu bilebilirdi, çünkü bir sonraki yüksek önem arz eden insan avının en üstlerine dahil edilirdi. O zaman ince bir ipin üstünde yürüyerek, açık fikirlilik ve politik gerekliliklerin getirdiği kurallara uyma zorluğunun yanında, esnek bir yaklaşım sergilemenin arasında gidip geliyor olurdu.

Castle'ın mantığını kesinlikle anlıyordu. Şu anda iz Chicago'yu işaret ediyordu. Quantico'daki davranış analizcileri de buranın Wardell için en olası hedef olduğu konusunda hemfikirdi. Eski *avlanma sahasına* dönerek, *geçmiş zaferlerini* hatırlamak isteyecekti. Bu iki kavrama bayılıyorlar ve devamlı kullanıyorlardı.

Sonuç olarak, görev gücü iki düzine öncelikli vurgun bölgesini sıkı gözetim altında tutuyordu. Parklar kapatılmıştı ve okullar mavi kod koşulları altında çalışıyordu, bu da demek oluyordu ki dışarı aktiviteleri yoktu. Yüksek kenarlıklı araçlara vatandaşları benzin istasyonlarında korumaları için el konulmuştu.

Chicago yüksek öncelikli olsa da tek değildi. Iowa, Missouri, Kentucky ve Indiana gibi yüksek nüfus grupları olan ve Illinois'a sınırı olan bütün eyaletlerdeki polis güçleri alarmdaydı. Tüm üsler gözetim altına alınmış ve en fazla kaynaklara sahip olanlar, aynen olması gerektiği gibi, en olası senaryoya yoğunlaşmıştı.

Peki, neden yanlış yerdeymiş gibi hissediyordu?

Blake'in teorisi makul olsa da mutlak kesinliğe sahip değildi. Bir şekilde, en son Lincoln, Nebraska'da olduğu du-

yulan Wardell'in babasının peşinden gideceği sonucuna varmıştı. Elbette FBI'ın kendi profilcileri de bu olasılığı değerlendirmişti. Bir kaçağı takip ederken aile üyeleri potansiyel işbirlikçi veya potansiyel kurbanlar olarak genelde bakılması gereken ilk gruptu, ama Quantico'daki çocuklar bu durumda bunun düşük öncelikli bir ipucu olduğuna karar vermişlerdi.

Her durumda, Wardell'in babasını "aile" olarak adlandırmak durumu zorlamak demekti. Adam bütün hayatı boyunca oğluyla iletişime geçmemiş, sadece Caleb ünlü bir katil olunca ilgi göstermişti. Wardell'in kendisi de Blake'in bahsettiği psikiyatrik değerlendirme sırasında babası olduğu fikrini yalanlamıştı.

Blake'e göre bu sırada patlaması, babayı yüksek öncelikli bir hedef yapmıştı. Psikiyatrlar ve Castle aynı fikri paylaşmıyordu, onlara göre Wardell muhtemelen rastgele hedeflere odaklanacaktı. Sonuçta, bir anda olayı kişiselleştirmesi için zorlayıcı bir sebep yoktu. Aslında asıl sorun artık kaybedecek bir şeyi olmadığından, *daha az* ayrımcılık yaparak, daha fazla kişiyi daha sık aralıklarla öldürmesiydi.

Mantıklı düşününce Banner onların bu değerlendirmesine katılıyordu. Wardell'in babası olası olsa da, üzerinde çalıştıkları gerçekler düşünülürse ihtimal dahilinde değildi. Ama direkt göz ardı edilecek bir yol olmadığından, yerel polisle bağlantıya geçilerek babayı korumaya almaları söylenmiş, iki ajan, Gorman ve Anderson, Lincoln'de görevlendirilmişti.

Blake muhtemelen baba hakkında yanılıyordu. Haklı bile olsa, Blake'in, Wardell'in sonraki cinayetinin sekiz yüz kilometrekarelik olan ve her saat katlanarak büyümeye

devam eden potansiyel arama alanı içinde özellikle seçilmiş bir nokta olan Fort Dodge'da olacağıyla ilgili görüşünü açıklayamıyordu. Nasıl oluyordu da bu kadar emin olabiliyordu?

Pekâlâ, kelime buydu işte. Yersiz ve ukala ukala konuşan Wyacek ile dakikalar önce yaptığı telefon konuşmasını düşünürken, farkın bu olduğunu anladı. Blake konuşurken, sesinde zerre kadar kuşku olmasa da, kibirli de değildi. Adam kendinden o kadar emindi ki, içgüdülerine rağmen onu ikna etmişti. Olması gereken yerin Fort Dodge, Iowa olduğuna onu inandırmıştı; hiçliğin ortasında, ama bütün aksiyonun açık ve net merkeziydi. Lanet Blake ve onun kesinliği.

FBI, dünyanın en büyük ve en çok kaynağa sahip olan emniyet teşkilatı olmasına rağmen, çeşitli sınırlamalara sahipti. Eski koruma güçlerinin konuşkan üyelerinden olan ve teröre karşı yürütülen işlerin bütçeyi kemirmesinden önceki eski günleri şefkatle anan Dave Edwards'a göre, çok fazla sınırlama vardı.

Bu kadar geniş ve kesinlikle yüksek tehlikeli olduğu belirlenmiş bir arama bölgesinde, Fort Dodge'a da gönderecek adamları yoktu. Yani Blake kendi başının çaresine bakmak zorundaydı.

Yeter, yapması gereken işler vardı. Sorumluluklarının yer aldığı listenin en tepesindekileri zihninden geçirdi. Belirlenen izleme bölgelerinin dışında, şehrin her yerinde doğrudan ona rapor veren, hızlı tepki birimleri vardı. Depoların bulunduğu, yani Wardell'in ilk sefer saklanma yeri olan bölgede sokaklarda dolaşan ekiplerle de bağlantı halindeydi.

Neyse ki gazeteciler ilgilenmesi gereken bir sorun değildi. Castle, rezil edilen medya karartmasından çabucak bir ders çıkararak, an itibariyle üçüncü katta bulunan basın odasında, belediye başkanı ve polis şefiyle beraber bir brifing veriyordu. Yeni politikaları yüz seksen derece dönüş yaparak, olabildiğince açık ve net olmayı gerektiriyordu. Bu da demek oluyordu ki, insan avının odak noktasının Chicago olduğunu itiraf ederek tüm vatandaşların dikkatli olmalarını tavsiye ediyorlardı. Sakin ve tedbirli olun, günlük hayatınıza devam edin, panik yapmayın.

Kim bilir, belki de insanlar bir değişiklik yapıp onları dinlerlerdi. Her hâlükârda, dikkatlerinin odağını saklayamazlardı. Banner, Chicago Bulls'un 1998'deki son NBA şampiyonası partisinden beri bu kadar çok polisi sokaklarda görmemişti.

Medyanın ilgisi beraberinde birtakım dezavantajlar getirse de, şehrin tamamının bir helikopter tarafından gözetimi gibi bazı avantajlar da vardı. Banner, bunun kendi gözetimlerindeki boşlukları doldurmasını umuyordu. Hatta belki üstünden geçmeleri gereken, takıntılı ve sonuç vermeyen telefon aramalarını bile telafi edebilirdi.

Wardell'in Iowa yerine burada olduğu varsayılırsa, bunların bu kadar erken bitmeyeceğine dair içinde kötü bir his vardı. İnsanların konuştuğu tek şey, yüzünü gösterir göstermez, adamın bir an önce yakalanmasıydı ve aslında herkes özünde biliyordu.ki bu operasyon, adam harekete geçer geçmez onu yakalamakla ilgiliydi. Birilerini öldürmeden yakalarlarsa güzel olurdu; yakalayamazlarsa, ana fikir bir sonraki cinayetten hemen sonra adamı indirmeye hazır olmalarıydı.

Sonuç olarak, herkes nefesini tutarak bir sonrakini bekliyordu. Bu sabah ilk defa, Banner gözünün duvar saatine takılmasına izin verdi. Artık fazla kalmamıştı.

Masasında, sade bir tahta çerçeveli bir fotoğraf vardı; kızı pembe bir mont ile ona uyumlu pembe bir şapka ve eldivenlerle, eski evlerinin arka bahçesinde kardan adam yapıyordu. Bu, birkaç yıl eski bir fotoğraftı ve Annie o zaman beş yaşındaydı, ama Banner, ona mutlu zamanlarını hatırlattığı için fotoğrafı değiştirmemeyi tercih ediyordu. Kız kardeşini arayarak durumu kontrol etmek için elini telefonunun üzerine koydu; belki de bugün Annie'yi okulun arka kapısından çıkarmasını söylerdi. *Sakin ve tedbirli olun, günlük hayatınıza devam edin, panik yapmayın.*

Dokunur dokunmaz telefonu çalmaya başladı. Numarayı henüz kaydetmemiş olsa da, Blake'in ona verdiği numaranın son üç basamağını tanıdı. Tuşa basarak cevap verdi.

"Neredesin?"

Bir duraklamanın ardından Blake konuştuğunda, sesi ona bilmesi gereken her şeyi iki kelimeyle anlatmıştı. "Fort Dodge."

Gözlerini kapattı. Arka planda sokağın seslerini bastıran polis sirenlerini duyabiliyordu. "Ne oldu?"

"Olay yerine yeni geldim. Bir kurban var gibi gözüküyor, yoldan geçenler bir rahip olduğunu söylüyorlar." Duraksamanın ardından Banner, bir şeyin Blake'in dikkatini çektiğini hissetti.

"Yani haklıydın," diyerek, bir yandan da "Sana söylemiştim," diye söyleme fırsatını değerlendirip değerlendirmeyeceğini düşündü.

"Tamamen haklı değil," dedi. "Seni arayacağım."

Hat kesildikten sonra, birkaç tanesi birden çalmaya başladı. Masalar cıvıldarken, onlara cep telefonlarının ahenksiz melodilerinin zil sesleri ve pop şarkılarının kısa versiyonları da katıldı.

Banner kendi telefonunu eline alarak, bugün Annie'nin ön kapıdan çıkabileceğine dair hissettiği uygunsuz rahatlama hissini dikkate almamaya çalıştı.

22

09:07

Herhangi bir cevap beklemeden telefonu Banner'ın yüzüne kapattım ve bir anlığına bakışlarımızın kenetlenmesinden sonra sokağın karşısında kalabalığa karışan ince adamı izledim.

Bir seksen iki boylarındaki adam yetmiş kilo civarındaydı. Alnındaki saçları V şeklindeydi ve yuvarlak gözlük takıyordu. Ofise gitmek için giyinen adamın üzerinde siyah bir takım elbise, beyaz gömlek, eski tarz bir kravat ve koyu renk pardösü vardı. Yoğunluk saati olduğundan, yakın mesafede ona benzer giyimli yarım düzine adam olmasına rağmen, bu sanki yanlış yerde gibiydi.

Saatimi tekrar kontrol ettim: 9:07. Polis sirenini ilk duyduğumdan bu yana on iki dakika, yani muhtemelen silah atışının üzerinden on üç ya da on dört dakika geçmişti. Birçok polis olay yerine çoktan intikal etmişti; bu boyutta bir kasabada görevde olmasını beklediğinizden çok daha fazla polis gelmişti. Henüz olay yeri çevresinde güvenlik önlemi alacak vakitleri olmamıştı. Bazıları rahibin cesedinin yanında kalabalık yapıyor, onu meraklı gözlerden korumaya çalışıyorlardı; geri kalanlar ise toplaşan insanları geriye çek-

meye çalışıyordu. Oraya geldiğimde insanlar hâlâ olay yeriyle aralarına mesafe koymaya çalışarak tehlikeden kaçmaya uğraşıyorlardı. Bu dürtünün etkisinin geçmesi çok uzun sürmedi.

Kalabalıktaki yüzlerin hareketleri birbiriyle oldukça uyumluydu: Şok, korku, şaşkınlık, merak, heyecan. Zayıf adamın göze çarpmasının nedeni buydu işte; bütün o duygu karmaşasında, kelimenin gerçek anlamıyla caddede kayıtsız duran tek kişiydi. O ve cinayet mahallini incelediği özel yöntem. Açıklaması zordu, ama sanki profesyonel bir gözle izliyor gibiydi. Hayrete düşmemiş gibiydi ya da tamamen şaşırmış değildi. Aynı şeyi yaptığımdan dolayı bu gözüme çarpmıştı. Zayıf adamın davranış ve kıyafetlerine bakarak açıkçası onu federal ajan sanmıştım. Ama eğer durum buysa neden gözlerini benden kaçırarak sinsice kalabalığın arasına karışmıştı?

Zayıf adamı takip etmek istesem bile bunu yapamazdım. Polisin sokağın ortasındaki varlığı bizi üç metrelik dikenli telden bir çit gibi ayırıyordu. Bunun yerine geriye bir adım atarak dikkatimi olay yerinden ayırdım. Atışın ardından on beş dakika geçmişti ve Wardell muhtemelen kasabadan ayrılmıştı bile.

Alanı tekrar inceledim; binalar ve hava aynıydı ancak yarım saatten az bir süre önce yanından geçtiğim yerden tamamen farklıydı. Sanki deli bir adamın ve on dört gramlık bakırla kaplı kurşunun bir yeri kısa sürede tamamen ve derinlemesine değiştirdiği, bir kara büyü numarası yapılmıştı. Terörün bir silah gibi kullanılmasını, ilk olaydan daha çok etkileyen dalga etkisini daha önce görmüştüm.

Gözlerim tekrar çatıları ve yüksek pencereleri taradı...

Ne arıyordum? Muhtemelen bir ipucu, sihirbazın geçtiğini gösteren bir kanıt. Aradığım şeyi ilçe merkez binasının çatısında buldum, ya da daha doğrusu aradığım şeyin yokluğunu: Kuşlar. Daha önce buradan geçerken korkuluk güvercinlerle doluydu. Belki de bu yüzden bilinçaltımda bu yeri elemiştim, ama bu aptalcaydı.

Diğer binalarda hâlâ kuşlar olmasına rağmen, ilçe merkez binasındaki korkulukta hiç yoktu. Hiç.

Sokağın aşağısına doğru koşarken gözlerim Wardell'i arasa da çoktan gitmiş olduğunu biliyordum. Binanın basamaklarını koşarak çıktım. Giriş salonu büyük, geniş alanlı ve mermer döşeli bir yerdi. Resepsiyonda yaşlı bir kadın oturuyordu. Kadın bana selam veremeden konuştum: "Son yirmi dakikada buraya gelen kimseyi gördün mü? Benim boylarımda, muhtemelen uzun bir çanta ya da paket taşıyan?"

Resepsiyon görevlisi bana meydan okurcasına ağzını açtı, ama tekrar düşündükten sonra başını iki yana salladı. "Buraya kimse gelmedi. Dışarıda neler oluyor?"

Sorusunu geçiştirdim. "Arka çıkışınız var mı?"

Kadın, salona çıkan koridorlardan birini işaret etti. Koridor, eski binanın arkasına ve itme kolu olan siyah metal yangın çıkışına bir dizi kapı yoluyla açılıyordu. Alarmın çalışacağı uyarısı yapan işareti görmezden gelerek kapıyı dışarı doğru ittim. Alarm çalmamıştı. Kapı dar bir arka sokağa açıldı. İki yanıma baktığımda kimseyi veya birinin orada bulunduğuna dair bir ipucu görmedim. Tekrar içeri girerek kapının çerçevesini inceledim. Menteşelerin birinden duvarda asılı bir kutuya giden kablolar, orta yerinden kesilmişti. Yangın çıkışının karşısında, yukarı doğru çıkan

merdivenler vardı. Kapıyı kapatarak merdivenleri tırmanmaya başladım. Otuz saniye sonra binanın çatısına çıkmıştım.

Merkez Bulvar'a kuşbakışı bakmamı sağlayan korkuluğun düz çatısına doğru giderken, şaşkın güvercinler etrafa dağıldı. Görüş açımın tam ortasındaysa polisin cesedin etrafını korumaya aldığı alan vardı. Soğuk günışığında, yaklaşık altı metre sağımda bir şey parıldadı. Düz çatının, binanın diğer tarafında korkuluğun tuğlalarıyla birleştiği yere giderek bir dizimin üzerine çöktüm. Kullanılmış bir 7,62 milimetrelik boş kovan, bu sefer tek başınaydı.

"Polis! Hemen *şimdi* lanet olası yere çök."

Arkamdan gelen ani bağırışla irkildim. Yerimde kalarak yavaşça ellerimi başımın arkasına koydum.

23

10:49

Sandalyede arkama yaslanarak ellerimi bacaklarımın üstünde tıkırdatırken, tekrar tavan fayanslarına baktım. Elli sekiz tane vardı. Üç tanesi yakın zamanda yenilenmişe benziyordu; geri kalanıyla aynı olsalar da sigara dumanıyla eskimemişlerdi. Duvarda, kare tel kafesin arkasına gizlenmiş bir saat vardı. Akrep on bire yaklaşıyordu. Hüsranla iç geçirerek zihnimde bir harita oluşturdum. İki saat geçmişti. Yolculuk yöntemine bağlı olarak Wardell çoktan Nebraska'ya varmış ve babasını ortadan kaldırmaya hazırlanıyor olabilirdi.

Kapı açıldı ve beni sorgulayan dedektiflerden daha büyük olan Smith içeri girdi. Yüzünde, uzak ihtimalli bir şeyin başarılı olmayacağının teyit edildiğini gösteren uysal bir ifade vardı.

"Seni vurmayacağım için şanslısın," dedi, kelepçelerimin anahtarını baş ve işaret parmağı arasında tutuyordu.

"Beni *vurmadığın* için şanslısın demek istemiyor musun, geçmiş zamanda yani?" Bu düşünce çatıdayken aklımdan geçmişti. Memurlar doğru prosedürü takip ederek bir tehlike olmadığımı teyit ettiği için müteşekkirdim.

Düzeltmemi duymazdan gelen Smith, ellerimi masanın üzerinden uzatınca sert bir şekilde kelepçelerimi çözdü.

"Ajan Banner'a ulaşmışsınız bakıyorum," dedim.

Smith, isteksiz bir şekilde başını salladı. "Tek şüphelimizi gözaltında tutmaktansa, onu bırakmak ve ona her türlü desteği sağlamak zorundayız. Tanrı, FBI'ı korusun."

"Hadi ama dedektif. Bunu kimin yaptığını biliyorsun. Ben uygun bir şüpheli değildim."

"Öyle olabilir, ama sen ihtiyacımız olmayan bir karmaşasın."

Sandalyemi geriye iterek ayağa kalktıktan sonra masaya oturdum. Bu hareketimi görünce saçları diken diken olan Smith'i fark etmemiş gibi davrandım ve saate baktım. "Artık aynı takımda olduğumuza göre, soruşturmayla ilgili son gelişmeleri aktarmaya ne dersin?"

Konuşmak için ağzını açan Smith'in ne söyleyeceğini tam olarak tahmin edemesem de, Paul Simon'ın da daha önce söylediği gibi İncil'de bile duymadığım şeyler olduğunu biliyordum. Söyleyeceklerini gözden geçirdi.

"Kurbanın adı Peder David Leary, boğazına tam olarak isabet eden kurşun yarasıyla anında ölmüş. Otopsi ve balistik raporları henüz gelmedi doğal olarak, ama hasar bir 7.62 milimetrelik NATO kurşunuyla uyumlu." Çabucak ve monoton, sanki oldukça iyi bildiği bir tarifi anlatır gibi düz bir sesle, sevmediği bir gazeteciyi bilgilendirir gibi konuşmuştu. "Bizim için binanın çatısında bulma nezaketini gösterdiğin kovandan oldukça iyi bir parmak izi eşleşmesi çıktı ve sahibi Caleb Wardell. Sonuçlarda kimin çıkacağını bildiğinde bu kadar çabuk eşleşme yapılabilmesi oldukça ilginç."

"Buraya vardılar mı?"

"*Federaller* mi?" Sanki farklı bir kelimeymiş gibi söylemişti. "Her yerdeler. Şu an değil de sabahtan beri burada olsalardı işimize yarayabilirdi."

"Chicago'ya gidiyor gibi görünüyordu."

"Peki, sen neden buradaydın?"

"Bir içgüdüm vardı, baştaki adam aynı fikirde değildi. Hiç tanık var mı? Nişancıyı kimse görmüş mü?"

Arkasını dönen Smith, dört adım ilerleyerek sorgu odasının güçlendirilmiş kapısını ardına kadar açtı. "İşimiz bitti, Bay Blake."

"Aynı olay üzerinde çalışıyoruz, Dedektif Smith."

Bu son damla olmuştu. Smith'in buruşturduğu yüzü ahududu rengine döndü. "Beni dinle, puşt. Aynı olay üzerinde çalışmıyoruz çünkü yirmi dakikadır ben bu olayda çalışmıyorum. Bildiğim tek şey sen ve FBI'daki kankaların kasabamda bir katilin dolaşmasına izin verdiniz ve biz sizin yarattığınız pisliği temizlemek zorundayız. Her şeye 'Bilmene gerek yok' diyorlar. Madem bir tehlike olduğunu biliyordun, neden polisle iletişime geçmedin?"

"Beni dinler miydiniz? Nereye bakmanız gerektiğini bilir miydiniz?"

Bunun üzerine Smith olduğu yerde kalakaldı ve taktik değiştirdi. "Senin parmak izlerini de arattırdık ve karşımıza ne çıktı biliyor musun?"

Açıkçası biliyordum. O yüzden parmak izimi vermekte bir sakınca görmemiştim. Hiçbir şey söylemedim.

"İç Güvenlik'ten büyük harflerle yazılmış bir siktir git, işte bu çıktı. Sen de kimsin böyle, Blake?"

24

11:13

Banner, "Bilmenize gerek yok," diye tekrarladı, sesindeki gülme izlerini saklayamamıştı. "Gerçekten bunu mu söyledin?"

"Evet."

"Sana vurdu mu?"

"Kendini tutmayı başardı."

"Etkileyici."

Blake, "Peki neden hâlâ burada değilsin," diye sordu.

"Gelmiyorum. Saha ajanları bu vurulma olayıyla ilgili soruşturmayla ilgileniyorlar, ama..."

"Ama bu sadece zaten bildiğin şeyi doğruluyor."

"Evet," diye onayladı. "Bu normal bir insan avı değil. Şüphelinin kimliğini tespit etmek için uğraşmıyoruz, sadece ona yetişmeye çalışıyoruz. Şu an, bir sonraki hareketine odaklanmış durumdayız. Yarın güneş battığı sıralarda zaten uğramış olduğu yerde değil, gitmekte olduğu yerde olmalıyız."

"Çoktan Nebraska'ya varmıştır," dedi Blake.

Bir duraksama oldu. "Ben bunun olasılık dahilinde olduğunu düşünüyorum," diyen Banner, "ben" kelimesini daha fazla vurgulamıştı.

"Castle hâlâ aynı fikirde değil mi?"

"Ondan değil. Wardell'in ulaşım aracıyla ilgili bir ipucu elde ettik: Birisi, Wardell'in boylarındaki birinin tam vurulmadan sonra ilçe binasının ön kapısından çıktığını ihbar etmiş. Elinde uzun bir çanta varmış. Bir gazete satıcısı, beş dakika sonra onu birkaç sokak ileride görmüş. Aynı tarif, aynı çantayla Beşinci Bulvar'ın güneyine park ettiği kırmızı bir kamyonete binerek doğuya doğru gitmiş."

"Doğu mu?"

"Biliyorum, uyuşmuyor," dedi. "O cadde daha ileride Route 20'ye çıkıyor. Kasabanın kenarındaki bir benzinlikte yolun bir kısmını gören bir güvenlik kamerası tespit ettik ve Ford E-Serisi kırmızı bir kamyonet, ikinci tanık onu gördükten dört dakika sonra oradan geçmiş. Sen sormadan cevap vereyim, ucuz bir kamera olduğundan plakayı ucundan bile göremedik." Bir anlığına duraksayarak söylediklerinin iyice anlaşılmasını bekledi. "Uyuşmayan bu işte, eğer Nebraska'ya gidiyor olsaydı, güneye ve batıya yönelmesi gerekirdi."

Bilgileri sindiren Blake bir süre sessizliğini korudu. Binanın giriş kapısı, onun bildiği şeyle uyumlu değildi. Resepsiyon görevlisi onu gözden kaçırmış olabilir miydi?

"Belki de izlendiğini biliyordu," dedi. "Yeşil tişörtle yaptığı gibi yine bir şaşırtmaca yapmaya çalışıyor. Görgü tanıklarının isimlerini elde edebildiniz mi?"

"Bizimkiler gazete satıcısını sorgulamayı yeni bitirmiş. Sana söylediklerimden daha fazlasını söyleyememiş, ama detaylar tutarlıymış. İlk arayan ise kontörlü bir telefon kullanmış ve isim vermemiş."

"Yani ilk arayan herhangi biri olabilir, hatta Wardell'in kendisi bile."

"Mümkün. Ama detaylar gazete satıcısınınkiyle uyumlu ve zamanlama da ilk görünüşü ile güvenlik kamerasındakiyle birebir uyuşuyor."

"Wardell'in babasını getirdiniz mi?"

Banner elini, önünde duran arama bülteninin üzerine koydu. İki yıl önce çekilmiş renkli fotoğrafta Wardell'in babası vardı. Soruşturma sırasında ona Büyük Wardell diyorlardı, ama bu onun gerçek adı değildi. Wardell, annesinin kızlık soyadıydı, bu adamın ismi ise Edward Allen Nolan, onu tanıyanlar içinse Eddie'ydi. Elde edebildikleri en güncel fotoğraf buydu; adamın başka ailesi ya da arkadaşları yok gibiydi ve bu fotoğraf, Chicago Spiner Davası önemini yitirmeye başlamadan önce adamın en son verdiği röportajdan kesilmişti.

Fotoğraftaki adamın oğluyla hiç ilgisi yoktu. Aşırı kilolu, tıraşsız ve pasaklı biriydi. Ama dağınık saç aynı kirli sarı saçlar, gözler aynı zalim mavi gözlerdi. Fotoğrafta güneş alan bir veranda ve arka planda da bakımsız bir ön bahçe vardı. Verandadaki katlanır bir sandalyede oturan Nolan'ın kucağında bir av tüfeği vardı. Banner bir anlığına bunun Nolan'ın mı yoksa fotoğrafçının mı fikri olduğunu düşündü. Her hâlükârda, oldukça cüretkârdı.

Banner, Blake'in sorusuna, "Onu bulamıyoruz," diye cevap verdi. "Kimse bulamıyor. Lincoln Emniyeti dün akşam dairesine gitmiş, cevap yokmuş. Bugün iki ajanımız gittiğinde apartman yöneticisi içeri girmelerine izin vermiş. Daire boşaltılmış; kirasını zamanında ödese de, en azından iki haftadır orada değilmiş gibi görünüyor."

"İki hafta," diye tekrar etti Blake. "Tüm bunlar olmadan önce."

"Sence...?"

"Bir bağlantı mı var?" diye tamamladı Blake. "Hayır, sanmıyorum. Ama onu bulmamız lazım."

"Üzerinde çalışıyoruz," dedi Banner.

"Ben oraya gideceğim."

Banner, "Peki ya kırmızı kamyonet?" diye söylerken, şeytanın avukatlığını yapıyormuş gibi hissetti.

"Eddie Nolan'ın peşinden gidiyor," dedi Blake. "Onu ya ben onu bulacağım ya da Wardell. Oraya gidince seni ararım."

Ahizeyi yerine koyan Banner, Nolan'ın arama bültenindeki fotoğrafına tekrar baktı. Kâğıt parçasının üzerinde parmaklarını tıkırdatırken, bir anda karar vererek elini masaya vurdu. Masasından kalkıp odasının açık olan kapısından çıktı ve Castle'ın on iki adım ilerideki ofisine gitmek için açık alandan geçti. Cam duvarlı olan odacık, Banner'ınkinden biraz daha büyüktü.

Güneşlikler sıkıca kapatılmıştı. Sert bir şekilde kapıyı çalan Banner, cevap beklemeden içeri girdi. Telefonda konuşmakta olan Castle'ın sandalyesi pencereye dönüktü. Banner'ın girişini duyar duymaz başını hemen kapıya doğru çevirdi. Kelimenin gerçek anlamıyla aç-kapı politikası Banner için işe yarayan bir şeydi; insanları rahatlatırken, bilgi akışının özgürce yapılmasını sağlıyordu. Castle ise, aksine, kapıyı çalmanızı ve beklemenizi isteyen türde bir insandı. O yüzden, Banner direkt içeri girdiğinde Castle'ın sinirlenmemesine biraz şaşırmıştı; daha çok, dalgın gözüküyordu. Sandalyesini geri döndürerek Banner'a başıyla

selam verdi ve parmağını havaya kaldırdı: *Bir saniye.*

Castle, bir kere "Evet, efendim," dedi ve bir süre bekledikten sonra bir kez daha aynısını söyledi. Her seferinde ağzı sanki arada fırsat yakalayıp bir şey söylemek ister gibi aralık kalıyordu. *Donaldson*, diye tahmin etti Banner. O olmalıydı, çünkü dünyada Castle'ın fikrini belirtmek için karşılık vermeyeceği başka birini düşünemiyordu.

"Efendim, tüm saygımla–" diye başladı, ama sözü kesilmişti. Aklındakini söyleyemeyeceğini anlayınca ağzını kapattı. "Anlaşıldı." Telefonu kapatan Castle, Banner'a kaşlarını kaldırdı. "Yetkili Özel Ajan," dedi gereksiz bir şekilde.

"Sinirlenmiş mi?" diye sordu Banner da, aynı şekilde gereksizce.

Castle'ın cevap veren yüz ifadesine bakılırsa, az bile söylemişti.

"Kırmızı kamyoneti ve Wardell'i istiyordu, yarım saat önce. Iowa'da kayıtlı kaç tane Ford E-Serisi kırmızı kamyonet var biliyor musun sen?"

"Aslında evet, sekiz yüz altmış yedi tane var. Konuştuğumuz sırada listeyi daraltmaya çalışıyoruz ve eyaletteki tüm polisler bunları durdurarak arama yapıyorlar." Duraksadı. "Bunu medyaya bildirecek miyiz? Kamyoneti?"

Dirseklerini masaya dayayan Castle, ellerini ağzının önünde birleştirdi. "Öyle sanıyorum. Donaldson'a göre pederin vurulması olayından dolayı canlı canlı derimizi yüzecekler. Kaynaklar ve adam gücü konusunda söylenip duruyor, sanki benim suçummuş gibi."

Banner, Donaldson için asıl sorunun kendi kişisel duruşu olduğunu biliyordu. Wardell'in toplum önünde bir

kişi öldürmesindense gizli olarak on kişiyi öldürmesi onun için daha iyiydi. Olayın medyadan gizlenmesinin asıl sebebi de buydu zaten: Soruşturmayı gerçekleştirmektense Donaldson'ın ve direktörün arkalarını kollamak. İlk kaçış için kimse FBI'ı kınamazdı tabii ki, ama onu yeterince hızlı yakalayamadıkları için suçlarlardı ve bilmedikleri bir operasyonu suçlayamazlardı.

"Sence yapacaklar mı?" diye sordu Banner.

"Canlı canlı derimizi yüzmeyi mi? Bilmiyorum. Hikâye sızdığından beri onları atlatmaya çalışıyoruz. Chicago'ya yoğunlaştığımızı biliyorlardı ama hiç kimsenin adamın Fort Dodge'da ortaya çıkacağını düşünmesi için bir sebep yoktu.

"Blake'in vardı."

Castle'ın yüzü karardı. "Hatırlattığın için teşekkürler. Bunun asla ortaya çıkmayacağından emin ol. Bizi daha kötü gösterecek bir şanslı tahmine ihtiyacımız yok."

"Hadi ama Castle. Bunun saçmalık olduğunu biliyorsun. Blake bunu tam olarak doğru tahmin etti. Şu an Wardell'in elimizde olmamasının tek sebebi Blake'i desteklememiş olmamız."

Sandalyesini geriye tekmeleyerek ayağa kalkan Castle, 1,87'lik boyunun hakkını veriyordu. "Çizgiyi aşıyorsun, Ajan Banner." Sesi bağırmanın bir tık altındaydı. "Orta batının tamamını oyun sahası olarak belirleyen askeri eğitimli bir katilin peşindeyiz. Sokaklarda yürüyen her pislik herifin öne sürdüğü her tür lanet içgüdüyü takip edecek kadar adam gücüm yok."

"Sokaklarda mı? Onu bunun için buraya getirdik. Bu onun işi."

"Onu ben getirmedim!"

Oluşan bir anlık sessizlikte, ikisi de dışarıdaki olağan ofis gürültüsünün ortadan kaybolduğunu iyice fark etmişti. Sessizliği bozan tek şey ara ara çalan telefonların sesiydi.

Sandalyesine oturan Castle tekrar sesini alçalttı. "Sen en iyisini bildiğini düşünüyorsun diye başka bir Ashley Greenwood'a ihtiyacımız yok."

Sözleri Banner'ın yüzüne bir tokat gibi inmişti, ama bunu göstermedi. Eğilerek iki elini de masaya yasladı. "Ben Lincoln'e gidiyorum."

Ani çıkışının ardından sesi daha sakin çıkan Castle, başını iki yana salladı. "Bir ipucu elde edene kadar bu ofisten koordine edeceğiz–"

"O, Lincoln'e gidiyor," dedi. "Kırmızı kamyonetin hangi yöne gittiği ya da gitmediği umurumda değil; hedef babası. Fort Dodge, doğruca ona gidiyor."

Bakışlarına karşılık veren Castle, lafını bitirmesini bekledi. "Babası ihtimaller dahilinde," diye itiraf etti. "Ama sahada Edward Nolan'ı arayan adamlarımız var. Bu piç kurusunun bir sonraki hedefinin neresi olacağını hiç kimse gerçekten *bilmediğinden*, burada olmak zorundayız. Sen de, ben de, Blake de." Diğer adamın adını ufak bir hor görmeyle anmıştı. "Ve birinin gemiyi idare etmesi lazım."

"Gemi batarken iyi idare etmek zor olsa gerek."

Castle sadece ona baktı ve cevap vermedi.

Yirmi saniyelik bir sessizlikten sonra Banner bir kez daha, sessizce ama güçlü bir şekilde konuştu. "Ben Lincoln'e gidiyorum."

Castle'ın telefonu çalmaya başlamıştı. Üç kez çalmasına izin vererek Banner'ın bakışlarına karşılık vermeye devam ettikten sonra telefona cevap vererek tekrar pence-

reye doğru döndü. Kendi ofisine dönen Banner, gücünü toparlayarak kız kardeşinin numarasını tuşladı.

Kız kardeşinden bu iyiliği istediğinde, sorun olmayacağını söylese de, Helen'ın sesinde hayal kırıklığı seziliyordu. Banner, bunu söyleyeceğini biliyordu ama, ondan tekrar yararlanmak zorunda olmasından nefret ediyordu.

"Sadece bir-iki günlüğüne," dediğinde, tutamayacağı bir söz vermediğini umuyordu.

"Sorun değil, sanırım," dedi Helen. "Diğer civcivleri düşününce Annie sorun değil."

Banner buna inanıyordu. Helen'ın zaten dört oğlu ve bir kızı vardı, biri de yoldaydı ve gruba her yeni eklenenle daha da gürültücü oluyorlardı. Annie, her yedi yaşındaki her çocuk kadar zor olabiliyordu, ama genelde teyzesinin evinde mükemmel bir şekilde uslu dururdu.

"Emin misin? Tekrar tekrar aynı şeyi istemekten nefret ediyorum."

Banner, Helen'ın iç geçirdiğini duydu ve sonrasındaki sessizlik biraz rahatsız ediciydi. Tekrar konuştuğunda sesini alçaltmıştı. "Sorun ben değilim, Elaine. Annie büyüyor ve satıldığını anlayacak kadar büyük yaşta."

"Helen, söz veriyorum–"

"Söz vermeyi bırak. Sorunun bir kısmı da bu zaten. İşini biliyorum. Yaptığın şeyin önemli olduğunu biliyorum. Ama Annie bu akşam eve dönmek için gerçekten sabırsızlanıyordu. Yani, sen ve çok önemli eski kocan arasında..." Duraksadı ve tekrar iç geçirdi. "Özür dilerim, Elaine."

Banner yutkundu. Bu konuşmada söyleyecek başka bir şey kalmamıştı.

"Onunla konuşabilir miyim?"

"Tabii ki. Bekle."

Helen ahizeyi bıraktı. Arka planda, oğlanlardan birisine *hemen* onu bırakmasını söylediğini duyabiliyordu ve bir süre sonra başka bir ses duyuldu.

"Anne?" Annie'nin sesi her zamanki gibi ölçülü ve yaşına göre ciddiydi.

Karnına bir ağrı giren Banner, Annie'nin ne zaman "Anneciğim" yerine bunu söylemeye başladığını hatırlayamadı.

"Merhaba, meleğim. Helen teyzen sana söyledi mi?"

"Evet. Bu akşam gelip beni alamıyormuşsun." Annie'nin sesi gerçekçiydi. Bunu daha önce tahmin etmesi gerekmez miydi?

"Mümkün olduğunca erken gelmeye çalışacağım. Geldiğim zaman dondurma yemeye gitmeye ne dersin?"

"Babam bana fazla dondurma yedirdiğini söylüyor."

Banner dilini ısırdı. Normal zamanı, yani hafta sonları dışında onu görmemek için ne kadar sertçe itiraz ettiği düşünülürse, Mark'ın kızının abur cubur yiyip yemediğini izlemesi için zamanı olmasına şaşırmıştı.

"Muhtemelen haklı," dedi. "O zaman sinemaya ne dersin?"

Annie bunu dikkatlice değerlendirdi. Sonunda, "Bu güzel olur," diye onayladı. "Anne?"

"Evet?"

"Salı günü oyunumu izlemeye geliyor musun?"

Gözlerini kapatan Banner, evet dememek için kendini zor tuttu ve öyle olmasını umdu. "Bilmiyorum, Annie. Ama eğer yetişebilirsem gelmeyi çok isterim."

Annie bunu sindirirken bir süre sessizlik oldu. "Kötü

adamı yakalarsan gelir misin?"

"Elimden geleni yapacağım, canım," dedi Banner. Gözlerinin yaşlarla dolduğunu hissetmişti. "Şimdi gitmem lazım."

"Tamam, anne."

"Helen teyzene iyi davran."

"Davranırım."

"Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum, anne."

25

16:57

İki tabela vardı. Bunların ilki, federal kurallar tarafından belirlenen boyut, şekil ve yeşil tondaydı ve sürücülere, Stainton kasabasının otobanın sekiz yüz metre ilerisindeki çıkışta olduğunu söylüyordu. Ama Wardell'in ilgisini çeken şey bu değildi. İkinci tabela büyük, renkli ve herhangi bir stil kuralı tarafından sınırlandırılmadan, şöyle diyordu:

Juba'nın Ekspress Durağı
Ana Cadde, Stainton
Benzin İstasyonu * Kafe * Market

Gözlerini kırpan Wardell'in, tabelayı geçmeden önce bir kez daha okumaya zamanı olmuştu. *Juba*. Benzin göstergesine bakarak yarısının dolu olduğunu gördü. Bu yarısı boş demekti ve doldurmak için küçük bir gecikmenin zararı olmazdı.

Dönüş için yavaşladı ve sinyal verdi. Sürücü tarafının camını sonuna kadar açmış, soğuk ve temiz havanın yüzünde yarattığı hissin tadını çıkarıyordu. Son beş yılın en iyi taraflarını, günün yirmi üç saatini küçük ve havasız bir

hücrede geçiren bir adam olarak bu, lüksün kucağında olması demekti.

Kendi başına seyahat etmesi daha doğruydu ve bir araç çalma riskine değerdi. Fort Dodge'a gitmek için ettiği üç otobüs yolculuğu sorunsuz geçmiş olsa da, diğer yolcuların onu, yeni görüntüsü bile tanıma ve iner inmez telefon açma baskısı her zaman vardı. O zaman oyun daha başlamadan bitmiş olurdu. Ayrıca, otobüsle yolculuk etmeyle ilgili kurumsal bir durum vardı ki bu onun birkaç yıl önceki yaşam stiline fazla yakındı. Başka birisi tarafından belirli bir yere götürülmek için belirli bir zamanda, belirli bir yerde olmak gerekiyordu. Belirlenen plandan sapmak için en küçük bir ihtimal yoktu.

Wardell'in bir varış noktası vardı elbette; özgür kalır kalmaz bunu düşünmüş, onaylamış ve önceki sabah yaptığı beş dakikalık telefon görüşmesi sırasında gereken düzenlemeleri yapmıştı. Ama artık otobüste değildi, dolayısıyla ufak bir sapma için oldukça fazla zamanı vardı.

Söz verildiği gibi Juba'nın Ekspress Dükkanı Stainton'un ana caddesindeydi. Wardell'in görebildiği kadarıyla bu minik kasabadaki tek iş yeriydi. Arabayı kenara çekerek bir self-servis pompasının yanına park etti. Motoru kapatmadan önce alanı kolaçan etti. Wardell'in kız mı yoksa erkek mi olduğunu anlayamadığı kırmızı kapüşonlu kabarık montlu bir çocuk, arkasında, dükkânın duvarına kurulmuş ATM makinasının orada duruyordu. Görünürdeki diğer tek insan içerideki kilolu ve kalın sakallı kasa görevlisi adamdı. Wardell yaklaştığında başını kaldırıp bakmayan adam bir dergi okuyordu.

Tabii ki güvenlik kameraları vardı, ama sorun değildi.

Ne tarz bir araçla yolculuk ettiğini takipçilerinin bilmelerinin bir yolu olduğunu düşünmüyordu. Şu ana kadarki yakalama çabaları depresif bir şekilde etkisiz olmuştu. Yeşil tişört numarasına bu denli kolay kanacaklarını beklememişti.

Wardell kapıyı açarak dışarı çıktı ve benzin bölmesinin kilidini açtı. Sakallı adam bakmadan benzinin dolmasına izin verdi. Bir tık sesiyle akmaya başlayan benzin pompası elinde tıkırdadı.

Deponun dolmasını bekleyen Wardell, kasa görevlisine bakmak için birkaç kez başını kaldırdı, ama adamın bilincinin yerinde olduğunu gösteren tek işaret, arada sırada derginin sayfalarını değiştirmesiydi.

"Bayım?"

Başını aşağı çeviren Wardell, kırmızı montlu çocuğun ona ev sahibi şeklinde bakmakta olduğunu gördü. Dokuz ya da on yaşlarında bir erkek çocuğuydu. Etrafa tekrar bakan Wardell, çevrede kimseyi görmedi.

"Ne istiyorsun, çocuk?" diye sordu.

"Korkuyor musun?"

Kısa bir şekilde başını sallayan Wardell sinirli bir şekilde uzağa baktı. Çocukları, özellikle de özel alanını ihlal ederek saçma sorular soranları, pek sevmezdi. Tekrar baktığında çocuğun hâlâ orada durarak bir cevap beklediğini gördü.

"Neden korkacakmışım?"

"Haberler yüzünden."

"Haberler mi?"

Çocuk ağırbaşlı bir şekilde başını salladı. "Haberler, in-

sanların keskin nişancı yüzünden benzin depolarını doldurmaya korktuklarını söylüyor."

Wardell gülümsedi. Belki de bu çocuktan hoşlanmıştı. "Onu duydum."

"Haberlerdeki kadın, insanlar vurulurlar diye benzin depolarını doldurmaktan korkuyorlar diye söylüyor. Babama göre bu tam da ihtiyacımız olan şey, daha az müşteri yani."

"Baban buranın sahibi mi?"

"Evet, efendim."

"Baban şuradaki mi?" Kısa bir hareketle kasa görevlisini göstermişti.

Çocuk hoşgörüyle sırıttı. "*Hayır*. O sadece Phil."

"Doğru," dedi Wardell, sanki her şeyi şimdi anlamış gibi.

Depodaki benzin seviyesi enjektöre varınca pompa otomatik olarak durdu. Wardell pompayı çıkararak yerine yerleştirdi.

Kapağı geri yerine takarken, "*Sen* korkmuyor musun?" diye sordu çocuğa.

Çocuk bunu bir an için dikkatlice düşündü. "Pek değil. Ben kötü adama dikkat etmek ve müşterileri korumak için buradayım."

Çocuğun seviyesine yaklaşmak için eğilen Wardell, elini çocuğun sıska omzuna koyarak omzunu sıktı.

"Oldukça cesur bir çocuksun. Eminim baban işe göz kulak olmana seviniyordur. Bir çocuk her zaman babasına sahip çıkmalı."

Hafifçe omuz silken çocuk artık rahatsız olmuştu. "Sanırım."

"Ama bence endişelenmen gereken bir şey yok."

"Yok mu?"

"Yani, etrafına baksana. Burada sen ve ben dışında kimse yok, ve tabii şuradaki Phil. Kötü adam neden buraya gelmek istesin ki?"

"Ama haberler kimsenin onun nerede olduğunu bilmediğini söylüyor."

"Bu doğru mu?"

"Hı-hı. Bu demek oluyor ki herhangi bir yerde olabilir ve eğer her yerde olabilirse tam burada Stainton'da da olabilir."

"Haklısın, ortak. Buna karşı çıkmak zor. Burada, tam yanımızda olabilir." Kahkaha attı. "Sanırım sen ya da ben olabilir."

Yutkunan çocuk, hiçbir şeyin farkında olmayan Phil'e doğru baktı. "Sanırım artık dükkâna gitmeliyim." Geriye doğru kaçmaya çalışsa da, Wardell tutuşunu sertleştirdi.

"O kadar hızlı değil, ortak."

Tekrar ona bakan çocuğun gözleri iri iri açılmıştı.

Boşta kalan eliyle aşağıya uzanan Wardell, kotunun cebini bozmamış gibi görünüyordu. Sonra birden elini tekrar yukarı kaldırıp çocuğun yüzünün önünde bir şey tutunca çocuk irkildi ve elindekinin ne olduğuna odaklandı. Bunun elli dolarlık bir banknot olduğunu görünce birazcık rahatladı.

"Doğruyu söylemek gerekirse biraz acelem var. Eğer bunu benzin için içeri götürebilirsen çok memnun olurum. Paranın üstünü Phil'den almayı unutma, onu sen alabilirsin."

"Teşekkür ederim, efendim," dedi çocuk ve çabucak parayı aldı.

Wardell sonunda çocuğun omzunu bıraktı ve arabanın kapısını açtı. "Biliyor musun?"

"Neyi?"

"Kötü adam buraya gelmiş olsa bile bence seni rahat bırakırdı. Sanırım babanın dükkânının adını severdi."

Şaşırmış görünen çocuk, başını kaldırıp tabelaya baktı. "Babam burayı satın aldığında ismi zaten buydu. Bence Juba biraz salakça bir isim."

Gülümseyen Wardell parmağını kaşına değdirerek selam verdi ve sonra da motoru çalıştırdı. Stainton'dan ayrılırken güneşin çoktan batmakta olduğunu fark etti. Geceyi geçirmek ve dinlenmek için yakında güvenli bir yerde dururdu. Sabaha yapacak işleri vardı.

26

21:40

Lincoln'e akşamüstünün ilerleyen saatlerinde vardığımdan, sabah açık olan gökyüzünde önce gri bulutlar ortaya çıkmış, sonra da gece olmuştu. Lincoln, Nebraska'nın eyalet başkenti ve Omaha'dan sonra eyaletteki ikinci büyük şehirdi. Nebraska'nın nasıl olduğu düşünülürse kasaba, tüm eyalet nüfusunun oldukça büyük bir oranını oluşturuyordu.

Eddie Nolan'ın son bilinen adresi, kasabanın Clinton olarak bilinen kısmında köhne bir bina olan Westwood Teras Evleri'ndeki tek odalı bir batakhaneydi. Clinton, Lincoln. İki başkanın isimlerinin verilmesi bölgeyi daha tercih edilir bir yer yapmamıştı. Westwood Teras kirli bir beton yığınıydı; çöp yığılı bir çimenlik alanın çevresinde U şeklinde yapılmıştı. Binanın yöneticisi obez, boğuk sesli, kot ve fanila tişörtlü bir adamdı. En başta düşmanca davransa da bir FBI ajanı olmadığımı söylediğimde oldukça yumuşamıştı.

Günün erken saatlerinde gelen ajanlar görünen o ki yöneticiyi Nolan'ın kapısını açtırarak o kadar sinirlendirmişlerdi ki, adamın onların davranışları hakkında söylen-

mesini on dakika kadar dinleyerek bile kapıyı açmasını sağlayabileceğimden şüpheliydim. Verdiğim yirmi dolarlık banknot bu süreyi üç dakikaya düşürdü ki bana göre boşa harcanmış bir para değildi.

Yönetici beni içeri aldığında kilidin parlak ve kapının pervazının yakın zamanda tamir edilmiş olduğunu fark ettim.

"Bunu polis mi yaptı?" diye sordum kilide ve hasarın kanıtlarına işaret ederek.

İri adam bitkin bir şekilde başını iki yana salladı. "Bu geçen hafta oldu. Birçok insan Bay Nolan'ı arıyor."

"Tam bir baş belası olmalı," dedim. "Yani bunlarla ilgilenmek zorunda olmak."

Bu tarz bir olayın kiracıları için hiç de sıra dışı olmadığını belirtmek ister gibi omuz silken yönetici, etrafa bakındı. Muhtemelen kiraları ödendiği için mutluydu.

Sıkışık daire bayat sigara dumanı ve rutubet kokuyordu. Mobilyaların azlığına rağmen ortalık karmakarışıktı ve muhtemelen ajan Gorman ve Anderson arama yapmadan önce de beter durumdaydı. Çoğu silahlara ve az bir kısmı da reşit gençlere yönelik dergiler sipariş menüleri, boş bira şişeleri ve lekeli pizza kutularıyla karışmıştı. Ajanlar, neredeyse boş olan çekmeceleri aramış, Nolan'ın önemsiz postalarını incelemiş ve eşyaların yerini değiştirmişti; tam olarak esaslı bir arama denemezdi. Belki de Nolan herhangi bir suç işlemediği için kendilerini tutmuşlar ve insan avına teğet geçtiği için onu bulmaya ayrılan sürenin kapısını çalmanın ötesine geçmemesi gerektiğine karar vermişlerdi.

On dakika içinde, doğru yolda olduğumu gösteren ye-

terli sayıda ipucunun üzerinden geçtim. Neredeyse boş olan dolapta bir dergiden kesilmiş, Wardell'le ilgili bir makale buldum. Makalenin bir köşesi katlanmış ve sanki bir kutuda ya da bir sürü kâğıdın altında kalmış gibi düzleşmişti. Gururlu bir babanın sakladığı birçok başka makaleden oluşan bir koleksiyondu muhtemelen.

İhtiyacım olan neredeyse diğer her şey çöp kutusunun içindeydi: Birkaç tane yüksek meblağlı, buruşturulmuş bahis kuponu; mavi kalemle telefon numarası yazılmış Jimmy's Bar ve Mangal diye bir yerden, ıslanmış ve daha sonra tekrar kurutulmuş bira altlığı. Numara beni kâğıt yığınındaki bahis kuponlarının oynandığı yerlerden birine yönlendirdi. Hattın diğer ucundaki ses ve tavırlar, arada sırada şanslı olmaktan öteye gitmeyen işlemlerden biri olduğunu söylüyordu.

İçgüdülerime dayanarak Jimmy'nin yerini telefonumdan internette aradım. Nebraska'nın güneybatısındaki küçük bir kasaba ve popüler bir avlanma ve balıkçılık mekânı olan Allanton diye bir yerdeki bir et lokantasıydı. Bahis kuponları kırılmış kilidi ve Nolan'ın yokluğunu açıklıyordu. Dergi röportajlarından onun hakkında bildiklerime dayanarak, bira altlığı muhtemel bir varış noktasına işaret ediyordu. Kötü bir kumarbaz olmasının yanı sıra, Wardell'in babası bir avcıydı. O, babasının oğluydu. Sadece benzerliklerinin fazla kesin olmamasını umuyordum.

Yöneticiye teşekkür ederek dışarı, kiralık Caddy'e gittim. Jimmy'nin yerinin telefonunu tuşlayarak bekledim. Belki şansım yaver gider ve Nolan şu anda orada olurdu. Sekizinci çalıştan sonra derin bir ses telefona cevap verdi,

arka planda gürültülü rock müzik ve kısık kahkahalar duyuluyordu.

"Jimmy'nin yeri," dedi yavaşça, sanki kendisi de tamamen emin değildi.

"Merhaba, müşterilerinizden biriyle görüşmek istiyordum," dedim.

"Biz..." Hattın diğer ucundaki ses, ne olmadıklarını düşünmek için duraksadı. "Sarı sayfalar değiliz, dostum," diye bitirdi, kendiyle biraz gurur duyuyordu. Sanki iki artı ikinin ne olduğunu hatırlayan bir çocuk gibiydi.

Telefonu yüzüme kapatacak olduğunu hissedince hemen atıldım. "Ona orada ulaşabileceğimi söylemişti."

Bir başka duraksamanın ardından, hattın diğer ucundaki adam konuştuğunda pek de emin değil gibiydi. "İsmi ne?"

"Eddie Nolan."

Keskin bir nefes alış duydum. Sanki kilisenin sabah kahvesinde ağza alınmayacak bir kelime söylemiştim.

"Brenda'yla konuşman gerek."

"Peki konuşabilir miyim?"

"Huh?"

"Brenda'yla?"

"Burada değil. Yarın sabah dene."

Saat kaçta olduğunu sormaya fırsat bulamadan, hattın diğer ucundaki dâhi telefonu kapattı.

Birkaç saniyeliğine görüşmeyi düşündükten sonra, araba kiralama servisinin düşünceli bir şekilde sürücü koltuğunun yan tarafına sıkıştırdığı yol haritasını açarak Allanton'a giden yolu inceledim. Batıya doğru dört yüz kilometre daha yol demekti. Eğer hatalıysam, bu beni

umutsuz bir şekilde yoldan saptıracaktı. Ama eğer haklıysam...

Doğru gibi geldi. Bildiğim her şeyi düşününce, Allanton doğru gibi geldi.

Carol'ın sesi zihnimin arka köşesinde çınladı: *Bilmediğin bir şey var mı?*

Coney Island'daki fotoğrafın ekranda olmasını kısmen umarak telefonuma baktım, ama orada değildi. Sadece karahindiba saatinin basit bir resmi vardı.

"Her zaman," dedim sesli bir şekilde. Her zaman bilmediğin bir şey vardır. Ama bu Allanton hakkındaki fikrimi değiştirmedi.

Henüz fırsatım varken biraz uyumam gerektiğine karar vermeden önce doğrudan oraya gitsem mi diye düşündüm. Telefondaki dâhi konuşmam gereken kişinin yarın sabah geleceğini söylemişti. Bar çok erken açılmadığı sürece, muhtemelen yönetici olan Brenda yönetimsel olan işleri halletmek için orada olurdu. Bu iyiydi; potansiyel olarak saldırgan olan müşterilerle uğraşmam gerekmediği anlamına geliyordu.

Cadillac'ın kapılarını kilitleyerek koltuğu geriye doğru yatırdım ve rahatsız olmasına rağmen derin ve rüyasız bir uykuya daldım. Saat dörtte uyanarak kontağı çevirdim. Kuzey Yirmi Yedinci Cadde'de güneye doğru ilerleyerek O Caddesi'nden sağa döndüm ve I-80 yoluna çıkarak gazı kökledim. Saat altı haberleri, bütün varsayımlarımı tepetaklak ettiğinde Allanton'a giden yolun üçte ikisini kat etmiştim. Artık geri dönmek için çok geçti.

ÜÇÜNCÜ GÜN

27

04:22

Lincoln'ün dört yüz altmış kilometre güneybatısında, Missouri eyaleti otoban polisi Abel Williams aracını 65. Otoban'ın şarampolüne çekti. Busiek Eyalet Ormanı'nın yolunu kaybetmeden gidebileceği kadar derinine, en yakın sokak lambasından sekiz-dokuz kilometre uzağa gitmişti. Araçtan geriye kalanlar yoldan o kadar uzaktaydı ki, eğer büyük yangının geri kalan közlerini görmemiş olsaydı yanından geçip gidebilirdi.

Arabasından inerek silahını kılıfından çıkardı. Muhtemelen Springfield'dan gelen birkaç genç, gezintiye çıkmak için çaldıkları bir aracı yakmış ve çoktan gitmişti. Yine de, sonradan pişman olmaktansa tedbirli olmak daha iyiydi.

Yanmış plastiğin kokusu ormandan dışarı çıkan bir esinti tarafından havaya taşınmıştı. Ağaçların arasında tükenmekte olan parıltıya doğru gitmek için hafif eğimden inen Williams acele etmiyordu. Yürürken bir yandan da kemerindeki ağır-görev Maglite fenerini çıkardı; bir kiloluk fener bir ışık kaynağı olmasının yanında cop görevi de görüyordu. Ormanın içlerine doğru ilerledikçe yukarıdaki dallar sıklaşmıştı, ama yine de feneri henüz açmamıştı.

Enkaz, ilk düşündüğünden daha da ilerideydi; uzaklığı yanıltıcı olmuştu. Belki de ağaçların pozisyonundan, havanın ısısından veya herhangi başka bir sebepten dolayı bir optik yanılsama oluşmuştu. Yine de feneri kapalı, silahını emniyeti açık bir şekilde havada tutmaya devam etti; yanlışlıkla bir tavşan yuvasına basarak kendi kafasını uçurmak istememişti. Arabadan otuz adım uzaklaştığı için, bir anda oldukça yalnız ve ıssız kalmış hissederek durdu ve etrafı dinledi.

Hiçbir şey, ya da daha doğrusu duymayı beklemediği herhangi bir şey duymamıştı. Ağaçların gövdeleri ve yukarılarda çıplak kalmış dalları arasında fısıldayan rüzgârın ve ormandaki hayvanların bir yerlere koşuştururken çıkardığı ufak sesler vardı. Ölmekte olan aracın çıkardığı tuhaf sesler araya karışıyordu: Eğrilen metalin gece havasında soğurken çıkardığı tıkırtılar ve iç çekişler. Williams kendi kendine, omurgasında tırmanmakta olan ürpertiyi görmezden gelmesini söyledi ve merkezin soğuk flüoresan ışıkları altında korkusunun ne kadar saçma geleceğini hatırlattı. Burada, ormandaki sessiz bir alandan ve talihsiz bir zavallının terk edilmiş ve mahvolmuş aracından başka korkacak bir şey yoktu.

Omzunun üzerinden çabuk bir bakış atarak tekrar araca doğru gitmeye başladı. Yaklaştıkça, aracın aslında daha büyük olduğunu gördü: Bu bir çeşit kamyonet ya da minibüstü. Evet, görünen o ki bir minibüstü. Bir *Ford*.

El fenerini kaldırarak açtı ve enkazı koni biçimindeki beyaz ışık huzmesine boğdu. Boyanın çoğu soyulmuştu ama geriye, bunun aynen arama bülteninde belirtildiği gibi kırmızı bir Ford E-Serisi minibüsü olduğunu anlayacak ka-

darı kalmıştı. Farklı bir çeşit ürperti omuzlarından aşağı kayarak midesine oturdu. Farklı ve pek de hoş olmayan bir ürperti. Birçok eyalette aranan kayıp bir aracı, çok iyi bir ihtimalle bulan Abel Williams idi.

Öyle miydi?

Otoban polisleri bu gibi durumlarda en tepelerde olmazdı ama Williams'ın elde ettiği sınırlı istihbarata göre, herkes Caleb Wardell'in doğuya doğru gittiğinde hemfikirdi. Bu, onu Illinois'e götürürdü, Missouri'nin yüzlerce kilometre güneyinin en dibine değil. Peki, bir şekilde polis kuşatmasından sıyrılan adam neden aracını en yakın kasabadan, böyle *küçük* bir kasabadan, on beş kilometre uzakta terk etmeyi seçmişti ki?

Kül olmuş kalıntıların çevresinde bir tur atan Williams, ayağını yerde aracın çevresinde oluşan siyah dairenin tam dışına koymaya dikkat etmişti. Fenerin ışığını aracın artık tanımlanamaz halde olan sürücü koltuğunun üzerinde gezdirmesi fazla bir şey ortaya çıkarmamıştı; ama içeride, en azından ön koltukta, bir ceset olmadığını teyit etmişti. Minibüsün arka kapılarına yaklaşırken yavaşlayarak, tahminlerini doğrulamaya çekindi. Yakılmış dairenin içine girerken silahını kılıfına soktu ve arka kapının yüzeyini test etmek için tedbirli bir şekilde elini uzattı. İçgüdüsel olarak parmaklarını geri çekse de tekrar koydu. Sıcaktı, ama tehlikeli seviyede değildi.

Ceketinin kolunu bir fırın eldiveni gibi kullanmak için katlayarak kapının kolunu çekti. Kapı kilitli olmasa da, metal eğrildiği için en başta bir santimetreden fazla kıpırdamadı. Feneri yere koyduktan sonra sol elini de korumaya alarak sert bir şekilde asıldı. Biraz daha zaman geçmiş ol-

saydı boşuna uğraşmış olurdu ve telsizden durumu bildirerek Toby ile Dave'den bir levye getirmelerini isterdi; ama metal kapı işlenebilecek kadar sıcak olduğundan çılgın bir çığlıkla açıldı.

Geriye doğru sendeledi, çabasının sonuç vermesiyle derin bir oh çekti ve feneri almak için elini aşağı doğru uzattı. Açık kapıya doğru ışık tutarken, içeriyi daha iyi görebilmek için botunu çamurluğa dayadı.

Aracı kim ateşe vermişse ön koltuktan başladığı için arkası ön taraf kadar hasarlı değildi. Aracın iskeleti de yanmıştı, ama tamamen kararmış ön kısımla karşılaştırıldığında arkada bazı eşyaların tanımlanabilir izleri vardı: Yanmadan önce bir uyku tulumuna ait olabilecek erimiş mavi ve plastik bir üçgen, yedek tekerin tütmekte olan çelik merkezi. Bunlardan biri en az diğerleri kadar açık bir şekilde göze çarpıyordu: Eğilmiş bir namlu ve bir alazlanmış bir tüfek.

Arkasında hareket eden bir şeyin sesiyle yüzündeki ifade silinip gitmeden önce, Williams sırıtmakta olduğunu fark etmemişti. Etrafında döndüğü sırada el feneri kapıya çarparak yere düşünce yüksek sesle küfretti. Tabanca kılıfıyla uğraşırken, hangi akla hizmet kılıfın düğmesini taktığını düşündü. Bir buçuk hafta beş-altı saniye sonra silahını çıkarmıştı.

Tekrar duyduğu ses, çok da uzaktan gelmiyordu. Avlanan bir hayvana değil de insan boyutlarındaki bir şeye ait gibiydi. Gözleri karanlığa yeni alışıyordu, yani ileriye gözünü dikmekle bir yere varamayacaktı; sanki karanlık bir odada durmuş, kıyafetlerle dolu bir dolaba bakıyordu.

Yavaşça, kendi hızlı nefes alıp verişinin farkına vara-

rak, el fenerini almak için yere çömeldi. Işığı sesin geldiğini duyduğu yere doğru tuttuğunda ağaçların dışında bir şey görmedi.

Ama bir şekilde birinin ona baktığını hissetti. İlkel, sürüngen seviyesinde bir içgüdüyle, metal kapının sıcak olduğunu bildiği kadar orada birilerinin olduğunu biliyordu.

Ne kadar süre orada durduğunu ve görünmez bakışlara karşılık verdiğini bilmiyordu ama bir süre sonra takipçisinin gittiğini hissetti. Biraz daha bekledikten sonra yavaş yavaş geriye doğru gitmeye başladı. Birkaç saniyede bir durarak çevresini ışığa boğduğundan, aracına geri dönmesi on dakikasını aldı. Merkezi aramak için telsizi eline aldığında, elleri sanki şubat ayında geceyi dışarıda geçirmiş gibi titriyordu.

28

08:17

"Hiç mantıklı gelmiyor," dedi Banner, düşmüş bir dalı ayağıyla yana iterek.

"Tabii ki gelmiyor," diye cevap verdi Castle birdenbire. "O, birinci sınıf bir deli. Bizimle iletişime geçmesini mi bekliyorsun? Temas halinde kalalım diye her sabah bize yolculuğunu mu anlatacaktı?"

"Demek istediğim o değildi," dedi Banner. Eğimin aşağısında bulunan yanmış minibüse bakıyordu. İkisi de, başlarının üzerindeki haber helikopterinin yanıp sönmeyen ışığını ısrarla görmezden geliyordu. Banner'ın ister soğuk hava ister hüsran yüzünden olsun, Mark'la çocuk yapmaya karar verdiklerinde eski alışkanlığını bıraktığı zamankine eşdeğer bir sigara içme isteği vardı. Tanrım, sekiz yıl olmuş muydu?

"Biliyorum," dedi Castle, dudaklarının ucunda belli belirsiz bir gülümsemeyle. "Ne olursa olsun, ben de Lincoln'e gittiğini düşünüyordum. Adamın Blake iyi bir dava sundu."

Kanıtlar aksini gösteriyor olsa da, Banner hâlâ Wardell'in er ya da geç Lincoln'e gideceğini düşünüyordu, ama

bu düşünceyi şimdilik kendine sakladı. Daha da önemlisi, Castle onunla sanki normal biriyle konuşurmuş gibi konuşuyordu. Banner, bunun geçen günkü Ashley Greenwood esprisinden dolayı pişmanlık duyduğu için olup olmayacağını düşündü. Castle'ın Markow davasıyla ilgili fikirlerini çok iyi biliyordu, ama o yorumuyla sınırı aşmıştı ve Castle'ın da bildiğinden şüpheleniyordu.

"*Benim* adamım mı oldu şimdi?" dedi.

Castle omuz silkti. "Artık Donaldson'ın adamı değilmiş gibi görünüyor. Son konuştuğumuzda ondan baya soğumuştu. Onun sadece bir danışman olduğu ve dikkatimizi fazla dağıtmaması konusunda beni uyardı."

"Yani iki gün önce söylediklerinin tam tersi."

"Aşağı yukarı."

Banner gülümsedi. "Belirli bir gelir seviyesinin üzerindekiler için bilinçli unutkanlığın oldukça önemli bir sorun olduğunu duymuştum."

Castle gülümsemesine karşılık vermedi, ama zıt bir şey de söylemedi.

"Tüfek de burada," dedi Banner, önceki konuşmaya dönerek. "Neden bu kadar iyi bir silahtan kurtulsun ki?"

"Burası Amerika. İhtiyacın olduğunda bir başka iyi silahı ele geçirmek hiç zor değil."

"Yine de fazla temiz, sanki bize yol gösteriyor gibi."

"Olabilir, ama işaretlerin bizi nereye götürdüğüne bakmamız lazım." Saatini kontrol ederek konuyu değiştirdi. "Dün akşam ne kadar yol almıştın?"

Banner'ın eve giderek bir gecelik çanta hazırlaması bir saatini, akşam yemeği için Çin yemeği alması kırk dakikasını almıştı. Ondan sonra epey yol gitmişti. Bir sonraki

sabah sekiz kırka kadar Lincoln'e direkt uçuş yoktu, o yüzden arabayla gitmeyi tercih etmişti. Castle sabah saat altıda haberleri vermek için onu aradığında Des Moines'ın birkaç kilometre dışında I-80 karayolundaydı.

"Sorun yok, sanırım," dedi adam. "En azından geri dönmek zorunda kalmadın. Ailen nasıl?"

"O iyi," diye cevap verdi Banner kısaca.

Bir şey söylemek istermiş gibi duran Castle sustu. Bir dakika sessiz kalarak eğimin aşağısında arabanın kalıntılarını incelemekte olan adli tıp ekiplerine baktılar. Tüfek çoktan ele geçirilmiş, ön araştırması yapılmış ve laboratuvara yetiştirilmek için gönderilmişti. Silahtan geriye kalanları Cairo ve Fort Dodge'daki vurulma olaylarında kullanılan Heckler & Kock PSG1 tüfeğiyle eşleştirebilmeleri için biraz daha zaman lazımdı, ancak silahın *o* PSG1 olduğunu henüz bilmeseler de, bir PSG1 tüfeği olduğunu biliyorlardı. Kendinin ve Blake'in on iki saat önce Wardell'in gittiği muhtemel yön konusunda ne kadar da emin olduklarını düşündü.

"Belki de o değildir," dedi. "Belki de kırmızı bir minibüs değildir." Bunun üzerine Castle'ın alnı şaşırırcasına kırıştı. "Belki de kırmızı bir hile aracıdır."

Castle onaylamayarak başını iki yana salladı. "Çok büyük bir tesadüf."

Banner yanlış kelimeleri kullandığını fark etti. "Onu buraya bırakmadığını ya da onunla hiçbir alakası olmadığını söylemiyorum. Yeşil tişört olayında olduğu gibi belki tekrar bizi yanıltmaya çalışıyordur. Bu, tüfeğin neden burada olduğunu açıklar."

Yeşil tişörtten bahsedince Castle'ın yüzü karardı, o hâlâ

hassas bir konuydu. Dün gece sonunda o konuyu nihayete erdirmeyi başarmışlardı; Batı Harrison Caddesi Greyhound istasyonunun yakınındaki bir arka sokakta buldukları çöpte uyuyan evsiz alkolik adamın üzerindeki kusmuk lekelerinin altında yeşil tişört hâlâ oldukça belirgindi. Adamı sorguya götürdüklerinde, "bir adamın" onunla tişörtleri değiştirerek Chicago'ya giden otobüse binmesi için elli dolar verdiğini itiraf etmişti. Adamı tasvir etmesi istendiğindeyse hatırındakiler oldukça zayıftı. Elli dolar tam olarak Wardell'in umduğu şekilde harcanmıştı anlaşılan.

Castle'ın rahatsızlığını fark etmemiş gibi yapan Banner devam etti. "Dümdüz bir yolda ilerlememesi hâlâ biricik babacığına doğru gitmediğini göstermez. Ya Nebraska'ya gitmek için yolunu ikiye katlıyor..."

"Ya da manzaralı yolu tercih ediyor," diye tamamladı Castle. "Bu da ya birkaç gün dikkat çekmeden beklemesi ya da orada tekrar öldürmesi anlamına gelir."

"Bugün tekrar öldürecek."

Castle başıyla onayladı. "Öldürecek. Bak, Banner, babasıyla ilgili olan teori oldukça iyiydi. İtiraf ediyorum. Ama adamın ne planladığına dair kesin bir kanıtımız yok. Kaçışını saymazsak, elimizde çoktan iki adet kurban var ve belirlenmiş davranış biçimine oldukça uyuyor: Uygun koşullarından dolayı seçilmiş tamamen yabancılar." Son kurban seçiminin bir rahip olduğunu düşünmek için duraksadı. "Elverişlilik ve etki. Eğer şansımız yaver gitmezse bugün de aynısı olacak."

Wardell'in eski sevgilisi ve ilk kurbana işaret eden Banner, "Mia Jennings'ten ne haber?" dedi. "O tamamen yabancı değildi."

"O farklıydı. Davranış Analiz Birimi'nin raporunu okudun. Jennings sadece fitili ateşledi."

"Ben onu öyle anlamadım," dedi Banner. "Jennings sanki başlamak için bir bahane gibiydi."

"Farkı nedir?"

Önemli bir fark olduğunu düşünen Banner, bir şey söylemedi.

Sessizliğin bir süre devam etmesine izin veren Castle, "Rastgele cinayet, bu bölgede bir yerlerde, önümüzdeki iki saat içinde. Belki Springfield, belki de daha küçük kasabalardan birinde," dedi burnundan soluyarak. "Buraya yüz altmış kilometrelik mesafe içinde bulunan ve nüfusu binin üzerinde olan her kasabaya çoktan ekipleri gönderdik." Bunu söylerken sesinde bir parça mağlubiyet vardı. Söylenmeyen gerçek ise şuydu: Ya başka bir yeri seçerse? Castle sinirle başını salladı. "Bu sefer tuval çok büyük. Hepimize karşı tek bir adam olmasına rağmen bunu iyi kullanıyor."

Onun sinirini anlayan Banner aynı hisleri paylaşıyordu. Çoğu seri katil daha sınırlı coğrafi bölgelerde çalışır, kurbanlarını evlerine ya da karargâhlarına kolay ulaşılabilir mesafelerde seçerlerdi. Wardell farklıydı; insanların olduğu her yerde saldırıya geçebilirdi ve onlar sadece şanslarını deneyerek fazla nüfuslu yerleri korumayı umabilirlerdi. Bu arada da onların şansı yaver gidene ya da Wardell dikkatsiz davranana kadar ceset sayısı artmaya devam ederdi.

Banner saatine baktı, sekiz buçuğa yaklaşıyordu. Bu da demek oluyordu ki önceki gece uyuduğu üç saatlik uykudan beri yirmi yedi saattir ayaktaydı. Ayrıca merkez saatine göre yoğunluk saatlerinin doruk noktası, yani Wardell

için ana haber zamanıydı. Başını yukarı kaldırarak haber helikopterlerine baktı.

"Ne zaman çıkacaksın?"

Cebinde duran telefonunu sıvazlayarak, "Her an olabilir," dedi.

"En azından bugün insanların tehlikeli bölgenin neresi olduğu konusunda bir fikirleri var," dedi Banner bunun doğru olduğunu umarak. "Ne söyleyeceksin?"

"Donaldson her zamankinden istiyor. Sakin ve tedbirli olun, günlük hayatınıza devam edin, panik yapmayın. Her zamanki saçmalıklar işte."

"Ve?"

"Ve bu bir işe yaramayacak. Panik yapmaları gerekir. Bölgedeki insanlara mümkün olduğunca evlerinde kalmalarını ve gerekmedikçe seyahat etmemelerini, kalabalık yerlere gitmemelerini söyleyeceğim."

"Sence dinleyecekler mi?"

"Bazıları. Belki."

Banner'ın cep telefonu çaldı, arayan Blake'ti. Cevap vermek için tuşa bastığında, Castle'ın da telefonu çaldı; hiç şüphesiz röportaj içindi. İkisi de peşpeşe diğer yöne dönerek, yeni konuşmalarına yoğunlaşmak için birkaç adım uzaklaştılar.

Merhaba demekle vakit kaybetmeyen Banner doğrudan, "Lincoln'de misin?" diye sordu.

"Allanton denilen bir yere doğru gidiyorum. Dün gece Lincoln'deydim. Missouri'deki kırmızı minibüsten ne haber?"

Banner en yakındaki helikoptere bir göz attı. "Haberlerde mi gördün? Şu an oradayım."

"Radyoda," dedi. "Duydum. Castle orada mı?"

"Röportajı için hazırlanıyor. CNN, sanırım. Nolan'ı henüz bulamadın mı?"

"Bir şey üzerinde çalışıyorum. Adamlarınız hâlâ Lincoln'de mi?"

"Nolan'dan bir iz bulamayınca onları geri çektik. Onu aradığımız lafını yaydık gerçi. Haberleri görürse belki bize gelebilir. Tabii gelebileceğini varsayarsak." Duraksadı. "Sekiz buçuk olmuş bile," dedi. Daha fazlasını söylemesine gerek yoktu.

"Biliyorum."

"Yakında bir şeyler elde etmemiz lazım."

"Biliyorum."

"Blake?"

"Evet?"

"Orada dikkatli ol."

29

08:32

Uzun süredir terk edilmiş ve unutulmuş haldeki tahta kulübenin gerçek sahibi de muhtemelen uzun süre önce ölmüş ve unutulmuştu.

Yoldan iki yüz elli metre uzaklıktaki baraka bir ek binadan çok az büyüktü ve ağaçların arasında tek başına duruyordu. Yıllar boyu süren sıcak yazlar ve uzun, dondurucu soğuklar onu çevresinden ayırt edilemez hale getirmişti. Eski yeşil boya nemli, koyu tahtadan soyularak renklerden ve eski püskü desenlerden mükemmel bir kamuflaj oluşturmuştu. Bırakın yoldan görmeyi, beş metre yakınından geçip orada olduğunu fark etmeyebilirdiniz bile. Elbette biri nereye bakacağınızı söylemezse.

Kapının beş adım gerisinde duran Wardell, beklentisinin tadını çıkararak talimatları hatırladı.

Oraya vardığında ben henüz gelmemiş olursam, asma kilidin anahtarı, yüzünü kapıya döndüğünde sağdan üçüncü ağaçta.

Üçüncü ağaca doğru yürüyen Wardell, ağacın gövdesini kontrol etti. Öteki tarafta parmaklarını sokabileceği kadar genişlikte bir boğum vardı. İçeri uzanarak parmaklarıyla bir süre yokladıktan sonra, soğuk ve sert bir metal

parçası eline geldi. İki parmağıyla kavrayarak anahtarı dışarı çıkardıktan sonra asma kilidin yanında, halkada başka bir anahtar daha olduğunu fark etti.

Kulübenin kapısındaki kamuflajla uyumlu olan eski ve paslı asma kilit, anahtarlardan biriyle kırk beş derecelik bir çevirmeyle kolayca açılmıştı. Kilidi deliğinden çıkaran Wardell kapıyı araladığında, elli yıllık çürüme kokusu onu karşıladı. Başka kokular da vardı: Yağ, barut, benzin ve deri. İçerideki alan Wardell'in Marion'daki hücresinden fazla büyük değildi, ama sorun yoktu. Çünkü kulübenin hiçbir zaman konut olarak kullanılmadığı belliydi. Bir avcı için sadece bir depoydu.

Hâlâ bir avcı için depoydu.

Kapının en yakınındaki sol köşenin tavanında, düzgün olmayan bir delik vardı. Çaprazlama olarak karşısındaki köşede bulunan bir metre genişliğinde ve altmış santimetre boyunda bir dikdörtgeni andıran derinlikteki şekil, yeşil bir tenteyle kaplıydı. Tente çarşaf gibi yapılmış, kenarları şeklin altına sıkıştırılmıştı.

İki uzun adımda odanın öbür ucuna giden Wardell, tenteyi açarak büyük metal bir sandığı ortaya çıkarttı. İkinci anahtar sandığın üzerindeki asma kilidi açmıştı ve Wardell, beklentinin tadını çıkarmak için bir an daha bekledikten sonra kapağı menteşelerin üzerinde kaydırarak açtı.

Geriye doğru çekildi ve içindekileri onaylayarak inceledi.

30

08:45

Zamanında bazıları duyulmuş, bazıları hiç duyulmamış birçok yere gitmiş; her kıtada, artık var olmayan ülkelerde çalışmıştım. Paris'teki bir çatı katında ipek çarşafların arasında da, bir Somali'nin getto sokaklarındaki bir karton kutuda da uyumuştum. Her yere gitmiş olmama rağmen, bu işi alana kadar Nebraska'ya hiç gitmemiştim. Açıkçası, bu eyalete gelmeden önce eyalet hakkında tek bildiğim, en sevdiğim Springsteen albümün başlığının "Nebraska" olmasıydı.

Geniş ve ıssız Nebraska arazisinde ilerlerken, o albümü dinleyebilmeyi istedim biraz. Başlığa adını veren şarkının elimdeki davayla garip bir benzerliği vardı: suçları için *Bu dünyada bir kötülük var,* sözünden başka hiçbir bahanesi olmayan ve idamı bekleyen bir seri katilin şarkı şeklindeki hikâyesi. Bu bana tekrar Musul'u, kan kokusunu ve katilin gözlerini hatırlattı. Dünyadaki kötülük. Bu doğruydu, tamam.

Patrondan uzaklaşan düşüncelerim kırmızı minibüse yöneldi; bu kadar güneyde bulunduğu gerçeği beni oldukça şaşırtmıştı. Birbirinden bağımsız iki şahidin Fort

Dodge'dan ayrılışını görmesi, Wardell'in minibüsü kullanan adam olduğuna işaret ediyordu ve şu an yüzlerce kilometre ötede, tekrar saldırmaya hazırlanıyordu. Büyük bir çabayla bu düşünceyi kenara ittim, bu konuda yapabileceğim başka bir şey yoktu. Hiç değilse Nolan'ın bulunması bir işin bitirilmesi demekti ve eğer şanslıysam, en azından sonunda bu hayaleti yakalamama izin verecek sağlam bir ipucu sağlardı.

I-80'deki trafik yok denecek kadar azdı. Geniş araziler, arada sırada tepe ve vadiler tarafından bölünüyordu, ama bölgenin çoğunluğu düz ve özelliksizdi. Bulutlu mavi gökyüzünün bile daha fazla kişiliği var gibiydi.

Yoğunluk saati yaklaşsa ve I83 yoluna dönmüş olsam da, henüz erken olduğundan yoldaki araçlar seyrekti. *Ama yoğunluk saati gelecek*, diye fısıldamıştı zihnimin arkasındaki ses ve endişelendiği şey trafik değildi.

Allanton kasabasına vardığımda ve arabayı Jimmy's Bar ve Mangalı'nın önündeki çakıl taşlarla döşeli otoparka çektiğimde saat sekiz kırk beşti. Tahmin ettiğim gibi mekân kapalıydı. Umduğum gibi çevrede canlılık vardı; mavi bir Dodge marka kamyonet, bir ofise açılıyormuş gibi görünen işaretlenmemiş metal yan kapıya en yakın yere park etmişti.

Kapıyı çalarak bekledim. Cevap yoktu. Tekrar denedim; bir dakika sonra kilidin açılma sesiyle beraber kapı birkaç santimetre kadar açıldı ve arkasında otuz ila altmış yaşları arasında tıknaz bir kadın belirdi. Saçı bakır kızılı kadının mavi sürmeli gözkapakları yarısına kadar aralanmıştı ve yarı yatık durumdaki oyuncak bir bebeğin gözleri gibi görünüyordu.

"On bire kadar açık değiliz," dedi ve kapıyı kapatmaya yeltendi.

Durdurmak için elimi kapıya koyarak gülümsedim. "Aslında birini arıyorum ve yardım edebileceğinizi düşünmüştüm."

Kadının gözleri biraz daha kısıldı. "Sadece ben varım."

"Ah, burada demek istemedim. Bir arkadaşımı arıyorum. Dün akşam barda buluşacaktık ama arabam bozuldu," Cadillac'a doğru işaret ettim. "Ve telefonumu şarj etmeyi unuttum. Buraya sık sık uğradığını söylemişti. İsmi Eddie, Eddie Nolan."

Kadın beni rimelinin ardından uzun bir süre inceledi. "Polis misin?"

Bingo. Eğer sorduğunuz kişiyi tanımıyorlarsa, insanlar genelde bunu söylerler. Polis olup olmadığınızı sormazlar. İyi niyetle başımı iki yana salladım. "Hayır, hanımefendi. Ama Eddie'yi tanıyorsam, bana bunu neden sorduğunuzu anlayabiliyorum." Duraksayarak, bir şeyi hatırlamaya çalışıyormuş gibi kadını baştan aşağı süzdüm. "Brenda, değil mi?"

Brenda ne onayladı ne de reddetti. Bu konuşmanın ona ne gibi bir yararı olacağını hesaplamaya çalıştığını görebiliyordum. Sonra yavaşça başıyla onayladı. "Eddie buralarda olabilir. Hatta birinin onu bulmaya geleceğini de söylemiş olabilir."

Konuşmak için ağzımı açtığımda çabucak lafımı kesti.

"Ama bana açık renk saçlı, mavi gözlü ve uzun boylu birini beklememi ve o kişinin dışında onu arayan kimseyle konuşmamamı söylemişti. Yeterince uzunsun, sanırım, ama

saçların açık renk değil. Ve eğer o gözler maviyse ben de Frank Sinatra'yım."

Sadece gösteri amaçlı iç geçirdim. Elimi cebimin ceketine soktum ve tekrar çıkarttığımda elimde katlı bir ellilik vardı. "Bundan kesinlikle emin misin?" diye sordum.

Brenda yüz ifadesi hiç değişmeden elliliği aldı. Küçük gözleri hâlâ hesap yapıyordu. "Tamam, şimdi açık renk saçlısın. Gözlerin hakkında hâlâ tam olarak emin değilim."

Kadının elindeki elliliğe on saniye kadar bakarak tekrar alıp almamam gerektiğini değerlendirdim. Bu onu rahatsız etmek için yeterliydi. Sonra omuz silkerek aynı miktarda başka bir banknot çıkarırken, kendime yakında bir ATM bulmam gerektiğini hatırlattım.

"Peki ya şimdi?"

Brenda'nın başı aşağı yukarı sallandı ve yüzünde rahatlamış bir ifade belirdi. "Bizim mavi gözlü geri gelmiş."

31

09:12

Ağaçtan evler, kasabanın bir buçuk kilometre dışında bulunan bayırın daha az eğimli yerine, göle bakan kısmına yapılmışlardı. Muhtemelen yazlık ev amacıyla yapıldıklarından, yılın bu zamanında faal değillerdi. Cadillac'ı yolun girişindeki son kör noktada bir köşeye bırakarak, sıra sıra dizilmiş kulübelerin yanından yürüyüp geçtim ve arkalarında kalan yoğun orman tarafından yaklaşmak için etraftan dolaşıp tepeyi tırmandım.

Brenda'nın bana söylediğine göre tüm kulübelerin bir ismi vardı: Yeşil Kalkan, Okyanus Esintisi ve o tarz şeyler işte. Bazı evsahipleri, yan temizlik işleri de yaptıklarından yedek anahtarlarını Jimmy'nin yerine bırakmışlardı. Önemsiz bir ücret karşılığında Nolan'a verdiği anahtarların açtığı kulübenin adını bilmiyordu, ama yeterince iyi bir şekilde tarif etmişti; geniş bir verandası olan kırmızı kapılı yerdi. Bilgiyi açıklama yöntemine bakılacak olursa, Eddie Nolan kadının gizli kiracılarından ilki değildi.

Her hâlükârda, gitmek istediğim kulübeyi Brenda tarif etmeden de bulabilirdim, çünkü pencerelerinde güneşlik olmayan tek kulübe oydu. Ağaçların bittiği çizginin kena-

rında durarak hiç hayat belirtisi var mı diye birkaç dakika gözlemledim. Hiçbir şey görmeyince arka kapıya giden eğimden aşağıya hızlıca, acele etmeden ve sürünmeden indim. Birinin beni tespit etme olasılığına karşı sanki burada olmak için her tür hakka sahipmişim gibi görünmek istemiştim.

Kapıya vardığımda Beretta'mı kılıfından çıkararak, nasıl yaklaşacağımı düşünmek için bir saniyeliğine durakladım. Kapıyı çalmamaya karar verip önce kapı kolunu denedim. Kapı kilitli değildi.

Kapı, kulübenin bir kenarı boyunca uzanan uzun ve dar bir mutfağa açılmıştı. Mutfak, Nolan'ın Lincoln'deki dairesindekinin birebir eşiydi. Kirli tabaklar lavaboda birikmiş, yarım düzine pizza kutusu köşede sallantılı bir biçimde sıralanmıştı. Tezgâhın üzerindeki cam küllük, patlamış bir volkan gibi kül ve sigara izmariti kusuyordu. Onun yanındaysa 0.300 milimetrelik Win Mag fişeklerinin kutusu açık ve boş bir şekilde yatıyordu. Babasının oğlu.

Mutfağın diğer tarafındaki kapalı bir kapıyla ulaşılan bitişik odadan gelen bir ıslık sesi duydum. Arka kapıyı kapatmaya yeltendim ama sonra vazgeçerek kapıyı sonuna kadar açtım. İç kapının kör noktasına ilerledim. Islık sesi devam ediyordu. "Moon River." Parçayı çalan kişi, IKEA'nın mobilyalarından bile daha dağınıktı. Adam kesinlikle kapının arkasındaki odadaydı ve oda muhtemelen giriş katının geri kalan kısmını oluşturuyordu.

Sol elimle cam küllüğe uzanıp onu nazikçe kaydırarak tezgâhtan attım. Yerdeki fayanslarda bir kez sekerek içindekileri etrafa yaydı ve yere ikinci kez vurduğunda parçalara ayrıldı.

Islık sesi kesildi. Beceriksizce gerçekleştirilen hareket-

lerinin sesini duydum. Ağır ve metal bir cismin tahta yerden alınması sesinin yanı sıra, kapının diğer tarafında nefes nefese kalmış birinin sesini işittim.

"Merhaba?" Ses tedbirli ve biraz da korkmuş gibiydi. Sonra, "Caleb?"

Kapının kolu biraz aşağı kaydı ve kapı açıldı.

Yerimden ayrılmayarak bekledim. Dikkatli gözlerin ortamı değerlendirdiğini hissettim: Kırılmış kül tablası, ardına kadar açık kapı. Tahminime göre Nolan'ın aklında iki ihtimal vardı; ya kapıyı kendisi açık unutmuştu ve esen rüzgâr küllüğü yere düşürmüştü ya da eve zorla giren biri hemencecik kaçmıştı.

Kapının kenarında görünen bir tüfeğin namlusu, açık arka kapıya dönüktü. Duraksamanın ardından tüfeğin geri kalanı da ortaya çıktı; bir Remington Model 700 idi. Onun arkasından bir el ve fırça gibi kıllarla kaplı bir kol gözüktü.

Uzanarak silahın el koyulan kısmını tutan bileği sağ elimle kavradım ve gerekli sinir noktalarını sıkıştırdım. Adamın parmakları açılırken, sıkıştırmamı kavrayışa çevirerek adamı mutfağın içine doğru birden çektim. Sol kolumu boğazına dayayıp Beretta'mın namlusunu adamın elmacık kemiğine bastırdım. Tutuşum, cesaretini kıracak kadar sert olsa da bilincini kaybettirecek kadar değildi. Kasılan adam Remington'ı yere düşürdü.

Bu pozisyonda tutsağımın sadece arkasını görebiliyordum; orta yaşlı adam kiloluydu, kirli sarı saçları vardı ve kirli bir gri yelek dışında çıplaktı. Tükürükler saçarak konuşmaya çalıştığında çıkarabildiği tek ses *Lanet olsun?* gibi bir girişimdi.

"Günaydın, Eddie," dedim sessizce. "Eğer işbirliği yapmaya istekliysen, hayatını kurtarmak istiyorum."

32

09:19

"Wardell'i bekliyordun."

Yaşlı adam bir anlığına bana baktıktan sonra başını salladı, gözlerinde "sen bunu anlayamazsın" diyen bir aşağılama vardı.

Kulübenin ön tarafındaki odadaydık ve burası da aynı mutfak gibi darmadağınıktı. Hazır yiyecek kapları ve ezilmiş sigara kutuları her yere saçılmış, *Soldier of Fortune* ve "Kıyametten Sonraki Hayat" gibi başlıkları olan hayatta kalma broşürlerinin eski sayılarıyla karışmıştı. Nolan, köşedeki dökme demir ocağı boş bira kutularını saklamak için kullanıyordu. Ev sahibi muhtemelen bahar temizliği parasını geri isterdi.

Israrım üzerine Eddia Nolan üzerine bir eşofman geçirmişti. Birbiriyle aynı iki koltukta karşılıklı olarak oturuyorduk. Beretta'm hâlâ kılıfının dışındaydı ama emniyeti açık bir şekilde yere çevirmiş, gevşek bir şekilde tutuyordum. Ona gerçekten ihtiyacım yoktu. Bir kavga olması durumunda kimin kaybedeceğine zaten karar vermiştik. Remington'ı mutfakta yere düştüğü yerde bıraktım.

"Onu bulamayacaksın," dedi Nolan. "O senin için fazla iyi."

Konuyu tartışmaya gerek görmedim. "Biliyorsun, seni öldürmeye geliyor."

Nolan'ın dudaklarının kenarları yukarı doğru kıvrıldı. Bu sırıtışı, Wardell'in adliyeye götürülürken çekilen görüntülerinden birinde daha önce görmüştüm. *Senin bilmediğin bir şey biliyorum* diyordu. Her nedense, babanınki daha az inandırıcıydı.

Şaşırmış gibi yaptım. "Bana inanmıyor musun?"

Sırıtış kaybolmamıştı.

"Durum şu," diye devam ettim. "Klasik bir narsistik aldanmayla davranıyorsun. Birisi hakkında bir şey hissettiğin için onların da senin hakkında aynı şekilde hissedeceklerini varsayıyorsun. Zor ebeveyn-çocuk ilişkilerinde oldukça sık rastlanan bir şey olduğundan eminim. Ama elbette, sen bir ebeveyn değilsin, değil mi?"

Sırıtış yüzünden silindi. "O çocuk benim kendi kanımdan," dedi Nolan sert bir şekilde. Tam da düşündüğüm gibi oltaya takılmıştı.

"Tabii ki," dedim, kelimelerin bir süre havada asılı kalmasına izin vererek. "Her neyse, kendi oğlunun kim olduğunu, ne yaptığını öğrendiğinde şaşırmış olmalısın. Bu, birçok aile için çok fazla gelebilir, hatta çocuklarını kendileri yetiştirenler için bile. Ama bu senin için sorun değildi. Hayır, sen bununla *gurur* duyuyordun."

Bilmiş sırıtış tekrar gelmişti. Nolan, söylediklerimi inkâr etmeyerek başını iki yana sallıyor, sanki ilgisini çekmiyor gibi davranıyordu.

"Haber kupürlerini saklıyorsun. Röportajlar veriyor-

sun. Oğluna hayran mektupları yazıyorsun." Sonuncusu bir tahmindi. Her kötü şöhretli katil gibi Wardell'e de hapishanedeyken mutlaka mektup gelmiş olmalıydı, ama dosyada bunun bir örneği yoktu. "Hayran mektubu" kışkırtmasının sebep olduğu, sinirlendiğini gösteren seğirme, doğru yolda olduğumu gösteriyordu. "Evet, Eddie. Onlar aynen öyle, hayran mektupları. Sen de aynen sorumlu olduğun istenmeyen gebelik sonucu doğan çocuk Lakers'ta oynamaya başladığında ilgilenmeye başlayan o adamlardan birisisin."

"Caleb benim *oğlum*."

"Oğlun o mektuplardan hiçbirisine cevap verdi mi?"

Koltuğundan kalkan Nolan ileriye doğru bir adım attı. Silahı yerinden oynatmadım ve gözdağı verme teşebbüsünü kabul etmeyerek aynen olduğum yerde kaldım.

Öfkesini kontrol etmeye çalışan Nolan, "Hemen buradan gitmeni istiyorum, seni küçük puşt," dedi.

"Hayır."

"Hayır mı?"

"Oğlunu bulmama yardım edeceksin ve sonra ben onu durduracağım."

Nolan ulur gibi bir kahkaha attı. Hangi kısmı daha komik bulduğunu bilmiyordum: Oğlunu yakalayacağımı mı, yoksa onun yardımını beklediğimi mi. Başını tekrar iki yana sallayan Nolan'ın gözlerinde bu sefer belki de her şeyi bilmediğimi, değerlendirmediğim bir ihtimal olduğunu söyleyen bir bakış belirdi.

Bilmediğin bir şey var mı, Blake?

"Yok daha neler," dedim hafifçe. "Caleb zekâsını annesinden, deliliğini de senden almış anlaşılan."

Nolan hafifçe sırıttı. "Bir şey konusunda haklıydın, serseri," dedi. "Oğlum geliyor ve buraya geldiğinde önce seninle başlayacağız."

Başımı iki yana salladım. "Seni yanında istiyor mu sanıyorsun? İkinizin bir dizi cinayetler serisi üzerinden bağlanacağınızı? Sen ondan daha dengesizsin. Seni ne zaman aradı, dün mü?"

Nolan başını salladı. "Ondan önceki gün. O iyi bir çocuk. Ona dışarı çıkarsa beni aramasını söyledim ve o da tam olarak bunu yaptı. Eve gelişi için gereken her şeyi hazırladım."

Bu son söylediği beni endişelendirdi. Remington ve hayatta kalma edebiyatı düşünülürse yaptığı hazırlık oldukça özel bir tür olmalıydı. Yine de, eve gelişinin Nolan'ın beklediği tarzda olmadığından emindim. Benden yavaşça uzaklaşarak kulübenin ön kapısı yönünde ilerliyordu. Bir anda Beretta'yı kaldırarak emniyet kilidini başparmağımla açtım.

"Otur."

"Beni vurmayacaksın," dedi Nolan. Onu vurmayacağımı bildiğini görebiliyordum. "Ben yanlış bir şey yapmadım. Masum bir adamı öldürmüş olacaksın. Kendin söyledin, buraya beni korumak için geldin." Elini kapının koluna koyarak kapıyı açtı.

Ayağa kalktım. "O kapıyı kapat ve lanet koltuğa otur, Nolan. Hayal görüyorsun."

Kapıyı ardına kadar açan Nolan soğuk sabah havasının içeri dolmasına izin verdi. Başını kapıya çevirerek gözlerini kapattı ve soğuk havayı derin derin ciğerlerine

doldurdu. "Vur beni," diye pis pis güldü. "Sen katilin ne olduğunu bilmiyorsun, evlat."

Sandalyeden kalkarak Beretta'yı Nolan'ın kafasına nişan aldım. "Dene bakalım."

"Sen adam öldürmenin ne kadar... Ne kadar fevkalade olduğunu bilmiyorsun. Senin gibi bir muhallebi çocuğu onun değerini bilemez." Gözlerini tekrar açarak bana bakmak için arkasını döndü. "Ben dışarı çıkıp oğlumun eve dönmesini bekleyeceğim. Fazla uzun sürmez. Ve buraya geldiğinde de, sana katil ne demekmiş göstereceğim."

Silahın namlusunu indirerek Nolan'a doğru yürüdüm ve bir elimi omzuna koyarak sıkıca kavradım. "Sana söyleneni yaptırmak için seni vurmama gerek yok, yaşlı adam."

Nolan konuşmak için ağzını açtı ama söyleyeceklerini söyleme fırsatı bulamadı.

Başının kapının aksi yönüne bakan yan tarafı, mikrodalga fırındaki balon gibi patladı. Bunun rahatsız edici derecede detaylı görüntüsü zihnime kazındı: Bir tutam saç ve kafa derisi yukarı doğru sıçrarken, kafatası ve beyin parçacıkları, bir adet mavi-gri gözle kan sağanağının hepsi çok renkli bir kan pıhtısı yağmuru şeklindeki can alıcı noktadan fışkırmıştı. Dünyam kırmızıya boyanırken silah atışının sesinin yarattığı esere yetişmesini güç bela fark edebilmiştim.

33

09:28

Bir anlığına kendimden geçmiş gibiydim. Nolan'ın kanı gözlerime, kulaklarıma, ağzıma, burun deliklerime girmişti. Kanın bakırımsı ve yapış yapış tadı, boğazımdan gelen istemsiz öğürme dürtülerini tetiklemişti. Çok kuvvetli olan aklımı tamamen kaçırma dürtüsüne karşı koyarak karoların üzerine yığıldım ve açık kapıya ya da pencereye çok yakın olmamam için dua ettim. Eğer öyleyse, avlanacak bir ördektim.

Yüzümü pençeleyerek kanı ve Nolan'ın kafasının tanımlanamayan parçalarını görüş açım düzelene kadar temizledim. Dökme demir ocağın güvenli tarafına ulaşana kadar kusmadan dayanmayı başardım. Bir anlık bir baş dönmesinden sonra her şey netleşti.

Minibüsü sadece birkaç saat önce, buranın yüzlerce kilometre ötesinde terk ettiği düşünülürse, Wardell'in nasıl şu anda burada olduğunu hesaplamaya çalışıyordum. Ya dışarıdaki Wardell değildi, ya da Wardell minibüsten kurtulmamıştı. Açıklamalar daha sonra gelebilirdi, eğer bir sonra varsa. Şu anda önemli olan tek şey birinin beni köşeye kıstırdığı gerçeğiydi. Paniğe kapılarak ellerimin boş

olduğunu gördüm. Nolan'ın kafası patladıktan sonra, muhtemelen o piç kurusunun kanını yüzümden temizlerken, silahımı düşürmüş olmalıydım. Etrafa bakındım.

Nolan'ın kelimenin tam anlamıyla kafası kopmuş bedeninin bir metre kadar yakınında, hâlâ yayılmakta olan kan gölünün hemen dışında yerde duruyordu. Ve maalesef kapının tam önündeydi.

Seçeneklerimi düşündüm. Nolan'ın korkunç ölümü düşünülürse, o olduğunu düşündüğüm Wardell muhtemelen tüfeğini kullanıyordu. Burada olduğumu bildiğini varsaymak zorundaydım. Muhtemelen ön camdan beni görmüştü; ayrıca Nolan'ın biriyle konuştuğu çok belliydi. Eski ocak bir parça koruma sağlasa da, o kurşunlardan birini durdurup durduramayacağından emin değildim. En avantajlı olduğum durum görüş açısının dışında olmam, bir diğeri ise Wardell'in tutumluluğuydu. Sınırlı sayıdaki cephanesini kör atışlar için harcamak istemezdi. Yani eğer hızlı hareket edersem, muhtemelen bana ateş etmeden önce Beretta'yı yakalayabilirdim. Elbette bu ne kadar uzakta olduğuna bağlıydı.

Diğer tek seçeneğimse yerimden ayrılmayarak beklemekten sıkılmasını ummaktı. Bir şekilde, bunun olmayacağını düşündüm. Sadece tek gerçekçi hareket biçiminin olduğu durumlar bir bakıma en kolayıdır. Derin bir nefes alarak sadece yaparsınız.

Sağ ayağımla kendimi iterek yerimden fırladım ve iki adım attıktan sonra Beretta için dalışa geçtim. Parmaklarım sapın etrafını kapladığı sırada kapı aralığı görüş açıma girdi ve yüz metre ilerideki figürün bir elinde saldırı tüfeği, sırtında bir başka tüfekle kulübeye yaklaşmakta olduğunu

gördüm. Sağ elimi altıma aldım ve sırtım tahtanın üzerindeki kan gölüne değerek uzağa yuvarlandım.

Saldırı tüfeği mi? Kapı aralığından uzağa yuvarlanarak eğilmiş bir pozisyonda ayağa kalktığım sırada iki şey oldu: Daha az önce bulunduğum yere bir kurşun girdabı yağdı ve Eddie Nolan'ın sözleri zihnimde yankılandı. *Onun için her şeyi hazırladım.* Cephane için tutumluluk da buraya kadardı.

Atışlar kesildiği sırada Beretta'yı iki elimle sıkıca kavrayarak Wardell'e soluklanma fırsatı vermemek için kendimi geldiğim yere doğru attım ve dışarıdaki figüre doğru dört atış yaptım. Ama figür çoktan yere yatmıştı. O Wardell miydi? Boy ve vücut yapısı uygun gözüküyor olsa da bu uzaklıktan görmek zordu.

Atlayışım beni kapı aralığından uzağa taşıyarak tekrar ocağın korunağına getirmişti. Bir AK-47 taşıyor gibi gözüküyordu. Zırh delen kurşunu olmadığını varsayarsam duvar ve ocağın birleşimi beni korumak için yeterli olabilirdi.

Başka bir silah atışı tıkırtısı ve polimer kaplı çelik kurşunların dökme demir ocaktan sekerken çıkardığı güzel sesler haklı olduğumu kanıtladı.

Gelmeye devam ediyorlardı gerçi. Sağanak nihayet yatıştığında AK'nin bütün bir şarjörünü boşalttığını tahmin ettim ki bu iki şey söylüyordu: Birincisi, cephane sorunu yoktu ve ikincisi, uzun mesafe atışlar söz konusu olduğunda Wardell sadelik yanlısı olsa da, kendini bir dövüşün ortasında bulduğunda pratik olabiliyordu. Wardell'in normalde uyguladığı tek atış, tek ölüm kuralının mutlak ve dolayısıyla da sömürülmeye açık olduğu umudunu

korusaydım, son otuz saniye o umudun tabutuna birkaç yüz çivi çakmış olurdu.

Kısa uyuşma anını fırsat bilip odanın öbür tarafına doğru dalarak mutfak kapısından geriye kalanlara hızla çarptım. Bu çok zor olmamıştı; kapı şu anda bir dilim Leerdammer peynirinin sahip olduğu yapısal bütünlüğe tamamen sahipti. Tekrar açmaya başladığı ateş iki odayı ayıran duvarda büyük delikler açarken, mutfakta ilerliyor ve alçakta kalmaya özen gösteriyordum.

Remington hâlâ yerde duruyordu. Acaba dolu muydu? Hayatının son on dakikasını beraber geçirdiğim Nolan düşünülürse sağlam bir ihtimaldi. Sol elimle silahı kavrarken ardına kadar açık olan arka kapıya bakarak Wardell ya da atıcı her kimse yanında başka birinin olmamasına dua ettim. Gerçi fark etmezdi. Gerçek şuydu ki sadece bir tane muhtemel çıkış noktası vardı ve ben onu kullandım.

Bir başka tur silah atışının duvardan geçtiğinin ve yan odadaki ocakta çıkardığı kısık seslerin farkında olarak kendimi arka kapıdan dışarı savurdum. Dışarıda hava bulutlanmıştı. Ağaç sırasını tarayacak vaktim yoktu, ki bu gerekli de değildi. Eğer dışarıda yarı uzman bir saldırgan varsa, onun orada olduğunu öğrenemeden ölmüş olurdum. Yana doğru kıvrılarak kulübenin arka köşesine yaklaştım. Silahımın on yedi kurşun kapasitesi vardı ve dördünü çoktan kullanmıştım, bu da geriye şanslı on üç ve Rem'de artık ne kalmışsa o kadar kurşunum kaldığını gösteriyordu.

Kulübenin köşesinde eğilerek batıya bakan duvara yaslandım. Nişancı hâlâ ön taraftaydı; başka bir şarjörün yerine takılırken çıkardığı etkili, mekanik sesten bunu anlayabiliyordum. Kimsenin atış yapmadığı yirmi saniye

kadar bir sessizlik oldu ve sonra doğa ana masayı dağıtmaya karar verdi.

Bulutların arasından sızan sabah güneşi, bir saniyeliğine batıya doğru uzun gölgeler düşürdü. Sanki biri arkasında ışık olan bir kapıyı sadece bir saniyeliğine açıp kapatmış gibiydi. Bu bana nişancının gölgesinin üst tarafını ve onun ön kapıdan üç metre uzakta, yani evin tam ortasında olduğunu göstermiş, kaçınılmaz şekilde benim yerimi de ona bildirmişti.

Bilinçli bir düşüncenin gelmesini beklemeyerek ve tereddüt etmeyerek, silahımı sanki aramızda hiçbir şey yokmuş gibi direkt önüme doğru nişan alarak dar bir daire oluşturacak şekilde altı atış yaptım. Mermiler kulübenin benim olduğum tarafından sorunsuz bir şekilde geçti. Diğer taraftan da aynı şekilde sorunsuz bir şekilde çıkacaklarını umdum.

Budalalar pek farklılık göstermezler. Elli santimetre kadar sağımdaki tahta kenarlıkta mantar gibi çıkış delikleri açılırken, bir tanesi elimde gevşek bir şekilde duran Remington'a isabet ederek tüfeği yere düşürmeme sebep oldu. Tekrar köşeye sindim. Bir kez daha çıkmaza girmiştik.

Yedi adet kurşunum kalmıştı ve rakibimde bunun bin kat fazlası olabilirdi. Yapması gereken tek şey kurşunlarımı bitirmemi beklemekti.

Ama tam o sırada bir fırsat yakaladım. Bizimle adeta oyun oynayan güneş yeryüzüne tekrar ışık saçtı. Ardından tekrar ölü çimlerin ve bayırın ucundaki seyrek ağaçların üzerinden geçip batıdaki tepedeki ağaçların üzerinden kayboldu.

Ama tam kaybolmadan önce, ışık bir dikiz aynasından yansıdı.

Gözlerimi kısarak baktığımda bir kısmı ağaçlar tarafından gizlenmiş olan yeşil kamyoneti gördüm. Normal bakıldığında görülmüyordu ancak nereye bakacağını bildiğinde oldukça açıktı. Aradaki mesafeyi yaklaşık altmış metre olarak hesapladım, bunu Beretta'yla geçmem mümkün değildi, ama Remington'la...

Nişancı hâlâ orada mı diye köşeden tekrar kısaca baktım. Tehlike yoktu, o yüzden bu sefer daha uzun baktım. Remington bulunduğum yerden üç metre uzaklıktaydı.

Kesin ve net bir ses yankılandı.

"Çıkabilirsin, ortak. Sana zarar vermeyeceğim." Ses bir şeyi kesinleştirmişti. Pürüzsüz güney aksanı, kulağa aynı anda hem doğal hem de dikkatle çalışılmış gelen "ortak" kelimesi. Bu kesinlikle Wardell'di. "Söylemem lazım gerçi," diye devam etti. "O silahı atarsan çok memnun olurum."

Bu can sıkıcı espri anlayışının ancak bir timsahın gözyaşları kadar güven verici olduğunu düşünerek onu duymazdan geldim. İyice eğilerek köşeye doğru yaklaştım. Uzattığım sol elim Remington'a uzandı. Bir buçuk metre, bir metre. Tam parmaklarım namlunun etrafına kapandığı sırada arkadaki ağaçların arasında bir yerlerden bir şahin tiz bir çığlık attı. Bir başka AK-47 patlama dizisi kenarları parçalarken tekrar korumaya döndüm. Sağ gözümün bir santimetre altında sızlama hissedince elimi yüzüme götürdüm, oradan çıkardığım ince kıymığın yarısı kanla kaplıydı.

"Bana zarar vermemeye ne oldu?" diye bağırdım, Remington'm şarjörünün kutudaki Win Mag fişekleriyle dolu

olup olmadığını kontrol etmek için çıkan sesi gizlemek adına.

"Elim kaydı. Hadi, çık."

"Eğer senin için sorun olmazsa birkaç dakika daha bekleyeceğim."

Bir duraksama oldu ve bunun ektiğim tohumun kök salmaya başladığı anlamına gelip gelmediğini düşündüm. Remington'ın kabzasını omzuma dayayarak teleskoptan kamyonete baktım. Park edildiği açıya bakınca dört tekerleğin üçünü görebiliyordum. Her birine nişan alarak görüş ve atışa çalıştım. Bir, iki, üç.

Ses geri geldiğinde, yüzeyde hâlâ normal iş yapıyormuş gibi gözükse de, bunun altında bir şeyler pekişiyordu. "Sen, ah... Sen biraz sabrımı zorluyorsun, ortak."

Cevap vermedim. Yani, kelimelerle değil.

Bir, iki, üç. Kamyonetin görünen tüm tekerlerini patlatmıştım. Sürücü tarafındaki ön cama ve motora da sırf emin olmak için iki kurşun daha sıktım. Ben bir Caleb Wardell değildim, ama çok da kötü iş çıkarmamıştım.

Şaşkınlıkla savrulmuş bir küfür ve koşma sesi duyunca kendimi tekrar yere atarak Beretta'ya geri döndüm. Köşeden uzandığımda Wardell'in AK'yle ateş açarak köşeyi döndüğünü gördüm. Daha yüksekte olmamı bekliyordu, o yüzden atışı boşa gitti. İrkildim ve attığım beş atış da fazla açığa gitti. Wardell'in komşu kulübenin verandasının arkasına saklandığını gördüm.

"Lanet olsun," dedim olabildiğince alçak bir sesle. İki kurşunum ve cehennemde bir umudum kalmıştı. "Kalsana," diye bağırdım. "Eğlenmeye başlıyorum."

Bu sefer hemen bir cevap gelmedi, sadece seçenekle-

rini değerlendiren zeki bir adamın sessizliği hakimdi. Ve sonra yerine takılan bir şarjörün sesi duyuldu. Yere iyice yapışarak kendimi hazırladım. AK'den düzenli atışları geliyordu. Tam olarak emin olamasam da sanki soldan sağa gidiyor gibiydi. Suistimale uğramış zavallı kulübe birkaç düzine darbe daha aldığında, başımın sadece bir metre yukarısındaki kenarlık ufak parçalara bölündü. Atışlarını bana isabet ettirmeye uğraşmıyordu, yani koruma ateşi açıyordu. Bu da demek oluyordu ki belki, küçük bir ihtimalle üçkâğıdım işe yaramıştı.

Wardell'in aracını hallederek oyunu bir şekilde tersine çevirmiş ve bir bilgi açığını sonuna kadar kullanmıştım. Wardell güçlü bir pozisyondan belirsiz bir pozisyona geçmişti. Kaçışını garantileyen kamyonet olmadan, desteğimin ne zaman geleceğini bilmeksizin beni beklemeyi göze alamazdı. Belki birkaç dakika beklemek isterken bunu kastetmiştim. Belki de ben *onu* bekliyordum.

İrade gücümü zorlayarak nefesimi yavaşlattım, hareketsiz kalarak bir, iki, beş dakika dinledim ve dinlemeye devam ettim.

Çok iyi bir dinleyiciyimdir. Normal bir nişancıda alanın güvenli olduğuna yüzde yüz emin olabilirdim, ama bir denizci keskin nişancısı söz konusu olunca asıl önemli olan gizli hareket etmekti. Ne kadar bekleyeceğimi ve beni gittiğine neyin ikna edeceğini düşündüm. Sonra, uzaklarda bir yerde bir motorun çalışarak hayata dönmesini duydum. Tanıdık bir motor sesiydi.

Bir iyi, bir kötü haber. Caleb Wardell'in artık arazide olmadığından oldukça emindim. Bundan emindim çünkü orospu çocuğu az önce arabamı çalmıştı.

34

10:00

O da kimdi öyle? Wardell, zarif Cadillac'ı tekerlek izleri olan kasaba yolunda zikzaklar çizerek bir cip gibi zorlarken, bu soru yol boyunca dırdırcı bir eş gibi kafasında dönüp durdu.

Kulübedeki adam uzun ve sakin deniz yolculuğunun sonunda gelen ani bir fırtına gibiydi. Wardell Fort Dodge'dan ayrıldığından beri her şey bir rüya gibi geçmişti, hatta daha da iyisiydi. Nebraska'ya gelmenin birazcık zor olabileceğini ve oraya vardığında bekleniyor olabileceğini tahmin etmişti. Ama hayır, görünen oydu ki federaller, başparmakları kıç deliklerinin derinliklerinde ve yüzlerce kilometre ötedeydiler.

Peki, o zaman bu kimdi?

Muhtemelen FBI değildi, Wardell'in ilk düşüncesi bu olmuştu. Dünyanın her yerindeki polisler gibi federaller de çiftler halinde dolaşırlar ve ateş altındayken, deneyimden kaynaklanan rahatlıkla hareket etme eğilimi göstermezlerdi. Bu adam... Bu adam sanki silahlı çatışmanın içine doğmuş ve o zamandan beri olay yerinden çıkmamış gibi hareket etmişti. Her şey Wardell'in tarafındaydı: Şaşırtma

etkisi, seçenekleri belirleme tercihi, çoklu silah ve Nolan'ın sayesinde bol bol mühimmat. Ama yine de bu diğer adam geri çekilmemiş, Wardell'i tekrar ayaklarının üstüne oturtmuş ve bir çıkmaza sokmuştu. Bir federal ya da polis değilse, kimdi o zaman?

Wardell, bu düşünceyi beklemeye alarak, daha geniş bir yola geçmek için yavaşlayıp sağa doğru savrulduğunda Cadillac'ın tekerleri pürüzsüz asfalta çıktığı için memnun olmuştu. Görünen oydu ki Wardell'in üç seçeneği vardı.

Bir: Kulübedeki adamın insan avıyla hiçbir ilgisi yoktu. Kendi amaçları doğrultusunda Nolan'la buluşmuş ve Wardell'in işinin ortasında kalmıştı.

İki: Adam serbest bir ajandı. Wardell'i paketleyerek büyük ödülü almak isteyen bir çeşit ödül avcısıydı. Bir ödül var mıydı, bunu kontrol etmeye zamanı olmamıştı.

Üç: Kulübedeki adam FBI'dan değildi, ama onlarla birlikte çalışıyordu ve görünüşe bakılırsa onlara günlerini gösteriyordu.

Hız göstergesine bakan Wardell bu arabanın aldatıcı bir şekilde hızlı olduğunu fark etti. Düşüncelerini düzene koymaya çalıştığı sırada makul bir hızda gittiğini sanıyordu, ama ibre yüzü çoktan geçmişti. Ayağını gaz pedalından çekerek üç seçeneğini düşündü.

Birinci seçenek en az olası olandı. Kendisi dışında silahlı bir adamın Eddie Nolan'ı ziyaret edebileceği ihtimalini direkt saf dışı bırakmasa da, Nolan'ın hayatındaki her şey tamamen kısa ömürlü olduğu için olsa olsa düşük seviyeli bir gangster olabilirdi. Bu adam kesinlikle öyle değildi. Ayrıca Nolan'ı tam olarak nerede araması gerektiğini başka kim bilebilirdi ki? Kentucky'de kamyon durağındaki anke-

sörlü telefondan yaptığı kısa süreli görüşmede, Wardell özellikle uzak bir yeri önermişti. Hayır, bu bir tesadüf değildi.

İkinci seçenek: Ödül avcısı. Bu olasılık dahilindeydi, ama Wardell'in tecrübelerine göre ortalama bir ödül avcısının ortalama bir düşük seviyeli gangsterle çok ortak noktası vardı: Bir sürü silah, çözülmemiş öfke sorunları, daha az basamak. Ama yine de, bir ihtimal.

Wardell'in içgüdüleri üçüncü seçenek olduğunu söylüyordu. FBI ile işbirliği yapan özel bir çalışanın soruşturmayla ilgili yeterli bilgi sahibi olması, Wardell'i takip edebilmesini sağlamıştı; ama Büroyla bağları onu da diğerleri gibi Missouri'ye sürükleyecek kadar güçlü değildi. Adamın yalnız olduğu gerçeği ya işverenlerini atlattığına, ya da adama kendi araştırmasını yapması için yeterince itimat gösterilmediğine işaret ediyordu. Görünen o ki bu, onların hatasıydı.

Wardell, arka plan gürültüsü oluştursun diye radyoyu açtı. Bulduğu haber kanalından, herkesin kendisinin orada olduğunu düşündüğü Missouri'deki son gelişmeleri anlatan bir haberin sonunu dinledi. Wardell, medyada ortaya çıkan ve söylendiğine göre kendisinden gelen mesajlara fazla kulak asmamıştı, ama duyduklarına bakılırsa bu kırmızı minibüs işi basit bir aldatmacanın çok ötesine gitmişti. Bir süre üzerinde düşündükten sonra şimdilik kendi haline bırakmaya karar verdi.

İleride Route 34 için işaret veren tabela, otobana sınırı olan varış noktalarının uzaklıklarını bildiriyordu: Berwyn, Illinois, 1220'nci kilometrede, ya da Granby, Colorado, 510'uncu kilometrede. Doğu ya da batı.

Kendine düşünme zamanı yaratmak için oldukça yavaşlayan Wardell'in listesinde sıradaki isim ne doğuda ne de batıdaydı. İsim, yüzlerce kilometre kuzeydeydi. Bir saat öncesine kadar, Wardell direkt oraya gitmeyi planlamıştı. Şu ana kadarki planına güvenmiş, federallerin Chicago'ya gitmesini beklemesiyle rastgele hedefler seçmeyi planlamıştı. Onların bu beklentiden sapmadığı görülse de, kulübedeki karşılaşma onu duraklatmıştı. Oradaki adam bir adım önüne geçerek Nolan hedefini önceden tahmin etmiş ve yaşlı adamı takip etmişti. Listesinde yer alan sıradaki isim daha da açıktı ve avcı bunu kolayca tahmin edebilirdi. Hemen harekete geçmek tedbirsizlik olurdu. Bu görevi erteleyerek işleri birkaç rastgele hedefle karıştırmak gerekliydi. Ya da gerekli bütün malzemeler elinde olduğundan, listeyi boş vererek doğrudan finale atlamalıydı.

Ama yine de meydan okuma hoşuna gitmişti. Eğer, beklediği gibi, kulübedeki adam sonraki hedefini tahmin ederse, Wardell'in koşulları altında onunla tekrar karşılaşma şansı oluşurdu. Batıya doğru ilerledikçe önünde herhangi bir engel ve meydan okuma olmayışının yarattığı hayal kırıklığının daha da artmakta olduğunu yeni fark etmişti. Allanton'daki hedefine vardığında, morali oldukça bozuktu. Onun... O adamın zavallı hayatını bitirmek için tetiği çektiğinde bile... Düşündüğü gibi hissetmemişti.

Ama o umutsuzluk bulutu, daha sonra kavga olduğunda tamamen ortadan kalkmıştı ve adrenalinin çoğu vücudunu terk etmiş olsa da umutsuzluk geri dönmemişti. Alışmadığı bir şaşkınlık hissiyle Wardell bir şüphesini doğrulamak için elini dudaklarına götürdü. Gülümsüyordu ve kulübeden kaçtığından beri gülümsediğinden emindi.

35

12:06

Parlak siyah Bell 407 ile Missouri'den yaptığı yolculuk Banner'ın beklediğinden daha rahat geçmişti. Blake'le yaptığı telefon görüşmesinden ve sonraki birkaç saatini nasıl geçireceğini fark ettikten sonra gökyüzüne bakmış ve tehditkâr bulutları görüp titremişti. Banner'ı uçak tutardı ve kısmi bir türbülans bile kahvaltısını midesinde tutma şansını sıfıra indirirdi. Ama pilot ana pervanelerin yüksekliğini artırıp havada yükselttiğinde, hava sanki şüpheye düşmüş gibi birazcık aydınlandı. Çenesini sıkan Banner mevcut durumun bozulmamasını diledi. *Yağmur, git buradan. Başka bir gün gel. Ya da hiç gelme.*

Bulantısı, Castle'ın suskun ruh halinden memnun olduğu anlamına geliyordu, iki saatlik uçuş süresince iki kelime anca konuşmuşlardı. Bu sırada Banner da zamanını Wardell'in dosyasını tekrar gözden geçirerek değerlendirmişti. Fotoğrafları, raporları ve sorguları inceleyerek Blake'in nasıl bu kadar önlerine geçtiğini merak etti. Onun, ya da herhangi birinin, pislik herifin sonraki hareketini nasıl tahmin edeceğini düşündü. İç geçirerek dosyanın Wardell

kısmını kenara koydu ve ilk on dokuz kurbanın bilgilerinin olduğu kısmı açtı.

Ne zaman bir dava onu ezme tehlikesine girişse, yaptığı şey temele dönmek olurdu. Suç ve kurban. Aynı katilleri gibi on dokuz kurbanın da bir hayat hikâyesi vardı: Terfisini kutlayan muhasebeci, rehabilitasyondaki tedavisinin ilk aşamasını başarıyla tamamlayan bir alkolik. Hikâyeleri sebepsiz yere yarıda kesilmiş, hayatları geçici bir heves yüzünden kararmıştı.

Onu en çok da altıncı kurban etkilemişti. Otuz iki yaşındaki Emma Durbin, yakın zamanda kocasından boşanmış ve küçük kızını tek başına yetiştirmekte olan bir şirket avukatıydı. Dosyayı okumayı bırakan Banner, Durbin'in plajda iki kolunu da kızının boynuna doladığı, fotoğraf makinesine gülümseyen fotoğrafına uzun uzun baktı sadece.

Tanrım, Annie.

Dosyayı çarparak kapattıktan sonra gözlerini kapattı. Zaman ne çabuk geçmişti böyle? Kızının tüm hayatı arka planda oynarken, Mark'la kavgaları ya da işinin zorlayıcı gereklilikleri gibi daha gürültücü dikkat dağıtıcılar tarafından boğulmuştu. Mark sonunda gittiğindeyse işinin gerektirdikleri geride kalan tüm boş zamanını işgal etmişti.

Helen'i aramak için telefonunu çıkardığında direkt sesli mesaja yönlendirildi. Bir mesaj bırakarak nasıl olduklarını sordu ve yakında evde olmayı umduğunu söyledi. Telefonu kapattı ve kendine Wardell'i yakaladıktan sonra her şeyin farklı olacağı sözünü verdi. Durumu değerlendirerek önceliklerini belirler ve önemli olan şeylere yoğunlaşırdı. Ama asıl sorun da buydu zaten, lanet olası *her şey* çok önemliydi.

Avcıların kulübelerini gölden ayıran geniş düzlüğe indiklerinde partiye geç gelenler onlardı; emniyet güçlerinin normal elemanları, adli tabipler ve medya, çoktan geleneksel pozisyonlarını almışlardı. Helikopterin ayakları yere değer değmez Castle yan kapıdan atladığında Banner da pervanelerin rüzgârından kaçmak için içgüdüsel olarak eğilerek onu takip etti.

Odak noktası önceden diğerlerinden pek de farklı olmayan kulübeydi, ama şu an sanki Afganistan'daki bir savaş alanından buraya transfer edilmiş gibi duruyordu. Tüm camlar kırılmış, kopuk parçalar sarkmış ve büyük kalibreli kurşun delikleri garip bir dekorasyon gibi yüzeyini süslemişti. Blake buradan nasıl sağ çıkmıştı? Şu an nerede olduğunu merak etti. Belki de birkaç eyalet ötede, şüphesiz Wardell'in peşindeydi

Edward Nolan'dan geriye kalanlar, yarısı kapı aralığından görülür bir şekilde, perişan bir halde kulübenin yerinde yatıyordu. Castle, o gelmeden kimse cesedi yerinden oynatmadığı sürece, olay yerindeki elemanlara istedikleri her şeyi yapabileceklerini söylemişti. "Ceset" kelimesi adamdan geriye kalanları belirtmek için fazla mühim bir kelimeydi. Kafasının dörtte üçü yok olmuş, vücudunun geri kalanını ise otomatik bir tüfeğin yoluna çıktığı için oluştuğu belli olan geniş, kanlı tomurcuklar süslemişti.

"Tek atış, tek ölüm de buraya kadarmış," dedi Banner boşluğa doğru.

"Muhtemelen ilk atışla öl*müş*," dedi Castle. "Ama hızını artırıyor, o kesin."

Banner seyrek bir şekilde döşenmiş kulübede göz gezdirdi, bütün mobilya ve süslemeler kullanılamaz haldeydi.

Banner, ekibin mekânı en iyi kalite araçlarla inceleyeceğini ama bunun Wardell hakkında bilgi elde etmek için hiçbir işe yaramayacağını iyi biliyordu.

"Bildiğimiz kişiler arasında babası bir akrabaya en yakın kişiydi," dedi Banner. "Peki, şimdi nereye gidiyor?"

Castle, yeni kurban edilmiş birinin iç organlarına bakan bir Romalı rahip gibi cesede bakıyordu. Derin derin iç çekti. "Blake," dedi mağlubiyeti kabul ederek. "Bu pisliğin nereye gittiğiyle ilgili Blake'le konuşmalıyız."

Arkadan gelen öksürme sesini duyunca ikisi de arkalarına döndüler. Blake'in saçları darmadağınıktı; beyaz gömleği kirle kaplı ve sol gözünün altında da bir kesik vardı. "Üzgünüm, Ajan Castle," dedi. "Ama sizden daha fazlasını tahmin edemiyorum."

36

15:28

Üçü de mobil komuta merkezindeki bir masanın üstünde duran ve orta batıdaki eyaletleri gösteren büyük bir haritanın üzerine eğilmişlerdi. Harita üzerindeki belirli noktalara işaret eden Blake üçüncü sade kahvesinden yudumlar alıyordu.

"Tekrar öldürmeye başlamadan önce bir günden fazla süremiz yok," dedi. "Aslında muhtemelen daha da az. Dikkat çekmemeye çalışacağını düşünürsek, en fazla sekiz yüz kilometrelik bir alan."

"Daha az," diyen Castle çenesini sol elinin baş ve işaret parmağının arasına almış düşünüyordu. "Senin kiralık araçtan anında kurtulması ve yeni bir araç bulması lazım. Bu arada, sigortasını yaptırmış mıydın?"

"Her zaman."

Banner gülümsedi. Castle kesinlikle özür dilememiş veya pişmanlık ibaresi göstermemişti, ancak Blake'e karşı açıkça görülen garezini sessizce bir kenara bırakmıştı. Beğense de beğenmese de, eğer Wardell'i yakalamak istiyorsa bu adamla birlikte çalışmak zorundaydı ve yakalamayı çok istiyordu; hepsi istiyordu.

"Beş yüz diyelim o zaman," dedi Banner. "Bu bize ne getirir? Bir sonraki atışı rastgele olacağından tekrar kasaba ve şehirlere dönüyoruz. Kişisel hedefleri bitti."

"Belki," dedi Blake. Bir kalem aldı ve Allanton'ın kuzeyinden başlayarak, haritanın üzerinde beş yüz kilometreye karşılık gelen neredeyse mükemmel bir daire çizdi. Banner ve Castle, bunun ne demek olduğuna bakmak için başlarını eğdiler.

"Nebraska, Kansas, Colorado, Wyoming, Güney Dakota," diye okudu Castle. "Ya da Iowa'ya geri dönebilir."

"Dinlenmek isteyebilir," diye önerdi Banner. "Yakındaki en büyük yer Denver."

"Diğer yönden en yakın yer Kansas City," diye belirtti Castle.

Blake başını iki yana sallayarak konuştu. "Bugün her şey değişti."

"Onu neredeyse yakaladın diye mi?" diye sordu Castle.

"O kadar yakın değildi," dedi Blake. "Sadece o durumdan tek parça halinde kurtulmaya çalışıyordum. Her şeyin değiştiğini söyledim, çünkü önceden belirlenmiş ilk hedefini halletti ve babacığının sayesinde bir cephanelik elde etmiş gibi gözüküyor. Artık işleri bir üst seviyeye getirmeye hazır."

Banner yutkunmaya çalıştı, ama ağzı kurumuştu. Wardell gibi bir adam için sonraki aşamanın ne olduğunu düşünmek istemiyordu. "Yani?" dedi bir süre sonra.

"Bilmiyorum," dedi Blake.

"Haklısın," dedi Castle bir anlık duraksamanın ardından. "Seri katiller ilk anlardaki hızlarında kalmamaya çalı-

şır, gittikçe yükselirler. Çoğu zaman onları yakalayabilmemizin sebebi budur. Sonraki hamlesinin büyük bir şey olacağı kesin."

"Veya büyük *biri*," dedi Banner. Bu, psikoloji raporlarında okuduklarıyla örtüşüyordu. Wardell bunu onaylayacak bir şey yapmamış olsa da, psikiyatrlar daha önce hiç görülmemiş bir seviyede tek seferlik bir öldürme serüvenine çıkacağı konusunda hemfikirdiler. Dar bir alanda öldürebileceği kadar çok insanla. Beyzbol oyunu ya da bir rock konseri daha önce önerilmişti, ama bir hastane ya da alışveriş merkezi kadar basit bir yer de olabilirdi. Wardell, planlarını açıklamamış ya da bir günlük tutmamıştı, o yüzden emin olmanın hiçbir yolu yoktu. Birçok yeriyle birçok insan olan büyük bir şehri korumanın zorluğu da buydu.

Blake onaylarcasına başını salladı. "Umalım da henüz o aşamaya gelmemiş olsun. Eğer rastgele hedeflerle devam ederse, tahmin etme oyununa geri döneriz. Ama bu çember içinde, veya dışında, öldürmek istediği özel bir hedef bulabilirsek, en azından nereye gittiğini tahmin edebiliriz."

Castle, Blake'in çemberinin içinde kalan eyaletlerin isimlerini tekrar ederken Banner da yoğunlaşmış bir şekilde kaşlarını çattı. Göze çarpan bir yer yoktu. Banner, "Bu eyaletlerde hangi kasabalar var?" dedikten sonra onları haritadan seçmeye başladı. "Lincoln, Omaha, Wichita, Topeka..."

"Denver, Colorado Springs, Boulder..." diyen Castle batıya doğru devam etti.

Çubuğu eline alan Blake, kuzeye doğru devam etti. "Cheyenne, Rapid City, Sioux Falls..."

"Bekle," diye bağırdı Banner. İki adam duraksayarak,

soru işaretleriyle ona baktılar. "Rapid City, Güney Dakota," dedi. "Dava notlarında Rapid City ile ilgili bir şeyler vardı."

Blake parmaklarını şaklattı. "Tabii ya. Hatcher."

"John Hatcher?" diye çabucak konuştu Castle. "Şerif mi?"

Banner başını salladı. Wardell ilk cinayetini işlediğinde, Hatcher Chicago'nun Cook ilçesinde daha yeni terfi ettirilerek şerif yapılmıştı ve daha iki haftadır görevdeydi. Wardell'in ilk iki kurbanının alaşağı edildiği yerdeki emniyet teşkilatının kıdemli bir temsilcisi olarak, ilk seferdeki çoklu teşkilat görev timinin önemli bir parçası olmuş ve medyadan da hiç çekinmemişti. Karizma ve aşındırıcılığın garip bir karışımına sahip adam, bunu sık sık gerçekleştirdiği basın toplantılarında kendi lehine kullanmıştı. Sinirliliği ve içgüdüsel olarak kısa konuşma özelliği, bilhassa Castle'ın da içinde olduğu daha ağzı sıkı FBI ajanlarıyla karşılaştırıldığında, harbi bir adam olduğunu göstermişti.

Bu tamamen sahte bir intibaydı. Kameralardan uzaktayken adam davaya çok az katkıda bulunarak ancak insanları desteklemişti. Ama işin sonunda kariyeri zirveye ulaşan tek kişi olmuştu. Hatcher'ın Özel Soruşturma Birimi'ndeki dedektiflerden birinin büyük bir ilerleme kaydetmesinin yardımı dokunmuştu elbette. Ama Hatcher, kendi elemanının hareketlerini mümkün olduğunca sahiplenmekten hiç çekinmemişti.

"Ne olmuş ona?" diye sordu Castle.

"Emekli oldu," diye cevapladı Banner. "Kurumların düzenlemeleri dava hakkında kitap yazmasına izin vermediği için ayrıldı. *Chicago Keskin Nişancısını Nasıl Yakaladım* kitabını bilirsin."

Blake başıyla onayladı. "Kitap onun. Kitabı şöyle bir taramıştım; hayalet bir yazar tarafından hafta sonu birkaç kopyala-yapıştır ile yapılan işlerden biri. Kitabın içinde yeni bir şey yoktu, ama "yazar hakkında" kısmında söylediğine göre şu an Rapid City, Güney Dakota'da yaşıyor." Duraksayarak gözlerini kıstı. Banner, bu yeni değişkeni sisteminde taratarak ne gibi bir yeni olasılık getireceğini belirlemeye çalıştığını görebiliyordu. "İyi iş, Banner. Bize Wardell'in bu alanda peşine düşebileceği tek kişisel hedefi sundun."

Sinirlense de Blake'in onaylamasıyla yüzünün kızardığını hissetti. Gülümsemesini bastırarak şüpheci göründü. "Bu sadece bir olasılık. Hatcher'ı bildiğinden ya da onu bir hedef olarak değerlendireceğinden emin olamayız. Söylediğin gibi, eğer rastgele bir hedefe yönelirse, en başa dönmüş oluruz."

"Bunun hakkında bir şey yapamayız," dedi Castle. "Yani zaten yaptığımızdan daha fazlasını. Bu bize en azından nereye yoğunlaşacağımızı gösterir. Her şeyimizi bunun üzerine oynamamız gerektiğini göstermez."

Banner Blake'e döndüğünde, sanki Wardell'in izini harita üzerinden takip edebilirmiş gibi adamın başı yine aşağıya doğru bakıyordu. "Doğru gibi geliyor," dedi hafifçe, sanki kendi kendine konuşurmuş gibi.

"Fazla belli bir hedef olduğunu düşünmüyor musun?" diye sordu Banner. "Yani Hatcher'ı biliyorsa bile, bizim de bildiğimizi bilecektir."

Bir anlığına duraksayan Blake bunu değerlendirdi. "İşte o yüzden doğru gibi geliyor, Banner."

"Anladığımdan emin değilim."

"Ben anladım," dedi Castle. "Kendisinin en iyi olduğunu kanıtlamak istiyor. Bu, ilk zamanlardan beri var olan görev tanımı. Beklediğimiz hedefi ortadan kaldırmaktan daha iyi nasıl kanıtlayabilir ki?"

Tam o anda Banner'ın telefonu mesaj geldiğini belirterek kısaca çaldı. Telefonunu çıkararak mesajı okuduğunda, mesajın Kelly Paxon'dan geldiğini gördü. Mesaj dilini kullanmış olsa da, yazdığı az ve özdü: *Missouri silahı eşleşmiyor. Sonra ararım.*

"Ne oldu?" diye soran Castle, Banner'ın yüzündeki şaşırmış ifadeyi fark etmişti.

"Missouri'deki kamyonette bulunan, Wardell'in tüfeği değilmiş."

Keskin bir şekilde, "Yok ya!" diye Castle, bir özür mırıldandı. "Bu yarım yamalak hazırlanmış bir düzmece değil. Heckler & Koch marka keskin nişancı tüfekleri ağaçlarda yetişmez."

Blake tekrar haritaya baktı. "Eğer Wardell bir helikopter ödünç almadıysa, o kamyoneti tuzak olarak olaya atmasının imkânı yok. Bu da demek oluyor ki..."

"Biri ona yardım ediyor," diye bitirdi Banner. "Ama kim? *Neden?*" Sorusunun cevabı sessizlik olmuştu. Blake'in bile her şeye bir cevabı yoktu. "Geri döneceğim," dedi bir dakika sonra. "Paxon'ı aramak için dışarı çıkıyorum."

"Hatcher'la ilgili şeyleri hazırlarım," dedi Castle.

Banner'ın Ajan Kelly Paxon'la yaptığı telefon görüşmesi beş-altı dakika kadar sürdü, ama konuşmanın sonunda kısa mesajda elde ettiğinden daha fazla bilgi alamadı. Aramayı sonlandırdıktan sonra Nolan'ın kulübesinin yanındaki yerin verandasına oturarak kızıl güneşin

batıdaki tepenin arkasında batmasını izledi; yerel polislerin ve görev timi elemanlarının hummalı hareketleri çevresinde dönmeye devam ederken, bir anlığına nefes almak için durdu.

Missouri'deki adli tıp ekipleri yanmış kamyonette Wardell'e dair hiçbir iz bulamamıştı. Hatta kimseye ait bir iz yoktu. Aracın alevlerden kaçmayı başaran sınırlı kısımlarında ne kadar iz varsa hepsi silinmişti. Tüfeğin bir Heckler & Koch PSG1 olduğu doğruydu, ama bu Terry Daniels veya Peder Leary'i öldüren silah değildi. Ve şimdi de Eddie Nolan'ı.

Oldukça ustaca hazırlanmış bir şaşırtmacaydı; silahın aynı olmadığı anlaşıldığında bozulmuş olsa da o ana kadar yapması gerekeni yapmıştı. Eğer kırmızı kamyonet ipucu bu kadar inandırıcı olmasaydı, görev timi Blake'in izini takip ederek Wardell'in bu sessiz av kasabasından kaçamamasını sağlayabilirdi.

Biri ona yardım ediyor. Kendi kelimeleri zihninde yankılandı. Dikkatli ve profesyonel biriydi. Ama bu mantıklı değildi, Wardell'in daha önce bir ortağı yoktu ve hiçbir zaman insanlarla temasa geçmeye çalışmamıştı. Hayır, teklif edilse bile, Banner onun yardımı kabul edeceğini sanmıyordu.

Diğer açıdan bakılacak olursa, ona yardım etmekten en çok kim fayda sağlayabilirdi? Para konusu bir çıkmazdı, Wardell'in hiç parası yoktu. Başka bir sebebi olmalıydı.

Diğerlerinin hareketlerinden uzak duran bir ajan gözüne takıldı. Adamı tanımıyordu, ama giyiniş şekilden dolayı FBI'dan olduğunu düşünmüştü. Uzun ve zayıf adam koyu renk bir takım elbise ile pardösü giymişti ve yuvarlak

gözlükler takıyordu. Yerel polisten veya adli tıptan değildi, yani eleme yöntemine dayanarak FBI'dan olmalıydı. Yoksa olay yerine nasıl girecekti ki?

Adama yaklaşmayı düşünen Banner, paranoyak davrandığını düşünerek başını çevirdi ve daha önemli işler üzerine yoğunlaştı.

37

22.08

Dönen deri sandalyesinde geriye yaslanan Mike Whitford, soğuk Chicago gecesine kısık gözlere baktı. Üçüncü seferki on sekiz saatlik iş gününe başlarken, bütün varlığı sanki bir haftadır giyilen eski bir çoraba benziyordu. Buna değerdi gerçi. Yirmi yıldır ilk defa her gün işe gelmeye can atıyordu. Geri dönmüştü ve hâlâ yeteneği vardı. O kadar iyi hissediyordu ki bugün küçük cep şişesiyle tuvalete yaptığı gezilerin birçoğundan vazgeçmişti. Belki de hikâye tamamlandığında, içkiyi tamamen bırakırdı. Elbette acele etmenin bir gereği yoktu. Artık geri döndüğünden, önemli olan bunu yapabileceğini bilmesiydi.

Whitford'un lafına inanmak zorunda değildiniz; bunu etrafındaki insanların, resepsiyondaki Mandy'nin, spor masasındaki yeni mezun yüzü akne dolu dingil herifin ve hatta Urich'in bile yüzlerinde görebiliyordunuz. Kır saçlı yaşlı piç, Whitford'un son hikâyesini okuduktan sonra gözünü ona dikmiş, "İyi iş," diyerek birkaç onay cümlesi söylerken göz temasını kesmemişti. Urich'i tanımıyorsanız fazla bir şey değil gibi gözüküyordu.

Whitford'un rakiplerinin bazılarından sızan kıskançlık

tavırları beklenmedik değildi. İnsanlar onu daha önce bir rakip yerine astları olarak görürlerdi. Bu kıskançlığı affedecek kadar olgundu, çünkü yeniden doğuşunda biraz şansın da yardımı vardı. Sonuçta iki gün önce çalan o telefonu herhangi biri açabilirdi. Tuvalete doğru gitmekte olduğundan bir anlığına tereddütte düşse de, acil hattın ahizesini kaldırmıştı. Tüm hatlar dolu olduğunda aramalar bu telefona yönlendirilirdi. Hatların yoğun olduğuna o kadar sevinmişti ki. O iki dakikalık telefon görüşmesi tüm kariyerini değiştirerek onu ulusal hikâyenin tam ortasına oturtmuştu. İdamdan kaçan Caleb Wardell öldürmeye çoktan başlamıştı. Hatta daha da iyisi, olay devlet seviyesinde kapatılmaya çalışılmıştı. Bu tam bir talih kuşuydu.

En başta şüpheci olsa da iş arkadaşları ondan daha fazla kuşkuluydu. Ama daha sonra arayan kişinin verdiği detayların bazılarını kontrol ettiklerinde, her şey yerine oturmuştu. Düğüm noktası Wardell'in asla varamadığı yere, Terre Haute'taki federal cezaevine açılan telefon olmuştu. Olayı çabucak ters bir "Yorum yok" ile geçiştirmeye çalışsalar da, bunu yeterince çabuk yapamamışlardı. Yarım saniyeden daha uzun süren afallamış duraklama gerekli olan onayı vermişti.

O andan sonra örtbas, alelacele yapılmış bir kundak gibi çözülüvermişti. Hikâye yayımlandıktan bir saat sonra FBI onu aramaya gelmişti, ama o sonuna kadar işbirliği yapmıştı; aksini yapması için bir sebep yoktu. Wardell ile yaptığı iki dakikalık telefon görüşmesinin en ince ayrıntısı zaten tüm büyük haber kanalının internet sitesinde yerini almıştı. Ajanlar Whitford ve patronundan memnun olmadıklarını açıkça belirtseler de, an itibariyle bu, olayın kötü

tarafının bir uzantısı gibi görülüyordu. Saf değildi; birinci anayasa değişikliği olsa da olmasa da, bunun daha sonra geri tepeceği belliydi. Ama bu daha sonraya bırakılacak bir sorundu.

Kendi telefonu, son üç gündür sık sık olduğu gibi, yine çaldı. İki kez uzun uzun çalmasına izin vererek üçüncüde açtı. Adını, yirmi yıl önceki gibi bir öz güvenle söyledi.

Ses çok uzaktan geliyormuş gibi alçaktı, ya da hoparlör iyi çalışmıyordu. "Mike Whitford'la mı görüşüyorum?" dedi.

Whitford onaylayarak homurdandı. "Çabuk ol, meşgulüm."

Alçak sesli bir kahkaha duyuldu. "Tahmin edebiliyorum. Merak etme. Seni fazla tutmayacağım, ortak. Ben de meşgul bir adamım."

"Kimsiniz?"

"Mike," dedi ses, heceyi sitem edercesine uzatmıştı. "Mike, Mike, Mike. Kim olduğumu biliyorsun."

"Bak dostum, bu hafta Caleb Wardell olduğunu söyleyen pek çok kişiyle konuştum. Şu ana kadar sadece biri gerçek çıktı ve..."

"Belki bir tanesi bile değildir, Mike."

"Kapatıyorum."

"Bugün öldürdüğüm adamın adı Edward Nolan'dı. Benim neyim olduğunu açıklamak için kullanılan teknik terim 'biyolojik babam' olabilir."

Whitford donup kaldı. Blöf yapıyor olabilirdi, ama o Wardell'in babasının adıydı ve ortalama bir takıntılı adam bu kadarını bilmeyebilirdi. İsim zihninde tazeydi çünkü daha dün adamı takip edip röportaj yapmaya çalışmış ama

başarısız olmuştu. Ayrıca Nebraska kurbanının ismi henüz açıklanmamıştı; federaller bir sebepten dolayı bu bilgiyi oldukça sıkı bir şekilde koruyorlardı. Telefonu kapatmadı. Ne söylemesi gerektiğini düşünürken ağzı açık kalmıştı.

"Hâlâ orada mısın, ortak?"

"Hâlâ burada ve hâlâ şüpheliyim."

"Yarın olmayacaksın."

"Yarın ne olacak ki?"

"John Hatcher'ın kim olduğunu biliyor musun?"

"Tabii ki biliyorum. Eğer gerçekten söylediğin kişiysen, o, geçen sefer zavallı kızını duvara çivileyen adam."

Bir duraksama oldu ve Whitford acaba çok mu ileri gittiğini düşündü. Ama ses geri döndüğünde içinde duygudan eser yoktu.

"Yarın akşam John Hatcher'ın kafasına bir kurşun sıkacağım. Gece yarısı civarı diyelim."

Sesteki soğukluk Whitford'u iliklerine kadar titretti. Arayan kişi sanki güneşin doğuşu gibi bir kaçınılmazlığı basitçe belirtiyordu. Boğazını temizledi. "Bana bunu neden söyleyesin ki?"

"Çünkü koca bir çenen var, Mike, ve söylediğimi FBI'a ve küçük yardımcılarına ileteceğine güveniyorum. Mesajı hatırlarsın, değil mi, ortak? Bunu yazmak için bir dakikaya ihtiyacın var mı?"

Yardımcı mı? Ne demek istemişti? Whitford, "Bir dakika..." diye başladı.

"Bir dakikan doldu. Şimdi senin için bir sorum var."

"Evet?"

"En sevdiğin renk nedir, Mike?"

Whitford gafil avlanmıştı. Düşünmeye fırsat bulama-

dan ağzından, "En sevdiğim...?" kelimelerinin döküldüğünü duydu. "Mavi. Sanırım mavi."

Hat kesildi ve Whitford çevresindeki herkesin yapmakta oldukları işleri bırakarak dönüp kendisine baktığını fark etti.

38

22:14

Ankesörlü telefonun alıcısını değiştirerek kıyafetinin kol kısmıyla parmak izlerini sildi, ama buna gerek olmadığını hatırlamıştı. Arkasına dönerek boş otobanın üzerinden yakında gideceği uzaktaki yoğun ormana baktı.

Hatcher, yetkililerin makul bulacağı iyi bir hedefti. Şerifin, Chicago'daki yakalanışıyla ilgili tüm övgüleri büyük bir gürültüyle toplamasından biraz rahatsız olmuştu, ama asıl işi yapan adamların çok daha fazla sinirlendiğinden emindi. Eğer şansı olursa Hatcher'ı indirirdi, elbette, ama şu anki takipçileriyle kendi koşulları altında tekrar karşılaşma şansı daha çok ilgisini çekiyordu; özellikle de kulübedeki adamla.

Whitford'a yaptığı arama, kırmızı minibüsteki gibi bir şaşırtmaca yerine, bu sefer tüm çabalarını düzgün bir şekilde odaklamalarını sağlayacaktı. Artık yarın gece yarısı nerede olacağını biliyorlardı. Sahne hazırlanmıştı.

Ancak, yarın öğle vakti başka bir hikâyeydi.

DÖRDÜNCÜ GÜN

39

10:47

Çok uzaklardan gelen ikinci bir ses yankılandı.

Ürkütücü, çatlak bir ses, "En sevdiğin renk nedir, Mike?" dedi.

Ürkek bir duraksamanın ardından: "En sevdiğim... Mavi... Sanırım mavi."

Media Player penceresinin altındaki ses klibinin uzunluğunu gösteren top bitiş noktasına gelirken, kaydedilen birkaç saniye buydu.

Castle, dizüstü bilgisayarın başındaki teknisyenin arkasında, kamburunu çıkararak eğilmişti. Mike Whitford'un telefon görüşmesinin kaydı sona erdiğinde, Castle yerinden doğrularak aşağısında kalan kırmızı kıvırcık saçlı teknisyene doğru baktı. Geçen geceden beri kaydın varlığını ve içeriğini bilmesine rağmen bu ilk dinleyişiydi.

Teknisyen, "Mükemmel eşleşme, efendim," dedi.

"Bu o, belli," diyerek Castle teknisyene katıldı. Kesin olarak bunu söyleyebilmek için mülakat kasetlerini izleyerek oldukça uzun zaman harcamıştı.

Hatcher'ın evinin oturma odasına, Black Hills Ulusal Ormanı'nın içlerine doğru sokulan ve Pactola Gölü'ne

bakan yamaca inşa edilmiş bir idare odasına yerleşmişlerdi. Ev Rapid City'nin otuz kilometre kadar dışındaydı ve ormana ismini veren kalın ve koyu çam ağaçları evin üzerini adeta işgal ediyordu.

Evin sahibi başka bir odada bugüne kadar gerçekleştirilen insan avı hakkında Dave Edwards'ı azarlıyordu. Eski Cook County şerifi John Hatcher'ın derin, boğucu bir sesi ve kendini tekrarlama isteği vardı, bu nedenle Castle arada soluklanabildiği için minnettardı. Castle, odadaki Özel Ajan Eric Wetherspoon'a döndü. Wetherspoon otuz yıldan fazla Büro ile birlikte olmuştu ama terfiyi açık bir şekilde reddetmişti. Sahada ön saflarda çalışmaya devam etmekten mutluydu.

Wetherspoon, "Kaydı gömmesi için Whitford'a ne vermek zorunda kaldın?" diye sordu. Kollarını birbirine katlamış ve güzelce paketlenmiş ciltli ve bozulmamış sırtlı kitaplardan dolu olan uzun bir kitaplığa yaslanmış vaziyetteydi.

Castle içini çekti. "İstediğimden daha fazlası. Bana kalsa, küçük pisliği gözaltına alır ve anahtarları kaybederdik. Yarın benimle teke tek olacak," dedi. Castle, teke tek derken penceresiz, kilitli bir odada mikrofonun kapalı olmasını hayal ediyordu.

Wetherspoon konuyu değiştirdi. "Ajan Banner ana olay için bize katılacak mı?".

Castle, "Birkaç saat için," diyerek cevapladı. "Banner alıkonuldu–"

"Evimden ayrılmak mı? Ayrılmak. Kendi lanet *evimden*?" Hatcher, Dave Edwards da dâhil birkaç bıkkın ajana zorbalık yaparak oturma odasına girerken sohbet yarıda

kaldı. Hatcher uzun, geniş göğüslü ve keldi. Pantolon, barut ve mavi renk karışımı kısa kollu bir gömlek giymişti. "Siz kuş beyinlilerin ormanın kuralları hakkında daha öğrenecek çok şeyiniz var."

Castle gözlerini tropikal parke zemin üzerinden geçirerek üç camlı Fransız kapıya ve ardındaki Japon tarzı havuza dikti; bu sırada sıska teknisyenin de kendisiyle aynı şeyi yaptığını gördü. Ne orman ama.

"Bu orospu çocuğu ilk kez onu burada yendiğimi biliyor, bu yüzden onu buraya getirmek zorunda. Bana buradan geri adım atmamı mı söylüyorsun Ajan Wetherspoon?" Ajan kelimesini sülalesine bir hakaretmiş gibi söyledi. Bazı polislere göre bu aynen böyleydi.

Yaşına göre olgun ya da doğal olsun, Wetherspoon hiçbir şekilde provoke olmayan bir adamdı. Onda olmaması sebebiyle, bu Castle'ın hayran olmadan edemeyeceği bir özellikti. Soruyu karakteristik bir soğukkanlılıkla cevapladı: "Eğer yapmak istediğiniz buysa Bay Hatcher, benim için hava hoş." Sesinde herhangi bir kızgınlık ya da öfke yoktu, sadece gerçeklik vardı. "Biz sadece operasyonun nasıl yürüdüğünü açıklamak istedik."

"Bu bir operasyon mu? Bu konuda sana bir şey söyleyeyim..." Hatcher durup Castle'ı kesti ve üzerine yürüdü. Sanki tartışmanın içinden bir dostunu çeker gibi ellerini Castle'ın omuzlarına koydu. "Steve, ne hakkında konuştuğumu sen de biliyorsun. Yarım da olsa bir beynin var, sıkıcı ve önemsiz bir işi varmış gibi davranan tiplerden değilsin, içinde gerçek bir polis yatıyor."

Castle masadan geri çekilerek Hatcher'ın ellerini geri itti. Kendini yukarı çekerek dik konuma geldi, Hatcher'dan

birkaç santimetre kadar uzundu, bir saniye gözlerinin içine baktı. Ona kadar say diye içinden geçirdi. Eğer Wetherspoon yapabiliyorsa, o da yapabilirdi.

"Bay Hatcher," dedi. "Ajan Wetherspoon sizi durum hakkında haberdar etti. Size karşı ciddi bir tehdit tespit ettik..."

Hatcher'ın yüzü nefretle buruştu. "Aahh, bu umurumda değil."

Castle sanki Hatcher konuşmayı hiç bölmemiş gibi devam etti. "Tehdit, Wardell bunu şahsen doğruladığında daha da ciddileşti. Kendi güvenliğiniz için burayı terk etmenizi istiyoruz."

"İstiyorsunuz," diyerek Hatcher tekrarladı. "Ama bunu yaptıramazsınız."

Castle kısa bir süre Hatcher'ı dışarıdaki bir ağaca bağlayıp boynuna bir hedef tahtası koyup koyamayacaklarını merak etti.

Bu arada Dave Edwards lafa girdi. Castle buna hiç şaşırmadı: Edwards, otoritesinin sorgulanmasından nefret ederdi. "Aslında yaptırabiliriz, Bay Hatcher," dedi. "Sadece kendi özgür iradenizle gitmenizi tercih ediyoruz."

Hatcher, Edwards'ı görmezden geldi, dönüp gitmeden önce, Castle'a yirmi saniye kadar baktı. Omuzlarının üstünden bakarak, "Peki. Ne haliniz varsa görün pislik herifler," dedi ve oturma odasından geçerken açık kapıyı eliyle yumrukladı. Edward'ın yüzü kızardı, bir an için ne yapacağından emin değilmiş gibi göründü. Sonrasında, sanki her şey planladığı gibi gitmiş şekilde başını onaylayarak salladı.

Castle'a döndü. "Donaldson saat bir buçukta durum raporu istiyor. Banner hangi lanet yerde kaldı?"

"Raporunu alacak ve Banner da yolda."

Edwards, mecburi bir şekilde başını sallayıp onayladı ve Hatcher'm gittiği tarafa yönelerek odayı terk etti.

Wetherspoon odada Castle'ın olduğu tarafa geçti ve teçhizatın kurulu olduğu maun masaya arkasını yasladı. "Güzel, beklediğimden daha iyi geçti."

Castle, yansıyan havuza bakmak için döndü, Hatcher'ın görüntüsünü düşünüyordu. "Nedense onun ikna edilmeye açık olduğu hissine kapılıyorum."

"Bilmiyorum," dedi Wetherspoon, sorunun üzerinde biraz düşünüyormuş gibi yaparak. "Belki de mazeret arayan ödleğin teki olduğu içindir?"

Castle'ın yüzünde bugün ilk kez bir gülümseme belirmişti. "Bu da olabilir."

40

12:00

Saat on ikiydi: Öğle ortası. Fakat tepede yakıcı bir güneş olması gerekirken, gökyüzü donuktu ve siyah bulut kümeleri batı ufkunda tepeleri kaplıyordu. Yemek servisi yapılan yerde yaşlı bir adam vardı. Kahve bardağının kenarından pencerenin dışındaki bulutlara bakıyordu. Adam en az seksenli yaşlardaydı. Cildi sararmış ve benekler oluşmuştu ve ekoseli gömlekle siyah kalın çerçeveli bir gözlüğü vardı. Başını onaylamayarak salladı, sanki hava başka birinin mahvettiği bir işti ve o da bunu gülümseyerek kabul etmek zorundaydı.

"Bulutlara bakılırsa şeytan gerçekten çok çalışıyor," dedi. Wardell'e döndü ve sertçe başını salladı.

Wardell'in dudakları geniş bir gülümsemeyle kıvrıldı ve mükemmel dişleri ortaya çıktı. Adamın söylediklerini onaylar şekilde başını sallayarak döndü. "Birazdan öyle olacak," diyerek katıldı.

Yaşlı adam Wardell'e sorgulayıcı bir bakış attı ve fırtına bulutlarının toplanmasına bakmaya geri döndü.

Yirmi sekiz inçlik televizyon tezgâhın arkasındaki duvara sabitlenmişti; bu Wardell içeri girdiğinde ona bir lüks

olarak görünmüştü, ama anlaşılan biraz zaman geçtikten sonra bu olağan hale gelmişti. Kongre seçimlerinin yaklaşmasına rağmen haberler sadece tek bir konu hakkındaydı: Caleb Wardell. Bu değişmeyen tek şeydi. İyi bir seri katil hikâyesi belki de terörizm hariç her konuya baskın çıkardı.

Kahvaltı haberlerinde Nebraska'da öldürülen adamın kimliği açıklandı ve uzmanlar, adli psikologlar ile medyumlar bunun üzerine bütün sabah yorumlarda bulunmuşlardı. Wardell'in sabıka fotoğrafı da arada sırada servis ediliyordu ancak o fark edilmesi konusunda endişelenmiyordu. Bunun birinci nedeni fotoğraftakiyle neredeyse hiç benzemiyor olmasıydı, bir diğeri ise suçlu davranmadıkça ve kendinize dikkat çekmedikçe, insanlar genelde size fazla dikkat etmezlerdi. Dikkat çekmek için insanları bir şeye yönlendirmek zorundasınızdır.

Wardell az kızarmış biftek, iki yumurta ve patates kızartmasından oluşan yemeğini bitirirken, kiralık bir psikoloğun onun Oedipus kompleksi hakkındaki spekülasyonlarını dinledi. Haberler amir olduğu anlaşılan gri saçlı ve yüzünde kalıcı bir sinirli ifade olan bir FBI ajanıyla dün yapılan görüşmeyle yarıda kesildi. Bu, Castle değil miydi? Ve arada sırada onun yanında duran şirin ve esmer olan Banner'dı, kamera onu sevmişti.

Wardell bifteğinin son parçasını yutup çatal ve bıçağını tabağının üstüne dikey biçimde koydu ve garsona işaret etti. Garson oldukça bakımlı görünüyordu: Yirmili yaşlarda, elli kilo civarıydı, siyah kot pantolon ve kolsuz açık mavi bir bluz giyiyordu. Boynunda küçük ve zevkli bir zincir ile cömertçe bırakılmış bir göğüs dekoltesi vardı. Gülümsediği sırada atkuyruğundan kurulan bir tutam saçı

kulağının arkasına sıkıştırarak yaklaştı. Mavi bluzuna taktığı yakalıkta adının SUZIE olduğu yazıyordu. Mavi: Bu ona hatırlattı. Bir rengi vardı ama hâlâ bir numaraya ihtiyacı vardı.

"İstediğiniz başka bir şey var mı?"

Wardell, garsonun yeşil gözlerine baktı, masum bir düşünceye dalmış gibi bir saniyeden biraz daha fazla sessizliğini sürdürdü. Herhangi bir şekilde garsonu baştan aşağı süzmedi ya da onu kesmedi, oradaki hiç kimsenin onun sapık olduğunu düşünmesini istemiyordu, haberlerin ne söylediği önemli değildi.

"Bilmiyorum," dedi. "Başka ne var?" diyerek gülümsedi. Yaşlı bir adama az önce gösterdiği tarzda bir sırıtış değildi bu, kadınların hoşuna giden türden bir sırıtmaydı.

Suzie cilveli bir şekilde bakarak tek kaşını kaldırdı. Memnun olmamış gibi görünüyordu ama yarım gülümsemesi öyle olmadığını gösteriyordu. Hafif flört etmek, her iyi garsonun işinin ilk haftasında ustalaştığı bir şeydi. "Sadece menüde yazanlar, ahbap," dedi.

"Yazık," dedi Wardell, garsonun arkasındaki televizyona bakarak. Kafasını sallayarak "Seri katiler," dedi. "Şu an dünyada başka neler oluyor hiç merak etmiyor musun?"

Garson tam ekrana baktığı sırada Wardell'in kayıtsız bir şekilde ona bakan resmi ekranda tekrar belirdi. Garson irkilmemişti.

"Bilmiyorum," dedi. "Sanırım bu kadar reyting alan başka bir şey yok. Erkek arkadaşım bu nedenle onların bunu yaptığını söylüyor," dedi.

Wardell'in bir an için kafası karışmıştı. "Programlar mı?"

Wardell'a geri bakarak sırıttı, adamın onunla dalga geçtiğini düşünüyordu. "Hayır, katiller. Mesela bu Wardell gibi. Dikkat çekmek istiyorlar. Bu onların nasıl zevk aldıklarının göstergesi. Erkek arkadaşımın söylediği şey, eğer onlara dikkat vermezsek, öylece yürüyüp giderler."

Wardell tekrar gülümsedi, dalga geçiyormuş gibi rol yapmaya devam etti. Ancak gülümseme bu kez biraz donuk ve hedefinden şaşmıştı. "Sen de mi öyle düşünüyorsun?"

"Sence de öyle değil mi?"

Omuzlarını silkti. "Belki bazıları öyledir. Ünlü olmak isteyenler ve bunun için katil olmaktan başka bir yol düşünemeyenler için."

"Hepsi için geçerli değil mi yani?"

Sert bir şekilde, "Hayır," dedi, sesindeki bir şey kızı sinirlendirmişe benziyordu, çünkü neşeli ifadesi yüzünden akıp gitmişti.

Tabakları alıp temizlemek için ani bir aceleyle, "Peki, şey, sadece hesap değil mi?" dedi. Kız Wardell'in kahve bardağını tabağın üstüne koyarken, televizyon ekranına kaçamak bir şekilde baktığını gördü. Fotoğraf artık ekranda değildi, Eddie Nolan ile yapılan eski bir röportajı gösteriyorlardı.

Bazen, Wardell tam olarak bir anlam ifade etmeden insanları yönlendirebileceğinizi düşünürdü. Sanki hiçbir şey olmamış gibi devam etti.

"Hepsi böyle değil, Suzie. Bazıları sadece öldürmeyi seviyor. Onların iyi oldukları konu bu."

Suzie, şimdi onun gözlerinden kaçınıyordu. Sağındaki bir bezle tezgâhı silmek için sol eliyle tabağı kaldırırken, aşağıya doğru bakıyordu.

"Birazdan hesabınızı getireceğim, efendim," dedi, yeşil gözleri boş lokantayı inceliyordu. Bakışları kara bulutları izleyen yaşlı adama döndü, sonra ise büyük bir isteksizlikle Wardell'in bakışlarıyla buluştu. "Tamam mı?" diyerek ekledi, sesi umutlu, neredeyse yalvarır gibiydi.

Wardell, kıza bakmayı sürdürdü. " 'Tanrı ya bizden biri olsaydı' adında bir şarkı daha önce duymuş muydun?" dedi, sesindeki cana yakınlığı devam ettiriyordu.

Suzie yutkundu. Başını kısaca salladı.

Wardell, "Bu şarkı her zaman hoşuma gitmiştir," dedi. "Ya senin?"

Suzie tekrar yutkundu. "Tabii, ben de severim."

"Bu nedenle onlar bunu yapıyor. Bilirsin. Katiller. Sevgilinin bahsettiği şekilde ünlülere özentili oldukları için değil. Demek istediğim katiller."

Suzie'nin gözleri tekrar tezgâha düştü, sanki Wardell'in gözlerine bakmak fiziksel bir acı gibiydi, sıcak bir tencerenin kolunu tutmak gibi.

Usulca, Wardell şarkının dizelerindeki ilk nakaratı söylemeye başladı.

Kız, "Lütfen..." dedi, sesi neredeyse duyulmuyordu.

"İnsanlar bazen katillerin Tanrı kompleksleri olduğunu söylüyorlar, sanki çok kuruntuluymuşlar gibi. Ama bir saniyeliğine düşün: Bir katil kimin yaşayıp kimin öleceğine karar veriyor. Yaşam ya da ölüm, o bu tercihi yapıyor. Ölen bir insanın katiliyle tanrı arasındaki farkı söyleyebileceğini gerçekten hayal edebilir misin?"

"Lütfen, artık git." Gözlerinin kenarları yaşlarla dolmuştu.

Wardell, tezgâhın arkasına yaslanıp oturdu ve gülüm-

sedi. Mavi Ford Taurus'u olan kadına ait cüzdandan on dolarlık bir banknot çıkardı ve parayı dikkatlice katlayıp tezgâhın üzerine bıraktı. "Tanrı bizden biri," dedi. "Bunu hatırla, Suzie."

Kalkıp kapıya doğru yürüdü ve kapıyı açmadan önce durup döndü.

"Kaçta kapatıyorsunuz?" diye sordu.

Suzie, her an baygınlık geçirecekmiş gibi görünüyordu. Boğuk bir sesle ağzından tek kelime çıkarmayı başardı: "Altı."

"Altı mı?" Wardell biraz düşündü. "Altı, evet. Altı iyi bir sayı."

Cam kapıyı itip dışarıya, caddeye adım attı. Suzie'nin çoktan polisleri telefonla aramak için harekete geçtiğini biliyordu, ama bu sorun değildi. Çok geç kalmış olacaklardı. Yeni arabası köşede park edilmişti ve silahlar da bagajın içindeydi. Eğer yoğunlaşırsa, onların kendisi için şarkı söylediklerini duyabilirdi.

41

12:16

Banner telefonunun ekranına bakarak, "Öğlen oldu," dedi. Bugün farklı bir görünüme karar vererek saçlarını açık bırakmıştı ve koyu mavi takımıyla herkesten daha iyi görünüyordu.

"Beklentilerimizi yüksek tutmamıza gerek yok," dedim.

"Biliyorum," diye katıldı. "Sence o Hatcher'ın peşinden mi gidecek, yoksa sadece başka bir yanlış yönlendirme mi?"

Biraz düşündüm. "Onun aramasından önce hedefi bulmuş olmamız ilginç. Bir parçam bunun daha olası olduğunu düşünüyor."

"Ya diğer parçan?"

Omuz silktim. "Hâlâ düşünüyorum."

"Eğer Hatcher'ı vurmayacaksa, o halde kim? Bugünü boş geçirmeyecek herhalde, değil mi?"

Başımı olumsuz anlamda salladım. Şeytan azapta gerek.

John Hatcher'ın evine giderken Rapid City'de durduk. Castle nöbetçilere liderlik yapıyordu, bu sırada bunun dı-

şında yapabileceğimiz başka şey gözükmüyordu, o yüzden yol üstünde durup bir ara vererek bir şeyler yemeye karar verdik. Ve tabii ki önümüzdeki geceyi konuşmaya. Ana caddeye park etmiş, Banner'ın arabasında oturuyorduk. Yolun her iki yönünden de alışveriş torbaları taşıyan bir grup insan geçiyordu; çoğu sakin bir pazar gününde öğle yemeği yemek için bir yerler arıyordu.

İkimiz de aynı şeyi, Wardell'ın telefon görüşmesi için muhabiri aramasını düşünüyorduk. Daha önce Castle, Banner'a ses kaydını mail olarak atmıştı ve kaydı yolda gelirken dinlemiştik. Bu pekâlâ oydu ve kimliğini en son cinayetin açıklanmamış bilgileriyle desteklemişti. Ama kayıt hakkında bir şey beni düşündürdü ve bunun tam olarak ne olduğunu belirleyemedim. Sanki bir şeyler eksikti. Ya da belki de eksik olan şey, karşı eşleştirme için daha önceki konuşma kaydının eksikliğiydi.

Banner doğrudan muhabir Whitford ile görüşme yapan ajanla konuşmuştu ve görünüşe göre Whitford başta kendinden emin değildi. Ses ilk seferkinden biraz farklı olduğundan bunun bir telefon şakası olduğunu varsaymıştı. "Ama sonrasında," demişti Whitford, "tüm detayları biliyordu. Tıpkı daha öncekiler gibi. Bu yüzden sanırım bu o."

En güncel ses tanıma yazılımı ve kendi içgüdülerim bu sonucu sonuna kadar destekliyordu. Bu Wardell'di. İlk sefer arayan Wardell olmayabilirdi; o zamanki anonim gelen çağrıya farkında olmadan cevap veren Whitford'un konuşmayı kaydetmek için bir nedeni yoktu.

Ama ilk arama Wardell değilse, dava hakkında bu kadar çok şeyi nasıl biliyordu? Bana göre, bunun sadece iki açıklaması olabilirdi. İlki, birileri her ne sebeple olursa

olsun Wardell'le birlikte çalışıyordu. Henüz radarımızda olmayan birisi. İkinci açıklama sıkıntı vericiydi: Çağrı bize çalışan birinden gelmişti, ya Büro'dan ya da polisten. Ama neden? Sorular tamamlanmamış bir devrede dolaşan bir akım gibi dönüp duruyordu. Kafamda ışıkların yanması için son bir bağlantıya ihtiyacım vardı.

"En sevdiği renk konusu," dedi Banner. "O ne hakkındaydı? Bir tür şifreli mesaj mı?"

"Olabilir. Ya da belki de sadece kafamızı karıştırmaya çalışıyor. Gizli bir anlamda söylediği her şeyin üstünde dikkatlice duracağımızı biliyor."

"Castle bunu söylemişti." Başını salladı. "Wardell bu sefer onu beklediğimizi biliyor. Dikkatimizi dağıtmaya ihtiyacı var."

Onun adını anınca, Nolan cinayetinden hemen sonra Castle'ın bana karşı olan davranışının nasıl yumuşadığını düşündüm. Wardell'in belirli ya da rastgele cinayetlerden oluşan yeni davranış biçimine, beklediğimden daha çabuk alışmıştı. Yine de hâlâ Banner ile onun arasındaki etkileşimde bastırılmış bir kızgınlık olduğunu tespit ettim. Bu nedenle Rapid City yolculuğu için onunla birlikte gelmemi önerdiğinde şaşırmadım.

"Tehdit edilmiş gibi görünüyor," dedim.

"Wardell tarafından mı?"

"Senin tarafından."

Şaşkın bir görünüm elde etmek amacıyla yüzünü buruşturdu, ama ne demeye çalıştığımı biliyordu.

"Sen," dedim, "ondan on beş yaş daha mı küçüksün? Onun bir basamak altındasın. Yakında onun işini alacaksın."

İçini çekip başını iki yana salladı.

"Yanlış mıyım?"

Arabanın camından ana caddede yürüyen birkaç yayaya ve trafik ışıklarına baktı; sonrasında yüzünü bana döndü. "Blake, FBI'ın ilk kadın direktörünün ismini biliyor musun?"

Bir saniye düşündüm. "Daha önce bir kadın direktör olduğuna inanmıyorum."

Kafasını salladı. "Peki, ilk kadın direktör yardımcısının ismini biliyor musun?"

"Var mıydı?"

"Hayır."

"Tamam," dedim. "Castle'm işi seni tatmin etmeyecek."

Gülümsedi. "Bir planım var Blake. Wardell'i yakalamak beni bu planımın beş yıl ilerisine atacak ve şu ana kadar gördüğüme göre, sana yakın durmak Wardell'e yaklaşmam için en iyi yol."

"Yani, bana yakın olmanın nedeni dış görünüşüm ya da kişiliğim değil, öyle mi?"

Banner abartılı bir şekilde göz kapaklarını kırparak suratını astı. "Üzgünüm, Blake. Seninle sadece zekân yüzünden ilgileniyorum."

Arabanın kapısını açarak, "Peki, kafam dolu bir mideyle daha iyi çalışır," dedim. "Nerede yemek istersin?"

"Herhangi bir yer," dedi batıdan gelen siyah bulutlara bakarak. "İçeride olduğu sürece."

Arabadan inip ana caddeden doğuya doğru yürüdük. Pencerenin yanında oturan yaşlı adam hariç boş olan bir lokantanın yanından geçtik. Kapısında Cadılar Bayramı için

özel indirimde olan bal kabağı turtasını belirten bir tabela vardı. Yerin görüntüsünü beğendim. İsterseniz bana anti sosyal deyin, ama sessiz ve sakin yerlere çekilme eğilimindeyimdir. Daha hızlı servis yaparlar; arka planda daha az konuşma ve düşünmek için daha çok yer olur. Ayrıca gözünün diğer müşteriler üzerinde olması daha kolaydır. Kapıya doğru el salladım. "Buraya ne dersin?"

Banner, "Aslında ben daha çok İtalyan yemeği düşünüyordum. Ya buraya ne dersin?" Caddenin karşısındaki bir pizzacıyı işaret etti. "Büyük bir dört mevsim pizzayı - Quattro Stagioni- paylaşabiliriz." Telaffuzu kusursuzdu, İtalyan kökleri olup olmadığını merak etmiştim; bu, neredeyse siyah olan koyu saçları ve hafif zeytin rengindeki cilt tonuyla oldukça uyumlu olurdu. Belki bunu yemekte ona sorardım. Yaya geçidine yöneldik. Cadde alışveriş yapan ve yemek yiyen insanlarla doluydu. İnsanlar kararan gökyüzüne endişeli bir şekilde bakarak gidecekleri yerlere doğru acele ediyorlardı.

Caddenin karşısına geçince, pizzacıdan esen kokular gelip bizi karşıladı; pizzanın kokusuyla gelen fırtınanın kokusu lezzetli bir şekilde birbirine karışıyordu. O an çok acıktığımı fark ettim. Geçen geceki sandviçten başka hiçbir şey yememiştim.

"Kendim için büyük bir pizza alabilirim," dedim.

Banner kafasını çevirip gülümsedi. Bir şeyler söylemek için ağzını açtı, ama sonra, açılan ateş sesiyle irkilerek yüzündeki ifade silinip gitti.

42

12:27

Bu ilk birkaç saniyeyi daha sonra zihnimde tekrar oynattığımda, biz daha neler olduğunu anlayamadan önce ilk iki kurbanın çoktan ölmüş olduklarını fark ettim. Dikkatimi dağıtan ister yorgunluk ve açlık, isterse çekici bir kadının gülüşü olsun, bunun için bir özür yoktu, kafam tamamen başka bir yerdeydi. Tüm şüpheci yanıma, hayatı hafife almamamız gerektiğine dair başkalarına yaptığım uyarılarıma rağmen, dikkatimin dağılmasına izin vermiştim ve bu soğuk kasım ayının öğle vaktinde, diğer hiçbir kurbandan daha hazırlıklı değildim.

Gözlerim sahneyi tararken, sanki bir rüyadan ya da bir anıdan geliyor gibi olan ve bir şekilde renkli ve gerçek dışı görünen şekilleri inceledim. Deri ceket ve lacivert tişört giyen bir kadın yolun ortasında sere serpe yatıyor, kafatasındaki delikten sanki patlak bir borudan su akar gibi kan akıyordu. Caddenin elli metre yukarısında, kot ceketli bir adam göğsünde dağınık bir yarayla öne devrildi ve yüzünü kaldırıma çarptı. Burnundan çıkan boğuk ses işitilir bir şekilde büyüyü bozdu.

Ortak felç anımız nihayet bittiğinde, Banner ve ben az

çok aynı anda, ben hareketlerimle o ise sözleriyle tepki verdik. "Silah! Herkes yere yatsın!" diye bağırdığı sırada, elimi sırtına koyarak onu yolun kenarında park halindeki Chevy cipin tekerinin arkasına doğru çektim.

Çatıları taradım, pencere kenarlarını, yangın çıkışlarını, açık camları ve diğer olası saldırı pozisyonlarını belirlemeye çalıştım. Sağ tarafımızda, açık mavi ceket giyen sarışın bir kadın çığlık atıp kaçmaya çalışırken aniden durdu ve parçalanmış kafasıyla yere düştü. Banner silahını çıkarmıştı ama onu amaçsız bir şekilde tutuyordu; dehşetin yayılmasını izlerken ağzı yarı açıktı. Çatılara tekrar odaklanmaya çalıştım. Lanet olsun ki işe yaramamıştı. Piç herif her saniye yeni bir kurbanı daha öldürüyordu; pozisyonunu belirleyebilsem bile bu ancak cehennemdeki bir klima kadar işe yarardı.

"Lanet olsun." Banner sıkılmış dişlerinin arasından tıslad, yüzü hayal kırıklığı ve çaresizliğimi yansıtan bir aynaydı. Çömeldiğimiz yerden üç metre ötede, somon rengi bir pantolon ve mavi kareli gömlek giyen yaşlı bir adam pizzacıdan dışarıya adımını atarak ne olup bittiğini soracakmış gibi ağzını açtı.

"Eğil..." diye bağırmama fırsat kalmadan, yaşlı adamın göğsünün ortası kanlar içinde kalmıştı. Bize doğru birkaç adım sendeleyerek döndü ve kaldırımın ortasına sırtüstü devrildi. Hiç düşünmeden çömelmiş bir şekilde ona doğru koştum. Uzaktan bir yerden Banner'ın bana doğru bir şeyler bağırdığını işittim. Tiz lastik sesleri ve yüksek sesle çalan kornaları duydum. Sonrasında başka birinin yaşamının daha bir açıklama olmadan bittiğini söyleyen silah sesini

duydum. Bir yanım, sıra bana geldiğinde ateş sesini duyup duymayacağımı merak ediyordu.

Yaşlı adam göğsünü tutuyor, parmakları arasından kanlar akıyordu. Hırıltılı sesler çıkarırken dudaklarından kanlar sıçrıyordu. Otomatik pilota bağlamıştım. Savaş alanında bulunmamın üzerinden çok zaman geçmemişti.

Kalabalığın içinden birisi panikle çöp kutusunu üstümüze devirdiğinde, yaşlı adamla üstümüz başımız çöp kırıntıları olmuştu. Sandviç dükkânından alınıp atılmış bir poşet gördüm ve poşeti ortadan yırtıp adamın elini göğsünden çekerek onu yan tarafına yatırdım. Poşeti göğsündeki yaranın üstüne yaydım. Eğer kurşun akciğeri delip geçmişse, poşet yaranın hava almasını ve yaranın ağırlaşmasını engellerdi. Sağ elim sırtındaki kurşunun çıkış yerini bulduğunda, zamanımı düpedüz boşa harcadığımı anladım.

Adamın kulağına doğru, "İyi olacaksın," diye bağırdım. Aslında inanmadığım şeyi yüksek sesle telafi etmeye çalışıyordum. Yaşlı adam yumruk büyüklüğünde bir yara almıştı, kurtulması mümkün değildi. Birkaç kez öksürdü ve kahverengi gözleri, gökyüzünü tararken kısa bir süre yüzümde oyalandıktan sonra, hem yakında hem de bir sonsuzluk kadar uzak olan bir şeye kilitlendi. Vücudunun kanlı ellerimden kayıp gitmesine izin verip aceleyle cipin korumasına geri döndüm. Banner dört blok ötedeki kahverengi tuğla binanın çatısını işaret ediyordu. "İşte," dedi, neredeyse sesi çıkmıyordu.

Şeklin neye benzediğini kestirmek için mesafe çok fazlaydı, ama namlunun alevini gördüm ve bir saniye sonrasında ateş sesini duydum. En fazla on üç yaşında yarı

saydam mavi yağmurluğu olan bir kız, caddenin karşısındaki bir ayakkabı mağazasının tentesinin hayali korumasının altında sırt üstü uzandı.

Banner namluyu gördüğümüz yeri hedef alarak düzenli aralıklarla Glock marka silahındaki tüm mermiler bitene kadar ateş etti. Çılgınca bir yaylım ateşi değildi; soğukkanlılığı mükemmel, silahı iki elle tutuşu çok sağlamdı. Bir önemi yoktu, bu mesafeden, onu olumsuz düşüncelerle öldürmeye çalışmak gibiydi.

Geri çekilerek başka bir şarjörü almak için elini kemerine attı. Ancak tekrar ateş etmek için kalkmadı. Cipin arkasında öylece bekleyerek kalp atışlarımızı saydık. Son ateşten beri sonsuz uzunlukta bir zaman geçtiğini hissettiğimde, başımı Banner'a çevirip bir şeyler söylemek için ağzımı açtım. Ne diyeceğimi bilmiyordum. Banner caddenin karşısındaki mavi yağmurluk giymiş olan kıza bakıyordu. Bir damla gözyaşı yüzünden akarak çenesinin altında kayboldu.

Omuzlarına uzandığım sırada elime bir damla düştü ve bunu diğerleri takip etti. Üstümüzdeki tenteye ve arabaların tavanlarına düşen damlalar saçlarımı ıslatmış, çevremizde oluk oluk akıyordu. Bir noktada, damlaların gözyaşları değil de yağmur damlaları olduğunun farkına vardım.

43

23:37

"Katil için bir mesajınız var mı, Ajan Castle?"

Castle'ın gözleri gazeteciye bakarken kısıldı. Ne cevap vereceğinden emin değilmiş gibi görünüyordu. Sanki soru her nasılsa, onu gafil avlamak için tasarlanmıştı. Ağzını açtı, ama konuşamadan önce, Vali Randall mikrofona doğru eğildi. Randall, ilk Wardell vakası boyunca televizyonda görüldüğünden beri biraz kilo kaybetmişti. Saçlarını boyamayı da bırakmıştı. Ama bir doksan boylu siyahi adam, derin ve emredici sesiyle hâlâ varlığını hissettiriyordu.

"Onun için bir mesajım var," dedi Randall, kararlı bakışlarını kameraya sabitleyerek sanki onunla doğrudan konuşuyor gibiydi. "Seni yakında yakalayacağız, Bay Wardell. Hiçbir yerde güvende değilsin."

"Sayın Vali–" kalabalığın arasından bir ses çınladı, ancak vali bunu duyumsamazlıktan geldi.

"Şimdilik bu kadar," dedi başka yöne dönerek.

Castle başını salladı. "Adamı duydunuz. Sizi haberdar etmeye devam edeceğiz."

Ekran stüdyodaki uzmanlara geri dönünce kumandaya uzanarak televizyonu kapattım. Basın, Hatcher'ın

evinden sekiz yüz metre uzaklıktaki büyük bir çadırın içinde kamp kurmuştu. Castle, şu an onu bizim bulunduğumuz yere getirecek olan arabaya gitmiş bile olabilirdi. Randall ise diğer yöne, kampanya programı dâhilinde olmayan ama politik açıdan önem taşıyan bir gecikmeden sonra kendi eyaletine gidiyordu. Bunun Chicago'da seçmenlere nasıl yansıyacağını merak ettim. Banner kafasını sallarken, dudaklarında alaycı bir gülümseme vardı. "Teşekkürler, Sayın Vali," dedi. Kahverengi gözleri kararan ekrana bakmaya devam ediyordu. Sonra bana döndü. "Sen ne düşünüyorsun, Blake?"

Hatcher'ın çalışma odasındaydık. Odayı, kitabının arkasındaki yazarın fotoğrafından tanıdım. Duvarlar, renkleri yüzünden seçilmiş gibi duran kitaplarla kaplanmıştı. Önce Banner'a, sonra da onun arkasındaki pencereden göle doğru baktım. Helikopterin projektöründen gelen ışık karanlıktaki gölün parlamasına neden oluyor, yağmur damlalarını ışıldatıyordu. Fırtına gün boyu geliyorum deyip akşam da hafiflememiş, hiçbir yatışma belirtisi göstermemişti. Hava işimizi zorlaştırıyordu, ancak şanslıysak, aynı şekilde Wardell için de birkaç küçük problem çıkarıyor olmalıydı.

"Bence vali haklı," dedim. "Onu yakalayacağız. Wardell de bunu diğer herkes gibi biliyor. Böyle bir yerde insanları öldürdükten sonra kaçabileceği hiçbir yer yok."

"Ama..." diye devam etti Banner, söylemediğim şeyi sezerek.

"Ama biz onu yakalayana kadar öldürmeye devam edecek. Aslı sorun biz onu yakalayana kadar daha ne kadar insan öldüreceği."

"Evet," diye katıldı. "Bugün çok kötüydü, Blake."

Başka ne yapabileceğimi bilemeden, kafamı salladım. Sonra, "İyi misin?" diye sordum.

"Elbette," diye çabucak cevapladı.

Banner daha önce küçük bir kızı olduğundan bahsetmişti. Gecenin karanlığına gözleri daldığı sırada, mavi yağmurluğu olan kızı düşündüğünü biliyordum. On iki yaşındaki kız tahminimden biraz daha küçüktü. Tekrar Musul'da çekmediğim tetiği ve nasıl bu kadar küçük bir eylemin böylesine çok ölümle sonuçlanabileceğini düşündüm. Budistler, eğer birinin hayatını kurtarırsan, o andan itibaren bu kişinin hayatından sorumlu olduğuna inanırlar. Sanırım bu birinin hayatını bağışlama için de geçerliydi ve ben bunun düşen her bir vücutla birlikte artan ağırlığını hissettim.

Rapid City'de açılan ateş her nerede rapor edilirse edilsin, "duygusuz" sıfatı, tatsız bir kaçınılmazlığa dönüşmüştü. Ve ahlaki anlamda duyarsızdı. Tamamen öyleydi. Ama buna rağmen, vahşet Wardell'in tasarladığı gibi başarılı olmuştu: Bize dünyanın ve bizim ne kadar güçsüz olduğumuzu göstermişti. Eğer Hatcher'ı koruma görevimizde cesaretimizi kırmayı amaçladıysa, bunda başarılı olmuştu. Şifreli konuşarak bir şeyler ima etmiş, sanki ukala bir tavırla bir sonraki vuracağı yeri söylemişti.

Mavi renk. Numara altı.

Telefon görüşmesi sırasında Whitford'a, Rapid City'de dehşet içinde bıraktığı garsona sorduğu son soruyla, bu belli detayların hatırlanmasını, ne anlama geldiğinin analiz edilip yorumlanmasını amaçlamıştı. Ve sonra, mavi renk bir kıyafet giydikleri için seçilmeleri dışında başka hiçbir

neden olmadan, tam olarak altı insanı gidip sakin bir şekilde öldürmüştü. Bir mesaj göndermişti. "Bu oyunun kurallarını ben kontrol ederim," diyordu.

Şimdi Wardell'in bir sonraki kanlı oyununun olacağı yerdeydik. Artık yanlış yönlendirme konusunda bir endişe yoktu. Kendine bir engel oluşturduğu konusuyla ilgilenmiyordu, bunun için fazla küstahtı. Garsonla oynadığı oyun bunun bir kanıtıydı: Garson, o lokantadan çıkar çıkmaz polisleri aramıştı. Ana caddedeki katliamı engellemek için çok geç kalmıştı, ama kızın onunla geçirdiği zaman katilin güncel ve detaylı görünümünü bildiğimiz anlamına geliyordu. Bunu sırf gösteriş yapmak için gerçekleştirmişti. Eğer içgüdülerim onun kibiri konusunda haklıysa, kırmızı kamyonet hakkında ne söylüyordu?

Kapı açıldı ve saçları ıslanmış olan Castle içeri girdi. Sağ eliyle kravatını çözüp, "Nasıldı?" diye sordu.

"İyiydi," dedim ki gerçek buydu. Adamımızı yakalama açısından bu ne pozitif ne de negatifti. Sadece halletmesi gereken bir şeydi. Düzenli medya brifinglerinin gerekliliğini anlıyordum, ama aynı zamanda Castle'ın onlardan nefretini de tamamıyla anlıyordum.

"Fena değildi, Castle" diyerek Banner da katıldı. "Neredeyse birilerinin kamerayı sana çevirdiği her sefer, sanki cehennemin onuncu seviyesinde değilmişsin gibi gözükmeye başlıyorsun."

Castle kısa ve samimi bir şekilde gülümsedi. Kendimi ondan az da olsa hoşlanmaya başlamış şekilde buldum. Yüzündeki gülümseme, elinde üç tane kurşungeçirmez yelek olan uzun boylu kadın bir ajan kapıdan içeri girince kay-

boldu. "Efendim?" dedi, sanki bir içki resepsiyonunda minik sandviç servis ediyor gibiydi.

Castle ceketini çıkarıp yeleklerden birini aldı. Banner ve ben de aynısını yaptık. Yeleğin kayışlarını tokalardan geçirip sabitledim, ağırlığının vücuduma yerleştiğini hissediyordum.

Yeleği getiren ajan koridorda kaybolurken, Banner, "Şehirdeyken," diye başladı, "Wardell ateş ederken yüzde seksen oranında başları hedef aldı."

"İstatistik için teşekkürler, Banner" dedi Castle.

"Şu ana kadar herhangi bir ipucu var mı?" diye sordum.

Castle olumsuz anlamda başını salladı. "Bölgede olduğunu biliyoruz, tabii ki, ama burası büyük bir bölge ve çok sayıda ağaçlık alan var. Arama helikopterleri bu lanet olası yağmur olmasa bile çok yoğun kullanımda olurdu. Rapid City ve eyaletin yarısı kapatıldı."

Buna inanıştım. Banner ile ben vurulma olaylarından sonra eve geri dönerken, kasabadan çıkıp Black Hill bölgesine giden tüm yollar tamamıyla boştu. Ürkütücüydü, sanki kasaba ve çevresi kaçınılmaz bir nükleer erimeden hemen önce boşaltılmıştı.

Castle devam etti. "Buraya gelen tek yol anayoldan kapatıldı ve eve gelen yol, her beş yüz metrede bir gözetim altında. Bu ne kadar işimize yararsa artık."

"Temel yerleri korumak için yeterli," dedim.

Castle gibi ben de, araziden eve yaklaşabilmesi için sonsuz yol seçeneği olduğunu bildiğimden, Wardell'in yolu kullanacağından şüpheliydim. Ev, platoyla yukarı tepelere doğru giden dik eğimin ortasına inşa edilmişti ve göle ba-

kıyordu. Diğer üç tarafta binanın yüz metre kadar uzağına doğru sokulan sık ağaçlıklar vardı. Bunu mümkün kılan fırsatların nasıl elde edildiği düşünülürse, Hatcher evi yapmak için ilginç bir yer seçmişti. Saldıracak herhangi bir kuvvetin bakış açısından ideal bir noktadaydı. Şu anda televizyonlara çıkan psikologların bunu fark edip etmediğini ve bununla ilgili neler söyleyebileceklerini merak ettim.

İnsan gücümüzün olması bir avantajdı ve ilk kez bu kaynağımızı, doğru olduğundan emin olduğumuz açıkça tanımlanmış bölgeye odaklayabilmiştik. Bir ordudan gelebilecek bir saldırıya karşı farklı şekilde hazırlanabilirdik; tahkimatı döşeme, barikat kurma, evin üç tarafına gözcü koyma, hücum botları ile devriye gibi. Ama bunların hiçbiri belirli bir yeri hedef alan keskin nişancıyı engellemezdi.

Castle'ın görev timindeki ajanlar görevlerini yerine getirirken, evde ya bu geceye kadar var olmayan ya da daha önce fark etmediğim tuhaf bir hava vardı. Büyük olay için yapılan hazırlıkları karıştıran her zamanki gerginlik değildi. Daha çok, dünya şampiyonu bir takımın, soyunma odasında nedenini bilmeden ikinci yarıda yenileceğini hissetmesi gibiydi. Fırtına ve ağaçların yarattığı klostrofobi de bunlara eklenmişti. Belki de Wardell'in dört gün içinde öldürdüğü insan sayısının çokluğu yüzünden, herkes bir kuşatma yerine bir insan avına dâhil olduklarını hatırlamak için bilinçli bir çaba harcamak zorundaymış gibi görünüyordu.

Görev timi işleri Wardell için zorlaştırmak adına pencerelerin arkasına destek yığarak, bir kilometrelik bir alandaki ormana çeşitli taktik takımları konuşlandırmıştı. Bir-iki tane helikopter gölün üstünde uçarak, küçük mo-

torbotların dolaştığı dalgalı suların üzerine ışıklarını yansıtıyordu. Olabilecek en iyi şekilde hazırlanmıştık ve şimdi Caleb Wardell'in ne kadar iyi olacağını görecektik.

Çalışma odasının köşesinde antika bir büyükbaba saati vardı. Banner saate gözünü diktiği sırada yelkovan yukarı doğru hareket ederek, saatin on ikiye çeyrek kala olduğunu gösterdi.

"Gerçekten de gece yarısında geleceğini düşünüyor musun?" diye sordu.

"Bu gece umuyoruz," diye cevapladım. "Yani yapılacak en akıllıca şey bizi bekletip yormak ve gece iki ya da üç gibi gelmek olurdu. Ama gece yarısının dışında gelmez."

Castle'ın telefonu çaldığında hemen cevapladı. Bir saniye dinleyip birkaç soru sordu ve son gözcülerin göle bakan pencerelerde olmasını istedi. Diğer üç cephedeki pencereler saatler öncesinden beri gözleniyordu. Bir dakika sonra resmi giyimli olmayan ve kollarını yukarı kıvırmış, kurşungeçirmez yelekli bir ajan elinde kablosuz bir matkapla belirdi. Ajanın PVC cam çerçevelerini kontrplak levhalarla vidalamasını izledik.

Banner, "Hatcher nasıl?" diye sordu.

Castle, "Neden gidip kendimiz görmüyoruz?" diye cevapladı. "Ona kendin sorabilirsin."

Üçümüz de çalışma odasını terk ederken, omzumun üzerinden yağmurlu geceye doğru son kontrplak parçası da yerleştirildiği sırada bir bakış attım. Bir tabutun kapağının kapanması gibi ses çıkmıştı.

44

11:57

Artık bu meydan okumaktan daha fazlasıydı.

Yağmur, ağaçlar, kovalamaca Wardell'in alışık olduğundan daha farklı bir çevre yaratmıştı. Virginia'da aldığı temel eğitim boyunca benzer koşulları tecrübe edinmişti, ama asıl savaş hali farklıydı. Irak'ta yağmur merhamet kadar kıttı. Bir meteorolog değildi, ama Güney Dakota son on iki saatte o lanet kum yığınının yılda ortalama aldığı yağıştan daha fazla yağmur görmüştü.

Kızılçam ağaçları etrafını sarıyor, gökyüzünü ve görüş açısını gölgelerle ve rastgele hareketlerle kaplayarak, o kör edici ve cayır cayır kavuran sıcak çölün tam tersi koşullar oluşturuyordu. Ve yalnızdı. Savaşta, çok küçük bir birlikle beraber, genellikle sadece bir ortakla, kişisel olmayan ve neredeyse gelişigüzel hedeflere karşı savaşırdı. Şimdiyse farklı tür bir orduyla yüzleşiyordu. Arkasını kollayacak kimse de yoktu.

Dünyada olmayı tercih edeceği başka hiçbir yeri düşünemedi.

Gündüz kasabaya yaptığı ziyaretten birkaç saat önce, gözlem pozisyonunu seçmişti. Yer idealdi: Uzun ve unu-

tulmuş bir yer kaymasının sol tarafta oluşturduğu boşluğun altındaki bir göçük. Kaymış olan yer, altmış derecelik bir eğimle yer çekimine meydan okuyan ve hâlâ ayakta duran on beş metrelik bir çamın köklerini ortaya çıkarmıştı. Wardell köklerin arasına sokulup, çalı çırpı ve çamurla kendini kamufle etti. Çamuru vücudunun açıktaki yerlerine ve göz çukurlarına sürmüştü. Ağaçtaki gediğin altından evin sadece güneybatı köşesini görebiliyordu. Bu ateş etmek için iyi bir yer olmadığı anlamına gelse de, oturup sabırla federallerin yaptığı tuzakları gözlemlemek ve onun izini aramalarını izlemek için mükemmel bir yerdi.

Haklarını vermek gerekirdi; kendilerine verilen görevleri adam gibi yapıyorlardı. Atış bölgesinde devriye gezen FBI taktik takımı, alana iyi yayılmış ve hiç boşluk bırakmamıştı. Bir takımın menzili dışına doğru manevra yapması, onu bir sonraki takıma çok yaklaştıracaktı. Sıkı bir ağ örmüşlerdi. Üstelik kendi keskin nişancıları da vardı. Eğreti bir şekilde gizlenenlerden birkaçının yerini belirledi. Bir iki tanesini ya da devriyeden birini öldürmek cazip duruyordu, ama Wardell bütün gün uzak durarak gücünü korumuştu. Şu anda beyin ölümü gerçekleşmiş alışverişçileri avlamıyordu ve federallerden birini öldürmek akşamki performansını sona erdirirdi.

Sonuç olarak evi son derece güvenli hale getirmişlerdi. Tüm pencerelerin kaplanması beklenmedik olmasa da mükemmel bir hareketti. Bu, Hatcher'ı dışarı çıkarması için başka bir yol bulmak zorunda olması gerektiği anlamına geliyordu, belki daha değerli hedefleri de.

Daha değerli hedeflerini tekrar düşünmek için durdu. İlk listesi giderek kısalıyordu. Nolan tarih olmuştu; her şey

yolunda giderse Hatcher da bir saat içinde ona katılacaktı. Geriye iki isim kalmıştı ve bunlardan birinin, Dedektif Stewart'ın, erişebileceği mesafenin ötesinde olduğunu sabah erken vakitlerde keşfetmişti. Listeye yeni birilerini ekleyebilirdi.

Televizyon röportajlarındaki Ajan Castle iyi bir adaymış gibi gözüküyordu, o ve belki de bazen onun yanında duran kadın, Banner. Rapid City'deki cinayet mahallinde Wardell'in atışına karşılık verenin o olduğundan neredeyse emindi. Kadın onun görüş alanının içindeydi, üstelik mavi giyiniyordu. Altı kurbanı çoktan halletmiş olması yazık olmuştu. Öte yandan, her zaman bir dahaki sefer vardır. Görev timindeki ajanlardan birini öldürmek, insan avı çalışmalarını kesinlikle zora sokardı. Tabii ki, kulübedeki adam da vardı.

Hatcher'ı evin dışına çıkarıp çıkarmadıklarından emin değildi, ama doğrusu onun öldürmeye değer olup olmadığını sorgulamaya başlamıştı. Üzerinde gerçekten düşündüğünüz zaman, sahtekâr ve ufak çaplı bir sıkıntının tekiydi. Bu, belirlenmiş amacından vazgeçip, planını bir kenara atmak anlamına gelse bile Wardell bu sefer daha güçlü birini öldürmekle ilgileniyordu. Dwight Eisenhower bir keresinde planlama vazgeçilmez olsa da, planların kullanışsız olduğunu söylemişti. Wardell generalleri pek sevmezdi, hatta başkanları daha da az severdi; ama bir özlü söz olarak bunu kusurlu bulmuyordu.

Gerçek hayatta evi görmeden önce, planın tohumlarını atmıştı. Kentucky'deki kamyon durağını düşündü; kaçıktan sonraki ilk sabahtı ve Hatcher'ın kitabını nasıl da eğlenceyle incelemişti.

Kitabın ortasına yerleştirilmiş fotoğrafların seçimi tahmin edilebilirdi; cinayetlerinin sonrasının fotoğrafları davaya dahil olan önemli kişilerin ve daha çok da Hatcher'ın kendi resimleriyle karıştırılmıştı. Son fotoğraf Hatcher'ı evinin önünde gösteriyordu: Pactola Gölü'nün kıyısına yayılmış ahşap kaplı bir bina. Wardell'in gözü resimdeki küçük müştemilata takıldı. Evi inceleyip düşünürken, bu müştemilatın ihtiyacı olan açıklığı ona sağlayacağına ikna oldu. Ancak bu sadece daha yakma gidebilirse olurdu, çünkü bu, uzun mesafeden gerçekleştirebilmesinin garantisi olmayan bir görevdi.

En büyük problem taktik takımlarıydı. Evin çevresindeki ağ beklediğinden daha sıkıydı. Bu kendi hatasıydı, elbette. Bu sefer onlara daha önceden tam olarak nerede olacağını söyleyerek, daha önceki gibi seyrek gruplarla etrafa dağılmak yerine kaynaklarını düzgün odaklamalarına izin vermişti. Kendine aşırı mı güveniyordu? Bundan şüpheliydi. İkisini birbirinden ayırabildiğiniz zaman, güven ve aşırı güven aslında aynı şeylerdi. Hayır, adapte olup bir kez daha zafer kazanabilirdi. Her şeyden öte, bu kez bir meydan okuma arıyordu, değil mi?

Donanımlarını tekrar kontrol etti. Kulübedeki çelik sandıktan aldığı şeylerin çoğu tepelerin daha derinlerine kurduğu kampta güvendeydi, ama o asıl gerekli olanları getirmişti. En önemli parça, elbette ki, Remington 700 idi. Sivil modellerin en iyisiydi ve Wardell, Nolan'ın iyi iş çıkardığını itiraf etmek zorundaydı. Kolordudan alışık olduğu M40 modeliyle çok benzerlik taşıyordu. Nolan onu, yüksek özellikli bir ayak, iyi bir teleskop ve askıyla donatmıştı. Remington'ın PSG1'den daha üstün olduğu bakış açı-

sına göre değişirdi ama Wardell, Remington'ı tercih etmişti. Remington, ellerinde daha iyi bir his uyandırıyordu.

Tüfeğe eklenen malzemeler çeşitli işler içindi. Daha yakın çatışmalar için, SIG Sauer P226 yerine dokuz milimetre Parabellum mermiler için olan AK'yi istiflemiş, mermileri de kalçasındaki kılıfın içine koymuştu. Eğer çatışma daha da yakınlaşırsa, botuna sarılı bir av bıçağı vardı. Bir pusula, kasatura ve kolordunun patlayıcı ekipmanına karşı kurşun yaraları için kullandığı bir ilk yardım paketi gibi ormanlık alanda gerekli tüm araç gereçleri doldurabileceği bir sürü cebi olan kamuflaj kıyafetlerini giymişti. Yeşil su geçirmez çantasında, özenle yerleştirilen dört adet boru tipi bomba vardı. Daha önceden tüm teçhizatını kontrol etmişti elbette ve Nolan'ın biraz da şaşırarak aslında gayet iyi bir izci işi başardığı sonucuna varmıştı.

Wardell gözünü tekrar Remington'ın dürbününe koyup en yakın taktik ekibini gözlemlerken, sahip olduğu iki seçeneği tarttı. Büyük bir olasılıkla onları atlatabilirdi, ama bu kesin değildi. Eğer onu görürlerse, tuzağın içindeki sıçan gibi olurdu. Ancak öyle olsa bile bunu, diğer seçenek olan alarm çalınmadan önce en yakın ekipteki beş adamın hepsini öldürmekten daha çok beğenmişti. Açılacak ateşten endişe duymuyordu, çünkü üç buçuk saniyede beş adamı da öldürebileceğini biliyordu, ama pürüz buydu işte. Bu süre, bu tür bir saldırıyı bekleyen eğitimli adamlar için oldukça uzun bir süreydi. Birileri bağırmadan ya da misilleme ateşi yapmadan önce hepsini öldürmesinin imkânı yoktu. Böyle bir şey olduğunda, iki seçenekle daha yüzleşirdi: Geri çekilip başka bir şans daha elde etmeyi umut etmek veya pozisyonunu koruyup gelen destek ekipleriyle

çatışmaya girmek. Er ya da geç onu sıkıştırırlardı, o kadar. Ve Wardell bunun olmasına henüz hazır değildi.

Saatine baktığında neredeyse gece yarısı olduğunu gördü. Görünüşe bakılırsa sinsi yaklaşımı kullanmak zorundaydı.

Ama sonra kader yardım elini uzattı. En yakın ekibin lideri elini sağ kulağına götürdü. Vücut dili oldukça açıktı: Kumanda merkezindeki birileri ona talimat veriyordu. Verilen talimatın ne olduğu sonraki hareketleriyle netleşmişti. Bir nedenden dolayı, en çok endişelendiği ekip olan, Wardell'e en yakın ekibe konumlarından ayrılmaları talimatı verilmişti.

Şansına güçlükle inanarak, Wardell beş adamın çabuk bir şekilde kuzeydoğuya doğru hareket ettiğini izledi. Silah çantasına uzanıp yere yattı ve eğimin aşağısına doğru sürünmeye başladı.

BEŞİNCİ GÜN

45

00:02

O kadar çok oda ve koridorun yanından geçmiştik ki acaba arkamızda ekmek kırıntılarıyla iz bırakmalı mıydık diye düşündüm. Sonunda, uzun ve geniş giriş salonu gün yüzüne çıkmıştı. Cilalı ahşap yer döşemesinin merkezinde devasa otantik bir halı vardı. Duvarlardaki kapıların bazıları evin içine geri gidişi sağlıyordu ve odanın ortasındaki ahşap dönel merdiven, her iki tarafında daha birçok kapı ve koridor görebildiğim asma kata erişimi sağlıyordu. Yer dışarıdan çok büyük gözüküyordu, ama içeriden bakıldığında tam olarak bir mağara izlenimi veriyordu.

Hatcher'ın gizlendiği giriş katındaki oyun odasına giden koridorun kapısını, muhtemelen iri yapılarından dolayı seçilmiş iki ajan korumayla görevlendirilmişti.

Castle bizi binanın iç kısımlarına doğru götürdüğünde, evin geri kalanının zıtlığıyla şoke oldum. Giriş katı bir bilardo masası, büyük ekran bir TV ve hatta küçük bir mini bar ile çok iyi döşenmiş olmasına rağmen, evin dekoru kasten tamamlanmamış gibi görünüyordu. Duvarlar yalın tuğlaydı ve evi destekleyen dikme ve kirişler görünür bırakılmıştı. Bir metre kalınlığında dökülen beton temelin

arasında kalan sığınak, aslında oldukça etkili görünüyordu.

Hatcher büyük bir adamdı ve hemen işleri kendine göre yapmaya alışkın biri olduğunu anlamıştım. Bilardo masasında tek başına oynarken, topları artan bir vahşilikle birbirine vurarak ceplere atıyordu.

"Benim yerimi değiştireceğinizi sanmıştım," dedi tekrar. Castle bana bunun, onun daha önceki taleplerinden birinin tam tersi olduğunu söylemişti.

Banner konuştu. "Hava koşulları ve Rapid City'de daha önce yaşananlardan ötürü biz–"

Hatcher, "Evet, evet, evet," diye lafını kesti, sonraki kelimelerini de engellemek istercesine elini yukarıda tutuyordu. "Neden sen–"

"Wardell şu anda burada, dışarıda," diyerek lafa girdim. "Dışarıdaki ağaçlık alanda, seni kurşuna dizmek için hazır. Ve herhangi bir araç buradan ayrılacak olursa, içinde kimin olduğunu tam olarak bilecek."

Hatcher homurdandı ve istekayı masanın kenarına koydu.

"Ve açıkçası, arabaya gitmeyi bile başaramazdınız," diye devam ettim. "Büyük olasılıkla, kafanızı kapıdan dışarı çıkarır çıkarmaz sizi aşağı indirirdi."

"Birisini nasıl rahatlatacağınızı iyi biliyorsunuz, Ajan."

Varsayımını göz ardı ettim. "Seni rahatlatmak istemiyorum, Hatcher. Rahat insanlar, bir şeyleri olduğu gibi kabul eder, caddede yürürlerken omuzlarından dönüp arkalarına bakmazlar."

Duvarlardan birine yaslı olan kanepeye doğru yürürken, fikrini değiştirip sinirle kulağının arkasını kaşıdı ve diğer yönde volta atmaya başladı.

Aniden merdivene yönelerek, "Buradan çıkmalıyım," dedi.

Castle, elini adamın sol omzuna koydu. "Burada kalıyorsun."

Hatcher, bu eli silkip atmaya çalıştı ama işe yaramayınca Castle'ı geriye doğru itti. "Çekil üzerimden."

Bir arbede çıktı; Castle Hatcher'ı dizginlemeye çalışırken, diğer bir adam da birkaç hoyrat atışı isabet ettirmeye çalıştı. Müdahale etmek için hareket ettiğim sırada, Hatcher'ın yumruklarından biri Castle'ın burnuna denk geldi ve acı içinde bağırdı. Çok fazla çaba sarf etmemiştim, sadece birkaç yumuşak ve pratik hareketle sağ elini kürek kemiklerinin arkasına bükerek birden Hatcher'ı beton duvarda sıkıştırmıştım. Hatcher'ın kilosu benden yirmi kilogram kadar fazlaydı ama acı içinde bağıran kişi oydu.

"Dediklerimizi yap," dedim kasıtlı bir şekilde yavaş konuşarak, "yoksa ölürsün." Söylediğimde daha çok bir tehditmiş gibi geldi, ama incitmeyeceğini düşündüm.

Banner, yan taraftan yaklaştı. "Ölmeni istemiyorum Bay Hatcher. Raporlarda çok rezil duruyor." İki parmağıyla kanlı burnunu sıkıştırmakta olan Castle'a bir bakış attı. "İyi misin?"

Castle kafa salladı. "Umarım canın acımıştır."

"Tamam, tamam, artık beni bırak," dedi Hatcher.

Temkinli bir şekilde tutuşumu gevşetmeden önce birkaç saniye daha öylece tutup tekrar bağırttırdım.

Hatcher kanepeye doğru yürüdükten sonra üzerine sendeleyerek çöktü. Sonrasında hepimizin en son beklediği bir şey yaptı. Ellerini kafasının arasına koyup ağlamaya

başladı. Sadece Hatcher'ın boğuk hıçkırıklarıyla bölünen rahatsız edici bir sessizlik vardı.

"Neden ben?" dedi ve hâlâ burnunu tutan Castle'a bakmak için kafasını kaldırdı. "Neden ben?"

Castle milyon dolarlık evin çatısına baktı. Hiç kimse konuşmuyordu. Dışarıda, yağmurun yere çarpma sesi bile daha yüksekti, sanki yağmur hızını artırıyordu. Sonra, donuk ve ağır bir ses duyuldu ve hepimiz yukarı baktık.

Banner, "Bu da neydi?" diye sordu.

"İyi bir şey değil," diyerek cevapladım.

Bir dakika sonra merdivenin başındaki kapı savrularak açıldı.

Merdivenin başındaki iri cüsseli ajanlardan biri, "Binayı boşaltmalıyız," diye bağırdı.

"Neler oluyor?" diye sordu Banner.

"Yangın."

Dalga geçmiyorlardı. Merdivenlerin yarısından itibaren dumanı koklayabiliyordunuz. Bizi yerimizden irkiltip kapıyı açan ajanı işaret ederek, "Ne oldu?" dedim.

"Binanın kuzeyinde yangın çıktı. Mümkün olduğunca hızlı bir şekilde buradan çıkmamız gerekiyor." Odanın kapısını geçmemiz için tutarken, çoktan dumanla dolmuş olan giriş holüne girdik. Ben izlerken, odanın uzak köşesindeki tavanın bir parçası çökerek odaya yanan enkaz yığınları düştü.

Ajanın kollarını kavradım. "Lanet olsun, ne oldu?"

"Görünüşe göre, tüplerin olduğu hangarda yangın patlak verdi. Ajan Wetherspoon dışarıda. 4 Temmuz'daki havai fişekler gibi patlayıp havaya uçtuğunu söylüyor. Binayı boşaltmak zorundayız, efendim."

"Bu tam da istediği şey. Bu nedenle lanet olası yangını başlattı," dedim.

"Hangarı kontrol altına aldık, değil mi?" dedi Banner, Castle ile konuşarak.

"Orada iki adamımız vardı, ne olursa olsun hareket etmemeleri emri verilmişti."

"Öldüler," dedi kapıdaki ajan aniden.

"Ne?"

"Park ve Cole," diye açtı. "Wetherspoon ikisinin de öldüğünü söylüyor."

"Bu imkânsız," dedi Castle. "Burası çemberin içi. Eğer buraya kadar gelseydi, bilirdik. Takımlardan biriyle çatışmış olmalı."

"Görünüşe göre onları geçmiş," diyerek cevapladım.

"Efendim, gitmemiz–" diye başlayan ajan, bizi ön kapıya doğru yönlendirmeye çalıştı.

Castle görmezden geldi. "Yanlış giden bir şeyler var. Tüm her şey yanlış.

Haklıydı. Binayı yüz elli kişi koruyordu ve Wardell, yeteri kadar yaklaşarak hedefine ulaşabilmek için en gerçekçi şansını bizi dumana boğarak elde etmişti. Burada bir şeyler dönüyordu. Ama bu konuda daha sonra endişelenmek zorundaydık.

Şu anda iki tane acil endişemiz vardı: Bina yanıp üstümüze çökmeden önce buradan çıkmak ve Hatcher'ın ana kapıyı kullanmamasını sağlamak. Bunu söylemek için ağzımı açtığımda, antrenin diğer ucundaki kapı patlayarak menteşelerinden ayrıldı ve adeta bir ejderhanın nefesinden çıkan alev dalga dalga koridora doldu. Kapının diğer tarafı

cehennemdi. Evin tüm kuzey cephesi alevler içindeydi ve yangın hızlı bir şekilde yayılıyordu.

Bodrum katta bize eşlik eden ajan ana kapının orada, onu takip etmemiz için bağırıyordu.

"Hatcher," diye bağırdım. "Başka bir çıkış var mı?" Wardell elini çok iyi oynamıştı, ama o hâlâ tek kişiydi. Şansını denemeye ve ana kapıyı kollamaya zorlanmıştı. Alevler tüm duygularının çökmesine neden olmuş gibi, Hatcher'ın yüzünde donuk bir ifade vardı.

Castle ana çıkışa baktı ve ne demek istediğimi anladı. Hatcher'ın gömleğinin yakalarını kavrayıp karşısındaki duvara doğru çarparak geriye itti.

"Hatcher! Başka çıkış yok mu?"

Adam yavaşça konuşmaya başladı. "Ana yatak odası. İskeleden gelen merdivenler." Büyük dönel merdivene doğru yürümeye başladı.

Tam o sırada, açık tavan kirişlerinden biri büyük bir gürültüyle tam üstümüze çöktü. Kollarımı Banner'ın beline doladım ve düşen kirişten son anda kurtularak yere doğru daldım. Alevli enkaz konfeti gibi üstten yağıyordu. Bir kıvılcım gömleğimin koluna geldi, Banner'ın yardımıyla söndürmeyi başardım ama sağ kolum yanmıştı.

"İyi misin?" diye sordu.

İrkilerek başımı salladım. Az önce geniş giriş holünü ikiye bölen uzun şenlik ateşine bakmak için dönerek, "İyi ki polyestere alerjim var," dedim. Kirişin uzunluğuna baktığımda hantal ajanın yerde ölü olarak yattığını gördüm, kafatası kirişin altında ezilmişti.

Castle ve Hatcher yanan kirişin diğer tarafındaydılar, ikisi de bir zarar görmemişti. Evin çöküşü Hatcher'ın ser-

semlemesini geçirmişti ve etrafa bakarak bir çıkış yolu arıyordu. Kiriş alanı aşağı yukarı çapraz bölerek düşmüştü. Banner ve ben ön girişe ulaşabilsek de asma kata çıkan merdivenlere gidemiyorduk. Castle ve Hatcher ise bunun tersi bir durumla yüzleşmişlerdi.

Castle kapıyı işaret etti. "Siz gidin. Ben onu yatak odasının olduğu yerden getiririm."

Banner'ı kolundan kavradım. Ön girişten çıkacaktık öyleyse. Özellikle de diğer tek seçenek bodrum kata geri gitmek ve yavaş kızarmak olunca. Sadece Wardell'in teselli ödülü istemediğini umut ettim, çünkü ona kendimizi aday olarak sunmak üzereydik. Kapının girişine gelince, yukarı baktığımda Castle ve Hatcher'ın hole bakan ve ikinci katta olan asma kata ulaştıklarını gördüm. Güney koridordan tek başına gelen bir ajan göründü ve onu takip etmeleri için işaret etti. Başımı çevirdim ve tekrar baktım. Ajan zayıftı ve gözlük takıyordu. Duman ve alev sisine rağmen, adamda tanıdık bir şeyler vardı. Sonra kafamda ışık yandı. Fort Dodge'da kalabalıkta gördüğüm adamdı o.

Castle'ın adını haykırdım ama üç adam ikinci katta kaybolurken sesim de alevlerin arasında yok oldu.

"Hadi," diye bağırdı Banner, koluma asılarak.

"Sen git," dedim, yeleğimi çıkarıp ona vererek. "Korunmak için kalkan gibi tut ve korunacak bir yer bulana kadar çılgınlar gibi koş."

"Ya sen?"

Cevap vermedim. Castle ve Hatcher'ın başı beladaydı ve yanan bir binada mahsur kalmak bunların en küçüğüydü.

46

00:19

Banner'ın ön kapıdan koşarak çıktığını görebilmek için yeterince uzun bir süre oyalandıktan sonra birkaç saniye daha bekledim. Duyabildiğim kadarıyla bir ateş yoktu. Cesaretimi toplayarak, şenlik ateşini geçmeye uğraşırken, bir yol olmadığını çabucak fark ettim. Alevler çok hızlı yayılmıştı ve büyük otantik halı yerdeki ahşap döşemenin büyük çoğunluğuyla birlikte tutuşmuştu. Bir şekilde onu aşmak zorundaydım. Asma katın aşağısında, uzaktaki köşede içinden alevler fışkıran kapının santimetreler yakınında, büyük antika bir dolap vardı.

Derin bir nefes alıp koştum, sağ ayağımla iterek sol ayağımla dolabın üstüne çıktım ve sonra kendimi yukarıya ittim. Asma kat yerden dört metre kadar yükseklikteydi, bu yüzden zar zor yetişebilmiştim. Sol elim cilalı ahşap yer döşemesini buldu ve kaydı, ama sağ elimle korkuluklardan birini yakaladım ve sıkıca tutundum. Kendimi yukarı çekip üste çıktım.

Kat boştu; duman kuzey taraftaki kapıların altından içeri sızıyordu. Elimin tersiyle pirinç kapılardan birinin koluna dokundum ve elimi anında geri çektim. Adeta ızga-

raya dokunmak gibiydi. Her yer patlamayı bekleyen bir saatli bomba gibiydi. Castle ve diğerlerinin gittiği yöne doğru koşup köşeyi döndüm ve Castle'ın yerde yüzükoyun yattığını gördüm.

Nabzını kontrol etmek için sırtüstü çevirdim, ama gözlerini açıp inleyerek beni bu zahmetten kurtardı. Kafasının arkasına dokunup irkildi. "Blake. Ne...?"

Hangi yöne gittiklerini sormaya başlamıştım ama sonra yalnızca tek bir yön olduğunu hatırladım, dosdoğru ileri. Uzakta, holün sonunda üç tane kapı vardı: Bir tanesi solda, biri ortada ve öteki de sağda. Soldaki kapalı ve kuzeye dönüktü, bu nedenle bu ölüm kapanı tuzağı olabilirdi. Sağdaki kapı ise açıktı.

Castle'ı ayağa kaldırdıktan sonra kapıya doğru ilerledik. Arkamızda, dışa doğru patlayan bir kapının sesini duydum. Açık kapıdan ilk ben geçtiğimden, odadaki kör edici ışıktan gözlerimi korumak için içgüdüsel olarak kolumu kaldırdım. Biri kontrplağı büyük cam çerçeveden sökmüştü ve helikopterlerden birinin projektörü odayı Las Vegas gibi aydınlatıyordu. Helikopterin ışığının açısı değişince gözlerimi ışıkta kırpıştırdım ve pencerenin kenarında duran iki bulanık şekli fark ettim.

"Hatcher, aşağı in!" diye bağırdım hangi şeklin o olduğunu anlamadan.

Hemen sonra Castle'ın omzunun bana çarparak beni yere düşürdüğünü hissettim. Bir tabancadan çıkan üç el ateş sesiyle acı ve öfke dolu bir yakarış duydum. Gözümü son kez kırpıp önümdeki yıldızlardan kurtulunca, Castle'ın sıska silahlı adamın üzerine çullanıp onu yere indirdiğini gördüm. Hatcher pencerenin kenarında duruyor ve yerdeki

iki adamı izliyordu. Sonra aniden aslında bu odanın binanın girişine baktığını fark ettim. Dışarıda bir güverte yoktu ki bu da ana yatak odasında olmadığımız anlamına geliyordu. Sıska adam, Hatcher'ı girişin önüne tam da benim onu getirmekten kaçındığım nedenden dolayı getirmişti.

"Çık–" lafımı bitiremeden, Hatcher'ın kafasının bir parçası yok oldu ve yoğun ışıkta parlak kırmızı gözüken bir buhar çıktı. Ayakları büküldü ve yere kapaklandı.

Odanın içinden geldiğini çabucak anladığım bir diğer ateş sesi duyduğumda, ayağa kalkıp bir yandan da eğilerek ilerledim. Yerdeki iki adam hareket etmeyi bıraktı. Sıska olan Castle'ın üstüne çökmüş, hareketsizce yatıyordu. Sevişmeyi yeni bitiren çiftler gibi duruyorlardı. Sıska adamı Castle'ın üzerinden çektiğimde, kalbindeki kan lekesinden öldüğünü anladım. Castle hâlâ nefes alıyordu, ama çok fazla dayanabilecekmiş gibi görünmüyordu. Yelek, kurşunlardan birini engellemişti, ancak bir diğeri yeleğin bittiği yerden boğazına isabet etmişti.

Beni görünce gözünü kırpıp kan öksürdü. "Hatcher?" dedi, konuşması giderek zorlaşıyordu.

Hatcher'ın vücuduna baktım ve geri dönüp başımı ölmüş anlamında salladım.

Gözlerini kaparken, "Buradan çıkıp kurtul, Blake," dedi.

Onu göz ardı edip, zayıf adamın ceketinin içine ulaşmakla kendimi meşgul ettim. Parmaklarım deri kimlik cüzdanını kavradı. İnceleyecek zaman yoktu, bu nedenle alıp cebime attım. Penceredeki tek kurşun deliğine baktım. Dışarıdan daha fazla ateş sesi duydum, ama bir tüfekten gelmiyordu. Bu defa bir tabancaydı, belki birden fazlaydı.

Tekrar koridora baktım. Alevlerin gölgeleri duvarda dans ediyordu. Ortadaki kapı Hatcher'ın bahsettiği ana yatak odası olmalıydı.

"Üzgünüm," dedim.

"Olma. Bir mendile ihtiyacın var mı, pislik herif?"

"Hayır," dedim. "Üzgünüm, çünkü bu canını çok pis yakacak."

Castle'ı koltukaltından yakalayıp sürükledim, yerde sürüdüğüm için yarasını gerdiğimi biliyordum. Pencerenin görüş açısının dışında kalmak için eğilmiştim. Onu bırakmam için kapıya ulaşana kadar çığlık attı; sonrasında da kendinden geçti.

Koridor alev alevdi. Alevler ayaklarımızın dibine kadar ilerlemişti. Ötesi ise cehennemdi. Ortadaki kapının koluna dokunabilmek için Castle'ı yeterli bir süreliğine yere bıraktım. Soğuktu. Kapıyı açtım. Arkamızdaki alevler, yangının dokunmadığı son yer olan odayı aydınlatıyordu. Tam karşımızda tahtadan Fransız bir kapı duruyordu. Hatcher'ın bahsettiği güverteye gidiyor olmalıydı. Castle'ı odanın içine sürüklerken, alevler bize kadar gelince pantolonunun paçasının ucu alev aldı. Bize bir dakika kadar daha süre kazandırması için kapıyı çarparak kapattım. Castle'ın bacağındaki alevi söndürdükten sonra pano ile kaplı kapıya koştum. Üç kez iyice abandıktan sonra panoyu vidalarından söktüğümde kapının kolu artık ulaşılabilirdi. Kilitliydi tabii ki. Pencerenin kenarındaki küçük bir sandalyeyi iki eliinle sıkıca kavrayarak kapıya doğru salladım. Çift camlı kapıya çarpınca yakacak olarak kullanılacak odun parçasına dönmüştü.

Arkamızdaki oda kapısının cilası, ses çıkararak kabar-

maya ve soyulmaya başlamıştı. Cam kapıya geri dönerken, omzumdaki tabanca kılıfına uzanıp Beretta'mı çıkardım ve altı mermiyi cam kapının üzerinde çember oluşturacak şekilde sıktım. Çift camda altı düzgün delik oluştu, ama cam kırılmadı. Camın ortasına bir tekme attım ve cam her iki yanındaki bölmeden çıktı. Soğuk gecenin havası odayı bir meleğin nefesi gibi doldurmuştu. Castle'ın yattığı yere geri koştum ve kollarının altından kaldırıp, dış dünyaya doğru sürüklemeye başladım.

47

00:24

Gölün yanındaki koca ev adeta ölüyordu.

Banner'ın yüzüne vuran ısı evin yirmi metre ötesinden bile rahatsız ediciydi. Yangın, etrafındaki ve üstündeki yağmuru buharlaştırmış, binadan süzülen bir sis oluşturmuştu. Yağmur olmadan binanın ne kadar çabuk yanabileceğini sadece tanrı bilirdi. Sahne ona, yıllar önce balayında Louvre Müzesi'nde gördüğü cehennemi tasvir eden bir tabloyu hatırlatmıştı. Her pencerede dans eden alevleri ve aralıklarla patlayan cam ve metal parçalarını izlerken, Castle ve Blake'i tekrar görebileceğine inanmak oldukça zordu. Ve tabii ki, dışarıda da tehlike vardı.

Banner çevreyi taramak için gözlerini alevlerden ayırdı. Kolay değildi; yangının oluşturduğu akkorluk, çevrelediği her şeyi kapkara yapmıştı. Önceden binanın içinde olan tüm personel dışarı çıkmıştı. Yangının acımasız bir coşkuyla başlayıp yayılmasının üzerinden fazla bir zaman geçmemişti. Girişin çevresinde yarım daire oluşturmuş ve yaklaşabildiği kadar yaklaşan kırk ajan vardı. Banner, taktik takımlarının alan içerisinde pozisyonlarını koruduklarını tahmin etmişti. Yapacak daha iyi bir şey yoktu, çünkü

alan açıkça ihlal edilmişti. Banner aniden, ajanların durup yangını izlemesinin, gündüz saatlerinde ana caddedeki kalabalıktan daha kolay bir hedef sunduğunun farkına vardı.

Glock'unu kılıfından çıkarıp, havaya üç el ateş etti. Bu, diğer açık ve mevcut tehlikeyi onlara hatırlatarak herkesin dikkatini çekti.

"Millet, şu anda bir atış alanındayız," diye bağırdı. "Ağaçlara doğru geri çekilin."

Yangını çevreleyen ajanlar kendilerine gelerek, ormanın sağladığı büyük sığınağa doğru çabuk bir şekilde hareket etmeye başladılar. Eğer Wardell binanın bu tarafındaysa, ajanların hepsini istediği zaman bir bir vurabilirdi.

Nerede bu lanet olası? Banner ağaç sırasına ulaştığı ve bir çam ağacının gövdesinin arkasında durup yangını izlediği anda, soru yenilenen bir yoğunlukla geri dönmüştü. Wardell ağın arasından kayıp onların hepsini atlatmıştı. O herhangi bir hareket yapmadan önce Hatcher görünür mü diye gerçekten de oturup izleyecek miydi? Bu şekilde olacak gibi gözüküyordu. Ama nerede olabilirdi? Hatcher'ı göreceği bir pozisyonda olduğundan nasıl emin olabilirdi? İçlerinden birinin Blake ya da Castle olması umuduyla çevresindeki ajanların yüzlerini taradı ve başka bir çıkış yolu bulduklarını umdu ama boşunaydı. Herkes ağaçlara kadar geri çekilmemişti. Mobil kumanda merkezi hâlâ evin ön girişinin otuz metre uzağmdaki çakıllı yolda park etmiş halde duruyordu. Aracın içinde birkaç adamın siluetini görebiliyordu; bir diğeriyse arabanın tavanında sinmişti; büyük ihtimalle onunla aynı şeyi yapıyor, bir yaşam belirtisi arıyordu.

Bu düşünce hakkında bir şey Banner'ı birden bire dur-

durdu. Ağaca yaslandığı yerden kalkarak, önce hızlı adımlarla yürüyüp, sonra hızlandı ve kumanda merkezine doğru hızla koşmaya başladı. Çatıdaki adama hitap etmek için ağzını açtı, sonrasındaysa ikinci kattaki odaya ateş ederken namlunun ateşini gördü.

"*Orospu* çocuğu," dedi kendi kendine. Sonra kendininkini ortaya çıkarırken, "Silahını yere bırak," diye bağırdı. Silahlı adam ritmini bozmadı, hatta yarı beklediği şekilde tüfeği ona doğru çevirmedi bile. Onun yerine, sol elini tüfeğin namlusundan kaldırarak, yan tarafına hafifçe sürttü ve ortaya bir tabanca çıkardı. Hareketi nefes alıp vermek gibi, imkânsız bir şekilde içgüdüsel görünüyordu. Banner kendi silahının ateşlediğini hissederken, daha fazla namlu ışığı gördü. Yüzünün bir santimetre yanından bir mermi geçtiğinde bir hava akımı hissetti. Eğildi ve ateş etmeye devam etti. Acı bir homurtu duyuldu ve siluet karşı tarafta kayıp arabanın çatısına düştü. Banner silahının seviyesini koruyup kumanda merkezinin her iki ucunu izleyerek oraya doğru gitmeye devam etti. Onu şimdi yakalamışlardı; kaçma şansı yoktu...

Tam o sırada ikinci bir yangın çıktı. Yangın, iki ajanı hâlâ görebildiği sürücü koltuğunda çıkmıştı. Silahı hâlâ sağ elinde kapıya koştu ve kapı koluna asıldı. Kilitliydi. İki ajan ona yetişti ve kapı kolunu deneyerek birkaç saniye daha harcadılar.

"Kilitli. Wardell diğer tarafta. Git!" diyerek ajanlardan birini bağırarak yönlendirdi. Yalnızca bir saniyeliğine kafası karışmış görünse de, sonrasında yanan arabadan uzaklaştı. Banner, yangın etraflarına sıçradıkça arabanın içindeki iki adamın kıvrandığını görebiliyordu. Yanan et ve saç ko-

kusunu alabiliyordu. Diğer ajansa pencerenin diğer tarafında camı eliyle yumrukluyordu. Alevler yüzünü aydınlattığında panik ifadesi görülebiliyordu. İçeriye uzanarak kapıyı açmayı başardı. Yanan benzin bir lav gibi etrafa yayıldığında Banner ve diğer ajan geriye fırladı. Sürücü koltuğundaki adam, alev vücudundaki kasları gererek duruşunu değiştirirken dışarı doğru devrildi. Yanan vücut çimlerin üstüne yüzüstü düştü. Alnının ortasında kara bir yara girişi vardı. Banner ölmüş olan adam için neredeyse rahatlamış hissetti.

Aniden, diğer insanlar etrafta toplanmaya başladı. Birinde yangın söndürücü vardı ve alevleri söndürdü.

"Bu da ne?"

"Ne oldu?"

"Bu nasıl?.."

"Evden bir şeyler mi?"

"İyi misin?"

Banner komuta merkezinin tepesindeki adamı fark etmesinin üzerinden sadece birkaç saniye geçtiğini bilmesine rağmen sinirlenerek, diğerlerine *Neden bu kadar uzun sürdü?* diye bağırmak istedi.

Wardell'in peşinden gönderdiği ajan kumanda merkezinin diğer tarafında ortaya çıkmış, başını sallıyordu.

"Herhangi bir şey var mı?" diye sordu Banner.

Ajan, "Evet," diye cevap verdi işaret ederek. "Gelip bak."

Banner kumanda merkezinin diğer tarafına hareket etti, diğer adamalardan birkaçı da onu takip ediyordu. İlk ajan oradaydı, yukarıdaki bir şeyleri işaret ediyordu.

"Görünüşe göre onu yaralamışsın." Büyük mavi ve gri

boyalı araçtan akan kan lekelerini gösteriyordu. Banner lekeye, sonrasında ise altındaki zemine baktı. Çimin üstünde açık bir şekilde görülen bir kan gölü yoktu, bu da Wardell'in kötü bir şekilde yaralanmamış olabileceği anlamına geliyordu. Üzücü, ama sonuçta bu da bir şeydi. Buradan ağaçlara kadar sadece altı metrelik bir mesafe vardı.

Zorunda olmadığı halde, "Gidin," dedi. Onu takip eden adamlar çoktan ağaçlık alana koşmuşlardı. Birkaç tanesinde el feneri vardı.

"Doktor! Burada bir doktora ihtiyaç var!"

Banner her kim yardım istiyorsa, ona iki adama artık yardım edilemeyeceğini söylemek için döndü. Sonra sesin uzaktan, eve daha yakın bir yerden geldiğini fark etti. Bir ajan, yanan evin on metreden daha az bir mesafede yerde yatan kişinin yanında çömelmişti. Onlara doğru koşarken, yüzünü yoğun alevden korumak için bir kolunu kaldırmıştı. Yanlarına vardığında yerde yatan adamın durumu oldukça kötü olan Castle olduğunu gördü. Yeleğin altındaki gömlek kandan sırılsıklam olmuştu, kaç tane yarası olduğunu söylemek imkânsızdı. Banner yeleğin kayışlarını gevşetti ve gömleğini yırtıp açtı. Kesinlikle silah yaralanmasıydı. Çıkarıp topak yaptığı ceketini yaraya baskı yapıp kan kaybını önlemek için kullandı. Castle irkilip gözlerini kırpıştırdı.

"Seni buradan götüreceğiz," dedi Banner. "Sadece dayan Castle, dayan seni inatçı keçi."

Dudaklarında hayali bir gülümseme gördüğünü düşündü. Umut verip, konuşmaya devam etti. "Blake nerede?"

Acılı bir çabayla, sol elini bileğinden biraz kaldırdığında üç parmağı ve başparmağı biraz aşağı düşürdü. Bir şeylere işaret etmeye çalıştığını anlaması Banner'ın bir saniyesini aldı.

Caleb Wardell'in kaçtığı yönü işaret ediyordu.

48

00:36

Soğuyan, yağmurlu ve nemli hava ağaçlar arasında koştuğum sırada ciğerlerime girip çıkıyordu. Yanan evden sonra, bu güzeldi. Yağmur hâlâ hızlı ve şiddetli bir şekilde yağıyordu, ama orman rüzgârdan korunmak için biraz barınak sağlıyordu. Wardell önümdeydi. Onu göremiyordum ancak çalıları ezerken çıkardığı sesi duyabiliyordum. Parlak beyaz bir ışık ağaç örtüsünü keserek önümdeki geniş bir alanı taradı ve Banner ya da bir başkasının helikopter çağırdığını anladım. Bu hem iyi hem de kötüydü: İyiydi, çünkü benim dışımda birileri de Wardell'ı ormana kaçarken görmüştü; kötüydü, çünkü aynı yönde koşan iki silahlı adamı birbirinden ayırt edebileceklerini sanmıyordum.

On metre ötede bir engelden atlayıp daha sonra kaybolan bir adamın siluetini gördüm, zeminin diğer tarafının daha alçak olduğunu düşünmüştüm. Çalılar kalındı ve beni yavaşlatıyordu; düşen bir ağacın kalın gövdesi olan engele istediğimden daha uzun bir sürede varabilmiştim ve aynen tahmin ettiğim gibi, engelin ötesinde kırk beş derecelik bir eğim vardı. Ağacın gövdesinin üstünden atlamak için kendimi hazırladım ve ıslak, yapış yapış bir şey hissettim. Kan.

Ellerime bakıp kan olduğundan emin olduğum sırada, bir tabancanın tıkırtısını duydum.

"Bırak onu."

Konuşmakta olan FBI ajanı benden iki metre ötedeydi ve Glock 23'ünün namlusu yüzüme daha da yakındı.

"Ben..." diye başladım.

"Sana onu bırak dedim, pislik herif."

Söyleneni yaparak parmaklarımı açtım ve Beretta'mın orman zeminine düşmesine izin verdim. Ajana baktım ama onu tanımadım. Bu çok fazla anlam ifade etmiyordu. Geceleyin, FBI logolu koyu mavi yağmurluk ve uyumlu bir şapkanın içinde herkes aynı görünürdü: Erkek ya da kadın, beyaz ya da siyah olsun. Ama bu aynı zamanda ince adamla birlikte olup olmadığını bilemeyeceğim anlamına geliyordu.

"Özel timdenim," dedim.

"Ellerini kafanın üstüne koy, pislik."

Denileni yaptım. "Biliyor musun, adım aslında pislik değ..."

"Kapa çeneni."

"Aradığın adam aşağı tarafta. Uzaklaşıyor." Ağzını tekrar kapa çeneni veya pislik, ya da muhtemelen her ikisini de demek için açan ajanın lafını yarıda kestim. "Ajan Banner'ı ara. Adım Blake, sivil danışmanım. Senin tarafındanım."

Ajan gözlerini kısıp Glock tabancasını sıkıca tuttu. Sonra dikkatlice, sol elini silahtan ayırıp cep telefonuna uzandı ve bakışlarını üzerimden bir santimetre bile ayırmadan telefonunu tuşladı.

"Ben Riley. Birini yakaladım. Hayır, hedef değil. Ajan Castle'ı ver bana."

Bu, karar vermeme sebep oldu. Telefonun diğer ucundaki kişi Castle'ı aramaya gidip oyun dışı olduğunu görüp, Banner'ı bulup ve o benim düşman olmadığıma adamı ikna edene kadar, Wardell bir sonraki eyalete ulaşmış olurdu.

Birçok insan eğer birisi silahı tutarken irkilirse, silahın ateş alacağını düşünür. Ama bu modern ateşli silahlarda doğru değildir. Örneğin, kafama tutulmuş standart bir FBI Glock 23 silahın, kazayla ateş almasını engelleyen üç farklı güvenlik mekanizması vardır: Harici entegre tetik emniyeti, ateşleme pimi güvenliği ve düşüş emniyeti. Başka bir deyişle, birçok güvenlik.

Bu tetiği çekmek için bilinçli bir şekilde basılmasını ve azimli olunmasını gerektiriyor. Sonuç olarak, birinin silahını elinden düşürmek için çok az çaba gerekiyordu, özellikle ateş etmeden önce açık bir tehdit olduğundan emin olmak için deli gibi eğitilmiş bir kolluk kuvveti elemanıyla yüzleşiyorken. En önemli şey eylemi belli etmemekti. Bu yüzden bir şey yapmadım. Ajanla göz kontağı kurmaya devam edip, düzenli nefes alırken, sanki başka bir şey söyleyecekmişim gibi ağzımı açtım.

Sonra ajana uzanıp bileğine yumruk attım. Kendini toplamadan önce, iki elimle silahı kavrayıp aşağı büktüm. Tetik emniyetindeki parmağının kırıldığını hissettim. Acı içinde bağırırken, silahı elinden çektim ve sağ dirseğimi burnuna geçirdim. Adam en az Titanik kadar etkili bir şekilde yere devrildi. Silahı çam ağaçlarına doğru atabildiğim kadar uzağa atarak yerden kendi silahımı aldım ve sol elimi düşen ağacın üstüne koyup eğime doğru atladım.

Eğimden aşağı doğru inerken, güvenliğim için dikkatle hızımı ve dengemi ayarlamaya çalıştım. Karanlıkta kolay

değildi; eğime serpilmiş çam ağaçları, kör bir karanlık gibi etkili bir şekilde gökyüzünü gölgeliyordu ve buraya niye Black Hills adını verdiklerini anladım. Önümde ne olduğu bir yana, zemini ancak görebiliyordum. Eğim aniden daha bariz oldu ve iniş hızımın üzerindeki zaten az olan kontrolümü tamamen kaybettim. Aniden tüm hızımla koşmaya başlamıştım. Ve sonra kaçınılmaz şey oldu: Ayağım bir kayaya takıldı ve beni yuvarlayarak gönderdi. Düşüp yuvarlanmaya devam ederken ellerimi kafamı ellerimin arasına koydum. Bir ağaç, çalılık ya da çimen yakalayabilmek için elimi attım ama hiçbir şey düşmemi yavaşlatmadı. Sağ tarafım büyük ve sert bir şeye çarptı, bir ağaç olmalıydı. Sertçe bana çarpsa da ivmemi biraz yavaşlatmıştı. Sağ elim bir çalılığa sürttüğünde tutunabilmek için avcumu kapattım. Tutam elimde kalmıştı ama tekrar daha yavaş hareket ediyordum. Sırtımın üstüne yuvarlanarak topuk ve ellerimle fren yapmıştım. Nefesimi tutup aşağıya baktım.

Beş metre aşağımda ağaçlar bitiyor ve eğim düzleşiyordu. Aşağıda biraz daha fazla ışık vardı, dolayısıyla açıklıktaki çeşitli garip kaya oluşumlarının neye benzediğini gördüm. Gözümdeki yağmur ve ter damlalarını silip üstümü başımı yaralanma var mı diye kontrol ettim. Vücudumda yığınla etkileyici yara ve kesik vardı, gömleğim birkaç yerden yırtılmıştı ve bir yanım çok feci acıyordu, ama bunun dışında iyiydim.

Yamacın geri kalanını da geçerek açıklığa çıktım. Sonra daha önce baktığım şeyin bir kayalık oluşumu değil bir mezarlık olduğunu fark ettim. Çok eski bir mezarlık gibi görünüyordu. Daha önce incelediğim, evin çevresinin de içinde olduğu ev planını düşündüm. Şimdilerde olmayan

eski bir altın madeni kasabası gördüğümü hatırlıyordum. En azından kasabanın kendisi gitmişti, ama ölüsü hâlâ duruyordu.

Gözlerimi kısarak karanlığın içine doğru dikkatlice baktım. Açıklık doğal platoyu yamaç kısmından işgal etmiş gibi gözüküyordu. Çöken düzensiz sıralar ve dökülen mezar taşları çam ağaçlarının başladığı yere doğru birkaç yüz metre ilerliyordu. Diğer tarafta, eğimden uzakta kaybolan bir toprak yol vardı, muhtemelen maden kasabasından geriye kalanlara doğru gidiyordu. Eğimin yukarısına bir bakış attım ve benim düştüğüm noktanın neredeyse bir uçuruma dönüştüğünü fark ettim. Banner'ın adamlarının aşağı inmek için başka bir yol bulması ya da hızlıca aşağı iniş için ekipmanları hazırlaması zaman alırdı. Destek beklemek benim tarzım olsa bile, şu an destek beklemenin bir anlamı yoktu.

Toprak yola doğru ilerlemeye başladım. Yağmur hız kesmeden yağıyor, ayağımın altındaki zemini çamura dönüştürüyordu. İki metre altımda bulunan yüz yaşındaki kalıntıları düşündüm. Kendimi sabitlemek için elimi yosun kaplı bir taşa koydum ve mezarlığın uzak köşesinde bulunan büyük bir anıtın arkasından bir siluet çıkarken, nefesim boğazımda kaldı.

Wardell. Beş metre ötedeydi. Sesimi yükseltmeden konuşabilecek kadar yakın, kafama dayalı bir tüfeğe karşı bir şey yapamayacak kadar uzaktı.

"İyi akşamlar, ortak," dedi. Sesinde acı ve yorgunluğun yanı sıra, kulağa samimiyet gibi gelen bir şey daha vardı. "İnatçısın, değil mi?"

49

00:40

Bu oydu: Kulübedeki adam. Wardell, tepeden aşağı birinin yuvarlandığını duyduğunda, içgüdüsel olarak, o olabileceğini sezmişti. Sabit maaşlı hiç kimse, o ölümcül slalomdan aşağı yaya olarak düşme riskini almazdı. Ciddi bir yarası olmadığını görmekten memnundu. Bu kadar ilginç bir adam düşerken boynunu kırmayı hak etmiyordu. Wardell, sol gözüne mermiyi sokmaya hazır bir şekilde Remington 700'üyle nişan almaya devam etti. Peki, neden bunu yapmamıştı? Çünkü ilk önce kim olduğunu bilmek istiyordu. Yeterince zararsızdı, değilmi? Federaller yetişme fırsatını elde etmeden önce, yakında onu öldürmek zorunda kalacaktı. Ama bundan önce az da olsa zamanları vardı.

"Ördekler için güzel bir hava, hah?" dedi.

Diğer adam sadece onaylar anlamda omuz silkti. Ellerini kaldırıp, yalvarmaya ya da pazarlık yapmaya çalışmamıştı. "Hava durumu hakkında mı konuşacağız?"

Wardell adamın sesinde ani bir dejavu hissine kapıldı. Bir şekilde tanıdık gelmişti. Veya tanıdık hissettiği bir durum muydu? Şüpheliydi: Hedeflerinin çoğu, bakışları-

nın onların üzerinde olduğunun farkına varmazdı; bu yüzden, bu durum biraz sıra dışıydı.

"Tanıştığımıza tekrar memnun oldum," dedi. "Adım Caleb Wardell."

Diğer adam zayıf bir şekilde gülümsedi. "Biliyorum."

"Bana karşı bir tür dezavantajın var öyleyse, ortak."

"Bense bunun öteki türlü olduğunu düşünüyordum."

"Anlaşıldı." Wardell kendi kendine güldü. "Adın ne, asker?"

"Carter Blake."

"Sen onlardan biri değilsin."

"Onlardan biri değilim," Blake katıldı.

"Seni tanıyorum, değil mi?"

"Tanışmıştık."

"Hafızamı tazele öyleyse."

Blake, Wardell'in silahının namlusuna bir göz attı. "Bu durum geçen sefer tam tersiydi."

Wardell'in ağzı geniş bir sırıtmayla açıldı. Tabii ya. Şimdi hatırlamıştı. Musul'da tüm o yerlileri öldürdükten hemen sonraydı. Bu ordudan atılmasına neden olmasına rağmen, onun için güzel anılar taşıyordu. Uzun mesafeden atış ve yakın mesafe aksiyonu gibi çeşitli tatmin edici şeyin karışımının sonunda bir düzine ölü ortaya çıkmıştı. Olayı Rassam'la sonlandırması oldukça akıllıca olmuş, böylece haklı bir hedef ile ikincil zarar olan sivillerin karışması, istediği kadar ileri gitmesine izin vermişti. Daha sonra Chicago'da yakalanmadan önce kendini hiçbir zaman oradaki kadar özgür bırakamamıştı.

"Yok artık! O gergin suratını tanıdığımı biliyordum.

Eminim bu sefer işlerin farklı sonuçlanacağını umuyordun, hah?"

Blake hiçbir şey söylemedi.

Wardell hatırlarcasına başını salladı. Hiçliğin içinden çıkıp gelen üniformasız adam işlerini berbat ederek, kapı kapı dolaşıp kurbanlarını seçmesini engellemişti. "Hatırladığım kadarıyla o zaman da onlarla birlikte değildin. Ne yani? Ödül avcısı mı? Belki de hortlak mı? Hıristiyanlar Eylem Halinde'yle mi birliktesin?"

Blake başını iki yana salladı. "İmha ediciyim. Bir haşarat problemleri olduğunda beni çağırırlar."

Bunu duymazdan gelen Wardell tepeye bakarak gözlerini hızlıca hareket ettirdi. "Sence ne kadar zamanımız var?"

"Çok değil."

"Yazık. Komik bir şey duymak ister misin, Blake?"

Blake hiçbir şey söylemedi.

"Keşke seni vurmak zorunda olmasaydım. Bunu ilginç hale getirmeye başlamıştın."

"Bunu anlayabiliyorum," dedi Blake.

"Öyle mi?"

"Öyle. İnsan bir süre sonra on iki yaşındakileri ve seksenlikleri vurmaktan sıkılır tahminimce."

Wardell duraksadıktan sonra daha sessiz bir şekilde konuştu. "Ve silahsız imha edicileri de unutma, ortak."

"Neden bunu yapıyorsun?" dedi Blake. Zaman kazanmaya çalıştığı çok açıktı. Tutuklanmasından sonra Wardell'e en çok sorulan soru *Bunu neden yaptın?* olmuştu. Daha önce kimseye bir cevap vermemişti, neden şimdi versin ki? Neden olmasın? Fazla uzun sürmezdi.

"Hiç 'Juba' ismini duydun mu?"

Blake baş ve işaret parmağını kullanarak burnunun kemerindeki suyu sildi, soruyu düşünüyor gibiydi. Sonra basitçe, "Tabii," dedi.

"Ve?"

"Juba, direnişin kendi öz ve öz Baron von Richthofen'iydi. Asla ıskalamadığı söylenen bir çeşit süper keskin nişancı. Bağdat, Felluce, Musul, Basra gibi birçok yerde ortaya çıkmış, düzinelerce koalisyon birliğinin icabına bakmıştı. Sonra herhangi bir yerden çıkmadı ve bir hayalet ya da bir iblis gibi çölün içinde kayboldu. Tek atış, tek ölüm."

"Hiç fena değil, Blake. Hiç fena değil."

"Juba'yla ilgili tek bir sorun vardı."

"Çekinmeden söyle."

"Tüm hepsi palavraydı, Juba diye asla başarısız olmayan doğaüstü bir suikastçı yoktu. Hepsi bir halkla ilişkiler işiydi. Ne zaman kötü adamlar bizimkilerden birini öldürse, bunu Juba'nın yaptığını söylerlerdi. Böylece bu hayalet katil efsanesini oluşturdular. Kendi insanlarını, en azından kolay etkilenenleri teşvik etmek için oldukça iyi işe yaramıştı. Her zaman yaptıkları gibi bazı atışların videolarını yayınladılar. Juba'yı oynayan adam James Bond'dan bile daha fazla değişti."

Wardell sesli bir şekilde güldü. Bu arada silahının namlusu hiç kaymamıştı. "Çok iyi, Blake. Çok iyi. Seni gerçekten özleyeceğim. Bunda ciddiyim."

"Yani tüm mesele bu mu? Juba olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Juba palavraydı, Blake, bu konuda yüzde yüz haklısın. Ama aynı zamanda onunla ilgili bir şey vardı, biliyor

musun? Efsaneyle ilgili. Sizin deneyimli domuzlar ona hiçbir zaman inanmadı elbette. Ama yeni gelenler... Konuyu gülerek geçiştirdiklerinde bile gözlerindeki ufacık korkuyu görebiliyordun. Ufacık olsa da gerçekti. Sanki şenlik ateşi etrafında toplanarak hayalet hikâyeleri anlatır gibiydiler."

"Hayalet hikâyeleri," diye tekrar etti Blake, hâlâ onu oyalamaya çalışıyordu. Bu, Wardell'in umrunda değildi çünkü eğleniyordu. Bu kadar çabuk bitmek zorunda olması gerçekten çok yazıktı.

"Evet," dedi Wardell, zihni bir çöl gecesinin soğuk ve kurak karanlığına gitmişti. "Elbette en başından beri buna inanmamıştım. Çaylak olmadığımdan değil. Tabiri caizse Juba güya benim uzmanlık alanımda çalıştığından, ona karşı hiçbir zaman daha genç çocukların, ya da isyancıların sıradan askerlerinin, hissettiği gibi hissetmemiştim. Ama en başından beri fikri biraz beğenmiştim."

"Öcü fikri gibiydi."

"Aynen. Sonra garip bir şekilde, eğer doğru olsaydı çok hoş olacağını düşündüm. Ne dediğimi anlıyor musun?"

Blake'in yüzünde oluşan geniş gülümsemeye bakan Wardell bir anlığına onun anladığını ve benzer ruhlar olduklarını düşündü. "Wardell, neden bahsettiğinle ilgili en ufak lanet bir fikrim bile yok."

Hayal kırıklığına uğramışsa da tamamen şaşırmayan Wardell başını salladı. "Hayır. Hayır, gerçekten anlamazdın, değil mi? Her neyse, düşünmeye başladım: Eğer isyancılarda işe yaradıysa ve *bizim tarafımızdaki* diğer adamları birazcık da olsa korkuttuysa, aynısını evde yapmak nasıl olurdu? Yani diyorum ki her şey çok basit: Bir şehir seçer, birkaç insanı öldürürsün ve bir anda sen–"

"Juba'sındır?"

"Tanrı olmuşsundur."

Blake başını sallayarak tekrar sırıttı.

"Komik bir şey mi var, ortak?" Wardell hızlıca sordu. Blake hiç de ondan korkuyormuş gibi görünmüyordu, hatta çok da önemsiz olmayan sabrının sınırlarını zorlamaya başlamıştı.

"Sadece, bunu sanki yeni bir fikirmiş gibi anlatıyorsun. Öldürme yöntemini yani."

"Benim yaptığımı daha önce kimse yapmadı, Blake."

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun? Huysuz denizci keskin nişancısı eve döndükten sonra 'Lanet olsun? Neden birkaç insanı uzaktan vurmuyorum ki?' diye mi düşündü. Sadece aklımdayken söyleyeyim; 2002'de Washington'da Muhammed vardı, altmış altıda Texas'ta Charles Whitman ve elbette Lee Harvey Oswald."

"Atıcı, Blake, keskin nişancı değil. Arada büyük bir fark var. Yani, Oswald mı? Hadi ama, aynı seviyede bile değil. Başkanı öldürmek için üç atışa ihtiyacım olmazdı."

"Neden olmasın? Şişko bir kuryeyi öldürmek için iki tane kullandın."

Başını sallayan Wardell, parmağını tetiğe dayadı. "İyi geceler deme zamanı, Blake."

"Bir saniye," dedi Blake aceleyle, şansını fazla zorladığının farkına varmıştı.

"Son saniyeni kullandın, ortak."

"Kırmızı kamyonet." Hızlıca konuşan Blake, Wardell'in bir anlığına duraksamasına neden olmuştu. "Kırmızı minibüsü merak etmiyor musun?"

"Doğruyu söylemek gerekirse, üzerinde fazla düşün-

medim," diye yalan söyledi Wardell. FBI helikopterlerinden birinin vızıltısını duyunca tepeye doğru bakmıştı. Biraz fazla yakında gibiydi. Artık harekete geçme zamanıydı.

"Sana inanmıyorum. Ve medya karartmasını mahveden, basınla yapılan ilk telefon görüşmesi. O sendin, değil mi?"

"Sadede gel, Blake," diye tersledi. "Sabrımı zorluyorsun ve gitmem gereken yerler var." Helikopter kesinlikle yaklaşıyordu. Birkaç saniye içinde başlarının üstüne geldiğinde, arama ışığını yansıtarak onları bulmaları çok sürmezdi.

Blake bunu fark ettiyse de bir belirti göstermeden konuşmaya devam etti. "Bağlantıları ve içeriden bilgiye sahip olan birisi, görev timinin işini zorlaştırmak ve seninkini kolaylaştırmak için çok uğraşıyor."

Konuşmadan sıkılan Wardell, "Yani?" dedi. Buna bir son vermenin zamanı gelmişti artık. "Biri bana birazcık yardım ediyor, belki de yaptığım işe hayran birisidir. Benim için fark etmez."

"Sana yardım etmesi işin sadece bir kısmı. Buna farklı bir açıdan bakmaya ne dersin?"

Sessizliğini koruyan Wardell, konuşmasına devam etmesini bekledi. Vücudundaki tüm içgüdüler *Şimdi yap* diye bağırıyordu. Sağlam durdu.

"Yardım aldığını düşünmüyorum, Wardell. Bence kullanılıyorsun."

Helikopter tepenin üstündeki ağaçları aşarak ışıklarını direkt Wardell'in gözüne soktu. Gözlerini sıkıca yumarak uzun bir anıtın arkasına saklandığında, pilot az önce ne gördüğünü teyit etmek için parlak ışığı tekrar onun üzerine

yoğunlaştırmadan önce yirmi metrelik taramasına devam etti.

Anıtın arkasından kafasını uzattığı sırada Blake'in de siper aldığını görünce Wardell küfretti. Temiz bir atış şansını kaybetmişti. Aynen Blake'in istediği gibi davranmıştı. Yapabileceği son bir şey kalmıştı. Çantasının içine uzanarak son kalan boru bombasını aldı. Pimi çektikten üç saniye sonra fitili ateşleyerek bombayı Blake'in son görüldüğü pozisyona doğru fırlattı.

Turuncu ve kahverengi bir alev ve toprak dumanı yağmurun içine doğru patlayınca helikopter de geriye ve yukarı doğru geri çekildi. Dikkat dağıtmak ve helikopterin görüş açısından kaçmak için yeterli olsa da, hatta Blake'in de icabına bakarak o pislik herifi binlerce kanlı parçaya ayırarak yüzündeki o bilmiş ifadeyi silip atabilecek olsa da, Wardell bunun olacağına hiç ama hiç inanmıyordu.

50

01:50

Uzun bir çam ağacının korumasına sığınan Banner, sağanak yağışın devam ederek evden geri kalanlara yakın olan itfaiye araçları ve ambulansların mavi ışıklarını bulandırışını izledi. Kız kardeşinin telefon hattının diğer ucundaki sesi, normalde taşıdığı eleştirel tondan tamamen arınmıştı.

"Tanrı'ya şükür iyisin, Elaine. Diğerleri...?"

Helen'in sesi cümlenin sonuna doğru azalıp gitmişti ve Banner, eğer televizyonun yakınlarındaysa bu sorunun cevabını zaten bildiğini fark etti. Saatin geç olmasına rağmen Helen'ı bir an önce aramasının sebebi buydu. Bu durumu onun ya da, Tanrı korusun, Annie'nin sabah haberlerinde duyup en kötüsünü düşünmeleri olasılığından kaçınmak istemişti.

"Hayır. Bazılarını kaybettik. İyi insanlardı."

"Üzgünüm."

"Evet."

"Haberlerde Rapid City ile ilgili bir şey gördüm. Bu sefer küçük bir kızı öldürdüğünü söylüyorlar."

Banner gözlerini kapattığında, mavi yağmurluklu kızın

görüntüsü tekrar zihninde canlanmıştı. Bu resmi bütün gün görmüştü. Eğer bir gün unutacaksa bile, bu oldukça zaman alacaktı.

"Doğru, Helen. Ondan sadece birkaç yaş daha büyüktü..." Cümlesinin sonunu getiremeyen bu sefer Banner'dı, bu düşünceyi tamamlamak istememişti.

"Elaine, ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Bir yanım orayı hemen terk etmeni isterken, diğer yanım da o orospu çocuğunu yakalamanı istiyor."

Dudaklarının bir gülümsemeyle kıvrılmasına izin verdi. "Şimdilik ikinci seçeneği yapalım. Annie'ye onu sevdiğimi ve yarın arayacağımı söyle."

Uzun bir sessizlikten sonra Helen konuştu. "Tamam. Dikkatli ol, Elaine."

İçi boş rahatlatma kelimeleri mırıldandıktan sonra telefonu kapattı. Karanlıktaki mavi ışıklara bakmaya devam ederken içindeki ev özlemini ve Annie'nin yatağına kıvrılarak ona sabaha kadar sarılma hissini atamıyordu. Bu insan avı Banner'ı evden çok uzaklaştırmıştı ve daha da uzaklara taşıyabilirdi; ama aynı zamanda bu Wardell'in Chicago'dan ve Annie'den gittikçe uzaklaştığı anlamına geliyordu ki bu memnun olduğu bir şeydi.

Giriş yolunun bir yanına park edilmiş olan Büro minibüsüne doğru giderek arkadan içeri girdi. Sağlık görevlisinin Blake'le işi neredeyse bitmişti. Kolundaki derin kesiğe attığı dikişin sonuncusunu biraz fazla çekince yüzünü buruşturan Blake'in haline acı bir şekilde gülümsedi. Başını iki yana salladı.

"Sert adamlar sizi."

Başını kaldırarak ona bakan Blake, sorgulayıcı bir şekilde kaşlarını kaldırdı.

"Güle oynaya silahlı bir kavgaya girer, uçurumdan tepetaklak atlar, bir el bombasının yanında durursunuz ama iş tıbbi tedaviye gelince ağlamaya başlarsınız."

"El bombası değildi, boru bombasıydı."

"Her neyse. Ölmüş olmalıydın."

"Bunun için Edward R. Garrett'a teşekkür edebilirsin."

"Kime?"

"1837'den 1879'a kadar yaşamış. Şansıma, 1879'da yaptıkları mezar taşları çok dayanıklıymış."

"Ve tabii patlama hasarını etkisizleştirmeye."

"Gerçekten. Castle nasıl?"

Banner dudağını ısırdı. Arama helikopterlerinden birisini kullanarak Castle'ı Rapid City'deki bölgesel hastaneye nakletmişlerdi. Wardell'i aramak için sınırlı kapasitesi olsa da Castle'ın hayatını kurtarmıştı. En azından şimdilik. "Hayati tehlikesi var ama en azından, stabil olduğunu söylüyorlar."

"Üzgünüm," dedi Blake.

"Üzülme. Nefes alıyor olmasının tek sebebi sensin."

Ev hâlâ yanmaya devam eden bir enkaz yığını, komuta merkezi de yarısı yanmış bir olay yeriydi. Mezarlıktaki patlamadan sonra Wardell sık ormanların içinde kaybolmuştu; ya gözden uzakta bir yerlerde bir araç saklamıştı, ya da yaya olarak devam etmişti. Her iki şekilde de geride hiç iz bırakmamıştı.

Belinden yukarısı çıplak olan Blake yırtılmış ve ıslak gömleğini atmıştı. Banner, göğsünün sol tarafından bel kısmına kadar uzanan eski ve beyazlaşmış uzun yara izini fark

etti, Blake onu bakarken yakaladığında ise başını izden çevirdi. Sormamaya karar vermişti.

Dikiş atmayı bitiren sağlık görevlisi bir düğüm attı ve dikişlerin sağlamlığını parmaklarını oynatarak test eden Blake, onları yeterli buldu.

Banner bir dakika sonra, "Orada ne oldu öyle?" diye sordu. "Evin içinde yani." Blake, eski mezarlıkta olanları çoktan ona anlatmıştı.

"Birisi Wardell'e yarım ediyordu."

"Ne?"

Blake, onun için getirdikleri mavi FBI tişörtünü başının üzerinden geçirdi. "Bu rengi gerçekten de çok seviyorsunuz, öyle mi?"

"Biri ona yardım ediyordu derken ne demek istiyorsun?"

Omuz silkti. "Yani amacı öyle olsa da olmasa da, öyle gözüküyordu. Ama bence yardım ediyordu."

"Bir saniye dur, Blake," dedi başını sallayarak. "Nasıl olur da birisi lanet evin içine kadar girebilir? Evi o kadar sıkı koruyorduk ki–"

"Sizden birisiydi."

Banner sanki birisi karnına bir tekme atmış gibi hissetti. Ağzını ona deli olduğunu ya da en azından yanıldığını söylemek için açtı. Görev timindeki hiç kimse Wardell'e yardım etmezdi. Ama bunu kesin olarak biliyor muydu? Gerçekten emin miydi?

Debelenmesini izleyen Blake'in yüzü anlayışlıydı. "Ya da en azından sizden birini iyi taklit ediyordu. Onunla ilgili bir sorun olduğunu fark etmemin tek sebebi onu daha önce Fort Dodge'daki cinayet mahallinde görmüş olmamdı."

"Bu şaşırtıcı mı? Orada birçok ajanımız vardı."

"Ama o, vurulma olayından hemen sonra, sizin adamlar gelmeden çok önce, oradaydı."

İçinde oluşan soru yığınını bastırmaya çalışan Banner, evde meydana gelen olaylara odaklanmaya karar verdi. "Yani, ne oldu?"

"Castle'ı alaşağı ettikten sonra Hatcher'ı Wardell'in görüş alanına getirdi."

"Aynen tahmin ettiğimiz gibi evin ön tarafına konuşlanmıştı," dedi Banner. "Yüzsüz şerefsiz aslında komuta merkezinin tepesinde yatıyordu. O arada yoluna çıkan iki adamımızı da öldürmüş." *Bizim adamlarımız*; bu, içeri sızmış adam sorununu akla getiriyordu. "İçimizden birinin ona yardım etmekte ne gibi bir çıkarı olabilir ki?" diye sordu. "Kim bu adam yahu? Neye benziyor?"

"Şu anda mı? Çıtır çıtır olduğunu tahmin ediyorum. Castle kavga sırasında onu vurdu ve adamı ön tarafa bakan odada, Hatcher'ın öldüğü yerde bıraktık."

"Pekâlâ. Neye benziyor*du*?"

"Sizden birine," dedi Blake. "Basmakalıp isimsiz bir kahramandı işte. Koyu renk takım elbise, beyaz gömlek, gösterişsiz kravatı ve gözlükleri vardı. Uzun boylu ve ince yapılıydı."

"Ve yine tek ipucumuz yandı gitti," dedi Banner tekrar başını sallayarak.

"Tam olarak değil."

Pantolonunun cebine uzanan Blake, ufak deri bir kimlik cüzdanı çıkardı ve Banner'a attı. Kadın tek eliyle yakaladığı cüzdanı açtı. Nesneyi kendi evinin ön kapısı kadar iyi tanıyordu. Alt yarısında bir kartal ve altın harflerle "Fe-

deral Araştırma Bürosu" ve "Adalet Bakanlığı" yazan cümlelerin olduğu metal bir kalkan vardı.

"Tanıdığın biri mi?" diyen Blake, ekledi. "İsim olası değil gibi."

"John H. Edgar," diye okudu kimliğe bakarak. "Sanırım J. Edgar Hoover tam isabet olurdu."

"Sahte mi? Bana oldukça iyi gibi gözüküyor."

"Öyle olmalı. Ama haklısın, iyi bir isim. Görev timinde ülkenin her yerinden gelen adamlar var. Bu gece burada yüzden fazla kişi var ve hepsinin yüzünü tanıyamazsın. Hatta–" Cümlesini yarıda kesen Banner, fotoğraftaki kasvetli, kelleşen ve gülümsemeyen kafaya baktı. Adam gözlük takmıyordu. "Gözlükleri mi var demiştin?"

"Evet."

"Onu ben de gördüm. Wardell babasını öldürdükten sonra, Allanton'da." Gözlerini kapatarak, Nolan'ın kulübesinin dışında gördüğü adamı zihninde canlandırdı. Fotoğraftaki adamın aynısı olduğundan neredeyse emindi. "Blake, burada neler oluyor yahu?"

Blake cevap veremeden arkalarından gelen bir ses duyuldu.

"Komik, ben de aynı şeyi sormak üzereydim." Banner ve Blake, minibüsün açık arka kapısına baktıklarında bunun Edwards olduğunu gördüler. Koyu renk bir yağmurluk giymiş ve kapüşonunu takmıştı, kızgın görünüyordu.

Kimliği kapatarak cebine koyan Banner, "Edwards," dedi. "Donaldson geliyor mu?"

Bu soru üzerine saçları diken diken olan Edwards cevap vermedi ve bakışlarını Blake'e çevirdi. "Ajanlarım-

dan birisine saldırmışsın," dedi yavaşça, böyle bir şeyin olduğunu güçlükle kabul ediyor gibi görünüyordu.

"Bu çok saçm..." diye söze başlayan Banner, Blake'in yüzündeki ifadeyi görünce kelimeler boğazına takıldı.

"Aslında bu doğru. Bundan bahsetmeyi unutmuşum."

"Kırık bir burun, parmak ve sarsıntıyla şu an revirde yatıyor."

"Üzgünüm, ama beni dinlemedi ve yoluma çıkmıştı."

"Yoluna mı..." Az önce üzerine bir kova su boşaltılmış gibi duran Edwards, gözlerini kırpıştırdı; artık zıvanadan çıkmıştı. "Lanet *yoluma* çıkan sensin, Blake. Şu andan itibaren resmi olarak benim yolumdan çekildin. Görev timinden çıktın ve maaşın da kesildi. Önümüzdeki on saniye içinde gözümün önünden kaybolmazsan, lanet bir federal ajanı öldürme teşebbüsünden dolayı seni tutuklatırım."

"Bir saniye..." Banner konuşmaya başladı.

Edwards onu görmezden geldi. "Defol git, Blake."

Banner'a bir bakış atan Blake, yavaşça ayağa kalktı.

"Orada dur bakalım," dedi Banner ve tekrar Edwards'a döndü. "Ona ihtiyacımız var, efendim. Castle'ı kurtardı, Wardell'i neredeyse yakalıyordu ve..."

"Bu operasyonu tehlikeye attı. Buraya korumak için geldiğimiz adamı öldürttü ve sonra da hedefin kaçmasına izin verdi. Onun yardımına ihtiyacımız yok ve açıkçası, Ajan Banner, bir süre sizin de yardımınıza ihtiyacımız yok."

"Anlamadım, efendim?"

Edwards ilk kez gülümsemişti. "Castle oyun dışı. Yetkili Özel Ajan, bu görev timinin emir komuta zincirini tekrar düzenledi. Beş dakika öncesinden beri ben operasyonel

yönetime getirildim. Ve senin de bir adım geri atman gerektiğini düşünüyorum."

"Saygısızlık etmek istemem ama, bana ve Blake'e ihtiyacınız var."

"Üç günlük izin, Ajan Banner. Beni, bunu uzaklaştırmaya çevirmeye zorlamayın. Sicilinizde iyi gözükmez, öyle değil mi?"

Bir şey söylemek için ağzını açan Banner dilini ısırdı. Tekrar dönüp Blake'e baktığında bakışlarını onunla kenetleyen adam, neredeyse görünmez bir şekilde başını iki yana salladı. Ona bakmakta olan ve itiraz etmesi için meydan okuyan Edwards, kadın bir şey söylemeyince başını salladı.

"Endişe etme, biz Wardell'i yakaladıktan sonra temizliğe yardım edebilirsin. İyi geceler, Banner." Arkasını dönerek hızla uzaklaştı. "Seni tekrar görmeyeyim, Blake," dedi arkasına dönüp bakmadan.

51

02:00

Banner, Edward'ın bir konuda haklı olduğunu düşündü, biraz geriye çekilmesi gerekiyordu. İzin almaya zorlanmamış olsa bile düşünmeye ve durumu değerlendirmeye ihtiyacı vardı. Blake'e hâlâ dahil olup olmadığını sormasına gerek yoktu, yüzündeki ifade iş uzun sürse de bırakmayacağını söylüyordu. Maaşı siktir et. Bunu düşünmüştü, hâlâ ne gibi bir çıkarı vardı? Tüm hedeflerini bu tarz bir acımasızlıkla takip edip etmlediğini veya Wardell'le ilgili hâlâ onlara söylemediği bir şey olup olmadığını merak etti.

Rapid City'nin dışına doğru bir motelde kendileri için bir çift oda bulmuştu. Kısa yolculuklarının ilk yarısı sessiz geçmişti, arabayı yine Banner kullanıyordu. Yağmur sonunda durduğunda yerini sert ve buz gibi bir havaya bırakmıştı.

"Yarın nereye gidiyoruz?" diye sordu Blake.

Gözlerini karanlık yoldan bir anlığına ona sahte bir hayret ifadesiyle bakmak için ayırdı. "Yani bilmediğini mi söylüyorsun?"

"*Bilmiyorum,*" dedi Blake. "Ama birkaç fikrim var."

"Öyle olduğunu düşünmüştüm."

"Senin sayende yaralandı," dedi Blake. "Bu bize biraz zaman kazandırabilir."

Banner, "Önce Nolan, şimdi de Hatcher," diyerek derin düşüncelere daldı. "Düşmanlarını hedef aldığı konusunda haklıydın. Mantıken sırada kim var? Onu yakalayan dedektifin, Stewart'ın peşine düşmesini beklerdim, ama..."

"Kesinlikle Stewart değil çünkü o çoktan öldü."

"Gerçekten de dersine çalışmışsın. Peki sıradaki kim? *Neresi?*"

Blake, bunu düşünürken başını karanlık manzaraya bakmak için çevirdi. "Kim mi? Bence önemli birini vurmak isteyecek. Ama bunu, başka birçok insanı da halledebileceği bir yerde yapmak isteyecek."

"Nasıl bu kadar eminsin?"

"Söylediğim bir şey yüzünden. Daha doğrusu, söylediğim bir şeye verdiği tepki yüzünden."

"Nedir o?" Blake, mezarlıktaki konuşmalarından biraz bahsetmiş, tam detaylı olmasa da Juba'yla ilgili şeyleri anlatmıştı.

"Temelde sadece onu konuşturmaya çalışıyordum, çünkü konuşmaya devam ettiği sürece kafama bir kurşun sıkmayacaktı. Bir noktada kurye adam için iki kez atış yapması gerektiğinden bahsederek onu sinirlendirdim. Fazla zorladığımı anında anladım."

"Ya sonra?"

"Sonra onu tereddütte düşürmek için aklıma gelen ilk şeyi söyledim; ona kırmızı minibüsü ve ona birinin, zayıf adamın, yardım etmekte olduğu gerçeğini sordum."

"Peki ne söyledi?"

"Bizim bildiğimizden daha fazlasını bilmediğini ağ-

51

02:00

Banner, Edward'ın bir konuda haklı olduğunu düşündü, biraz geriye çekilmesi gerekiyordu. İzin almaya zorlanmamış olsa bile düşünmeye ve durumu değerlendirmeye ihtiyacı vardı. Blake'e hâlâ dahil olup olmadığını sormasına gerek yoktu, yüzündeki ifade iş uzun sürse de bırakmayacağını söylüyordu. Maaşı siktir et. Bunu düşünmüştü, hâlâ ne gibi bir çıkarı vardı? Tüm hedeflerini bu tarz bir acımasızlıkla takip edip etmlediğini veya Wardell'le ilgili hâlâ onlara söylemediği bir şey olup olmadığını merak etti.

Rapid City'nin dışına doğru bir motelde kendileri için bir çift oda bulmuştu. Kısa yolculuklarının ilk yarısı sessiz geçmişti, arabayı yine Banner kullanıyordu. Yağmur sonunda durduğunda yerini sert ve buz gibi bir havaya bırakmıştı.

"Yarın nereye gidiyoruz?" diye sordu Blake.

Gözlerini karanlık yoldan bir anlığına ona sahte bir hayret ifadesiyle bakmak için ayırdı. "Yani bilmediğini mi söylüyorsun?"

"*Bilmiyorum,*" dedi Blake. "Ama birkaç fikrim var."

"Öyle olduğunu düşünmüştüm."

"Senin sayende yaralandı," dedi Blake. "Bu bize biraz zaman kazandırabilir."

Banner, "Önce Nolan, şimdi de Hatcher," diyerek derin düşüncelere daldı. "Düşmanlarını hedef aldığı konusunda haklıydın. Mantıken sırada kim var? Onu yakalayan dedektifin, Stewart'ın peşine düşmesini beklerdim, ama..."

"Kesinlikle Stewart değil çünkü o çoktan öldü."

"Gerçekten de dersine çalışmışsın. Peki sıradaki kim? *Neresi*?"

Blake, bunu düşünürken başını karanlık manzaraya bakmak için çevirdi. "Kim mi? Bence önemli birini vurmak isteyecek. Ama bunu, başka birçok insanı da halledebileceği bir yerde yapmak isteyecek."

"Nasıl bu kadar eminsin?"

"Söylediğim bir şey yüzünden. Daha doğrusu, söylediğim bir şeye verdiği tepki yüzünden."

"Nedir o?" Blake, mezarlıktaki konuşmalarından biraz bahsetmiş, tam detaylı olmasa da Juba'yla ilgili şeyleri anlatmıştı.

"Temelde sadece onu konuşturmaya çalışıyordum, çünkü konuşmaya devam ettiği sürece kafama bir kurşun sıkmayacaktı. Bir noktada kurye adam için iki kez atış yapması gerektiğinden bahsederek onu sinirlendirdim. Fazla zorladığımı anında anladım."

"Ya sonra?"

"Sonra onu tereddütte düşürmek için aklıma gelen ilk şeyi söyledim; ona kırmızı minibüsü ve ona birinin, zayıf adamın, yardım etmekte olduğu gerçeğini sordum."

"Peki ne söyledi?"

"Bizim bildiğimizden daha fazlasını bilmediğini ağ-

zından kaçırdı. Şaşırtmacaların onunla ilgisi olmadığından o ana kadar yüzde yüz emin değildim ama tepkisi beni ikna etti. Sonra da birinin ona yardım edip etmemesini, sanki onun için fark etmezmiş gibi, umursamadığını söyledi. Tam o sırada bir şey söyledim."

"Ne söyledin?"

"Bunu daha önceden fark etmemiştim, söylerken özellikle bir şey ifade etmeye çalışmıyordum, sadece onu şaşırtmaya ve aklını karıştırmaya çalışıyordum."

Banner bir anda arabayı yavaşlatarak direksiyonu sağa kırdı ve yolun kenarında ani bir şekilde durdu. Blake bakmaya devam etti ve acaba bilerek mi sinir bozucu olduğunu yoksa elinde olmadan mı bunu yaptığını merak ederek sadede gelmesini bekledi. Olaydaki ironiyi fark etti; bu muhtemelen Caleb Wardell'e gecenin erken saatlerde hissettirdiğinin aynısıydı.

"Ona yardım eden kişinin aslında ona yardım etmediğini, onu kullandığını söyledim."

"Ve?"

"Ve bu işe yarayarak gerçekten de onun temposunu bozdu. O kadar kibirli ki muhtemelen bunu ilk kez fark etti ve çok sinirlendi."

"Yani tüm bunlar ne demek oluyor?"

"Bence, kendi kendinin adamı olduğunu ve ne isterse onu yapacağını kanıtlamak için bu sefer yine özel bir hedefe, yüksek öneme sahip birine yönelecek demek."

Göl evinde yapılan katliamı düşünerek, "Bunu zaten bu akşam oldukça iyi yaptı," dedi Banner acımasızca.

"Ama Hatcher'ı sadece 'Ajan Edgar' ayarladığı için öldürebildi. Yoksa Castle onu kurtarırdı. Güven bana, bu onu

oldukça rahatsız edecek ve önemli birisinin peşine düşerek bunu kişiselleştirecek." Blake duraksayarak ön camdan dışarı baktı. Yolun bir buçuk kilometre ilerisindeki binadan motelin donuk kırmızı ışığı yayılıyordu. "Bana önceden neresi ve kim diye sormuştun. Kim olduğunu kesin olarak söyleyemem, ama neresi olduğunu bildiğimi düşünüyorum."

"Acaba hiç doğrudan sadede gelmeyi düşündün mü?"

Blake özür dilercesine ellerini havaya kaldırdı. "Affedersin. Düşünürken lafı dolaştırırım. Chicago. Bence geri Chicago'ya gidiyor."

52

02:11

Banner, Blake'e bakmaya devam etti. Tam da onu anladığını düşündüğü sırada normalin yüz seksen derece tersi bir şey yapmıştı. Şimdi profilcilerle aynı fikirde miydi yani?

"Neden böyle düşünüyorsun?" diye sordu. "Fikrini ne değiştirdi?"

Blake başını salladı. "Fikrimi değiştirmedim. Eninde sonunda oraya geri döneceğini hep düşündüm. Orası onun arazisi ve özellikle de büyük nihai hedefine doğru gidiyorsa tekrar gücünü göstermek isteyecek. Yaralanmış olması ve birinin işlerine karıştığı gerçeği, programını hızlandıracaktır eminim."

Başını çeviren Banner küfretti. İlk tepkisi bir anneninki gibi olmuştu; canavar eve dönüyordu. Wardell'in ilk cümbüşü sırasında Chicago'da yaşayan herkesin hissettiği endişeyi hissetmişti. Ama şimdi durum farklıydı, Annie artık beşiğinde güvenli olan bir bebek değildi.

İradesini güçlendirmeye çalışarak profesyonel moduna geçmeye ve kafasından hesap yapmaya çalıştı. "Yarına kadar Chicago'ya gidemez. Arabayla en azından bir günden fazlasını alır."

"Bundan iki gün sonrası Salı olacak. Salı da..."

"Seçim günü," dedi Banner, düşünceyi tamamlayarak."

"Bu kesinlikle ilginç hedefleri olacağını söylüyor, değil mi?"

Arabayı tekrar çalıştıran Banner otobana çıktı ve bu yeni senaryoyu zihninden geçirerek Castle'ın ne yapacağını ve Edwards'ın ne planladığını bulmaya çalıştı.

"Söylediğim gibi," diye devam etti Blake. "Sadece konuşarak sinirlerini bozmaya çalışıyordum. Ama..."

"Ne?"

"Ama haklı olabilirdim. Bence biri onu kullanıyor. Bu tek açıklaması."

"Neyin?"

"O bilmeden birinin onu neden kullandığının."

"Ama bu hiç mantıklı gelmiyor."

Sadece kaşlarını kaldıran Blake, *ama işte öyle*, demek ister gibiydi.

Banner arabayı motelin önüne çekerek park etti.

"Bizim için iki oda tuttum," dedi ve anında bunu söylediğine pişman oldu. Neden bunu söylemişti ki? Kızardığını hissetti.

Blake yavaşça gülümsedi. "En iyisini yapmışsın. Yarın çok erken yola çıkmamız gerektiği için ikimizin de uykuya ihtiyacı olacak."

Bununla bir şey ima etmek istemediğini ya da dalga geçtiğini söylemek için ağzını açtı. Ya da belki de "en iyisini yapmışsın," diyerek ne demek istediğini sormak istemişti.

Onun yerine kendini toparlayarak, "Yarın mı? Yarın nereye gidiyoruz ki?" diye sordu.

"New York City."

Aniden oluşan Blake'i tokatlama dürtüsüyle savaşarak beşe kadar saydı ve sesindeki kızgınlığı gizlemeyi başaramayarak yavaşça konuştu. "Wardell'in Chicago'ya gittiğini söylemiştin."

"Öyle olduğunu düşünüyorum, ama New York'ta birisiyle konuşmam gerek."

"Blake..."

"Üzgünüm ama şimdilik bununla ilgili belirsizliğimi korusam daha iyi olur. Bu centilmenin 'yüksek önemde' biri olduğunu söyleyebilirsin."

53

03:11

Wardell'in canı yanıyordu.

FBI'daki kaltağın atışı bacağının üst kısmını sıyırmıştı. Direkt isabet etmediği için şanslıydı, ama kalçasının dışında yedi santimetrelik korkunç bir siper kazımıştı. Biraz kan kaybetmişti ama çok değildi. Aceleyle yapılmış olsa da, ona on santimetrelik gazlı bezi acil yardım setinden aldığı bantlarla tutturunca olmuştu. Hiç olmazsa gecenin sonunda listesine iki isim daha eklemişti: Elaine Banner ve Carter Blake.

Çantası ve ekipmanın geri kalanı hâlâ öğlen sakladığı yerde, Hatcher'ın göl evinin beş kilometre ötesindeki kamuflaj tentesinin altında gizlenmişti. Karanlıkta ve bacağına aldığı yarayla yol beş yüz kilometre gibi gelmiş olsa da, işleri takipçilerinin ulaşamayacağı bir mesafede tutması gerekli bir önlemdi.

Arada sırada ağaçların tepesini aydınlatan ışık yakınından geçiyordu, ama evin bir buçuk kilometre ötesinde bir şeyler arayan insanların sesleri kesilmişti. Bu hiç sorun değildi, onlar gelmeden bir dakika önce seslerini duyabilirdi ve bu kendini görünmez kılması için yeterli bir sü-

reydi. Sabah saat üç civarında kampına ulaştıktan ve yarasıyla ilgilendikten sonra kendine kırk beş dakika dinlenme süresi vermişti. Sonra sırılsıklam olan kamuflaj kıyafetlerini değiştirerek, lokantaya gitmeden önce Rapid City'nin dışındaki bir fabrika satış mağazasından aldığı kuru bir kot pantolon ile ekose desenli bir tişört giydi.

Duyduğu acıdan dolayı her seferinde irkilerek, bacağındaki sargının dışını içgüdüsel olarak ovalamaya devam etti. Bu zorlamadan dikkatini uzaklaştırmak için tenteyi tekrar açarak geriye kalan silah ve şarjörlerini mükemmel sıralar halinde onun üzerine dizdi. AK, SIG ve Rem'in yanı sıra büyük kamyondaki federallerin birinden aldığı Glock 23'ü de elinde bulundurmuştu. Her silahı farklı bir sıraya koyarak kalan şarjörleri de sola dizdi. Tüfekleri en tepeye, sonra SIG'i, en sona da Glock'u koymuştu. Dizdiği sıra onu sakinleştirerek bacağındaki önemsiz acıyı yatıştırdı.

Çalıştığı sırada geçirdiği geceyi düşünüyordu. Tamamen başarısız olmamıştı. Hedefini öldürmüştü elbette, ama eğer Blake'in söylediği doğruysa, belki de içeriden yardım almıştı.

Kullanılıyorsun.

Ama ne için kullanılıyordu? Wardell kendi planlarına göre davranarak kimi isterse ve ne zaman isterse öldürmüştü. Eğer hedefleri o seçiyorsa, birisi nasıl onu kullanıyor olabilirdi ki? Tanınmadık, hoş olmayan bir his içinde titreşiyordu; kuryeyi ilk seferinde direkt olarak vuramadığı zamanki hisle aynıydı. Daha kendisi nasıl davranacağını bilmeden Wardell'in nasıl hareket edeceğini bilen birisi acaba hareketlerini tahmin edebiliyor olabilir miydi? Bu kadar tahmin ediyor olması mümkün müydü?

Başını sallayarak yeni bir his tecrübe etti: Kendinden şüphe. Cevabı hayırdı, bu mümkün değildi. Edward Nolan? Elbette onun nasıl önceden görülebildiğini tahmin edilebiliyordu. Ortak geçmiş ve yakınlık dolayısıyla tahmin edilebileceği *için* John Hatcher'ın peşine düşmüştü. Onu bir hedef olarak tahmin edebileceklerini düşünmüş, hatta bu sefer olmayacak bir işin peşinden koşmasınlar diye o gazeteciyi bile aramıştı. Çünkü bu sefer zorlu bir iş ve Blake'le bir başka karşılaşma istemişti.

Ama Hatcher ve Nolan'ın ölümü kime yarar sağlardı? Wardell dolayısıyla olan ince bağlantıları dışında birbirleriyle hiçbir alakaları yoktu. İkisinin de gücü ya da nüfuzu yoktu. Cairo, Fort Dodge ve Rapid City'deki tamamen gelişigüzel ölümlerden kim fayda sağlardı? Hiç kimse.

Ama birisi kırmızı minibüsü sahte hedef olarak ayarlamış, kaçtığını medyaya haber vermişti.

Kullanılıyorsun.

Bu faaliyete dair şüphe dolu düşüncelerini def etmeye çalışarak, çantasını eline aldı ve yedek şarjör ve malzemeleri içine doldurmaya başladı. Kuşkuya düşmesini sağlayarak aklını görevinden uzaklaştırmak istiyorlardı. Bu çok kötü. Ona yardım eden ya da onu kullanan her kimse denemeye devam edebilirdi. Wardell kendi bildiğini yapardı. SIG'i yan kılıfına koydu, Glock'u kemerinin arkasına sıkıştırdı ve tüfekleri de uzun çantaya yerleştirdi. Uzun yürüyüşü için hazırdı.

54

06:00

Telefonumda çalan alarmın sesiyle uyanarak Herkülvari bir çabayla yataktan kalktım. Sanki gece boyunca biri bedenimi ödünç alarak onu, en yüksek ayarda çalışan bir çamaşır kurutucusuna atmış gibiydi. Duşa girdim ve sıcaklığı dayanabileceğim en yüksek dereceye getirdim.

Beş dakika sonra çıkarak kurulandım ve yeni kıyafetlerimi inceledim. Resmi olarak görevden uzaklaştırılmış olsa da, hâlâ Banner'a sadık olan kişiler fark ettirmeden yardım etmeye devam ediyorlardı. İçlerinden birinin benim için gönderdiği siyah kot, siyah tişört ve tabii ki koyu mavi olan gömleği giydim. En azından üzerine FBI logosu işlenmemişti ve kıyafetler üzerime tam olmuştu. 6:25'te Banner'ın kapısını çaldım ve hemen cevap verdi. Dolaptan yeni çıkmış gibi tamamen hazırdı.

"Günaydın," dedim.

"Aydın bir gün mü?" Sabahları çok sevmiyormuş gibi gelen sesi keskindi. "Uçak iki saate kalkıyor. Gidelim."

55

08:22

Arabayı bu sefer ben kullandım. Eğer Büro'nun kaynaklarının tamamına erişimimiz olsaydı işler daha kolay olabilirdi, ancak Banner'ın aktif görevden alınması rahatlık açısından bir şeylerden ödün vermemiz anlamına geliyordu. Bunun ilk örneği, özel jet yerine normal uçuşla gitmemiz, yani farklı uçaklara binerek bağlantı yapmamızdı. Bu ayrıca normal havaalanı güvenliğinden geçmemiz demekti.

Havaalanına zamanında vararak Minneapolis'e kısa sürede giden bir uçağa bindik. Banner'ın FBI kimliği sayesinde silahlarımızı almamıza izin verilse de onları diğer bagajların yanına vermek zorunda kalmıştık. Yarım saatlik bir dinlenme süresinden sonra New York City'e giden uçuş üç saatten biraz daha az sürdü. Banner, uçuşun büyük bir bölümünde telefonla konuşarak güvenebileceği insanlardan durumun nasıl olduğunu ve Edwards'ın görev timini nasıl yönettiğini öğrendi. Paxon isminde biriyle birkaç defa konuştu.

Bu süre zarfından ben de kendi işime odaklanarak davayı düşündüm ve bazı şeyleri zihnimde bir süzgeçten ge-

çirdim. Tek bir delinin yarattığından daha fazla şey döndüğü gerçeği ihtiyacım olandan fazla problem oluşturmuş; sonra dört gündür yaşadıklarıma, örneğin Cairo'da başıma gelen hırsızlık teşebbüsünden çok daha fazlasına yeni bir ışık tutmuştu. Neler olduğuna dair birkaç fikrim olsa da şu ana kadar ulaşabildiğim tek gerekçe bana yanlış geliyordu.

Uçuşun ortasında servis edilen kahvaltının tadı her zamanki gibiydi; sanki bir ay eski bir bavul içinde tutulduktan sonra, bavulla beraber mikrodalga fırında ısıtılmıştı. En azından kahve iyiydi. Hızlı bir şekilde üç bardak kahve içerek kendimi gelecek saatler için hazırladım.

Banner kahvaltısını atlayarak kendi kahvesini içmek için mola verdiğinde, ona kiminle görüşeceğimizi ve neden yalnız gitmemiz gerektiğini anlattım. Ne bu konudan, ne de zamanımızı nasıl kullandığımızdan memnundu.

"Ya biz New York'tayken Wardell başka bir yere saldırırsa?"

"Bu bir olasılık," diye ona katıldım. "Ama bu en başından beri karşılaştığımız bir sorun. Nereye saldıracağını bilmezsek nasıl bu konuda bir şey yapabiliriz ki? Kahretsin ki nerede olduğunu bildiğimizde bile bir şey yapamadık."

Bu konuda bir dakika düşündükten sonra sonunda başıyla onayladı. "Maalesef haklısın. Yapabileceğimiz tek şey tehlike bölgelerini belirleyerek buraları elimizden geldiğince korumaya almak."

"Görevden olmayan biri gibi konuşmuyorsun."

Gülümsedi. "Bu konuyla ilgilenen iyi insanlar var. Şanslıysak Edwards yollarına fazla çıkmayacaktır."

"Nasıl gidiyor?"

"Değişik bir şekilde herkes seninle aynı fikirde ve Chi-

cago'ya geri döndüğünü düşünüyor. Yolu üstündeki kasabalara öncelik tanıyarak diğer her yeri korumaya çalışıyoruz elbette. İşi genelde tutarak her yerdeki insanlara dikkatli olmalarını, çok mühim olmadıkça yola çıkmamalarını söylüyoruz." Bir süreliğine duraksayarak camdan dışarı baktı ve bir anlığına sanki kusacakmış gibi göründü.

"İyi misin?"

Acı içinde gibiydi. "Beni uçak tutar. İyi olacağım. Tanrım, insanlara dikkatli olmalarını söylemek zorunda değiliz ki. Korkuyorlar, Blake. Her uyarıyla birlikte sanki yenildiğimizi, bizi alt ettiğini itiraf ediyor gibiyiz."

Hiçbir şey söylemedim.

"Bu adamı neden şimdi görmeye gidiyoruz?" diye sordu konuşmamızı New York'taki buluşmamıza çevirerek. "Neden daha önce değil?"

"Bize önceden önemli bir şey söyleyebileceğini düşünmemiştim."

"Neden?"

Bunu değerlendirdim. "Belki de önemli kelimesini yanlış kullandım. Söylemek istediğim, acil bir şey öğrenecekmişim gibi gözükmüyordu. Yani Wardell'i durdurmak olan ana görevimiz için acil değildi. Bir bina yanıyorsa ilk yapman gereken yangını söndürmektir; yangını kimin başlattığıyla daha sonra ilgilenirsin."

"Çok uygun bir karşılaştırma, Blake."

"Üzgünüm."

"Pekâlâ, fikrini ne değiştirdi? Bu neden acil oldu?"

"Çünkü bu yangını başlatan kişinin düşündüğümüzden daha önemli olduğuna dair içimde bir his var. Eğer şanslıysak, bu bize Wardell'i bile verebilir."

56

14:07

Newark'a vardığımızda, öğle yemeğinden hemen sonraydı. Bizi bekleyen bir Büro aracı yoktu tabii ki, ama her halükarda arkamızda olabildiğince az iz bırakmalıydık. Şehre gitmek için havaalanındaki taksilerden birini kullandık. Taksi bizi Worth ve West Broadway'in köşesinde indirdi. Güneye bakınca, komşularının üzerinde yükselen yepyeni Dünya Ticarek Merkezi'ni gözden kaçırmak mümkün değildi. Bu bana Springsteen şarkısını ve orada gördüğüm bir cümleyi hatırlattı: Ölen her şey geri gelir.

Kuzeye, SoHo'ya doğru gitmek için sarı bir taksiye bindik ve Broome caddesinde inerek, Lafayette'in köşesindeki uzun bir ofis binasına kadar birkaç blok yürüdük.

Banner'ın başını kaldırıp baktığı cam ön cephe, metalik renkteki gökyüzünün saçtığı kasım ayı ışığını yansıtıyordu.

"Burası mı?" diye sordu kuşkuyla.

"Burası," diye onayladım. Bir adım ilerleyerek ağır ağır hareket etmeye başlayan döner kapının sensörünü harekete geçirdim. *Önce hanımlar,* diyen bir hareketle kolumu ileri uzattım ve Banner döner kapıya doğru adım attı. Bu bizi,

binanın genişliğinde ama sadece on metre derinliğinde olan kimliksiz bir bekleme salonuna çıkardı. Halmın grisi dışarıdaki havanın renginden pek de farklı değildi. Diğer taraftaki kenarı kaplayan uzun ve yüksek resepsiyon masası, havaalanındaki check-in yerlerine benziyordu. Saksıdaki birkaç eğreltiotu odaya bir parça yeşillik katarak sadeliği hafifletmişti. Masada biri genç, diğeri orta yaşlı olan iki resepsiyon görevlisi vardı. Orta yaşlı olan telefonla konuşurken, genç olan biz içeri girince kibar bir şekilde gülümsedi.

Banner'ın gayriihtiyari olarak FBI kimliğine uzandığını görünce koluna dokunarak onu durdurdum. Onu suçlamıyordum. Muhtemelen zamanla, açık bir kapıyı yakalamak gibi güvenilir bir refleks oluyordu.

"İyi günler," dedim. "Kane Holding için gelmiştik?"

Esmer kadın iyi günler diye karşılık vererek masasındaki, ziyaretçilerin de görebildiği yüksek rafın hemen altında olan bir şeyi kontrol etti.

İsmi kendi kendine tekrarladı. "Emin değilim... Ah, işte burada. On dördüncü kattalar. Oraya yeni taşınmışlar gibi görünüyor. İsminizi alabilir miyim?"

Teşekkür ederek bizi John ve Jane Smith olarak kaydettim. Resepsiyon görevlisinin gösterdiği asansöre giderek içeri girdim ve tuşa bastım. Kapı kapandıktan sonra Banner ilk defa konuştu.

"Bana lanet şeyi nasıl–"

Ona iğneli bir şekilde yan yan baktım.

"İnsanları bulmakta iyi," dedi alaylı bir şekilde, başını iki yana sallıyordu.

"Bırak da konuşmayı ben yapayım."

Kırmızı LCD panel on dörde doğru çıkıyordu; asansör

durup kapılarını açtığında daha fazla gri halı ve on metrelik aralıklı kapılarla dolu uzun bir koridor ortaya çıktı. Kapıların bazıları işaretlenmemişti; bazılarındaysa soyulmuş isim levhalarının kalanları duruyordu. Kane Holding diye etiketlenen hiçbir kapı yoktu. Bir tıkırtıyla koridorun uzak ucundaki kapılardan biri içeri doğru açıldı ve odadan WWE güreşçilerinden birinin boyut ve görünüşünde bir adam çıktı.

Hiçbir şey söylemeden koridorda, sanki bir süpermarket koridorunu kaplayan bir gergedan gibi bekledi. Bu, diğer açılardan da yerinde bir benzetmeydi; cildi gri, kuru ve sert duruyordu. Ona doğru yaklaştık ve sadece birkaç metre uzağındayken konuştu. Banner bir kez bile bakmadan benimle konuşmuştu.

"Bay Blake." Bu bir sorudan çok bir onaydı. Belirgin Rus aksanı bu üç heceyi dikkatli bir şekilde birbirinden ayırmıştı.

"Evet."

"Bay Korakovski size on beş dakika ayırabilecek."

57

15:04

Black Hills Ulusal Parkı, John Hatcher'ın kendi beyhudeliğinin cam mabedi olan ağaçlıkların yüz kilometre kadar batısına uzanıyordu. Wardell bunu fark ettiği an, hedefinin ideal olduğunu anlamıştı; çünkü bu ona milyon tane mükemmel kaçış rotası sağlamıştı. Bu ormanın yüz metre içine girdiğiniz an, yüksek görünürlük sağlayan fosforlu yeleklerden giymediğiniz ve gökyüzüne doğru el sallamadığınız sürece kimse sizi bulamazdı. Wardell'in kampına yakın mesafede olan birkaç tane küçük Orman Hizmetleri yolu ve haritada gösterilmeyen taşıma patikası vardı. Wardell bunları, Otoban 85'in ormanlık alanla birleştiği yere kadar olan yirmi sekiz kilometrelik eyaletler arası bir gezinti için dikkate almamıştı.

Soğuk bir gündü ve Wardell yanında eldivenleri olmasını diledi, ama en azından etraf kuruydu. Yolculuk zamanını almıştı, yola saat üçten biraz sonra vardı. Otoban, birkaç dikme ve destekten oluşan bir geçit gibi ormanlığın arasından süzülüp geçiyordu ve Wardell, kaza bariyerlerine ulaşmak için on metrelik bir çamur seti tırmanmak zorunda kalmıştı. Emin olmak için geçidin tepesine karnının

üstünde yaklaşarak, çelik bariyerin altından baktı. Hiçbir şey, ne polis ne de devlet aracı, yaya devriye ve hatta trafik bile yoktu.

Bu şekilde olmasını beklediği için, ormanın arama bölgesinden uzaktaki bir yerinden çıkmayı seçmişti. Yolculuğu boyunca kullandığı yolu bu bölge aracılığıyla güvene almak, küçük bir ülkenin sınırlarını güvene almakla eşdeğerdi. Bacağındaki donuk acının farkında olarak otuz saniye daha bekledi. Kuzeyden yaklaşan bir araba, yüz on ya da yüz yirmiyle gidiyordu ve içi çocuklarla dolu olan ve eyaletler arası bir geziye giden bir aile arabasıydı. Farkında olmadan yanından hızla geçip giderek Colorado, Texas ya da her nereye gidiyorsa, yoluna devam etti.

Ayağa kalkan Wardell, çantasını sırtına atarak tüfek çantasını bariyerin yanına yere koydu. Beklerken keçi sakalını ve iki günlük tıraşsız sakalını ovuşturdu, artık nasıl göründüğünü bildiklerinden biraz pişman olmuştu. Rapid City'deki garson kız, eğer kurtulmuşsa Blake'in de teyit edeceği güncel halinin bir tarifini vermiş olmalıydı. Bu da otostop çekmenin riskli olduğu anlamına geliyordu.

Soğuk gri gökyüzüne bakarak geldiği yöndeki tepeleri gözleriyle taradı ve helikopterleri aradı. Bu yolun tamamını kontrol altına almak için yeterli adamları yoktu ama birkaç tanesi yakınından geçebilirdi. Burada uzun süre kalmaması en iyidiydi.

Dakikalar geçti ve güneye giden araçlar karşıdan geçse de onun tarafından başka araç geçmedi. Kalçasındaki yarayı görmezden gelmeye devam ederek gökyüzünü izledi. Hatcher'ı öldürüşünü ve listesine eklediği iki yeni ismi düşündü.

Wardell onun yerinde olan kişilerin neden kendilerini takip eden kişilerin peşine düşmediklerini sık sık merak ederdi. Bunun pek fazla olmaması oldukça merak uyandırıcıydı. Düşününce oldukça basitti aslında... Oldukça... Simetrik? Hayır, *pratikti*, olan buydu. Sadece eğlence için öldürmekten daha fazlasıydı.

Şu anda güneyden yaklaşmakta olan ve bir kilometre mesafede olan şarap rengi sedanın sürücüsünü öldürmek zorunda olduğu gibi bir pratikti bu. Şu anda tanınmayı göze alamazdı. Eğer Wardell başparmağını kaldırmış olsaydı ve adam ikinci bir bakışa gerek bile duymadan yanından geçip gitseydi, bu ikisine de bir zarar vermezdi. Adam dursaydı da harika olurdu, ikisi de oradan devam ederlerdi. Ama adam Wardell'e iyice baksaydı ve *ondan sonra* sürüp gitseydi, Wardell kendi ölüm emrini imzalamış olurdu.

Gözlerini sedandan ayırmadan yere çömelen Wardell, tüfek çantasının fermuarını sonuna kadar açtı. Rem 700 en üstte, hemen ulaşıp alabileceği bir yerdeydi.

Şarap rengi araç şimdi sekiz yüz metre mesafedeydi, yüz on kilometre civarı bir hızla gidiyordu. Yirmi altı veya yirmi yedi saniye sonra yanına varacaktı. Wardell senaryoyu zihninde canlandırdı: Araba yanından geçer geçmez, bir saniyeden az bir sürede Remington'ı çoktan eline almış, bir buçuk saniyede omzuna yerleştirmiş ve nişan alıyor, iki saniyede de hedefe kilitlenmiş ve tetiği çekiyor olacaktı. Sürücü yanından geçtikten iki saniye sonra, şu anki hızını devam ettirmiş ve daha iyi bakmak için yavaşlamamış bile olsa, altmış metre uzaklıkta olacaktı. Hiç zor değildi. Wardell arka tekerlerden birini patlatabilir ve araç şarampole

doğru dönünce onu takip ederek ikinci kurşunu adamın başına sıkabilirdi. Ondan sonra yapması gereken tek şey lastiği değiştirmek ve cesedi yolun kenarında bir yere atmak olurdu. Basit ve pratik.

Şarap rengi araç on sekiz saniye uzaklıktaydı ve bu süre azalıyordu. Wardell, vücudunu yana çevirdi ve başını aşağıda tutarak başparmağını uzattı. Ama tam vücudunu çevirdiği sırada görüş alanının kenarından, doğudan yaklaşarak on beş kilometre geride bir ağaçlığın üzerinde duran siyah helikopteri gördü.

Lanet olsun.

Tekeri değiştirmek için vakti yoktu. Bu irtifadan yolda bir şeyler olduğunu görebileceklerdi ve bu gelip de araştırmaları için yeterli bir sebepti. Ama bir dakika, şarap rengi aracın sürücüsü çoktan yavaşlamaya başlamıştı. Wardell adamın dikkatle ona baktığını görebiliyordu. Araç yanından geçti, hızı elliye ve sonra kırka düşmüş, fren lambaları donuk öğlenden sonra ışığında parlıyordu. Wardell bir başka mola elde etmişti: Bu merhametli insanı öldürmek zorunda olsa da olmasa da, artık lastiği değiştirmesine gerek yoktu.

58

15:45

Boş olan ofis odası, sadece gri dikey jaluzilerin arasından sızan donuk ışıkla aydınlatılıyordu.

Banner'ın ilk düşüncesi, odanın ferah bir bekleme odası olarak düşünüldüğüydü. İki ahşap kenarlıklı şişkin sandalye geniş ve alçak bir sehpanın önünde, uzakta duran üçüncü sandalyeye doğru bakacak şekilde hafifçe çevrilmişti. Düşündükten sonra ilk varsayımını tekrar değerlendirdi. Burası bir bekleme odası değildi; bir toplantı için bu toplantı için, hazırlanmıştı. Büyük ihtimalle şu anki kira sözleşmesi süresince bu ofisteki tek toplantı olacaktı.

Yandaki bir kapı açıldı ve siyah bir takımla yakası açık gri gömlek giymekten olan bir adam içeri girdi. Bu bir süre alsa da, Banner adamı bulanık güvenlik kamerası görüntülerinden hatırladı. Kimi beklediğini bilmeseydi, tanıyabileceğinden emin değildi.

Ellili yaşlarının sonunda olan Korakovski, Avrupalı bir işadamı havası taşıyordu. Bir seksen boylarında ve inceydi, hafif yanık bir teni ve siyah saçlarının arasında hafif grileri vardı. Yardımcısının aksine, bir gangster gibi görünmüyordu. Kendince, ilk bakışta Blake kadar gösterişsizdi. Ban-

ner bu davanın onu, çevreye uyum sağlayan, tanımlanamaz katiller ve sessiz, tehlikeli adamların olduğu garip bir yeraltı dünyasına taşıdığını fark etti.

Odaya doğru ilerleyen Korakovski, gülümsemeden Blake ve Banner'a başıyla selam verdik ve önce Banner'ın, sonra Blake'in elini sıktı. Banner'la tokalaşması hafif ve nazikti, ama Blake'in elini sıkarken parmaklarının adamın elinin çevresinde sıkıca kapandığını gördü.

"Bay Blake," dedi neredeyse fark edilir bir aksanla. "Oldukça tavsiye ediliyorsunuz."

Banner, konuşmayı ona bırakması konusunda kendisini uyaran Blake'e bir bakış attı.

Blake kısaca ve formalite icabı gülümsedi. "Yuri fazla kibar."

"Bence o ve elbette kızı aynı fikirde değil, ama alçakgönüllülüğünüzü takdir ediyorum." Gözleri Banner'a odaklandığında, Banner adamın kendini tanıdığını fark etti. FBI'ın görev timinin medyatik yüzü Castle olsa da, Banner da birkaç gün içinde yeterli sayıda basın toplantısının arka planında yer almıştı. Ayrıca geçen sene *New York Times* ile yaptığı röportaj da vardı. Sadece on dakika önce, gaddar bir Rus mafyası lordunu bir *Times* okuyucusu olarak düşünemese de, şu an çok emin değildi.

"Ve arkadaşınızla tanıştığıma memnun oldum. Ajan..."

Banner, "Elaine. Sadece Elaine," dedi ayrıntılara inmeyerek. Artık Blake'in tavsiyesi üzerinde düşünmüyordu; eğer olur da öğrenirse Donaldson'ın bu toplantıya, zirveye ya da artık her neyse, katılımı hakkında ne diyeceğini düşünmemeye çalışmakla meşguldü.

Ona bakmaya devam eden Korakovski, sanki kararlılı-

ğını test eder gibi gözünü bile kırpmamıştı. O da gözünü kırpmadan adama bakmaya devam etti. En sonunda adam, "İyi, iyi," dedi.

Parmaklarını şaklattığında gergedan boyutlu hizmetçi yan kapıya gidip onu tekrar açtı. Minyon, koyu renk saçlı ve yirmilerinde olan bir kadın bir tepsi taşıyarak anında içeri girdi; tepside Fransız presinde kahveyle üç adet fincanın yanı sıra, şeker kâsesi ve küçük bir sürahide süt ya da krema vardı. Odadaki hiç kimseyle göz teması kurmamaya çalıştı ve tepsiyi alçak sehpanın üzerine koyduğu sırada Blake ile Banner bir tarafa, Korakovski diğer tarafa olmak üzere herkes yerini aldı. Sormadan, Korakovski uzanarak üç fincana da kahve koydu. Önce Banner'ınkini, sonra da Blake ve kendininkini koymuştu. Hiçbir işaret beklemeyen ufak kadın odadan ayrılarak kapıyı arkasından sessizce kapattı. Gergedan, Banner ve Blake'in arkasında yerine geri döndü.

Kahveyi görmezden gelen Blake gözünü Korakovski'ye dikti. "Birkaç konuyu açıklığa kavuşturmak için bize yardım etmenizi istiyoruz."

"Anlıyorum. Peki bu neyle ilgili?"

Blake duraksadı ve gülümsedi. "Eski çalışanlarınızdan birinin öldürülmesi girişimi sırasında adamlarınızın bir hapishane nakil aracına gerçekleştirdiği pusuyla ilgili."

Korakovski gözünü bile kırpmadı. Banner adamın hiç gözünü kırpıp kırpmadığını merak etmişti. Odaya girdiğinden beri bunu yapmadığını hatırladı. Adam kahvesinden bir yudum aldı.

"Korkarım ki ne hakkında konuştuğunuzu bilmiyorum. Belki de siz Amerikalıların söylediği gibi yanlış adamı buldunuz?"

"Belki de."

İki adam rahatça birbirine bakarken, otuz saniyelik bir sessizlik oldu.

"Caleb Wardell durumundan haberdarsınızdır," dedi Blake sonunda, ilk defa kahvesine uzanarak.

"Gözden kaçırması oldukça zor. Bu ülkede katil serüvenlerine karşı doymak bilmez bir açlığınız var."

"Yine de her zaman daha fazlasını ithal etmek için yerimiz var gibi görünüyor. Wardell için harcadığınız üç adamınız gibi."

Sandalyesinde arkasına yaslanan Korakovski kollarını uzattı. En küçük bir alınma ibaresi göstermemişti, eğleniyor gibiydi. "Tekrarlayayım, ne hakkında konuştuğunuzu bilmiyorum."

"Tabii ki hayır. Ama Clarence Mitchell sizin için çalışıyordu, öyle değil mi?"

Korakovski iç geçirdi. "Ne yazık ki, evet. İş hayatının üzücü bir yanı, bir suçluyu farkında olmadan işe alıp sonra da onu işten çıkarınca, insan bu suçlunun tamamen yasal olan işletmeleri hakkında yalan söylemesini beklemek zorunda kalıyor."

"Yani yolunuzdan çekildiği için mutlu olmalısınız."

"Bazı şeyleri oldukça basit hale getiriyor, haklısınız."

Blake bir süreliğine adamı izledi. "Vurgunun nasıl planlandığını bilmem gerekiyor ki Wardell'i yakalayabileyim. Şu anda bunun dışındaki hiçbir şeyle ilgilenmiyoruz."

Korakovski'nin bakışları tekrar Banner'a çevildi ve o da karşılık verdi. Ona bir soru soracak gibiydi, ama sonra fikrini değiştirerek tekrar Blake'e döndü.

"Eğer sizinle işbirliği içine girip tamamen farazi bir şe-

kilde tavsiye sunacak olsaydım... Belki de siz de bana bir iyilik yapabilirdiniz."

Burnundan soluyan Banner Blake'i dikkatlice izledi. Bu, şeytanın pahalı dolma kalemini çıkarıp işaretli yeri imzalamanızı istediği andı. Bununla nasıl ilgileneceğini merak etti.

Blake yavaşça başını iki yana salladı. Korakovski gibi, sinirli değil ama neşeli. "İyilik çoktan yapıldı. Yuri Leonov'a olan borcunuz bugünden itibaren temizlendi."

İlk defa Korakovski dişlerini ortaya çıkararak büyük bir gülümseme gösterdi, denediği için Blake'in onu suçlamasına meydan okuyordu.

"Yeterince adil," dedi. "Söylediğiniz gibi, mütevazı bir yatırımın adil dönüşü ve bu durumda bilginin bana bir maliyeti yok. Ve elbette yetkililere yardım etmek benim için her zaman bir zevktir."

"Hepimiz öyle değil miyiz?" diye sordu Blake.

Korakovski tekrar Banner'a baktı. Şu anın konuşmak için uygun olduğunu sezerek, Blake'in söylediği şeyi tekrarladı. "Şu anda başka bir şeyle ilgilenmiyoruz. Aslında, buraya gelmedik bile."

Başıyla onayladı; bunu kabul edilebilir bulmuştu.

"Bahsettiğiniz adam, Mitchell, söylediğiniz gibi benim için potansiyel bir dikendi. Hata yaptığına ikna etmek için bir süredir ona... ulaşmaya çalışıyorduk. En başında, bu hiç kolay olmadı. Bize bu belirli hedefe ulaşmanın imkânsız olduğu söylendi."

Banner bunu duyduğuna memnun olmuştu; tanığı korumanın bazı noktalarda doğru olduğunu gösteriyordu. Ama "en başında" diyerek ne demek istediğini merak etti.

"Peki, bu durumu nasıl değiştirdiniz?" diye sordu Blake."

"Değiştirmedik. Oldukça yardımcı olduğunu kanıtlayan bir adam bize yaklaştı."

"Paul Summers?" diye önerdi Blake.

Hapishane nakil koordinatörü ve kendini vuran adamdı. Ya da vurmuş muydu? Banner bu tertiple ilgili her şeyi sorgulamaya başlıyordu.

Korakovski olumsuz bir şekilde başını salladı. "Hayır. Bay Summers'la daha sonra konuştuk tabii, ama bu ilk adam başka biriydi."

"İsmi var mıydı? Kimin için çalışıyordu?"

Korakovski ellerini birbirinden ayırdı. "İsimler ve işlerle ilgilenmiyorum. Beni ilgilendiren tek şey birinin benim için ne yapabileceği. Bu adam kayda değer bir şey yapacağına dair söz vermişti."

"Clarence Mitchell'ı gümüş tepside sunacaktı."

Korakovski başıyla onayladı. "İhtiyacımız olan tüm istihbarat bize sunulmuştu, ayrıca yolun bizim için temizleneceği garantisi de verilmişti. Ondan sonra Bay Summers'la irtibata geçirildik."

"Ve ona yüz bin dolar ödediniz. Bunu neden bu kadar açık yaptınız? Yani demem o ki, normal banka hesabına aktarma yapmak, normalde çalıştığınız yöntem olamaz."

Korakovski ilk kez biraz sinirlenmiş gözüktü. Görünen oydu ki kişiliğine dil uzatabilirdiniz ama profesyonelliğine asla. "O şekilde çalışmıyoruz. Summers'a yüz bin dolar ödeme yapmadık. Ona hiçbir şey ödemedik."

Blake gözlerini kıstı. "Ne?"

"Summers zaten tamamen işbirliği içindeydi, ikna edil-

meye ihtiyacı yoktu. Öbür taraf tarafından çoktan telafi edildiğini, ya da ikna edildiğini düşündük."

"Ve bunun garip olduğunu düşünmediniz mi?"

"Hadi ama Blake. Arka planımı unutuyor musun?"

Banner bunu düşünerek değerlendirdi. Eğer Korakovski ellili yaşlarının sonundaysa ve Amerika'ya son yirmi yıl içinde gelmişse, Sovyetler Birliği'nin tamamen son çöküşünden çok önce yetişkinliğe erişmişti.

Blake ilgilenerek başını salladı. "Devam et."

"Benim ülkemdeki vatandaşlar, eskiden de şimdi de, devletin hareketlerini sorgulamaktan vazgeçirilirler. Bazen Kremlin ve KGB, uzun dönem çıkarları uğruna çeşitli aktivitelere izin vermiştir. Gerekçeleriyle o zaman da ilgilenmedim, şimdi de ilgilenmiyorum."

Banner artık daha fazla dayanamamıştı. "Devlet mi? Eminim ki önerdiğiniz şey–"

"Hiçbir şey önermiyorum, Elaine. Farazi olarak konuşuyorum. Güçten, devletten, Kremlin'den, ABD hükümetinden, polisten, medyadan ve sözde çetelerden bahsediyorum. Nüfuz sahibi tüm güçlerden bahsediyorum, ne daha azından ne de daha fazlasından. Arada sırada onların amaçları... birleşir."

"Ama bu sefer birleşmedi," dedi Blake. "Tam olarak değil. Sizin için makinaları yağlayan her kimse Mitchell'la ilgilenmiyordu. Mitchell sadece pusuyu kurmanız için önünüzde salladıkları bir havuçtu."

Korakovski sadece Blake'e baktı; onaylamamıştı ama bunun ona yeni ifşa edilmediği de belliydi.

"Kullanılmayı sevmezsin."

"Ben gerçekçi biriyim, Bay Blake. Hepimiz ara sıra biz-

den daha büyük güçler tarafından kullanılırız." Duraksayarak parmağını Blake'e işaret etti. "Siz bile."

Blake hiçbir şey söylemedi.

Korakovski devam etti. "Bir iş anlaşmasına girdim ve ondan ihtiyacım olanı elde ettim. Ancak, bu anlaşmaya girdiğim diğer taraf benimle tamamen açık olmadığı için sonuç olarak üç değerli elemanımı kaybettim. Bu açık bir kazanç olsa da, diğer taraf için de bazı sorunların çıkması beni... hoşnutsuz etmez." Tekrar sandalyesinde doğrularak ikisine de baktı. "Umarım bu toplantı size yardımcı olmuştur."

Blake, "Oldu. Son bir şey daha var," dedi.

"Evet?"

"Bu ilk adam, size yaklaşan. Onunla hiç görüştünüz mü?"

"İki defa."

Blake, Hatcher'ın evindeki cesetten aldığı FBI kimliğinin resimli kısmını cebinden çıkardı ve FBI diyen kısmı eliyle kapatarak fotoğrafı Korakovski'ye gösterdi. Bir süre fotoğrafı inceleyen Rus adam, başıyla onayladı.

Fotoğrafı tekrar cebine koyan Blake ayağa kalktı ve Banner da onu takip etti. Korakovski oturmaya devam etti. Kapıya gitmek için döndüklerinde, Blake'in ismini çağırarak onları durdurdu.

"Evet?" dedi Blake.

"Leonov'la yaptığın anlaşmalardan bağımsız olarak, senin hizmetlerini elde etmekten oldukça memnun olurum. Arada sırada senin bolca sahip olduğun yeteneklere ihtiyacım oluyor."

Blake neredeyse şefkatle başını iki sana salladı. "Üz-

günüm, Korakovski. Anlaşma yok. Ben kötü adamlar için çalışmam."

Korakovski bunu bir süre düşündükten sonra omuz silkti. Bir zararı yoktu. Gergedan kaşlarını çatarak ikisi için kapıyı açtı.

"O zaman özür dilerim. Yanlış bilgilendirilmişim," dedi Korakovski ayrılırlarken. "Belki ben de yanlış adamı bulmuşumdur."

59

16:17

Eyaletler arası kamyon durakları, bu günlerde güvenilir bir şekilde ankesörlü telefon bulabileceğiniz tek yerdi. Wardell bir cep telefonuna ulaşmanın çok zor olmadığını düşündü, ama zaten araması gereken tek bir yer vardı.

Geçen sefer Nolan'ı aramak için kullandığının aksine, bu telefonun internet bağlantısı yoktu ama bu sorun değildi. Numarayı ezbere tuşladı. İkinci çalışta telefona cevap verilmişti.

"Bellamy."

"Mike Whitford orada mı?"

"Kim arıyor?"

"Büyük halası Petunia. Telefonu Whitford'a ver."

Puşt diye bir homurdanmadan sonra alıcının yan masadaki birine iletildiğinin sesi duyuldu.

"Whitford." Ses endişeli ve gergin geliyordu. Sanki kimin aradığını ve neden Whitford'u direkt olarak aramadığını biliyordu.

"Rapid City hakkında ne düşünüyorsun, ortak?"

Bir duraksama oldu. "Sadece Hatcher'ı öldüreceğini söyledin sanıyordum."

"Sadece Hatcher mı? Bunu ne zaman söyledim? Hadi ama ortak. Kimse biraz ekstra değeri dert etmez, öyle değil mi? Renk için teşekkür ederim, bu arada. İyi seçim. Eğer eflatun deseydin sıçmıştım."

Wardell titrek bir nefes alış duydu, sanki bir şey Whitford'un vicdanına ağırlık yapıyordu.

"O insanları öldürmeni hiç istemedim."

Wardell şaşırmış ve birazcık içerlemiş gibi yaptı. "Ah, özür dilerim. Gazetenizi satan şeyin bu olduğunu sanıyordum. Belki de yanılmışım." Whitford, Wardell'in beklediğinden daha yumuşak bir şekilde karşılık veriyordu ve sadece emin olmak için iş arkadaşının telefonunu da dinleyip dinlemediklerini merak etti. Bu önemli değildi. Eğer Wardell'in Whitford hakkındaki tahmini doğruysa kimse bu konuşmayı tekrar dinleyemeyecekti.

"Ne istiyorsun?"

Wardell elinde olmadan sırıttı. Whitford sanki Wardell'den o kadar çok tiksiniyormuş ki konuşmaya zar zor katlanabiliyormuş gibi duyulmaya çalışıyordu, ama bu doğru değildi. Sorularının cevaplanması çaresizliği, saman kâğıdıyla gizlenmeye çalışılan bir porno dergisi gibi gözüküyordu.

"Ne mi istiyorum? Benim için başka bir mesaj iletmeni istiyorum."

"Evet?" Acınacak halde hevesli.

"Oha, o kadar hızlı değil. Bu tek taraflı bir yola dönüyor, sence de öyle değil mi, ortak?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Sen benimle konu-

şuyorsun, ben sana bir şeyler veriyorum ve sen de hikâyeni yazıyorsun."

"Ve sen de istediğin ilgiyi görüyorsun, doğru mu?"

"Şey. İkimiz de hoşnutsuz değiliz, değil mi?" Bir cevap gelmeyince Wardell devam etti. "Evet, ben de öyle düşünmüştüm. Benim için bir şey yapmanı istiyorum, Mike. Eğer doğru yaparsan, seni tekrar ararım. Büyük olanı sana haber veririm."

Wardell'in söylediklerinin ilk kısmını hatırlamadan önce, "Büyük olan mı?" dedi, sesi artık ilgili değil kuşkuluydu. "Senin için ne yapacağım?"

Wardell içinden beşe kadar sayarak Whitford'un terlemesine izin verdi. "Belki de ilgini çekmiyordur. *Sun-Times*'taki Gabrielle Wood'un isteyeceğinden eminim..."

"Hayır!" dedi Whitford çabucak, soğukkanlılığını geri kazanmıştı. "İlgileniyorum."

"İyi, bu iyi, Mike. Kalemin var mı?"

"Tabii ki kalemim var. Ben gazeteciyim."

"Dikkat et, Mike."

Wardell, hattın diğer ucundan gelen sesli yutkunmayı duydu; diğer adam Wardell'i kızdırmanın, telefonu yüzüne kapatmasından daha beter sonuçları olabileceğini hatırlamıştı.

"Affedersin."

"Sorun değil, Mike. Anlıyorum. Hepimiz gerginiz. Şunu yaz." Whitford'a Kentucky'deki kamyon durağında açtığı e-posta adresini verdi ve doğru yazdığından emin olmak için tekrar etti.

"Sana e-posta atmamı mı istiyorsun?"

"Bu hafta yanıp tutuşuyorsun, Mike. Bana sorun yara-

tan birkaç insanla ilgili bulabileceğin her şeyi bulmanı istiyorum. Özel Ajan Elaine Banner ve federallere yardım eden başka bir adam. İsmi Blake."

"Bekle bir dakika..."

"Rica etmiyorum, Mike."

"Anlamıyorsun..."

"Hayır, sen anlamıyorsun, Whitford. Sana ne diyorsam onu yapacaksın. Yapmazsan, sadece seninle iletişim kesmekle kalmam, seni bulup lanet olası boğazını da keserim. Bunu söyleyince bana inanıyor musun?"

Başka bir yutkunma. "Ah... Ben..."

"Bana. İnanıyor. Musun?"

"Evet."

Wardell, başka bir kelime söylemeden telefonu kapattı.

60

16:29

"Bu tam olarak beklediğim şey değildi," dedi Banner caddeye geri çıktığımız ve doğuya doğru gittiğimiz sırada.

"Ne beklemiştin?" diye sordum. "Little Odessa'daki bir striptiz kulübünün üstünde bir votka barı mı?"

Bunun hakkında düşündü ve dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme oluştu. "Evet. Sanırım beklediğim buydu."

Biz binanın içindeyken hava biraz daha kararmış ve trafik yoğunlaşmıştı. Caddenin çaprazlama olarak karşısında, dışında büyük ve süslü bir saat asılı olan bir mücevher dükkânı vardı. Dört buçuk. İkimiz de ona bakmak için durduk ve birbirimize döndük.

"Chicago'ya geri dönmek zorundayız," dedi Banner, cep telefonuna uzanarak.

Bu sefer havaalanına gitmek için tek bir taksi kullandık. Kesintisiz yolculuk Korakovski'nin hikâyesinin oyunun boyutlarını nasıl değiştirdiğini tartışma fırsatı verirdi.

"Peki, şimdi ne yapacağız?" diye sordu Banner, taksi kaldırımdan uzaklaştığı sırada. Sesini sürücünün radyoda dinlediği sohbet programının altında fark edilmeyecek şe-

kilde ayarlamıştı. Valinin önceki gün verdiği basın toplantısının bir bölümünün tekrarını veriyorlardı: *Hiçbir yerde güvende değilsiniz.*

"Ne biliyorsak onu biliyorsun," dedim.

Banner bana baktı. "Wardell'in kaçışı kaza değildi. Birisi özellikle kaçmasını istedi."

Başımla onayladım. "Kim?"

Banner dışarı bakarak, onlar yavaşça ilerlerken sokakların akşam yoğunluğuyla kalabalıklaşmasını izledi. "İyi imkânları ve bağlantıları olan biri."

"Bağlantı az kalır," dedim. "Korakovski'yle oynadı. Summers'a ulaştı. Görev timinize sızdı."

Banner buna gözle görülür bir şekilde sinirlendi. "Daha önce Bay Edgar'la ilgili bir telefon aldım. Diş taramasından veya kimliğindeki fotoğrafla yüz taramasından onu teşhis edememişler. Ama bizden birisi değilmiş."

"Bundan emin misin?"

"Otopsiye ve fotoğrafa dayanarak, Edgar'ın istatistiklerine uyan ajanlardan oluşan bir liste oluşturduk; ortalama boyu, kilo ve yaşı kullandık. Birkaç isme denk geldik, ama hepsinin izahatı var. Ayrıca Büro kurallarından dolayı hepsinin diş kaydı da var."

"Sizden biri olarak geçmeyi başardı," dedim. "Bu yine kaynak ve bağlantılara işaret eder. Gerçekten maaşla çalışan bir ajan olup olmaması temelde alakasız."

"Benim için değil."

"Bunu biliyorum."

"Sence yalnız mı çalışıyordu?"

Başımı olumsuz anlamda salladım. "Mümkün değil. Bu olay çok büyük."

"Ama mantıklı gelmiyor," dedi Banner. "Wardell'i dışarı çıkarmak için kurulan büyük bir komplodan bahsediyorsun."

"Komplo olmadığını mı düşünüyorsun?"

Sinirlenmiş gözüküyordu, ama bunu inkâr etmenin artık oldukça zor olduğunu biliyordu.

"Ne amaçla? Kim çıkar sağlıyor?"

"Benim uğraştığım sorun da bu," diye itiraf ettim. "İki gün önce, kırmızı kamyonet şaşırtmasından sonra, Wardell'in kaçışının sadece bir tesadüf olduğunu düşünmeyi bıraktım. Ama bulabildiğim en iyi açıklama inandırıcı değil."

"Duyalım bakalım," dedi Banner. "Hiç yoktan iyidir."

"Sorun da bu, hiçbir şey." Duraksayarak saatler harcadığım beyin fırtınasını kolay anlaşılır bir hale getirmeye çalıştım. "Pekâlâ. Birinin neden klinik olarak psikopat olan bir katili idam cezasından kurtaracağıyla başlayalım."

"Kesinlikle. Neden bunu yaptılar?"

Başımı olumsuzca salladım. "Hâlâ amacı düşünüyorsun, Banner. Gerçek anlamda düşün."

Duraksayarak kaşını çattı ve omuz silkti. "İnsanları öldürmek için belli ki."

"Bu doğru ve gerçekleşen de bu. Wardell beş günden biraz az bir süredir dışarıda. O zamandan beri saydığıma göre on sekiz kişiyi öldürdü."

Banner devam etmemi işaret etti. "Devam et."

"Tamam, bunu ayarlayan kişi hakkında ne bildiğimize dön."

"İyi kaynakları ve bağlantıları olan biri."

"Evet, oldukları şey bu. Ama onlar hakkında bildiğimiz diğer tek şey ne? Ne yapıyorlar?"

Tekrar kaşını çattı, fazla beklememişti. "İnsanları kullanıyorlar. Korakovski. Summers. Belki de 'Edgars' denen adam. Ve–" Düşüncesini yarıda keserek bana baktı. "Wardell'in kendisini. Bunu ona mezarlıktayken söylemiştin."

"Bingo," dedim. "Yani mantıklı sonuç nedir?"

"Wardell'i kullanıyorlar. Onu kesin olarak yapacağını bildikleri bir şey için kullanıyorlar ki bu da öldürmek."

"Öyle olmalı," dedim. "O yüzden onu çıkarmak için bu kadar zahmete girdiler. O yüzden onun geçişini güvene almak için medyayı ve görev timini yanlış yönlendirdiler."

Konuşmamı durdurmak için elini havaya kaldırarak, "Bir dakika," dedi. "Neden o olmak zorunda? Etrafta sayısız kiralık katil var."

"Wardell'in seviyesinde bir profesyonellikte değiller," dedim. "Ama söylemek istediğini anladım."

"Diğer seçenekler varken, bu çok zahmetli demek."

"Katılıyorum," dedim. "Bir sebepten ötürü, bunun Wardell olması önemli. Nedenini henüz bilmesek de, bu teorinin asıl noktası o değil."

Banner yola gelmeyi ve bana direkt sormayı reddederek bana eşlik etmeye devam etti. Sorunu tekrar zihninde canlandırdı.

"Hedef kim?" dedi birkaç saniye sonra. Sesinin tonu, sorusunun ima ettiği şeyi tamamen anladığını gösteriyordu.

"Aynen."

"Wardell'i çıkaran her kimse birini öldürmesini istiyordu. Başından beri bunun bir tesadüf gibi gözükeceğini, Rusların kurduğu pusunun yan ürünü olacağını biliyorlardı. Düşününce bu harika bir fikir. Birinin yolundan çe-

kilmesini istiyorsan en iyi kamuflaj nedir? Çılgın bir seri katilin kurbanı olmasını sağlarsan, kimse başka bir sebep aramaz."

"Denendi ve test edildi," dedim.

"Tabii," diye bana katıldı. "İnsanlar bunu zaman zaman denerler, eşlerinin aradan çekilmesini istiyorlarsa bunun rastgele olayların bir parçası gibi görünmesini sağlarlar. Davranış Birimindekiler, bir yaprağı saklamak için en iyi yer bir ormanın ortası olduğu için buna 'bir orman katliamındaki bir yaprak' diyorlar."

"Ama bu çok daha iyi. Bunu seri katil yapmış gibi göstermek yerine, asıl seri katilin bunu gerçekten yapmasını sağlıyorlar."

"Ama bu teorinle ilgili büyük bir sorun var, Blake."

Ellerimi havaya kaldırdım. "Katilin tahmin edilemez," dedim. "Öldüreceğini biliyorsun, ama *kimi* öldüreceğini bilmiyorsun."

"Bildiklerimiz şunlar: Birisi Wardell'i bir hedefi elde etmek için idamdan kurtardı. Bu amaç henüz gerçekleştirilmedi."

"Aşağı yukarı bu şekilde," diye katıldım.

"O zaman şimdilik nedeni boş vermeli ve buna başka bir açıdan yaklaşmalıyız. Sırada kim olabilir?"

"Ve söylediğimiz gibi, yarının hangi gün olduğunu düşünürsek, bazı adaylarımız var."

"İyi adaylar," dedi Banner. "Parası, gücü ve nüfuzu olanlar ve bunlardan birisi dün Wardell'e bir kavga için meydan okudu."

Başımla onayladım. "Peki, valiyle seçim gününde bir görüşmeyi nasıl ayarlayabiliriz?"

61

21:07

Banner ve Blake O'Hare'e vardığında saat dokuzu biraz geçmişti ve sonraki günün planının başlangıcında bir fikir birliğine varmışlardı. Blake koltuğunu geriye yatırarak şekerleme yaparken, Banner da uçuş sırasında birkaç telefon görüşmesi yaparak güvendiği ajanlara bu konuda sessiz kalmalarını söylemiş ve Wardell'in eyaletlerdeki tahmin edilen hareketleri hakkında güncellemeler almıştı.

Mezarlıktan sonra Wardell'le ilgili herhangi bir iz bulunamaması şaşırtıcı değildi. Geçmiş performansına bakılacak olursa bir otobüsle ya da başka bir çalınmış araçla seyahat ediyor olabilirdi. Şu anki görünüşüyle ilgili daha iyi bir bilgiye sahip olduklarından ve görüntüsü tüm haberlerde gösterildiğinden, olduğundan, araba daha olası bir seçenekti. Rapid City'den altı yüz eli kilometre uzaklıktaki her çalıntı araç vakasını takip ediyorlardı. Henüz elle tutulur bir iz olmasa da, Sioux Falls'ın dışındaki bir kamyon durağından çalınan bir araba raporu umut verici görünüyordu.

Banner'ın telefon görüşmelerinin büyük bir kısmı, valiyle kısa bir süre görüşmek için yaptığı ayarlamalarla do-

luydu. Kolay olmamıştı ama mitingden önce on dakika elde etmeyi başarmıştı. Doğal olarak, hâlâ görevde olmadığını söylemeyi unutmuştu.

Terminalden uzak olan, dışarıdaki uçak pistlerinden birine iniş yaparak, beklemekte olan bir otomobile binmişlerdi. Arabayı kullanan bu gecelik görevde olmayan Kelly Paxon'dı. Banner, soyadlarını kullanarak onları kısaca tanıştırdı. İnce bir gülümsemeyle karşılık veren Paxon, çenesini kapalı tuttu.

Araba hareket ederek güvenlik kontrolüne doğru giderken Banner, "Kalacak bir yerin var mı?" diye sordu.

Kemerini bağlamakta olan Blake, durumu daha düşünmemiş gibi duraksadı ve konuştu. "Sanırım kahve servisi yapan ve kapanmayan bir yer bulacağım ve Randall ile diğer adamın bilgilerini kontrol edeceğim. Kongre adaylarına da bakar, Wardell'le ilişkilendirebileceğim bir şey bulabilir miyim, bir bakarım. Sen eve gidip biraz uyumalısın."

Banner gülümseyerek başını salladı.

"O zaman, ofise mi?" diye sordu.

Banner tekrar başını salladı. "İzindeyim, unuttun mu? Benim evime gideceğiz." Duraksadı. "Merak etme, kanepem rahattır."

62

22.31

Anahtarını delikte çeviren Banner, temizlik gününün Cuma olduğuna ve o zamandan beri eve gelmediğine şükretti. Bu, mutfaktaki boş pizza kutularının ve sendeleyen ütü yığınlarının getirdiği utançtan kurtulduğu anlamına geliyordu.

Ayakkabılarını çıkararak, tüm odalardaki ışıkları yaktı; bu Mark'tan ayrı yaşamaya başladığından beri edindiği bir alışkanlıktı.

"Güzel mekân," dedi Blake, kapıda bekleyerek.

"Sağ ol. Normal bir haftada bile nadiren burada gibiyim. Otursana," dedi oturma odasına işaret ederek.

Yatak odasına giderek çabucak takım elbisesini çıkardı ve eşofmanla gri bir Northwestern Üniversitesi tişörtü giydi. Oturma odasına gittiğinde, Blake pencerenin kenarında olan deri koltuğa oturmuştu. Ona baktığında, koltuğun ikili olduğunu hatırladı; yani rahat olsa da, bir altmış beş ya da daha kısa olsa daha iyi olurdu. Blake, kanepenin yanındaki masanın üzerinde duran çerçeveyi eline almıştı. Saçı açık ve gülümseyen hali, uzun, ciddi görünen ve koyu

bir takım elbise giymiş olan Mark'la omuz omuzaydı ve ikisinin de elleri kızlarının omuzlarındaydı.

"O Annie," dedi.

Başını kaldırdı. "Çok güzel."

Banner yutkundu. Her şeyi boş verip, Wardell'i unutup gidip kızıyla birlikte olma dürtüsü bir anda fiziksel bir darbe gibi üzerine indi. Şehri korumayı unutup kızını korumaya odaklanma hissiydi bu.

Blake yüzündeki ifadeyi fark etti. "İyi misin?"

"İyiyim. Sadece onun için nadiren buradayım gibi hissediyorum."

"Şu an babasıyla mı birlikte?"

Banner başını olumsuz anlamda salladı. "Kız kardeşimle. Büyük yardımı dokunuyor. Ah, *lanet olsun*."

"Ne?"

"Tiyatro oyununu kaçıracağım. *Calamity Jane*'de Adelaid Adams'ı oynuyor. Orada olmaya çalışacağımı söylemiştim."

Blake anlayışlı görünüyordu ama sanki tam olarak ne diyeceğini bilmiyor gibiydi. Bu, daha önce hiç ailesi olmamış birinin bakışlarıydı. Banner tekrar denemeye karar vererek, biraz daha açılmaya hazır olup olmadığını anlamaya çalıştı.

"Peki ya sen, Blake? Çocuğun ya da özel biri var mı?" Kelimeleri söylediğinde, ona bilmediği bir şey olup olmadığını sorduğunda Blake'in istemsiz olarak gülümsediğini hatırladı. Pekâlâ özel biri vardı, geçmişten biri olduğunu düşünüyordu. Ama eğer bir hatıradan ibaretse, bu sevgi dolu bir hatıraydı.

Bir süre cevap vermeyerek düşündü, sonra da başını

sallayarak uzaklara baktı. "Özel biri yok. Bağımsız ajan, hatırladın mı?"

"İşini kolaylaştırıyordur sanırım."

"Sanırım."

Blake fotoğrafı Annie'nin bir okul gezisi için gittiği Bilim Müzesi'nden aldığı cam kâğıt ağırlığının yanına koydu ve camdan dışarı manzaraya baktı. Hiçbir kişisel bilgi vermemeyi tercih etmişti.

"Peki nerede yaşıyorsun, Blake?" diye sordu, ona biraz daha sataşarak. "Bir yerlerde bir dairen var mı? Evin? Ya da belki bir karavanın?"

"Çok fazla taşınırım."

Banner detaylandırması için beklese de, devam eden hiçbir şey olmayınca başını iki yana salladı. "Sen *imkânsızsın.*"

Tekrar ona baktığında kafası gerçekten karışmış gibi görünüyordu. "Ne?"

"Neyse, lanet dava hakkında konuşalım." Uzaktan kumandaya uzanarak CNN'i açan Banner, televizyonun sesini tamamen kıstı. Wardell'in sabıka fotoğrafı ekrandaydı, onlarla alay ediyor gibiydi.

Blake'in gözleri kısıldı, sonra başını televizyondan çevirdi. "Wardell, Chicago'ya geri dönüyor ve yarın varacak."

"Eğer haklıysan."

"Haklıyım. Yarın seçim günü ve bir etki yaratmak istiyor. Bu yüzden en olası hedef Vali Randall."

Banner onun yanma oturdu. "Ve onunla saat altıda randevumuz var. Ama ya o değilse? Rakibi Robert Weir'e ya da Kongre adaylarına ne dersin?"

"Bu bir olasılık, ama Wardell'in geçmişine dayanarak

söylüyorum ki Randall ilk insan avında ve dava esnasında oldukça görünürdü. Hatta idama da katılacaktı. O, John Hatcher'dan sonraki seviye gibi."

"Peki, bu teorine nasıl uyuyor? Birinin Wardell'i kullanmasıyla ilgili yani." Uçaktan beri ilk kez bundan bahsetmişti. Kafalarını tuğla duvara vurarak Wardell'in kaçışının ardındaki nedeni bulmaya çalışmaktansa, ikisi de Randall'a odaklanmayı daha kolay bulmuşlardı.

"Planlanmış suikastın Randall için olması oldukça mantıklı geliyor. O, Wardell'in şu ana kadar öldürdüğü diğer insanlar gibi değil. Sonuçları olacak bir adamdan bahsediyoruz. Denklemden bir valiyi çıkarırsan birileri bir yerlerde fayda elde edecektir."

Banner başını olumsuz anlamda salladı. "Buna inanmıyorum."

"İnanmıyor musun?"

"Yani evet, Wardell'in tüm günler arasında seçim gününde Chicago'ya geldiğini varsayarsak o, en olası hedef. Ama bu, teorideki en büyük sorunu çözmüyor: Wardell'in öngörülemezliği."

Blake hüsranla iç geçirdi. "Sanki yapbozun sol ve sağ tarafını görebiliyoruz ama ortada eksik olan çok fazla parça var gibi."

İkisi de bir dakikalığına konuşmadı. Haberler, Yetkili Özel Ajan Donaldson'la günün erken saatlerinde yapılan bir röportaja döndü. Sakin görünüyordu ama Banner, onun vücut dilini, röportajı yapan kişiye bir şeyi dikte etmeye çalıştığını bilecek kadar iyi tanıyordu. Başını ekrandan çevirerek gözünü uzakta, Michigan Gölü'nün üzerinde gitmekte olan bir geminin ışıklarına dikti. Blake'in ona bak-

tığını fark ettiğine, dönüp ona baktı; arayış dolu yeşil gözleri boynunun kıvrımına bakarken ışıl ışıldı. Kendini suçüstü yakalamış gibi uzağa baktıktan sonra tekrar ona baktı.

"Hey," dedi.

Blake bir şey söylemek için ağzını açtı ama Banner'ın cep telefonunun çalmasıyla lafı kesildi. İkisi de boğazlarını temizleyerek doğruldular. Banner ayağa kalkarak telefonunu üzerine koyduğu masaya doğru gitti ve kimin aradığına baktı. Arayan Donaldson'dı ve ne sebeple arıyor olursa olsun, haberler iyi değildi. Açma tuşuna basarak ismini söyledi.

"Banner, ben Donaldson." Bir duraksama oldu, sesinde hoşuna gitmeyen bir şeyler vardı. "Edwards'ın birkaç gün izin almanı tavsiye ettiğini biliyorum, ama..."

"Ne oldu? Castle mı?"

İkinci bir duraksama, duymak üzere olduğu şeyi onayladı.

"Castle'ın kalbi kırk beş dakika önce durdu. Masada öldü."

"Tanrım..."

"Banner, bu bir şeyi değiştirmez. İstemiyorum ki sen–"

Yutkundu. "Sorun değil. Aptalca bir şey yapmayacağım. Haber verdiğin için teşekkürler."

Bir başka, farklı türde bir duraksamadan sonra Banner, daha fazlasını söyleyip söylememesi gerektiğini düşündüğünü anlayabiliyordu. En sonunda, "Kötü bir durum, Banner. "Sakin ol, tekrar konuşacağız," dedi.

Banner telefonu kapattı. Blake ona bakıyordu.

"Üzgünüm. İyi bir adamdı."

Banner bir an bir şey söylemeyerek, camdan dışarıdaki ışıklara ve Michigan Gölü'nün ilerisindeki boşluğa bakmak için döndü. Bir ismi sessizce söyledi, o kadar alçak sesle söylemişti ki Blake tekrar sormasını istemek zorunda kalmıştı.

"Eric Markow," dedi tekrar. "Kim olduğunu biliyor musun?"

Blake bir saniyeliğine düşündü. "Ashley Greewoon'u kaçıran adam."

"Ashley Greenwood'u öldüren adam," diye düzeltti.

Bu, geçen senenin büyük haberi, hatta Caleb Wardell'den sonra Chicago'yu vuran en büyük olaydı. Fotojenik bir milyoner varis kaçırılmış ve fidye olarak iki milyon dolar istenmişti. Babası parayı ödemesine rağmen Greenwood serbest bırakılmamıştı. FBI onların izini sürse de Markow kadını çoktan boğazını keserek öldürmüştü. Köşeye sıkıştırıldığını anlayınca da kendi beynini uçurmuştu.

"Sen davada çalışmıştın," dedi Blake. "Donadson'ın toplantıda bundan bahsettiğini hatırlıyorum."

"Bana Castle'ın beni neden sevmediğini sormuştun. Nedeni Markow."

Blake hiçbir şey söylemeyerek konuşmasına izin verdi. Yağmurlu geceyi hatırlayınca Banner'ın boğazı kurudu. Resmi bir raporun tatsız, şartları dışında bunu ilk defa birine anlatıyordu.

"Adam kaçırmayla ilgili görev timinin başında o vardı, Castle yani. Fidyenin verilmesini biz kontrol ediyorduk. Markow bu konuda çok akıllı, çok iyi organize olmuştu. Bizi şehrin etrafında dolaştırıp durdu. Benim görevim, baba değiş tokuşu yaparken fark ettirmeden onu takip etmekti."

"Ne oldu?"

Omuz silkti. "Bilmiyorum. Greenwood'a en sonunda Doksan Beşinci Cadde'deki tren istasyonunda en sondaki vagona binmesi, parayı oraya bırakması ve tam kapılar kapanırken dışarı çıkması talimatı verilmişti. Kızının yeri ondan sonra bildirilecekti ama hiçbir şey söylenmedi. Castle benim açığa çıktığımı düşünüyor. Adam polis yok demişti."

"Sen ne düşünüyorsun?"

Başını iki yana salladı. "Beni görmedi. Araştırma beni görmediğini sonradan doğrulasa da bu Castle için yeterince iyi değildi. Ya Markow fikrini değiştirmişti ve daha fazla para istiyordu, ya da bir şeyler ters gitmişti. Birkaç hafta sonra onu enseledik ve ben büyük bir terfi aldım. Ama tabii ki Ashley Greenwoon için çok geç kalmıştık." Banner yutkundu ve gözündeki bir damla yaşı sildi. "Çok geç," dedi tekrar, şu anı düşünerek.

"Onu yakalayacağız, Banner," dedi Blake sessizce.

"Çok emin konuşuyorsun."

"Eminim. Wardell'i yakalamak için gereken her şeyi yapacağız."

"Yani sen yapacaksın. Gereken neyse onu yapacaksın."

"Yapacağım."

Telefonu kahve sehpasına atan Banner kanepede onun yanına oturdu. "Neden hâlâ buradasın? Sana ödeme yapılmıyor. Uzaklaşıp gidebilirsin. Hiçbir ödül olmadan neden kendini tehlikeye atıyorsun?"

"Onun yapamayacağı aynı nedenden ben de yapamam."

Banner onu izliyordu ama o gözlerini kaçırdı. Bir şey

mi saklıyordu? hâlâ mı?

"Bu şekilde olmasını tercih ediyorsun, değil mi? Kural yok, prosedür yok. Nasıl olduğunu anlamıyorsun–"

"Kuralları oldukça iyi anlıyorum. Neden var olmaları gerektiğini ve ne zaman bozulmaları gerektiğini anlıyorum."

Başka bir uzun sessizlik olmuştu ama bu sefer ikisi de gözlerini kaçırmadı. Sanki bir mıknatısın çekim gücünden etkilenmişçesine yüzleri birbirine yaklaştı; dudakları neredeyse birbirine değecekti.

"Blake..."

Blake son anda geri çekildi. "Bu kötü bir fikir."

"Neden?"

"Burada kalmayacağım. Bunu daha önce de yaşadım: Yakınlaşırız, bir şeyler olur, sonra kötü adamı yakalarız ve toz yere bile inmeden ben gitmiş olurum."

Banner bir saniyeliğine hiçbir şey söylemedi, sonra dudaklarının kenarı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Söz mü?"

Blake gözlerini kırpıştırdı.

"Hayat boyu bir bağlılık aramıyorum, Blake. Kızım için yeni bir baba aramıyorum ve arasaydım da, alınma ama..."

"Alınmadım."

"Gerçek hayatımı bundan ayrı tutmalıyım. Annie'yi... Tüm bunlardan uzak tutmalıyım." İç geçirerek gözlerini kapattı. "Tek istediğim..."

"İstediğin?" Blake fısıldadı."

"Kuralları yıkmak."

Dudakları birleşti ve Blake onu yakma çektiğinde Banner vücudundan bir elektrik şokunun geçtiğini hissetti. Elleri aşağı ve yukarı birbirlerini keşfederken öpüşmeye

devam ettiler. Bir dakika sonra Banner öpüşmeyi bırakarak gözlerini açtı. Blake'in gömleğini yukarı doğru çektiğinde o da kollarını havaya kaldırarak gömleği başının üzerinden geçirmesine izin verdi. Uzun beyaz yara izi tekrar gözüne takılmıştı. Orta parmağını kalkmış derinin üzerine koyarak, yarayı göğsünün üst kısmından kemerinin altına kaybolduğu yere kadar takip etti. Tekrar yukarı baktığında gözleri buluştu. Adam hiçbir şey söylemedi. Yara için bir açıklama beklediyse de, bunun olmayacağını şimdiye kadar bilmeliydi. Kendi tişörtünü de çıkardığında Blake tekrar harekete geçerek, ellerini kaburgasının etrafına koydu ve onu kaldırarak, nazikçe ama sıkı bir şekilde kanepeye doğru itti.

63

23:57

Gösterge rahat bir şekilde yüzün etrafında geziniyordu. Gösterge panelindeki saat ise gece yarısına bir rakam daha yaklaşmıştı. Wardell ileri doğru bakarak yolu işaretleyen bozuk beyaz şeridin arabasının kaportasının altında kayboluşunu izledi. Bulunduğu yerle Chicago arasında daha kaç tane olduğunu merak etti. On binlerce vardı, belki de yüz binlerce.

Eğer hiç durmazsa Chicago metropoliten alanına şafakta varabilirdi ve durmayacaktı. Daha fazla uyku yoktu, bir daha asla. Yorgun olması gerekirken yenilenmiş ve tamamen canlı hissediyordu.

Whitford'u aradıktan sonra bir karara varmıştı. Dedektif Stewart ölmüştü, bu da demek oluyordu ki asıl listesinde geriye sadece bir isim kalmıştı. Mükemmel bir dünyada o isimle devam ederdi, ama o ismin genişleyen planına artık uymadığını fark etmişti. Banner ve Blake'le çarpışarak onları öldürmeden önce yenmek istiyordu. Bunun olmasını sağlamak içinse listesindeki eski ismi bir yenisiyle değiştirmişti.

Direksiyondaki elinin kayıp gitmesine izin vererek,

onu yolcu koltuğunda duran ucuz not defterinin üzerine koydu. Defterde son yirmi dört saat için gereken tüm istihbarat vardı.

ALTINCI GÜN

64

06:07

Mike Whitford gözlerini açtı. Ağır ağır kendine geldiğinde, elinde hâlâ kahve lekeli Boston Celtics fincanıyla oturma odasındaki kanepede uyuyakaldığını fark etti. Tüm gece en son hazırladığı Wardell hikâyesiyle uğraşmıştı ve anlaşılan kahvedeki İrlanda etkisi bir anlığına kafeine karşı savaşta galip gelmişti. Teknik olarak sabah olsa da dışarısı hâlâ kapkaranlıktı. Hikâye beklediği birkaç önemli detay dışında hazır sayılırdı. Wardell'in sonraki büyük hedefiyle ilgili detaylar için henüz iletişime geçmediği düşünülürse fena değildi.

Bir aceminin buna, henüz olmamış ve detaylarının hiçbirini bilmediğin planlanmış bir olayla ilgili bir hikâye yazılabileceğine şaşıracağını tahmin etti. İşler bu şekilde yürürdü; böyle bir olayda, ünlü bir katille doğrudan iletişimin olduğunda, gereken tek şey doğru ortam ve sahneyi ayarlamaktan ibaretti. Whitford, tüm materyal elinde olmadan alıntıları oluşturabilirdi. İhtiyacı olan tek şey detaylar ona verildiğinde onları yerlerine yerleştirmekti. Bu ne zaman olursa.

Wardell'in tekrar iletişime geçmesi onu şaşırtmıştı.

Laptopuna ulaşarak Wardell'e istediği bilgileri göndermek için kullandığı Hushmail hesabını açtı. Sağladığı güçlü şifreleme dolayısıyla Hushmail'i seçmiş, dosyaları göndermek için tamamen anonim bir takma ad olan jim23456@hushmail.com'u almıştı. Pek mümkün olmasa da, Wardell'in kendi isimsiz hesabı keşfedilirse, ucu ona dokunan bir şey olmayacaktı. Tedbirli olmak için, ilk fırsatta laptoptan da kurtulacaktı. Gelen kutusuna tıkladığında, istenmeyen e-postalar tarafından bile dokunulmamış yeni hiçbir şeyin olmadığı ekranı gördü yüzüncü defa.

Belki de Wardell onu unutmuştu veya belki gönderdiği e-posta ona ulaşmamıştı. On beşinci kez gönderilen e-postalara tıkladı. Önceki on dört sefer olduğu gibi mütevazı ekiyle Wardell'in verdiği Gmail hesabına gönderdiği tek e-posta duruyordu. Ofisteki telefonu kendi cep telefonuna yönlendirmişti ve Wardell'in aramasından sonra numarasını e-postada verdiği bir kullan at telefon da almıştı. Elbette sonra onu da atacaktı. İtiraf etmeliydi ki bir yanı, sınırı geçerek gazetecilik etiğinden oldukça uzaklaştığı an, almak zorunda olduğu gizli kapaklı önlemlerden zevk alıyordu.

Ve bu konuda, sınır geçmek konusunda, kesinlikle hiçbir yanlış yoktu. O sınır şu anda uzaklardaki bir ülkenin sınırlarında bıraktığı uzak bir anıydı. Bir savcının nasıl hissettiğine bağlı olarak gönderdiği o e-posta en azından adaleti engellemek sayılabilirdi ve bu bir kariyerin bitmesinin daha da ötesine gidiyordu. En iyi durumda bu, ağır hapishane zamanı demekti.

Buz gibi bir ter alnında birikmeye başlamıştı. Sanki bu hareket terlemeyi ve onun getirdiği hissiyatı söküp atabilirmiş gibi gözlerini, bir şeyin kapağını kapatmak isterce-

sine sıkıca kapattı. Viski şişesine uzanarak uzun bir yudum alması işe yaradı ve keskin kenarını yakıp kül etti.

Ama gerçekten endişelenecek bir şey yoktu. Wardell, etraftaki insanlara yakın durarak iletişim bilgilerini güncelleyecek değildi. Önümüzdeki yirmi dört saat Wardell'in fazla bir şey yapmayacağına dair Whitford'un içinde bir his vardı. Bugün seçim günüydü ve Wardell büyük ihtimalle politik bir hedefin peşine düşmüştü; muhtemelen Kongre ya da vali adaylarından birisiydi. Eğer Whitford bunu düşünüyorsa, polisler ve FBI da düşünüyor olmalıydı. Belki işleri profesyonel olarak takip etmesinden, belki de Wardell'in son aradığı zamanki sesinin tonundan dolayı Whitford bu gecenin büyük final olacağını hissediyordu. Whitford'u tekrar aramasının nedeni buydu, değil mi? Büyük finali tanıtmak içindi. İşe koyulduğu zaman lanet olası Wardell'in ona *ihtiyacı vardı.*

Peki o zaman e-posta hangi cehennemde kalmıştı? Lanet olası neden aramıyordu?

Mail ekranını tekrar yenileyen Whitford kendi cep telefonunu ve kullan at telefonu kontrol etti. Hepsi de Celtics kupası kadar boştu. Yeni telefonu eşofmanının cebine koyarak lastik gibi bacaklarla ayağa kalktı ve mutfağa doğru gitti. Kendine yeni bir kahve yapacaktı ve geri döndüğü zaman Wardell kesinlikle mail atmış ya da aramış olacaktı.

Işık düğmesine uzandığında ve parmakları yolu yarıladığında, duyduğu tek heceli ifade donup kalmalarına sebep oldu.

"Dur."

Whitford fincanını düşürmediği için saniyenin milyarda biri kadar bir süreliğine aptalca kendini tebrik etti.

Mutfağını bir adam vardı ve bu herhangi biri değildi. Işığı açmadan bile bunu biliyordu. Bir anda, ağzı bir tost makinesinin içinden bile daha kuruymuş gibi hissetti.

"Bay Wardell?"

"Bak sen, ne kadar da resmisin."

"Düşünmüştüm ki..."

"Biliyorum, ortak. Ama bir ev ziyareti çok daha... kişisel değil mi?"

Boğazını temizleyen Whitford yutkundu. Kendi tükürüğü bakır tadındaydı.

"İstediğin şeyi yaptım," dedi. Wardell hiçbir şey söylemeyince, korkunç sessizliği doldurmak için konuşmaya devam etme güdüsü hissetti. "E-postada da söylediğim gibi, zor bir istekti. Federal bir ajanla ilgili bilgi etmek yeterince zor, ama o diğer adamla... Blake'le ilgili–"

"Hiçbir şey bulamadın."

Whitford tekrar boğazını temizledi. "Bu doğru ve üzgünüm. İsmi bir sene önce meydana gelen Ruslarla ilgili bir olayda geçiyordu, ama aynı Blake olsa bile detaylar tamamen silinmişti. Bir sürücü belgesi var, ama adres tamamen sahte, New York'taki hayali bir ofisin adresi. Bunların dışında hiçbir yerde onunla ilgili bir şey yok; ne sosyal güvenlik numarası, ne sabıka kaydı, hiçbir şey. Bu adam bir hayalet."

Wardell gözünü kırpmadan ona bakmaya devam etti.

Whitford konuşmaya devam etmeyi düşünse de bundan vazgeçti.

Sonunda Wardell konuştu. "Hayal kırıklığına uğradım, Mike."

Whitford özür dilemek için tekrar ağzını açsa da, bu

sefer sesi ona ihanet etti ve sanki biri sessiz tuşuna basmış gibi sadece dudakları oynadı. Wardell gülümsedi.

"Hayal kırıklığına uğradım," diye tekrar etti. "Ama tam olarak şaşırmadım. Bu konuda endişelenme. Bu akşam orada olacağından emin olacağım."

Bir rahatlama dalgası onu sarmaladı; beş dakika önce, öleceğinden kesinlikle emindi. İflah olmaz bir iyimser olduğundan, Whitford dehşet duygusunun ardından birden umut doldu. Blake'in orada olacağından emin olduğunu söyleyerek, Wardell ne demek istemişti?

Whitford'un dudakları biraz fazla geniş olan huzursuz bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Yani, yine de sana yardım ettim, değil mi? Özellikle Banner konusunda. Geçmişle ilgili onunla ilgili de fazla bir bilgi yoktu, ama olan her şeyin elinde olduğunu garanti ederim."

Wardell bu konuda düşünerek, yavaşça başını salladı. "Yeterliydi. *Times* makalesi özellikle ilginçti."

Bunun bulması en kolay bilgi olduğunu söyleme gereği duymayan Whitford, "Harika, harika," dedi. Asıl iş ev adresi ve kayıtlı olmayan telefon numarasını bulmak gibi şeylerdi. "Yani... Şimdi bana hâlâ yardım edecek misin?"

Wardell öne doğru bir adım attı. "Yardım mı? Ah evet."

"Harika... Sen, şey, sen röportajı burada mı yapmak istersin? Eğer tercih edersen oturma odasında da oturabiliriz."

Whitford konuştuğu sırada Wardell üç yavaş adım daha atmıştı. Artık dokunma mesafesindeydiler.

"Burası iyi," dedi Whitford'un durduğu yerdeki mutfak tezgâhına bir elini koyarak.

"İyi mi?"

"Mükemmel."

Whitford bunu söylerkenki ses tonunu beğenmemişti ama artık çok, çok geçti. Wardell'in eli bacağına sürterek avcı bıçağı gibi bir şey çıkarmıştı. Whitford hâlâ hareket etmeyi düşünürken Wardell bıçağı sapına kadar onun göğsüne geçirmişti. Duyduğu son şey birinin bir karpuzu yumruklaması gibi bir sesti; ondan sonra her şey karardı.

65

06:14

Av bıçağının sapını bırakan Wardell, Whitford'un bedeninin bir çuval nefret mektubu gibi karo zemine düşmesine izin verdi. Ceset hantal bir şekilde yan tarafına düşmüştü. Yaradan biraz kan sızsa da fazla değildi. Direkt olarak kalbe indirilen bir darbe anında öldürür ve kalbi doğrudan durdurarak kan kaybını en aza indirirdi.

Yumuşak bir şekilde, "Zahmetsiz," diyen Wardell ölü adamın ardına kadar açık olan gözlerine baktı. Cesedin yanında bir cep telefonu duruyordu, Wardell bunun Whitford'un kullan at telefonu olduğunu tahmin etti. Telefonu yerden alarak bataryasını çıkardı ve ikisini de cebine koydu; bir telefon sonradan işine yarardı. Sonra dikkatlice bıçağı yerinden çıkararak kanı yıkamak için lavaboya götürdü.

Adamı öldürmesi tam olarak hayati değildi diye düşündü; ama bu yarım kalmış bir işi bitirmişti. Artık Whitford'a ya da medyaya ihtiyacı yoktu. Ayrıca yakından ve kişisel öldürmeyle ilgili biraz pratik yapması bir zarar vermezdi.

Bunun Blake'le bu şekilde olacağıyla ilgili içinde bir his vardı.

66

06:16

Karanlık ve Carol'ın muzip sesi.

"Senin bilmediğin bir şey var mı, Blake?"

Carol bunu soruyor olamazdı çünkü o ölmüştü.

Gözlerimi açtığımda ışık beni yakıyordu. Bir şeyler yanlıştı. Bir şeyler çok, çok yanlıştı.

Gün ortası masmavi bir gökyüzünden acımasızca yayılıyordu, ama bir şekilde sanki upuzun bir kışın ortasındaymışım gibi titriyordum. Hayatımda hiç bu kadar üşümemiştim. Sonra, rüyaların çarpık mantığıyla, biri güneşi engellediği için üşüdüğümü fark ettim. Bir adamın silueti önümde kale gibi yükseliyordu; özelliklerini ya da giydiği kıyafetleri bile ayırt etmem mümkün olmasa da, onun Murphy olduğunu ve tam olarak ne söyleyeceğini biliyordum.

"Üzgünümi ahbap. Bunun kişisel olmadığını biliyorsun."

Sonra bir şeyler değişti ve alçak ve rüya olmayan kahkahayı duyunca yanıldığımı anladım. Bu kesinlikle, artık Murphy değildi. Wardell'di. Kahkahası kendini ele vermişti.

"Aman, kimi kandırıyoruz, ortak? Bu her zaman kişiseldir."

Tam o sırada patlama başladı. Ama kör edici ve ışıltılı gürültü yerine, yavaşça hareket etti. Alevlerin ipeksi asmaları tembelce bana ulaşarak tenimi okşadı ve beni yavaşça yakmaya başladı...

Gözlerim bir anda açıldı ve cehennemi andıran olaylar dizisi yerini mavi ay ışığına ve Banner'ın endişeli yüzüne bıraktı.

"Tanrım, iyi misin?"

Burası ve bu an tekrar geldi. Wardell, Chicago, Banner'ın evi, Banner'ın yatağı. Bir kolu göğüslerini mahcup bir şekilde kapatırken yanımda oturuyordu.

Kendime gelmem için bana bir süre verdikten sonra, " 'Winterlong' nedir?" diye sordu.

Ona baktım.

"Uykunda konuşuyordun," diye açıkladı. "Tam da olağanüstü olduğunu tahmin ettiğim bir kâbus başlamadan önce."

İç geçirerek alnımda oluşmuş olan soğuk ter pırıltısını sildim. "Hiçbir şey," dedim. "Var olmayan bir yer. Hiç olmadı."

Göz temasını bırakmadı. "Onu tanıyorsun, değil mi? Wardell'i."

Bir an için ona bakarak yalan söylemeyi düşündüm ama sonra pes ettim. "Onu tanımıyorum. Sadece bir kere Irak'ta karşılaşmıştık. Onu durdurabilirdim."

"Bu senin suçun değil. Bilemezdin."

"Biliyordum. Bunların hepsini değil, ama biliyordum.

Eğer öldürmesi gereken bir adam varsa, bunun o olduğunu biliyordum."

Bir dakikalığına bir şey söylemedi. "Gerçekten de hedefin vali olduğunu mu düşünüyorsun?"

Omuz silktim. "Şu anda bu en iyi tahminim. Ama bir şeyi iyi biliyorum."

"Nedir?"

"Wardell, onu yakalamaya en çok yaklaşan ve onu inciten kişiler olarak bizim orada olmamızı isteyecek."

"Bizi yendiğini görmemiz için, değil mi?"

"Bu bir parçası, evet."

"Ama hepsi değil mi?"

Yavaşça başımı iki yana salladım. "Yenildiğimizde orada olduğumuzdan emin olmayı, sonra da ölmemizi isteyecek. İkimizin de."

67

17:49

Yollar sokaklar boyunca tıkanmıştı; bazıları polis bariyerleri, bazılarıysa sadece akşamın erken saatlerindeki yoğunluk saatleri yüzündendi. Taksimizden çıkarak yürüdük. Yavaş oluşumuz, şehrin genişliğinde ileride yayılan varış noktamızın tam ölçüsünü anlama zamanı verdi.

Yekpare James R. Thompson Merkezi, Chicago'nun ticari şehir merkezinin çekirdeği olan Loop'un tam kalbine yerleştirilmişti. JRTM olarak bilinen yer, Randolph, Lake, Clark ve LaSalle caddelerinin tamamını bağlayan bütün bir şehir bloğunu kaplıyordu. Tamamen cam olan dış cephe on yedi katlıydı ve yuvarlak kenarlı bir piramit gibi sokak seviyesinden yukarı doğru çıktıkça eğim kazanıyordu. Oldukça görkemli olan bina çevresine hükmederek güç saçıyordu. Geçmiş yirmi beş yılın birçok valisinin ofislerini eyalet başkenti olan Springfield yerine neden bu binaya kurduğunu görebiliyordum.

Kısa kollu giymiş olan yorgun bir kampanya görevlisi bizi mermer zeminden geçirerek, bu akşamın hadisesi için çoktan dolmakta olan etkileyici bir avluya götürdü. Avlu, binanın odak noktası işlevi görüyordu; on yedi kattaki tüm

ofisler, tepesinde muazzam bir cam panelli tavan olan açık alanın etrafına yayılmıştı. Valinin mitinginin içeride ve teorik olarak daha kontrol edilebilir koşullar altında olduğuna memnun olsam da, her katta bulunan açık balkon düşündürücüydü. On yedi kat ve binlerce metrelik açık alan, bir anda hatırlayabildiğimden daha meydandaymışım gibi hissettirdi.

Cam asansörlerden biriyle on beşinci kata çıktık. Seçim görevlisi bizi valinin odasına yönlendirerek çabucak kapıyı çaldı, açtı ve kendisi içeri girmeden bizi içeri itekledi. Girer girmez ilk düşündüğüm, Vali Ed Randall'ın önceki halinin solgun bir gölgesi olduğuydu. Önceki günkü basın toplantısını izlediğimde kilo verdiğini fark etmiştim, ancak kameralar olmayınca fark daha da dramatikti.

Randall, Wardell'in ilk seferinde valiliğinin ilk dönemindeydi ve o zamanlarda kısmi bir düzenlilikle haberlere çıkıyordu. O hararetli dört haftalık süre içinde kısa bir ulusal şöhret edenlerle ortak bir şekilde, destansı bir simaydı. Derin bariton sesiyle konuşup Armani takım elbiseleri giyiyor, altmış olan yaşıyla ters düşen simsiyah saçlarına bakılacak olursa pahalı saç boyasını tercih ediyordu.

John Hatcher'ın aksine Randall, basın konferanslarında sahneye oynamaktan veya katile direkt tehditler savurmaktan sakınıyor; temkin ve güven verme arasında bir denge kurarak, olaya maço bir duruş yerine sessiz bir azimle göğüs geriyordu.

Randall'ın bu görüntüsünü, önümüzdeki masada oturan daha ince, küçük ve gri adamla ilişkilendirmekte zorlanıyordum. Bir anlığına bir yanlışlık olup olmadığını düşünsem de, bizi karşılamak için ağzını açtığında çıkan ve

haberlerden tanıdığım alçak yumuşak sesi duyunca kendime geldim.

"İyi akşamlar, Ajan Banner, Bay Blake. Bunun önemli olduğunu duydum."

Banner adamın uzattığı eli tutarak tokalaştı. Ben de aynısını yaptım. Cildi kâğıt gibi, altındaki kemikleri kırılgandı.

Masanın diğer tarafına oturduğumuzda Banner, "Ölüm kalım meselesi," diye doğruladı.

Randall gülümsedi. "Bu görüşmeyi elde etmek için kiminle görüşmeniz gerekiyorsa görüşeceğiniz kadar önemli olmalı."

Banner'a bir bakış attım. Bir şey söylemek için ağzını açtıysa da fikrini değiştirerek basitçe, "Evet," dedi.

Randall başını salladı. "Patronun Walt Donaldson'ı aradım ve ona benimle görüşmek için bu kadar çaresiz ajan hakkında ne bildiğini sordum. Bu konuda hiçbir halt bilmiyordu."

Banner yutkundu. "Peki neden görüşmeyi kabul ettiniz?"

"On sekiz saat boyunca insanların elini sıkacağımı bildiğimden bir ara biraz molaya ihtiyacım olacağını düşündüm."

"Cidden mi?"

Sandalyesinde arkasına yaslanan Randall iç geçirdi. "Bu hafta Caleb Wardell'den çok fazla bahsedildi ve birçok insan listesindeki sonraki isim olduğumdan endişeleniyor. Konuştuklarım arasında sen, ne hakkında konuştuğunu biliyor gibi görünen ilk kişisin."

Öne doğru eğildim. "Wardell, Chicago'ya geri dönü-

yor, hatta çoktan gelmiş olabilir. Son bir vuruş planladığını düşünüyorum."

"Ve bugün seçim günü olduğundan, bunun ben olduğumu düşünüyorsunuz."

"Orijinal davayla önceki ilginiz dolayısıyla en olası yüksek profilli hedef oluyorsunuz, efendim," dedim. "Ve ayrıca basın toplantısındaki sözlerinizi bir meydan okuma olarak algılamış olabilir."

Tek kaşını kaldıran Randall, sandalyesinde yığılmış gibiydi. Çok yorgun ve bitkin görünüyordu. Onun iyiliği için bunun televizyon karşısındaki vücut dili olmadığını umdum. "Belki bu beni daha az olası yapıyordur. Bunu değerlendirdiniz mi? Özellikle son zamanda bu oğlanının insanları ters köşeye yatırmak gibi bir huyu var."

"Olay da bu," dedim. "Ters köşe. Bazen tamamen rastgele bir hedef seçerken, bazen de tamamen beklediğimiz bir hedefin peşine düşüyor. Görev timinin kendi kuyruğunu kovalamasına sebep oluyor."

"Ama anladığım kadarıyla, sizin değil," dedi Randall, gözlerini Banner'a çevirerek. Banner'ın, telefon görüşmeleri sırasında bu görüşmeyi ayarlayabilmek için beni övdüğünü fark ettim.

"Blake tutarlı bir şekilde ilerideydi," dedi. "Eğer başından beri tavsiyeleri dikkate alınmış olsaydı, şimdiye Wardell çoktan yakalanmıştı diye düşünüyorum."

"Bu doğru mu?" dedi koyu kahverengi gözleri tekrar bana dönerek.

"Aşağı yukarı."

Randall iç geçirerek dirseklerini masaya dayadı ve parmaklarını birleştirdi. "Peki, ne yapmamı istiyorsunuz?"

"Bu akşamki etkinliğinizi küçültmeyi düşünmenizi istiyoruz," dedi Banner.

Randall'ın yüzü duygusuz görünse de, gözlerinde eğlendiğine dair bir ışıltı vardı. "Ajan Banner, lütfen, bu bir *etkinlik* değil. Bir *zafer partisi.*"

"Bu sorun değil," dedim. "Ama daha az açık bir alanda yakın arkadaşlarınız ve ailenizle kutlayabilir misiniz?"

"Söz konusu bile değil."

"Orada fazla açıktasınız," dedim.

"Her katta güvenlik var. *Ekstra* güvenlik."

"Avluya bakan binlerce metrelik açık balkonlar ve kalabalıkta da yüzlerce insan var. Siz, iyi aydınlatılmış bir sahnenin ortasında olan tek kişi olacaksınız. Güvenlik elemanlarınız ne derse desin, bu koşullar altında güvenliğinizi garanti edemezler."

Bunu düşündükten sonra gönülsüz bir taviz verdi. "Adamlarım podyumda kurşungeçirmez cam kullanma fikrini verdiler."

"Bu harika," dedim. "Zırh delen kurşunları yoksa tabii."

Randall homurdandı. "Neden beni kurşungeçirmez dev bir hamster topuna koyup sahneye yuvarlamıyorsunuz?"

"Veya neden etkinliği küçültmüyorsunuz?"

Hiçbir şey söylemeyen Randall destek için Banner'a baktı, ama karşılık alamadı. Durumu üsteledim. "Eğer Wardell sizi hedef alıyorsa ve bunu onun için kolaylaştırırsanız, bizim yapabileceğimiz hiçbir şey olmaz."

Bir süreliğine sessiz kalan Randall'ın ağzı yarı açıktı ve

ne söyleyeceğini değerlendiriyordu. Nihayet konuştuğunda söyledikleri ikimizi de şaşırttı.

"İkinizden biri daha önce kansere yakalandı mı?"

Banner ve ben şaşırmış bir şekilde bakıştık. Görünüşünün neden önceden çok farklı olduğunu fark etmeden önce söylediği şey konuyla ilgili değil gibi gelmişti.

"Hayır. Buna cevap verme, yakalanmadığınızı görüyorum. İkiniz de çok gençsiniz ve daha da önemlisi bunu gösteriyorsunuz. Her neyse, bunu tavsiye etmediğimi söylemek zorundayım. O küçük piç Wardell'i yakalamamızdan bir gün sonra mide kanseri tanısı koyuldu. Tamamen temizlenmeden önce on sekiz ay kemoterapi gördüm, dört büyük ameliyat geçirdim. Bağırsaklarımın birkaç metresini aldılar. Doktorlar ilk bulduklarında yüzde elli şansım olduğunu söylemişlerdi. Uyarı işaretlerini bir süre umursamayarak tümörün bir tenis topu boyutuna ulaşmasına izin verdim. Hatta ona bir isim verdim. Ona ne dedim biliyor musunuz?"

"Wardell," dedim bir süre sonra.

"Çok iyi, Blake. Tümörüme Caleb Wardell ismini verdim. Zamanlamayı göz önüne alınca uygun olduğunu düşünmüştüm. Çünkü onun olduğu şey tam olarak bu, bir kanser. Temelde sağlıklı bir yeri ele geçirerek yayılmaya devam eden küçük, çirkin, kötü niyetli bir doku yığını. Kaçak olduğu ilk dönemin üzerinden birkaç yıl geçti ve o dönemden beri ne zaman o orospu çocuğuyla ilgili bir belgesel izlesem hep elimde olmadan bir bakış atıyorum. Hepsi asıl önemli noktaya yoğunlaşıyor: On dokuz ölüm, on dokuz atış. En kötüsü ise yarattığı hasarın yakınından bile geçmiyor. Ölümler ve korku lanet olası şehrin tama-

mını etkiledi. İnsanlar dışarı çıkmaktan, çocuklarının oynamasına izin vermekten, benzin almaktan korkuyordu. O bu şehrin insanlarını korkuturken biz de ellerimizi havaya kaldırarak korkmalarının *doğru* olduğunu, içeride saklanmalarının *doğru* olduğunu, onları korumak için elimizden geleni yapamadığımızın *doğru* olduğunu söylemek zorunda kaldık." Her "doğru" kelimesini masaya elini vurarak vurgulamıştı. "Ve bu sefer daha da kötü, çünkü sadece tek bir şehirle sınırlı değil; bütün Amerika'ya yayıldı. Dışarıda insanlar korkuyor ve korku, o birini her öldürdüğünde, eyaletten eyalete yayılıyor. O bir kanser. Geçen sefer onu gerilemeye zorlasak da, bu sefer daha saldırgan olarak geri döndü.

On sekiz kemoterapi gördüm. Dört operasyon geçirdim. Belki onunla yüzleşmekte yavaş davrandım ama ben kanserle böyle uğraştım. Onu, ondan kaçarak yenmedim ve bu küçük psikopattan da kaçmayacağım."

Odaya elle tutulur ağır bir sessizlik çöktü. Uzun bir dakika boyunca Randall'ın bakışına karşılık verdim.

"Üzgünüm," dedim. "Ne zaman geri geldi?"

Sandalyesinde geriye yaslanan Randall uzun uzun iç çekti. "Belki de hiç gitmedi. Eylülde altı ayda bir yaptırdığım kontrolüme gittim. Geri geldiğini ve bu sefer içimden kesip alamayacakları kadar fazla olduğunu söylediler." Aklına bir şey gelince alçak, karanlık bir kahkaha attı. "Belki de onu bir çeşit... alamet olarak algılamalıydım."

Banner yutkundu. "Üzgünüm, efendim. Ne kadar zamanınız var?"

"Çok değil. Altı ay, en fazla bir yıl. Tekrar seçilecek ve biraz iyilik yapabilecek kadar uzun olduğunu umuyorum."

"Saygısızlık etmek istemem ama," dedi Banner, "bu sizi bu akşam güvende tutmamızın daha da önemli olduğu anlamına geliyor."

"O zaman yapın, Ajan Banner. Bu katili yakalayın. Ama ben mitingimi iptal etmeyeceğim. Ölümden ve kesinlikle Caleb Wardell'den korkmuyorum." İkimize de sırayla direkt bakarak bakışlarımıza karşılık verdi ve direnç göstermemiz için meydan okudu. "Tamam mı?"

Banner hiçbir şey söylemedi.

"Tamam," dedim.

"Harika. Şimdi, izin verirseniz kazanmam gereken bir seçim var."

68

18:17

Kırmızı parlak rakamların alçalışını izlerken Banner'ın gözünü bana diktiğini hissettim. Pes etmeden önce on beşinci kattan sekizinci kata inene kadar bekledim.

"Ne?"

"Neden boş verdin?"

"Başına vurarak onu senin arabanın bagajına kilitlemekten başka seçeneğimiz yok gibi geldi."

"Wardell onu öldürecek."

"Ben engellersem öldüremez."

"Peki, nasıl engelleyeceksin?"

"Onun hedef olduğuna ikna olmadım."

Banner şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. "Olmadın mı?"

"Hayır."

"Hiç değilse ben daha da fazla ikna oldum," dedi.

"Nasıl yani?"

"Birinin Wardell'i kullandığı ve önemli birini ortadan kaldıracağını umduğu varsayımına dayanarak hareket ediyoruz. Senin de söylediğin gibi, Randall kâğıt üzerinde bugün ve bu konum için en iyi hedef. Ama onunla konuştuktan sonra bunun *daha* da olası olduğunu düşünüyorum.

Onu duydun, kaybedecek hiçbir şeyi yok. Onun gibi politikacılar kazanılmış hakların ödünü koparırlar."

"Ama kanseri açık bir bilgi değil, kimse bilmiyor."

"Doktorları biliyor. Belki başka insanlara söylemiştir. Hadi ama, itiraf etmelisin. Onunla şahsen tanıştıktan sonra Ed Randall'ın suikasta daha da yaraşır olduğunu görmüyor musun?"

"Banner, bu bir politikacıya edilen, duyduğum en garip ve en içten iltifat."

"Ee, düşünmüyor musun?"

"Evet," diye izin verdim. "Ama Wardell'in istediği şeyle ilgili olarak yanılıp yanılmadığımızı düşünüyorum ve bunu düşünmemin sebebi Randall'ın söylediği bir şey. Wardell politikayı umursamıyor; önemsediği tek şey, korku."

Banner tavana baktı. "O zaman belki Randall hâlâ hedefe uyuyordur. Adam korkuyla mücadele savaşını başlatmış gibi konuştu."

İşte tam o sırada devre tamamlandı ve bir şeyler aydınlığa kavuşmaya başladı. Asansörün kapısı ses çıkardı ve açıldı. Banner dışarı çıkmaya yeltendi ama benim hareket etmediğimi görünce durdu.

"Ne oldu?"

"Tekrar söyle."

"Korkuyla mücadele?"

"İşte bu," dedim. "Aynen Terörle Mücadele veya Suçla Mücadele gibi."

Banner yüzümde ne dediğimi anlamak için ipuçları ararken kaşı çatılmıştı. Zihnimde birkaç bağlantıyı daha ta-

mamladıktan sonra, sıradaki adımın ne olması gerektiğini biliyordum.

"Banner, benim için bir şey yapmanı istiyorum. Son beş, hayır, on yılda ölen FBI ajanlarının isimlerinin listesini çıkarabilir misin?"

"Yavaş ol, Blake. Ne..." diye başlamıştı ama cep telefonum bir mesaj geldiğini haber verince durdu.

Hareketli zarfa tıklayarak mesajı okudum.

Birileri araştırma yapıyormuş. Yakında arayacağım.

"Kimmiş?" diye sordu Banner.

"Bir arkadaş."

Mesaja bakarak sesli okudum. "Bu ne anlama geliyor?"

"Henüz bilmiyorum."

69

18:20

Duvara sırtını yaslayarak oturan Wardell gözlerini kapatıp aşağıda yeni gelen kalabalığın mırıltısını dinledi. Hiç pencere olmasa da havanın karardığını biliyordu. Bu küçük alan, dokuz saat önce geldiğinde olduğu gibi kapkaranlıktı.

Seçtiği görüş noktasına ulaşımı yeterince basit olmuştu, ama zaten aksini beklememişti. Tavanda bulunan havalandırma deliği sayesinde dışarıdaki trafiğin uyku getiren sesini duyabiliyordu. Şu anda dışarıda işe gidip gelenlerin kaç tanesinin onu düşündüğünü merak etti; acaba kaç tanesi koltuklarına gömülerek tek gözleri benzin göstergesinde, duraklamadan varış noktalarına giderek benzin almak için arabalarının hayali güvenliğini terk etmemeyi umuyordu?

O sabah arabadaki radyo kanallarını dinlerken, bu akşam Chicago'da beklendiğini duyunca hafif şaşırmıştı. Mike Whitford'un hikâyesini bu sefer yayınlama şansı olmamıştı elbette, ama bir şekilde medya ve ayaktakımı, bu dizinin son perdesini sezmeyi başarmıştı. Belki de bazı neticeler kaçınılmazdı, Blake'le son bir karşılaşma gibi.

Koşullar bunun için mükemmel bir şekilde yerine otur-

muştu ve şimdi Wardell, hem onun hem de FBI kaltağının doğru yerde olmasını nasıl sağlayacağını biliyordu. İlk ölümü gerçekleştirdikten sonra Banner'ın icabına bakacaktı. Ondan sonra da yer, son dans için oldukça mükemmeldi.

Su şişesinin kapağını açan Wardell bir yudum aldı. Remington 700, ayaklı desteğin üzerine kurularak sahneye çevrilmişti. Teleskobundan bakarak ölüm alanını tekrar gözden geçirdi.

İzlediği sırada iki teknisyen sahneye çıkarak kabloların pozisyonlarını ayarladı ve her şeyin güvenlik talimatlarına uygun olduğunu teyit etti. Gözlerini kapatan Wardell beklentinin tadını çıkardı. Artık fazla kalmamıştı.

Kalabalığın artışını izleyerek, o çok özel insanın sahneye çıkmasını bekledi.

Fazla kalmadı.

70

18:42

Artık fazla kalmamıştı. *Öyle ya da böyle,* diye düşündü Banner, *bu akşam bitiyor.*

Banner, gözlerini avluya doluşmakta olan kalabalıktan ayırarak gökyüzüne çevirdi; ya da daha doğrusu, büyük donuk tavana. Odadaki ışıklar gökyüzünü kalın, katranımsı bir siyahlığın ötesine çevirirken, bulut ve yıldızları bir hiçliğe doğru loşlaştırdı. Bu havaya bakma âdeti son günlerde kendini sık sık yaparken yakaladığı bir hareketti.

Caleb Wardell söz konusu olduğunda ölüm, havadan ve haber vermeden gelirdi. Yüksek bir yerden birilerini vurmanın pratik nedenlerini anlıyordu, ama bir yanı da Wardell'in bu kadar sık olarak yüksek yerlerden ateş etmesinin tanrı kompleksiyle ilişkili olup olmadığını merak ediyordu. Günün erken saatlerinde Rapid City'deki bir garsonla yapılan sorguyu dinlemişti. Wardell'in önceden söylediklerriyle ilgili hatırladıkları Banner'ın kanını dondurmuştu, özellikle de lokantayı terk ettikten yirmi dakika sonra olanları düşününce.

Bilinçli şekilde efor sarf ederek bakışlarını tekrar yer seviyesine indirdi. Büyük ve harika partiye gelenlerin sa-

yısı yüze yaklaşıyordu. Sayıca onlara yakın olan federal ajan ve güvenlik personelinden, takım elbiselerinin kalitesiyle ayrılıyorlardı. Teknik olarak artık görev timinde olmasa da, ajanların hiçbiri orada bulunmasını garip karşılamamıştı. Orada olmaması gerektiğini bilseler de uzatmamışlardı. Paxon da oradaydı ve Edwards'ın Donaldson'la birlikte karargâhta bir şeyleri merkezden kontrol ettiğini söylemişti. Banner bunun böyle devam etmesini umdu.

Bir kereliğine de olsa, en azından teoride, görev timinin yeterli sayıda adamı vardı. Chicago bu akşam kelimenin tam anlamıyla kilit altındaydı. JRTM yüksek öncelikli mekânlardan biriydi elbette, ama tek değildi. FBI'ın çatılardaki kendi keskin nişancı timleri şehrin birçok yerindeki diğer altı yeri odak altında tutuyordu. Chicago polis merkezinin fazla mesai bütçesi sonuna kadar kullanılıyordu ve Philadelphia kadar uzak yerlerdeki polis merkezleri yardım etmek için destek gönderiyordu. Chicago şehir merkezinin on iki kilometresi kapatılırken, araçların kontrolleri de bulundukları yerlerde devam ediyordu.

Tüm bunların hepsi tek bir adam içindi.

Ama bu gerçeğin tamamını yansıtmıyordu, öyle değil mi? Yolların kapatılması, fazladan polis desteği ve teknoloji harikası isyan teçhizatı Wardell için değildi. Banner'ın konuştuğu kimse bunu yüksek sesle dile getirmese de, yetkililerin başka bir tehlikeye daha yoğunlaştığı açıktı. Bu, aynen Randall'ın söylediği gibiydi; insanlar korku, gerginlik dolu bir halde, en çok da burada, Chicago'da, bir şeylerin son noktaya varmasını bekliyordu. Şehir büyük baskı altındaydı ve bunun kapağı kaba kuvvetle bastırılmaya çalışılıyordu.

Wardell'in Hatcher'ın evinden beri birine saldırmamış olması, Chicago'ya geldiği inancını kuvvetlendiriyordu. Medya, halk, FBI ve polis olmak üzerek herkes bunu biliyordu. Bu sefer Blake'in içgüdüsü ile genel kanı birbirine uyuyordu. Kimse çıkıp kesin olarak bunu belirtmese de, engin fikir birliği diğer eyaletlerdeki ihtimal mevcudiyetlerini azaltarak, kaynakların büyük bir bölümünün şehre odaklanmasını sağlamıştı. Donaldson önceki gece televizyonda bir röportaja katılmış, Caleb Wardell durumunun yerel emniyet güçleri bütçesinin kısılmasının bir başka belirtisi olduğunu savunmuştu. Bu akşam yerdeki federal kanat uçlarının sayısına bakılacak olursa taleplerinin anında etkili olduğu söylenebilirdi.

Avlunun kuzey kenarı tarafına büyük bir sahne kurulmuştu. Gece yarısında Vali Randall bir konuşma yaparak ya zaferini elde edecek ya da yenilgiyi kabul edecekti. İnsanların toplanmasını izleyen Banner, hiçbirinin oy verdikleri adamın gelecek altı ay ya da altı saat içinde ölmüş olabileceğini tahmin edip etmediğini merak etti.

Yakın zamanda ulusal radyoda iyiyle orta arasında bir başarı elde etmiş yerel bir müzik grubu şu an sahne alıyordu. Programın daha sonrasında birtakım küçük ünlüler ve parti kodamanları da vardı. Organizatörler daha şimdiden bazılarının iptal etmesiyle uğraşmak zorunda kalmıştı ve Banner, görülemeyen gündem ayrılıkları yüzünden daha kaçının iptal edeceğini merak etti. Bu mitingin güçlü bir potansiyel hedef olduğunu bilmek için Banner gibi işin içinde olmak gerekmiyordu ve Randall'ın bu akşamki kendini sahnenin ortasına atma hevesini herkes paylaşmıyordu.

Blake'in birkaç dakika önce kaybolduğu yöne doğru gözlerini kısarak baktı. Başka bir mesaj aldıktan sonra bir telefon açmaya gitmişti ve bir anda FBI'ın ölülerine neden bu kadar ilgi duyduğunu açıklamaya fırsatı olmamıştı. Acaba geride bıraktıkları haftanın olayları içinde intikamla ilgili bir şeyler olduğunu mu düşünmüştü? Eğer öyleyse, bunun Wardell'le bağlantısı neydi?

"Banner."

İsminin çağrılmasıyla etrafında dönen Banner, Dave Edwards'ın kalabalık kümelerinin arasından zorlukla gelmekte olduğunu gördü. *Lanet olsun.* Kısacık kesilmiş saçlarıyla ince çizgili takım elbise giyen bir adam, biri ona çarptığı için incinmiş görünerek bir şey söylemek için ağzını açtığında, yanındaki kadının elini koluna koyarak soğuk bir bakış atmasıyla çenesini kapattı. Bunun farkında bile olmayan Edwards yoluna devam etti. Gözünü kırpan Banner, muhtemelen yanıldığını düşündü, ama hayır, Edwards gerçekten de ona gülümsüyordu.

"Birkaç gün izin aldığını sanıyordum," dedi.

Kadın sahneyi işaret etti. "Müzik grubu için buradayım."

"Elbette," dedi "Nasıl gidiyor?"

"İyi," dedi Banner dikkatle, ağzındaki baklayı çıkarmasını bekliyordu. Acaba Donaldson'la konuşmuş muydu? "Sen?"

"İyi, iyi," dedi ve Banner o an, ona bağırıp buradan gitmesini istemeyeceğini fark etti. Belki de Blake artık çevrede olmadığı için mutluydu. Hayır, bundan çok daha fazlasıydı; o, neşeli görünüyordu.

"Dün akşam Donaldson'ı haberlerde gördün mü?" diye sordu.

"Sonunu yakaladım."

"Biliyorum, harika değil miydi?"

Tam o sırada mekândaki hava değişti. Siviller hiçbir şeyi fark etmezdi, ama Banner ve Edwards için ellerin kulaklara ve telsizlere sıçramasının nedeni oldukça açıktı. Telefonu çaldığı sırada Edwards ona uzanıyordu.

Telefonu açarak ismini söyledi, dinledi ve "Tamam," dedikten sonra kapattı.

"Neler oluyor?" diye sordu Banner.

"Bir 911 araması. Bir seksen beş boylarında, doksan kilo beyaz bir adam Grant Park'taki Sanat Galerisi'nde görülmüş."

"Orası buranın dört sokak ilerisinde," dedi Banner.

Yakındaki bir polisin telsizi cızırdadı: "Grant Park olay yerinde silah atışı; tekrarlıyorum, silah atışı."

Banner'ın midesi düğümlenmişti. *Lanet olsun.* Bu muydu yani, bir başka ters köşe, daha fazla rastgele kurban mı?

"Bu hakiki bir şey gibi görünüyor," dedi Edwards. "Gidelim, Banner."

Banner, koşarak Edwards'ı takip etti ve en yakındaki boş polis arabasına gittiler. Hareket ederken gözleri kalabalığın arasında tekrar Blake'i aradı. Ondan hiçbir işaret yoktu. Onu, olay yerine giderken yolda aramak zorunda kalacak ve kimi aradığını Edwards'ın fark etmemesini umacaktı.

71

18:53

Birileri araştırma yapıyormuş.

Biri kesinlikle araştırma yapıyordu ve bunun kim olduğunu ve neden yaptığını anlamaya başlıyordum. Hattın diğer ucundaki ses, CIA'de çalışan bir tanıdığıma aitti. Bana borcu olan ve şüpheli örüntüleri ve alışılmadık istekleri fark etmekte usta olan tipte bir tanıdıktı.

"Arada sırada, yöneticiler bazen açık personel veri tabanlarını aramak isteyenlerin rüşvetlerini kabul ederler," diye açıkladı. "Her gün binlerce kayda yasal olarak ulaşıldığı için bunu fark etme genelde zordur. Ama bazı isimler işaretlenmiştir, çünkü biri o ismi aradığında bunu bilmek isteriz. Carter Blake de o işaretli isimlerden."

"Onur duydum," dedim.

"Duyma, bu bir iltifat olmak zorunda değil. Yöneticiyi yakaladığımızda, araba farlarına yakalanan bir tavşan gibiydi ve ona oturmasını bile söylemeden her şeyi itiraf etti. Görünüşe göre bildiğin olta ve zarf atma olayı, senin hakkında bilgi elde etmeye çalışılmış. Aynen beklendiği gibi elde ettiği koca bir sıfır."

"Olta atmayı kim yapıyormuş?"

"Adı Mike Whitford, *Chicago Tribune*'da bir gazeteci."

"Whitford," diye tekrarladım. "Bu Wardell'in iletişime geçtiği adam."

"Basit bir arka plan araştırması olabilir."

"Hayır," dedim. "Zamanlaması hoşuma gitmiyor. Bu, tam ben Wardell'le konuştuktan sonra." Bir an bunun hakkında düşündüm. "Whitford adamınızdan benim dışımda biri hakkında bilgi aramasını istemiş mi?"

Bir duraksama oldu. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Söyleme. Özel Ajan Elaine Banner."

"Evet o. Söylediğim gibi, olta atma durumu çünkü onun hakkında beklediğimizden daha fazla bilgi yok."

Yani Whitford, Banner hakkında bilgi edinmek için başka birine gitmiş olabilir diye düşündüm. Belki de FBI'ın içinde olan benzer bir kaynaktı. Tanıdığıma bilgisayarın başında olup olmadığını sordum.

"Ben her zaman lanet bilgisayarın başındayım."

"İyi. Banner hakkında bulabildiğin ne varsa aramanı istiyorum."

"Sana söyledim, bizde daha fazla..."

"Veri tabanınızda değil, Google'dan bahsediyorum."

Kısa sessizliği dolduran hızlı tuş darbelerinin sesi duyuldu.

"Çok bir şey yok. Elbette Büro'nun internet sitesi, yerel haberlerde birkaç makale. Bekle..."

Beklerken nefesimi tuttum.

"Geçen sene *New York Times*, Pazar günü eki için onunla bir röportaj yapmış. Bir bölümünde geleneksel olarak erkeklerin egemen olduğu bir meslek alanında başarılı bir kadın olmaktan bahsediliyor. Kanun güçlerini temsil ediyormuş."

"Lanet olsun," dedim.

"Bu bir sorun mu?"

"Makale neye benziyor?" diye sordum. "Bol bol insan ilgisi, günlük hayatla ilgili şeyler, işinin istekleriyle aile yaşamını dengeleme gibi şeylerden mi bahsedilmiş?"

Bilgisayar ekranındaki makaleyi tararken bir duraksama oldu.

"Öyle gibi gözüküyor," diye onayladı.

"Teşekkürler. Gelecek sefer Washington'a geldiğimde sana bir içki borcum olsun," dedim ve cevap vermesini beklemeden telefonu kapattım.

Koşarak kalabalığın arasından geçtim ve Banner'ı son bıraktığım yere doğru ilerledim. Çoktan gitmişti. Telefon hâlâ elimdeydi; numarasını çevirdiğimde direkt olarak sesli mesaja düştü. *Siktir.*

Yüksek bir çatırtı duyduğumda içgüdüsel olarak eğildim. Etraftaki yüz civarı kişi de aynısını yapmıştı. Sahnenin sol tarafına kurulan ve erken bir kutlama için patlayan bir konfeti yağmurunun sesin kaynağı olduğu belirlenince, ani sessizlik yerini huzursuz kahkahalara bıraktı. Kalabalığın gevezeliği devam edince, unutulan konfetiler projeksiyon ışığında dans ederek yere düştü. Yapboz parçalarının yerine oturduğunu gördüm.

Wardell elbette bir demeç verecekti ve bunu yaparken orada olduğumuzdan emin olacaktı; hareketi sırasında olmasa bile en azından sonrasında. Ama gecenin ilk kurbanı ne Ed Randall, ne de rastgele seçilen bir kurban olacaktı. Bu, Wardell için hâlâ kişiseldi. Her zaman kişiseldi.

Kimi öldüreceğini tam olarak biliyordum.

72

18:57

Dışarıda bekleyen siyah-beyaz gitmeye hazırdı. Banner ve Edwards biner binmez ışıklarını yakan Chicago emniyet teşkilatı çavuşuyla birlikte, yetkililerin rahat hareket etmesini sağlamak için daha önce kapatılan yollardan birinde ilerlediler. Tekrar arama tuşuna birkaç kez basan Banner, her seferinde Blake'in telefonunun meşgul olduğunu gördü. Bir mesaj bırakmayı düşünse de bundan vazgeçti. Nereye gittiğini anlaması onun için çok zor değildi. Ne de olsa o, insanları bulmakta iyiydi.

Küçük küçük damlalar halinde aralıklarla yağan yağmur ön camın üzerinde patırdarken LaSalle'ın güneyine doğru gitmiş, sonra da doğuda Jackson'a dönerek Sanat Galerisi'ne üç dakikadan az bir sürede varmışlardı. En azından bir düzine daha polis aracı çoktan oraya varmış, caddenin karşısındaki orijinal Sanat Galerisi'nin neo-klasik ön cephesine rastgele park edilmişlerdi. Polis arabaları, Büro'nun parlak araçları ve bir-iki ambulansın arasına karışmıştı. Polis olayı ele geçirerek binaya koşmuştu. Banner, araç yavaşladığında yolcu kapısını açarak araçtan atladı, gözleri üniformalıların koşuşturan ve bir şeyin üzerine kapanan figürlerini izledi.

Barikatlar çoktan kurulmuştu ve girişi iki yandan çevreleyen ikiz bronz aslanın arasındaki yüz metrelik geniş alanı kaplıyordu. Yaya toplulukları Adams Caddesi'ne doğru itelenirken, hiçbirinin bu yönde gitmek için desteğe ihtiyacı yok gibi görünüyordu. Bir ambulansın ışıkları ve sireni çalışırken, araç park halinden çıkarak yanlarından geçip gitti. Çatı seviyesindeki bir helikopterin arama ışıkları binanın ikinci katında ileri geri gidiyordu. Işık önce, taş merdiven korkuluklarından oluşan ve Korint sütunlar tarafından ayrılan üç muazzam taş kemerden oluşan bölümlerin bulunduğu geniş bir alan olan giriş kapısının üzerindeki galeriye yoğunlaştı.

Tüm gözler galerideydi. Yüz metre güvenli bir mesafe değil elbette, diye düşündü Banner, güvenlinin yakınından bile geçmiyordu. Wardell'in tek silahına karşılık yüz tane olan silahlarının üstün silah güçlerinin tehlikesine inanıyorlardı. Ateş etmeye başlaması kesim ölümdü; sahip oldukları sahte bir güven duygusuydu, çünkü eğer hâlâ oradaysa, kaybedecek hiçbir şeyi yoktu. Geride duran Edwards alçakta ve geldikleri polis arabasının arkasına saklanmaya özen gösteriyordu. Banner biraz çömelerek en yakın üniformalı memura doğru gitti, bu sırada gözlerini ışığın vurduğu üç kemerden hiç ayırmamıştı. Memurun omzuna dokunarak neredeyse hiç bakmadığı kimliğini gösterdi.

"Özel Ajan Banner," dedi. "Wardell görev timindenim."

Polis başıyla onayladı. Genç İspanyol adam yirmili yaşlarının ortasındaydı. "Doğru yere geldiniz."

"Bina boşaltıldı mı?"

"Hı-hı. SWAT az önce arka taraftan binaya girdi," dedi. İkinci kattaki galeriyi işaret ederek, "Yukarıda olduğunu düşünüyoruz," dedi gereksiz bir şekilde.

Arkasına bakma riskini alan Banner, ambulansın gittiği yöne baktı. "Kurban kimdi?"

Omuz silken polis hâlâ ona bakmıyordu. Sesi gergindi ve dikkati dağılmıştı. "Beyaz kadın. Yirmilerinin başında, herhalde."

Banner'ın kaşları çatıldı. Bir başka rastgele hedef gibiydi. "Öldü mü?"

Polis başını olumsuz anlamda salladı.

"Ne?"

Polis ilk defa ona bakmak için döndü. "Ölmemişti. Henüz yan..."

Ses bariyerini yıkan, bir kurşun olduğu tartışılmaz patlama adamın cümlesini yarıda kesmişti. Ses, çok çabuk olduğu için aynı anda olmuş gibi duran kaçınılmaz olaylar dizisinin haberini veriyor gibi dursa da, tam olarak aynı anda değillerdi: Tüfeğin daha yüksek duyulan çatırtısı, sol taraftaki kemerin arkasında korkuluğun oradaki karanlıkta parlayan namlunun alevi ve kalabalıkta nihayet duyulan şaşırmış bağırışlar.

Banner, ateşe fazla yaklaşan bir köpek gibi irkilerek önce sert bir şekilde kaçan, sonra da binanın ön cephesinde tekrar yükselen helikopterin pervanelerinin tiz sesini duymadan önce kimin vurulduğunu, ya da vurulan kişinin kendisi olup olmadığını diye düşünecek zamanı bulmuştu. O binadan uzaklaşınca, kokpitin ön camının bir tarafını büyük bir örümcek ağına çeviren çatlağı gördü.

Atışın ardından iki saniyeden az geçmiş olsa da, karşı atış başlayana kadar bir sonsuzluk geçmiş gibiydi. Binanın ön cephesine birçok farklı açıdan serpiştirilen farklı kalibredeki kurşunlar taşları yonttu, camları parçaladı ve ışıkları götürdü. Kıdemli memurlar durmaları için bağırmadan önce saldırı on-on beş saniye kadar sürmüştü. Üzerlerine çöken göreceli sessizlik, geriye çekilen helikopterin pervaneleri ve yaklaşan sirenlerin uzaktaki çığlıkları tarafından kesiliyordu.

Edwards'ı arayan Banner, onu nihayet otuz metre geride, genellikle vücut zırhlarıyla donanmış ve üzerinde SWAT arması bulunan bir aracın orada duran bir grubun yanında gördü. Yanına doğru eğilerek yürüdüğünde adam onu başıyla onayladı. SWAT'ın amiri olduğunu düşündüğü, saçları grileşmekte olan uzun ve atletik yapılı bir adamın yanında duruyordu. O ve çevresindeki iki adam bir tablet bilgisayara eğilmiş, binanın içindeki takımdan gelen ve canlı görüntü olduğu belli olan bir videoya dikkatle bakıyorlardı.

"Sence onu yakaladık mı?" dedi Edwards.

Banner cevap vermeye fırsat bulamadan, uzun boylu adam sağ elini havaya kaldırarak susmalarını işaret etti; sol eliyle de kulaklığına bastırarak ne söylendiğini daha iyi duymaya çalışıyordu. "İkinci kat temiz; galeriye girmek üzereler."

Gerilen Banner, etraflarında toplanan diğerlerinin nefeslerinin kesildiğini duydu. Bitmek bilmeyen bir sessizlik takip etti, ama muhtemelen sadece saniyeler sürmüştü.

En sonunda, uzun adam gözlerini kapattı ve başını sal-

ladı. "Şüpheli düştü. Onaylıyorum, şüpheli düştü. İyi iş, arkadaşlar."

Çevresindeki adamların yüzlerini gülücükler kaplasa da Banner başını iki yana sallıyordu. "Bu o değil."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Edwards.

"Kurban ölmemiş. Eğer kimse ölmemişse bu Wardell değil."

"Banner, görmedin mi–"

"O haklı."

İkisi de tekrar kulaklığını tutmakta olan SWAT liderine döndü. Kulaklığın mikrofonuna doğru konuştu. "Miller, şüphelinin yüzünü gösterebilir misin?"

Sonra galerideki takımın çektiği videoyu göstermek için tableti çevirdi. Görüntü sarsıntılıydı, muhtemelen bir kaska takılan kameradan geliyordu; ama sonuç yüksek çözünürlükteydi: Yerde terkedilmiş bir tüfeğin yanında bilinçsiz ya da ölü olarak yatan adam Wardell değildi. Atıcı yirmi yaşından daha büyük olmayan ve muhtemelen üniversiteli çelimsiz bir çocuktu. Omzuna gelen saçları başının çevresinde siyah bir ışık halesi şeklinde yayılmıştı.

"Kahretsin," diye belirtti Edwards. "Bir taklitçi mi?"

Harika, diye düşündü Banner. Geniş kapsamlı yayın ve oluşan gerginliğe bakılacak olursa, Wardell'in cümbüşünün fazla zaman geçmeden böyle bir şeyi kışkırtacağını düşündü. Bu çocuk ya şöhretten bir pay almak istemişti, ya da bu, bir düşmanını ya da eski sevgilisini öldürerek Wardell'in üzerine atmak gibi hesaplanmış bir şeydi. Çok önemli değildi; önemli olan tek şey Wardell'in hâlâ dışarıda bir yerlerde olmasıydı.

Yağmur hızlı ve yoğun bir şekilde yapmaya başladı.

SWAT lideri ayrıldığında, haberlerde çıktığından emin olmak isteyen Edwards da Banner'a selam sayılabilecek bir baş hareketiyle onu takip etti. Banner, çevresine bakınarak onları JRTM'den getiren polisi aradı ama düzinelerce üniformalı polisin arasında ayırt edemedi. Hepsinin bir süre burada meşgul olacak olması nedeniyle, yürüyerek geri dönmek daha hızlı olurdu. Yolun karşısına geçerek Adams caddesine doğru yürürken cep telefonunu kontrol etti. Bir cevapsız aramayla bir sesli mesaj vardı. Sesli mesajı dinleyerek Blake'in sesini duydu.

"Banner, ben Blake. Onun nerede olduğunu biliyorum ve bilmelisin ki oraya gitmek için yoldayım."

Mesajın tamamı on iki saniye sürmüştü, kalanını dinleyen Banner'ın dünyası ayaklarının altından kayıp gitmişti.

73

19:01

Zamanı neredeyse gelmişti.

Ciddi konuşmak gerekirse, sadece ilki gerekli bir ölümdü. İlk ölüm, Blake ve Banner'ı da peşi sıra getircekti. Wardell gülümsedi, bu sefer kendini tutmanın ve daha fazlasını istemeye karşı çıkmanın bir kazanç getirmeyeceğini biliyordu.

İşte oradaydı, hedefi nihayet sahneye çıkmıştı. Gözünü teleskopa dayayan Wardell, o sahnede ilerlerken hareketlerini takip etti. Odağını biraz ayarlayarak, hedefin saçındaki siyah bukleleri görebilecek kadar yaklaştırdı. Bunu yaptığında bir şey fark etmişti; bu şu ana kadarki en genç kurbanı olacaktı. Farkmdalığı, herhangi bir endişe veya pişmanlık yerine, sadece küçük ve yeni bir istatistik trendi vurgulayan bir sosyoloğun hafif ilgisini getirmişti.

Annie Banner mor bir elbise ve ona uyumlu bir şapka giymişti. Elbise, eski batıdaki iyi gelişmiş kadınların tercih ettiği fırfırlı giysilerin minyatür bir versiyonuydu.

Kollarını rahatlatan Wardell, artı göstergenin sahnede kızla birlikte süzülmesine izin vererek başını tam orta noktada tuttu. Zihnini boşaltarak nefes alıp verdi. Aldı ve verdi.

Çocuk, sahnenin sağ tarafında duraksadı ve ellerini abartılmış bir gücenmeyle havaya kaldırdı. Wardell, parmağını tetiğe dayayarak bir nefes aldı ve bekledi. Bekledi.

74

19:01

Ön camın üzerine yağmakta olan yağmur, sileceklerin hareketiyle yanlarda sirenin kırmızı ve mavi ışıklarıyla parıldayan ikiz şelaleler oluşturmuştu. Bir federal ajanı zaten yumruklamış olduğum düşünülürse, bir polis arabasını çalmak işleri benim için muhtemelen gözle görülür derecede daha kötü hale getiremezdi.

Başka bir kırmızı ışıkta geçerek, Kuzey Franklin caddesini geçmekte olan ve yavaş tepki veren bir otobüsün ızgarasından kaçınmak için direksiyonu kırarak biraz daha açıktan aldım. Gaz pedalından ayağımı çekince gösterge yetmişe düştü; sonra caddeyi geçtikten sonra Chicago Nehri'ni geçerek batıya ilerlerken tekrar pedala basınca tekrar yükseldi. 90'ıncı yola girmek için çevreyolu şeridine geçtiğim sırada hızım yüz ona yaklaşmıştı; dış şeride doğru direksiyonu kırarken ayağımı pedala sonuna kadar bastım. Telefonumdaki GPS'e bakmak için gözlerimi yoldan ayırma riskine girince, hedefimi belirten kırmızı noktanın ekranın üst kısmında belirdiğini gördüm.

Wardell'in hedefini belirlemek için bu kadar zaman harcadığıma, bunu fark etmemin bile bu kadar sürmesine

küfrettim. Politik olarak önemli bir hedefi indirmek Wardell'in umurunda bile değildi. Onun ilgilendiği şey tesirdi elbette, ama bu hâlâ kişiseldi. Bu, her zaman kişiseldi. Bir federal ajanın yedi yaşındaki kızını öldürmek, istediği tüm etkiyi yaratarak ve sıradakiler olmak için Banner ile benim koşarak gelmemi garantileyecekti.

İleride çıkış işaretini görerek, daha az çılgın bir hıza inerek tekrar düz caddelere girdim ve aradığım yolu buldum. Bir dakika sonra, kırmızı tuğlalı bina sol tarafımda görüş açımda gittikçe genişledi. Üzerinde Barkley İlkokulu yazan desteksiz tabelayı gördüm.

İki şey için dua ediyordum: İlki, çok geç kalmamış olmak; ikincisiyse, telefonda konuştuğum kişinin uyarılarımı ciddiye alarak talimatlarımı kelimesi kelimesine uygulamış olmasıydı. Okulun ön girişine ulaştığımda ikinci duamın gerçekleştiğini gördüm ve ani fren yaparak arabayı yolun ortasında yanlamasına durdurdum. Çok eski zamanlardanmış gibi gelen zil sesi ısrarla, nabız atışı gibi çalarken, allak bullak olmuş veliler ve çocukları binadan çıkarak kaldırıma doluştu. Bunu görünce bir umut kırıntısının oluşmasına izin verdim; şaşırmış olmaları korkmuş olmalarından iyiydi.

Arabanın kapısını açarak dışarı çıktım ve Beretta'mı çıkararak ön kapıyla yüz yüze geldim.

75

19:03

İki şey gerçekleşti.

Birincisi, Annie Banner'ın küçük kafası teleskobundan kayboldu. Sonra da, kulak tırmalayan bir çınlama sesi, projeksiyon dairesinin sessizliğini gece üçte çalan bir telefon sesi gibi bozdu. Wardell irkilerek, içgüdüsel olarak parmağını tetikten çekti.

Diğer gözünü açarak başını teleskoptan uzaklaştırdı. O sırada teleskobun kendisinde bir sorun olmadığını fark etti; aşağıda kalan spor salonu tamamen karanlıktı. Sahne ışıkları kapatılmıştı ve siyah keçe perdeler dışarıdan gelen en küçük ışık parıltısını bile engelliyordu.

Çınlama sesi devam ederek, Wardell'in başında kısa ve uzun bir nabız atışı gibi titriyordu. Lanet zil bulunduğu kabinin dışındaki duvara bağlı olmalıydı. İki yüz civarı insanın karanlıkta debelenmesiyle, aşağıdan bazı ses belirtilerinin geldiğini duyabiliyordu. Sandalyeler gürültüyle itiliyor, ayaklar sürünüyor ve çocuklar ağlıyordu. Aynen Wardell'in istediği gibi toplu bir karmaşa hakimdi.

Hayır, bu onun istediği gibi değildi çünkü onun koşullarında gerçekleşmemişti. Kargaşa onu da içine almıştı;

onun üstünde yüzemiyordu. Wardell gece görüşünü açtığında, görüntü tanınmaz bir şekilde değişmişti. Sahne boşaltılmıştı ve insanlar çıkış yönünde birbirlerini itekleyerek ilerliyorlardı. Yetişkinlerin bazıları kalabalığı karanlıkta yönlendirmeye çalışıyordu. İnsanlar çoktan yollarını bulmaya başlamıştı; aciliyet içinde, ama gerçek panik olmadan hareket ediyorlardı. Kapılar açıldığı zaman salonu boşaltmak fazla sürmezdi.

Öylece ateş etmeye başlayamazdı elbette. Bu, bir hindi avı gibi dünyadaki en kolay şey olurdu. Ama Banner'ın kızını bulması gerekiyordu.

Planlar çoğu zaman işe yaramaz; ama planlamak mecburidir. Wardell ani bir karar aldı. Durum değişmiş olsa da son derece kurtarılabilir haldeydi. Banner'ın kızı da aralarında olmak üzere sadece bir avuç kişiyi rehin alması gerekiyordu. Bunun için salona inmesi gerekecekti. Remingotn'ı yere koyarak keten çantasından Glock tabancasını çıkardı. Yere doğru uzanarak servis kapağını açtı.

Aşağıdaki salon hâlâ karanlıktı ama gözleri karanlığa alışmaya başlamıştı. Aşağıda karanlıkta el yordamıyla ilerleyen kişileri duyabiliyordu. Servis penceresinden geçerek merdivenin kenarlarından kaydı. Ona çarpan bir kadın çabucak özür diledi. Yanından geçen diğerleri neler olduğunu sesli bir şekilde sorguluyorlardı. Hâlâ çok fazla sayıda insan ve potansiyel rehine vardı.

Bu sadece küçük bir engeldi, onu olumlu yönde çevirmek için hâlâ zamanı vardı.

76

19:11

İnsanlar hâlâ ana girişten akın akın çıkıyor ve okulun dışındaki kabarıklığı şişirmeye devam ediyorlardı. Birçoğu dışarı çıktıkları sırada geri dönüp okula bakıyor ve açıkça duman, alev ya da akşamlarını yarıda kesen başka bir sebep görmeye çalışıyorlardı. Birkaç çocuk ağlasa da, dışarıya hâkim olan hava şaşkınlıkla karışık sinirlilik gibi gözüküyordu. Otuzlu yaşlarındaki uzun boylu, gözlüklü, uzun sarı saçlı ve kırmızı bir etek giymiş olan bir kadın ana kapılardan birini açık tutarak insanları resmi bir şekilde dışarıya yönlendiriyordu. Huysuz velilerin ve heyecanlı çocukların olduğu kalabalığın arasından geçerek kadının omzunu tıklattım.

"Bayan Bass'ın henüz dışarı çıkıp çıkmadığını biliyor musunuz?"

Talimat vermeyi yarıda kesen kadın beni baştan ayağa süzdü. "Kendisine bakıyorsun."

"Ben Blake," dedim. "Az önce telefonda konuşmuştuk."

Bakışlarıma karşılık vererek, "Bunu hatırlar gibiyim," dedi ifadesiz bir yüzle.

İçten bir şekilde, "Teşekkürler," dedim.

"Sorun değil, ama söylemek zorundayım ki başım belaya girecek olsa bile umarım bu konuda yanılıyorsundur."

Kapıları ve yavaşlamaya başlayan okuldan gelen sığınmacı akınını işaret ettim. "Başkaları da gelecek mi?"

"Söylemesi zor. Ne olmak üzere olduğunu söylediğin zaman yoklama alacak zamanımız olduğunu düşünmedim."

"Sahnedeki ışıkları kapattınız mı?"

"Hı-hı. Spor salonundaki her ışığı. Neredeyse aynı anda da yangın alarmını çalıştırdım. Sigorta kutusunun hemen yanında bir tane vardı." Duraksayarak bana gözlüklerinin üzerinden baktı. "Ne?"

"Hiç. Genelde bu kadar... iş bilir insanlarla karşılaşmıyorum."

"Bayım, ben bir ilkokulda tiyatro dersi veriyorum. Kendini toplamazsan o küçük piçler seni çiğ çiğ yerler. Dilimi mazur gör."

Onun yanından kapıdan içeri girerken elimi omzuna koydum. "Bayan Bass, hemen hemen her şeyinizi mazur göreceğim."

Kapı aralığından geçerek yüz metrekare civarında olan geniş bir fuaye alanına girdim. Alan alçak tavanlıydı ve antik polistiren karolarla kaplanmıştı. Linol yer döşemesinin uzak kenarında futbol, pasta dekorasyonu ya da bugünlerde öğrenciler nerelerde yarışıyorsa oralardan alınan ucuz kupaların bulunduğu bir vitrin vardı. Alan insanlardan tamamen arınmıştı. Bu da demek oluyordu ki spor salonundan çıkan ve ailelerden oluşan önceki insan akını ya doğal bir şekilde tükenmişti, ya da akın önlenmişti. İki ya-

nında bulunan birer koridor, fuaye alanından çıkışı sağlıyordu. Sağdaki duvarda bir işaret, mavi oklarla bazı sınıflara, yukarı katlara, kantine ve birkaç başka yere yönlendiriyordu. Sol tarafta ise sadece iki ok vardı: Küçük spor salonu ve büyük spor salonu.

Koridora yavaş yaklaşarak yangın alarmının ısrarcı zil seslerinin arasındaki koyu sessizliğin bilincine vardım. Bir okulun tanıdık kalem ve dezenfektan kokuları bu durumda çok saçma gelmişti. Koridorun kenarındaki duvara uzanarak sırtımı ona yasladım ve zil seslerinin arasında dinlemek için bir saniye duraksadım. Tam kafamı köşeden uzattığım sırada ikili ahşap ve cam yangın kapılarının dışarı doğru açılarak, beyaz badanalı taş duvarlara şiddetlice çarptığını gördüm.

İçeriden çıkan ve yaşlarını tahmin etmesi zor olan yarım düzine çocuk bana doğru koşuyordu. Uzundan kısaya boylarını karşılaştırınca aralarında otuz santimetre kadar fark olduğu görülüyordu ve hepsi gösteri için hazırlanan kıyafetleri giyiyordu. Çocukların hepsi dehşete kapılmıştı. İlk bir-iki tanesi anlaşılan beni hiç görmeden yanımdan geçip gitti. Yanımdan geçmekte olan en uzun boylu çocuğu kolundan yakaladım, tam bu sırada hızı yüzünden ayakları havaya kalktı. Geri dönerek Janet Leigh'ı etkileyebilecek bir çığlık attı ve elimden kurtulmak için debelendi.

"Sorun değil. Ben polistenim," dedim. Bu doğru değildi, ama korkmuş bir çocuğun genelde gerçeği duymasına gerek yoktur. "Neler oluyor?" diye sorarak geldikleri yönü gösterdim.

Çocuk onla on bir yaşları arasındaydı, üzerinde mavi

kot pantolon, kareli gömlek ve siyah bir yelek vardı. Fötr şapkasını koridorda bir yerlerde yolda kaybettiğini düşündüm. Birkaç saniye sonra bunun bir fark yaratmadığını anladıktan sonra debelenmeyi bıraktı ve gözyaşlarıyla dolu yüzünü kaldırarak bana baktı.

"Lütfen, bayım, beni bırakın."

"Tabii ki. Sadece bana neler olduğunu söyle."

"A-a–ada—" diye ya korkudan, ya da hıçkırıklarından dolayı konuşamadığından kekelemişti.

"Bir adam mı? Silahlı mı?"

Çocuk yutkunarak başını şiddetle evet anlamında salladı.

"Orada başka biri var mı?"

Çocuk başını yana çevirerek tekrar kurtulmaya çalıştı. Bunun, soruma verdiği bir cevaptan çok durumun tamamını reddeden bir hareket olduğunu düşündüm. Çift kanatlı kapı burulma yayının nazikçe yönlendirmesiyle tekrar yerine dönmüştü. Kapının üzerindeki iki adet telli cam pencere, arkasındaki koridordaki hiçbir şeyi göstermiyordu.

Tutuşumu sıkılaştırarak çocuğu yakına çektiğimde, sesimdeki öfkeden nefret ederek hırladım. "Dinle beni çocuk. Bu çok önemli. Orada biri kaldı mı?"

Gözlerindeki yaşları kırpıştırarak bir anlığına sakinleşti, sözlerim üzerine dökülen bir kova soğuk su etkisi yaratmıştı. "Evet, efendim. Annie Banner ve Bay Bence. A—ad—" Durarak tekrar gözlerini kırptı. "Adam hepimizin kalmasını istedi, ama biz kaçtık. Lütfen."

Tutuşumu gevşettim. Çocuğun kolu elimden kayıp giderken, muhtemelen bu akşamki travmasına bir de benim oldukça iyi bir yara eklediğimi biliyordum. "Harikaydın.

Teşekkür ederim. Şimdi dışarı koşmanı ve bana söylediğin her şeyi Bayan Bass'a da anlatmanı istiyorum. Başka kimsenin içeri girmediğinden emin olun."

Başı minnetle aşağı yukarı sallandı. "Nereye gidiyorsun?"

Tekrar koridora baktım. "Annie'yi ve Bay Bence'i almaya gidiyorum."

Kül rengi beton koridorda çift kapıya doğru ilerledim. Arkamda çıkış kapısının açılıp tekrar kapanarak çarptığını duydum. Kafamdaki titiz ve şüphe dolu ses, yangın alarmının çıkardığı sesin aralığında üç kelime fısıldadı.

En sonuncusu çıktı.

Sese gidip kendini becermesini söyleyerek cevap verdim.

Önümde aralanan kapılar bana vahşi batıdaki salon kapılarını hatırlattı. Bu kapıların ilerisindeki on metrelik bir başka beton kaplı koridor, binanın elektriğinin kesik olan yerine doğru giderken karanlığın içine batıyordu. Karanlığa doğru koştuğumda ayakkabılarımın topuklarının yer karolarında çıkardığı ses, duvarlardan sekerek bana geri dönüyordu.

Sonra ileriden gelen başka bir şey, topuklarımın çıkardığından daha keskin, yangın alarmının çıkardığından daha yüksek olan bir ses duydum; bu sesi kendi kalp atışımın çıkardığından daha iyi tanıyordum.

Sonra onu tekrar duydum.

77

19:15

Banner ancak ilk kavşağa vardıktan sonra yanlış aracı seçtiğini fark etti. Blake'in sesli mesajını duyduktan sonra sadece Büro'nunki en yakında ve boş olan araçtı. Kırmızı ışık için yavaşlayarak kornasına abanmaya başladıktan sonra üniformalı polislerden birinin onu siyah-beyazlardan birisiyle getirmesi gerektiğini anladı.

Wardell, Annie'nin peşinde. Şu an okulda.

Blake'in sözleri sanki arabanın hoparlöründen devamlı olarak yansıtılıyormuş gibi kafasının içinde oldukça netti. Kavşağa doğru ilerleyerek gelen araçlara tamamen durmasalar da başka yöne kayma fırsatı verdi ve oluşan aralıktan geçti. Direksiyonu sağa kırarak frenlere asılan bir taksiden kaçtı; aracının sol tarafını tamponuna sürmüştü ama şanslıydı ki bir şeylere sıkışmadı. Araç lastiklerinin üzerinde biraz kaydı, arka tarafı sağa sola yalpalasa da kavşaktan kurtuldu ve batıya giden yolda ilerledi.

Bir sonraki kırmızı ışığa kadar yarım blokluk mesafedeki yol açıktı. Banner, yeni tehlikeyi, Wardell'in Annie'nin okulunda olduğunu, birine haber vermediğini fark etti. Bildiği kadarıyla bunun farkında olan sadece kendisi ve Bla-

ke'ti ki bu tam olarak Wardell'n istediği şeydi elbette.

Annie'nin güvende olduğunu öğrenir öğrenmez Donadson'ı okuldan arayacaktı. Şu anda ani bir müdahaleye ihtiyacı vardı. Gözlerini yoldan ayırarak 911'i tuşladı ve telefonu boynuyla omzunun arasına sıkıştırarak sağ elini kornaya basmak için hazırladı. İlerideki trafik ışığı sarıya döndüğünde, elini tekrar direksiyona koyarak gazı kökledi.

"Dokuz yüz on bir aci—"

Banner, operatörün lafını kesti. "Ben Özel Ajan Elaine Banner, FBI Chicago bölge ofisindenim. Az önce Caleb Wardell'in Kuzey Batı Bulvarı'ndaki Barkley İlkokulu'nda görüldüğüne dair güvenilir bir bilgi aldım."

Bir duraksamanın ardından Banner cevabın ne olacağını tam olarak biliyordu.

"Bu bilgiyi tekrar edebilir misiniz?"

"Barkley İlkokulu. Wardell. Şimdi. Oraya lanet olası birkaç araç gönderin."

Konuşmayı keserek telefonu düşürdü. Sıradaki ışık tekrar yeşile döndü. Bir başka durak. Kendini trafik ışıklarına odakladı; Annie hakkında düşünmesini engelliyorlardı.

Sonraki kavşak yüz metre ilerideydi ve ışık yeşilden sarıya dönüyordu. Onun ilerisinde de I-90'a girişi sağlayan çevreyolu dönüşü vardı. Kornaya asılarak gaz pedalına basmaya devam etti.

Düşünme; sadece sür.

78

19:22

Karanlığa gömülmüş olan koridorun ve ışıkların söndürüldüğü yerin ötesinde, nereye gittiğimi görmemi sağlayan yeterince arka ışığı vardı. Başarısız olduğumu bilerek silah sesini duyduğum yöne doğru koştum. Koridorun sonunda dik açılı bir başka yol, dümdüz ilerisinde de ana spor salonuna giden kapılar vardı. Okul boyunca karşılaştığım ahşap ve cam kapılar burada da vardı, ama küçük pencereler içeriden kırmızı perdelerle kaplanmıştı.

Kapılarda tereddüt ederek, yeni koridorun sağına ve soluna baktım. Sol tarafta başka kapılar, sağ tarafta da muhtemelen sahneye çıkan merdivenler vardı. Bir an için merdivenlere doğru giderek salona daha az bariz bir yönden girmeyi düşünsem de, bu fikirden vazgeçip doğrudan bir girişin daha riskli olmasına rağmen daha az zaman alarak değerli saniyelerimi kurtaracağını düşündüm. Kapının arkasında ne bulacağıma bağlı olarak, bu saniyeler yaşam ve ölüm arasındaki fark demekti.

Gizlice girmenin bir manası olmadığından birden kapılardan içeri dalarak eğilip sola doğru yuvarlandım ve topuklarımın üzerinde doğruldum. Biraz yukarımda ve saat

üç yönünde, sahnenin hizasındaydı sanırım, bir kadın çığlığı ve bir kapının hızla çarpma sesini duydum. Çarpma sesi geniş durgunlukta yankılanmıştı. Yankı durduğunda başka bir sesin farkına vardım; bu küçük, ıslak ve boşlukta önemsiz bir sesti. Onu tanımıştım. Bu, biri çok kötü yaralandığında aldığı nefesi sesiydi ve nefes almalarının çok fazla devam etmeyeceği anlamına geliyordu.

Neredeyse bilinçsiz bir şekilde nefesimi tutarak sesin geldiği yöne doğru yürüdüm. Gözbebeklerim yol boyunca, en azından ters dönmüş sandalyelerin şekillerini görmemi ve onlardan kaçınmamı sağlayacak kadar, irileşmişti. Wardell'in beni gece görüş modunda teleskobundan izleyip izlemediği hakkında endişelenmek yersizdi; bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Her hâlükârda, bu kadar kolay bir ölümle tatmin olmayacağını düşünüyor, ya da en azından bunu umuyordum.

Sahnenin kenarı yerden bir buçuk metre kadar yükseklikteydi ve onu işaret ışığı gibi ortaya çıkaran bir floresan bantla damgalanmıştı. Elimi uzatarak bant şeridine dokundum. Rahatsız edici nefes almanın sesi ve sıklığı, onu artık neredeyse sessizlikten ayırt edemeyeceğim kadar alçalmıştı. İki elimi de sahneye koyarak kendimi yukarı çektim. Ayaklarımın üzerinde doğrulduğum sırada nefes alış tamamen kesilerek yerini uzun ve hararetli bir hırıltıya bırakmıştı.

Bir anlığına duraksayarak telefonumu çıkardım ve flaşını açtım. Aydınlatma, birkaç adım ilerime parlak ve dar bir ışın yaydı. Işığı etrafa tutarak deri ayakkabılı bir ayağın yerini tespit ettim. Açıyı değiştirerek bağlı olduğu bacağı, vücudu ve en sonunda da kanlı yüzü buldum. Alındaki

kurşun yarasının çapı ve barut artığı, kullanılan silahın yakın mesafeden kullanılan bir tabanca olduğunu söylüyordu. Fenerin ışığı ölü adamın gözlerini aydınlattığında duyduğum can çekişme hırıltısı tükendi. Uzun boylu ve kelleşen adam kırklı yaşlarındaydı. Rahat ve direkt ayağa geçirilen ayakkabıları ile V yakalı süveteri, yarı-görev dışı bir öğretmen olduğunu gösteriyordu; bu, muhtemelen Bay Bence'ti. Işığı etrafta gezdirerek tek seferde sahnenin sinir bozucu derecede küçük alanlarını aydınlatabildim. Hiçbir şey bulmayacağımı umuyordum ama iki silah atışı duymuştum. Yani bu sahnede en azından ikinci bir ceset olmalıydı.

Yavaşça ilerlerken, ışık ilk kan gölünü ve yerde yayılmış olan siyah bukleleri aydınlatınca gözlerimi kapattım. Annie'nin Banner'ın dairesindeki çerçeveli resmi gözlerimin önüne gelmişti. Siyah saçı takip ederek yüzü bana dönük olmayan başka bir kafa buldum. Narince boynuna uzanarak nabzını kontrol etsem de bir şey hissetmedim. Parmaklarımı çenesinin altına kaydırarak yüzünü görebilmek için nazikçe başını çevirdim. Gözleri, sanki uyuyormuş gibi kapalıydı. Kurşun deliği bu sefer sağ şakaktaydı.

Bu, Annie değildi.

79

19:24

Önümde yatan beden çok daha yaşlıydı; yirmili yaşlarının ortasında olan minyon bir kadındı. Belki başka bir öğretmen, belki de ebeveynlerden biriydi. Ama Annie değildi.

Henüz değil.

Ayağa kalktım. Dışarıdaki çocuk, Annie'nin Wardell'in elinde olduğunu söylemişti. İki el ateş edilmişti ve vicdanıma iki ceset daha eklenmişti; ama bu demek oluyordu ki Wardell, şimdilik Annie'yi bağışlamıştı. Annie onun elinde kalan son kozuydu; binanın çevresinin kuşatılacağını ve eğer elinde rehineler olursa, ben ve Banner dışında kimsenin direkt içeri girmeyeceğini biliyordu.

Gözlerimi kapattım ve salona girdiğimde duyduğum çığlıkla kapı çarpma sesini zihnimde tekrar canlandırıp şu anki bulunduğum yerle hizaladıktan sonra, yoluma çıkan birkaç parça ters dönmüş mobilyaya çarparak sahnenin o tarafına doğru harekete geçtim. Bir tuğla duvara denk gelince, itme çubuğu bulunan metal kapıyı bulana kadar ellerimi üzerinde gezdirdim. Kapı bir gıcırtıyla açıldığında, loş ışık geri döndü. Bir başka kül rengi duvarlı koridorla

karşılaştım. Burada, koridoru kirli bir sokak lambası ışığıyla aydınlatan plastik tavan pencereleri vardı.

Açık sahne kapısı boş bir duvarla yan yana olduğundan, gidilecek tek bir yön vardı. Silahımı kavrayarak başka bir kapıya ulaşıncaya kadar koridor boyunca koştum. Başka bir duvara monte edilmiş zile yaklaştıkça, yangın alarmının sesi daha da yükseliyordu. Kapıyı açtığımda merdiven basamaklarıyla karşılaştım, hangi yöne gidecektim? Tecrübelerim yukarıyı işaret ediyordu; Wardell yüksek yerleri severdi. Duraksayarak alarmın çınlamalarının arasında bir şeyleri dinledim.

Zır zuuuuuuurrrrr.

Zır zuuuuuuurrrrr.

Zır zuuuuuuurrrrr.

İşte, oradaydı. Ağlayan birinin, sanki biri elini ağzına bastırmış gibi aniden kesilen sesini duymuştum. Ağlama sesi, alarmın son sinyalinden sadece bir kalp atışı kadar daha uzun süreliğine duyulmuş olsa da, aşağıdan geliyordu.

80

19:31

"Üzgünüm hanımefendi. İçeri girmenize izin veremem."

Banner kimliğini gösterdi. "Ben FBI'dan Özel Ajan Banner'ım, hanımefendi değil. Ve sen beni durdurmayacaksın." Banner'ın sert sesi kendine olduğu kadar okulun ön girişiyle arasında duran genç polis memuruna da yönelikti. Eğer düşünüyor olsaydı, bunun destek çağırmanın olumsuz taraflarından biri olduğunu fark ederdi. Kurallar, prosedür ve hukuk kurallarına uygunluk.

Kanunların uygulanması, tüm şehirde seçim gecesi dolayısıyla kırılma noktasına gelecek kadar esnetilmişti. Eyaletteki ve daha ötesindeki tüm polis memurları, belirlenen tehlike noktalarını ve Wardell'in saldırabileceği düşünülen üst düzey bölgeleri korumak için görevlendirilmişti. Bu listeye küçük bir ilkokulu eklemek beklenildiği gibi kimsenin aklına gelmemişti; dolayısıyla tam müdahaleyi harekete geçirmek biraz zaman alıyordu. Sadece üç polis arabası ve destek kuvvetleri geldiğinde koruma çemberi oluşturmak için kalabalığı caddenin diğer tarafına doğru yönlendirmeye çalışan yarım düzine polis gelmişti. Bu da geriye

okulla Banner arasına giren tek şeyin sadece bu memur olduğunu gösteriyordu; şaşkınlığına ve sinirine rağmen polis, yolundan çekilmeyi reddediyordu.

"Üzgünüm Ajan Banner. FBI ya da değil, kimse oraya girmiyor. Rehineleri olan silahlı bir şüphelinin ihbarını aldık. Aşağıya bir arabulucu gönderene kadar kimse içeri girmeyecek."

Rozetini kaldıran Banner çevresini inceledi. Sadece yarım düzine kadar ilk müdahale ekibi olsa da, uzakta birçok farklı yönden yaklaşan siren seslerini duyabiliyordu. Bir dakika ya da daha az bir süre içinde, önünde bu tek polisten daha fazla engel olacaktı.

"Çocuğum içeride," dedi basitçe.

Okulun girişine bakan polis tekrar ona döndü. Anlayışla başını sallayarak kollarını iki yana açtı. "Hanımefendi..." diye söze başladı; Banner'ın önceki sitem edişini unutarak, akademideyken öğrendiği işe yaramaz kalabalık kontrolü kursundan ne hatırladıysa onu kullanmaya çalıştı. Kendisi için düşünmeye alışık olan ya da kurallara istisna yapan biri gibi görünmüyordu.

Siren sesleri yaklaşıyordu. Elini adamın omzuna koyan Banner konuştu. "Beni vurmak zorunda kalacaksın."

Polis, Banner onu az önce tokatlamış gibi görünüyordu.

"Bir dakika bekle..."

Banner hızlıca yanından geçip giderek basamakları çıktı, kapıyı iterek açtı. Geriye dönüp baktığında polisin onu izlemeye tenezzül bile etmediğini gördü. Çevrede onu durdurmakta başarısız olduğunu gören var mı diye bakmakla fazla meşguldü.

81

19:33

Wardell, veleti üç basamaklık kısa merdivenlerden aşağıya sürüklemişti. Onları bodrum katına, kazan dairesi olduğunu tahmin ettiği yere getiren son merdivenler dik ve dar basamaklardan oluşuyordu. Kazan dairesi geniş ve alçak tavanlıydı. Eski binanın tabanında serbest bir şekilde yayılmış olsa da, aslında kalın borularla, terk edilmiş sandıklarla ve saklama dolaplarıyla tıka basa doldurulmuştu. Alana eşit şekilde yayılmış olan çelik direkler tavanı destekliyordu. Burada elektrik olsa da aydınlatmalar sayıca azdı ve aralarında yeterince mesafe vardı. Kirli floresan lambaları, duvarda eşit olmayan bir şekilde sıralanmıştı ve bir mum ışığından biraz daha fazla ışık yayıyordu.

Wardell çocuğun şu ana kadar çok büyük sorun yaratmamasından memnundu. O iki öğretmeni vurduktan sonra çığlık atmış olsa da, tüyler ürpertici sayılabilecek bir sessizliğe gömülmüştü. Şoka girdiğini düşündüyse de, yine de sağ eliyle kızın ağzını kapatırken bir yandan da silahını dolu bir sandığın üzerine koyarak Whitford'un cep telefonuna uzandı. Vakit nakitti. Salondan kaçanların kaçının tam olarak neler olduğunu fark edebileceğini bilmiyordu. Bu da

demek oluyordu ki rehineleri olduğunu bilip bilmediklerinden emin değildi. Bir parçası, son savunmasını koca bir SWAT ekibine karşı yapma fikrini beğeniyordu; zamanla iş o noktaya gelecekti zaten. Ama şu anda kimsenin içeriye dalmasını istemiyordu. O kalabalıktaki insanlarla sonsuza kadar kaçırdığı fırsatı düşününce, asit midesini yakıyormuş gibi hissediyordu.

Telefonun bataryasını geri takarak onu açtı ve 911'i tuşladı. Telefonun biplemeleri kızı şoktan çıkarmış gibiydi, tekrar kıvranmaya başladığında Wardell onu daha sıkı tuttu.

Erkek bir operatör, standart selamlamalarıyla telefona cevap verdi ve Wardell sordu: "Tüm bunları kaydediyorsunuz, değil mi?"

"Evet efendim, bu konuşma kaydedilmektedir. Acil durumunuz nedir?"

Wardell kahkaha attı. "Senden daha iyi adamlar bunu anlamaya çalıştı, ortak. Ben Caleb Wardell. Hayır, sahtesi değilim. Muhtemelen birilerinin bunu kontrol etmesini sağlamak zorunda kalacaksın, o yüzden kısa ve öz konuşacağım. Berkley İlkokulu'ndayım, silahlıyım ve üç rehinem var; bir adam, bir kadın ve küçük bir kız. İstediklerim yapılmazsa hepsini öldürürüm."

"Efendim—"

"Katkıda bulunmanı istemedim, evlat. Şimdi, bu kısım çok önemli. FBI görev timindeki Carter Blake ya da Elaine Banner dışında kimseyle müzakere etmem. Onların dışında biri gelirse rehinelerden biri ölür. Sadece Blake ve Banner'ın binaya girmesini istiyorum. Eğer benimle dışarıdan konuş-

maya çalışırlarsa rehinelerden biri ölür. Hepsini duydun mu? Güzel."

Wardell aramayı sonlandırarak telefonu omzunun üzerinden fırlattı. Bu işe yarardı. Silahını sandığın üzerinden almak için uzandığında ve aldığında, kızın ağzının üzerinde olan elinin açısı değişti ve eli kaydı. Keskin bir acı elini sarmaladığında Wardell yüzünü buruşturdu. Küçük pislik dişlerini baş ve işaret parmadığın arasındaki ete geçirmişti. Dişlerin etin hepsini parçalayarak ortada birleştiğini hissetti. Kurtulmak için debelenmeye başladığı sırada kızı yakalayarak duvara çarptı ve bu çenesinin açılmasını sağladı. Çocuk bir çığlık attı ve Wardell, yaralı elinin tersini kızın yüzünün ortasına geçirince kendi kanını hem onun üzerine hem de duvara sıçrattı.

"Seni lanet olası küçük sürtük!" diye bağırdı, tokatın elindeki acıyı daha da artırdığını fark ederek irkilmişti. Elektrikler gittikten sonra fikrini değiştirerek çocuğu Banner geldikten sonra öldürmeye karar vermişti. Şimdi fikrini tekrar değiştiriyordu.

Kız hıçkırarak ayağa kalktı. Kaçmaya çalışırken Wardell onun üzerine doğru atlayarak kabarık elbisesinin eteğini sağlam eliyle yakalayıp çekti ve kız yere düştü. Onu kirli beton yerde sürükleyerek ayaklarının üzerinde kaldırdı ve bu sefer elinin o lanet keskin dişlerden uzak olmasına özen göstererek sol kolunu kızın gövdesinin etrafına doladı.

Nefes nefese bir halde kızı sandığın olduğu yere geri götürdü ve silahına uzandı. Parmakları tutuş yerinin etrafında kapandığı sırada başka bir silahın yukarıdan ona doğrultulduğunu duydu.

Başını kaldırdığında, beklediğinden de erken gelen Carter Blake, metal merdivenlerin başında durmuş ve ona doğru nişan almıştı.

"Çocuğu bırak ve ellerini başının üzerine koy."

Wardell donup kaldı; sürpriz etkisini yitirince de Annie'nin bedenine daha sıkı sarıldı. Yüzünde bir sırıtış belirmişti. Bu durumda yüzünü ifadesiz tutması gerekiyordu belki de, ama kendine engel olamıyordu. Blake'in elinde hiçbir şey yoktu. Evet, belki silahı vardı ama çocuk bu kadar yakındayken kullanmazdı. Yavaşça başını iki yana salladı.

"İkinci defa bu hatayı yapıyorsun, Blake. İkinci ve son defa."

Wardell'in parmakları sandığın üzerinde duran silahı kavradı. Blake kendi silahındaki tutuşunu sıkılaştırsa da ateş etmedi. Beş metreden az bir mesafedeydi, bu da demek oluyordu ki kesinlikle ıskalamazdı. Pürüzsüz, önceden çalışılmış bir hareketle tereddütsüz ilerleyerek silahı kaldırdı ve Blake'in yüzünü nişan alarak ateş etti.

82

19:37

İçgüdüsel olarak ileri atılsam da bunun nafile olduğunu biliyordum. Bu mesafeden atışı ıskalamasının hiçbir yolu yoktu. Silah atışının sesi alçak alanda vahşice yankılandı. Silahın kıvılcımını gördüğümde ileri doğru atlayarak, acıyı hissetmeme daha ne kadar olduğunu düşündüm.

Ama acı hissetmedim. Öne doğru yuvarlanmaya devam ederken yükseklik kaybediyor ve metal merdivenin tepesinden düşüyordum. Wardell'in irkilmesiyle sağ elinin kanla kaplı olduğunu kaydettim. Beni ıskalamıştı. Ben gerçekten *ıskalamıştı*. Bir şekilde elinin incinmiş olması düzgün nişan almasını engellemişti. Tamamen değildi ama tam atladığım sırada son anda yaptığı değişikliği engellememi, dolayısıyla da refleks olarak yaptığım hamleyle kurşun rotasının altından geçmemi sağlamıştı. Hâlâ Annie'yi ve açıkça görülen acısına rağmen silahını tutuyordu. Ama hâlâ ileri doğru düşüyordum ve yakın zamanda duracakmışım gibi gözükmüyordu.

Sol ayağım üçüncü basamağın tam üzerine denk geldi ve ondan destek alarak, Wardell silahını tekrar bana doğrulttuğunda onun üzerine atladım. Onu sağ üst tarafından yakalayarak omzumu başına geçirdim ve elimle bileğini ya-

kalayarak ikinci kurşunun havaya doğru sıkılmasını sağladım; bu sırada kulak zarıma zarar vermişti. Hareketimin hızı Wardell'in geriye doğru sendelemesine ve düşüşünü eliyle desteklemek için Annie'yi bırakmasına sebep oldu.

Ben üstte olmak üzere beton zemine çarptık. Yere düşen Annie yuvarlanarak bir parça et için birbiriyle dövüşen iki vahşi hayvandan kaçarcasına bizden uzaklaştı. Sağ elim Wardell'in altında sıkışmıştı, düşüşün etkisiyle de silahımı düşünmüştüm. Sol elim bileğini tutmaya devam ediyordu. İkimizin de diğer eli sıkıştığı için bu, bir bilek güreşine dönüşmüştü. Tırnaklarımı bileğinin etine geçirerek elimi kilitlemeye çalıştım. O da iterek silahı tekrar yüzüme doğrultmaya çalışıyordu. Bu makul derecede eşit bir dövüştü; makuldü ama tam olarak değildi. Ben iyi durumdaydım ama Wardell son beş yılını fazla yapacak bir şeyi olmadan kas çalışarak geçirmişti. Kavgayı azar azar, santimetre santimetre kaybediyordum. Silahın namlusunun saçıma sürtündüğünü hissettim. Wardell'in o ana kadar odaklanmış bir maske olan yüzü, beklentiyle dolu pis bir sırıtışa dönüşmüştü.

Bir anda tutuşumu gevşeterek, aynı anda alnımı Wardell'in burnuna geçirdim. Kemiğin kırılmasını duymaktan çok hissettim ve Wardell acıyla bağırdı. Durumdan faydalanarak elimi namlunun üzerinde kaydırdım ve silahı aşağı doğru bastırdım. Silahı bırakmakla tutuşunu koruyarak parmağının tetikteyken kırılması arasında ani bir seçime zorlanan Wardell, ilkini seçti. Silahı çekip alırken sağ kolumu Wardell'in altından kurtarmaya başladım; bu arada silahı sol elimde tutarak onu eski sahibine doğru çevirmeyi amaçlamıştım.

Bu şansı elde edemedim. Wardell dizini bacak arama geçirmek için kaldırınca, beni kavganın dışına atacak bir yaradan kaçınmak için yana doğru yuvarlandım. Yumruğunu sıkarak silaha doğru yanlamasına vuruş yaptı. Silah elimden fırlayarak metal merdivenin altındaki bazı makine parçalarının arasına düştü. Ayrılarak boksçular gibi birkaç adım geri çekildik. Bakışlarımız bir kalp atışı süreliğine birbirine kenetlendikten sonra sanki bir koreografla hareket ediyormuş gibi bakışlarımızı yere doğru eğerek aramızda, ikimize de eşit mesafede duran silahımı hatırladık. Tekrar birbirimize girerek bu sefer sumo güreşçileri gibi birbirimizi itekliyor, ikimiz de vazgeçmiyorduk.

Benim hamlemi benim üzerimde deneyen Wardell, ileri atılmama sebep olacak şekilde bir elini indirdikten sonra elini yumruk olarak tekrar kaldırdı. Kolunun üst kısmını kendi kolum ve kaburgalarım arasında sıkıştırmak için vücudumun açısını değiştirdim ve kendi hızını kullanarak onu çelik sütunlardan birine doğru fırlattım. Yerdeki silaha doğru eğilmek için tutuşumu gevşettim ama Wardell çoktan karşı saldırıya geçerek yumruğunu sırtıma geçirdi ve hareketimi bozdu. Akciğerlerimdeki keskin acıyı görmezden gelerek kendi etrafımda döndüm ve onu omuzlarından yakalayarak silaha uzanmasını engelledim. Sağ omzunun üzerinden Annie'nin bir köşeye çökmüş kavgayı izlerken gözlerinin kocaman açılmış olduğunu gördüm. Bu, kararımı vermemi sağladı; silahın olaya dahil olması şansımı artırırdı ama serseri bir kurşunun ona isabet etmesi riskini alamazdım.

Ona tekrar kafa atacakmış numarası yaparak baskımı yeniledim ve yerdeki silahı ayakkabımın kenarıyla yapa-

bildiğim kadar sert tekmeledim. Silah, yan tarafının üzerinde yerde kayarak bir tahta palet yığınının altında kayboldu. Wardell gülerek beni geri itti ve uzaklaşarak kırık burnundan akan kanı elinin tersiyle sildi. Ben de geriye doğru çok da sağlam olmayan bir adım attım ve dengesiz adımımı fark etmemesini umdum. Elinden ve burnundan akan kana rağmen Wardell tamamen soğukkanlı görünüyordu.

"Böyle daha iyi," dedi silahın gittiği yönü başıyla işaret ederek. "Bilirsin, normalde ellerimi kirletmeyi pek sevmem. Söz konusu kişi sen olunca bir istisna yapmaktan zevk duyarım."

Başımı iki yana salladım. "Elinden geleni ardına koyma, psikopat herif. Yakın mesafede iyi olmadığını biliyorum."

Cevap vermedi, yani cevap vermek için sözlerini kullanmamıştı. Aldatmacayla ileri doğru bir adım atarak, ben elinin hareket ettiğini bile görmeden omzuma ve başımın yanına bir darbe indirdi. Başımı bir trenin önüne uzatmışım gibi hissetmiştim. Gözlerimin önünde oluşan yıldızlardan kurtulmaya çalışarak kör bir vuruş fikrine karşı koydum. Geride durdum ve kafa darbesinin yarattığı şokun geçmesini bekleyerek boşluğu acının doldurmasına izin verdim. Onu sırıtarak geçiştirdim. "Zayıf. Gündüz işini bırakma sakın."

Sırıtışıma karşılık veren Wardell, bir şey söylemedi. Tekrar yakına gelerek bu kez sol eliyle şaşırtmaca yaptı. Bu sefer hazırlıklı olarak sağdan gelen gerçek darbeyi savuşturdum ve yumruğumu midesine indirdim. Darbe, onu incittiği kadar benim elimi de incitmişti; sanki bir araba

lastiğini yumruklamak gibiydi. Sağdan gelen darbeyi şans eseri kolumla savuşturarak dirseğimi zaten kırık olan burnuna sertçe indirdim. Acı çığlığı bu kez daha yüksek ve daha sinirliydi. Bir adım geri atarak bir çalışma tezgâhına çarptı. Sağ eli dengesini sağlamak için geri düşerken, onu hemen hemen bir yakın dövüş cephaneliğine doğru ittiğimi çok geç fark ettim. Parmakları envai çeşit çekiç, testere ve keskinin üzerinde dolaştı. Ağır bir İngiliz anahtarını kavradığında ona doğru saldırıya geçmiştim.

Bana göre fazla hızlıydı ve güç bela yakınına geldiğimde aleti çoktan başıma doğru savurmuştu. Eğildim ve anahtarın zalim ucunun kafatasımı sıyırıp geçtiğini hissettim. Sallanmasına devam eden İngiliz anahtarı metal sütunlardan birisine, cehennemdeki yemek çanı gibi bir ses çıkararak şiddetle çarptı.

Dengem bozulmuşken harekete geçen Wardell sağ bacağını dizlerimin arkasına geçirdi ve beton zemine düşmemi sağladı. İngiliz anahtarını iki eliyle kavrayıp sanki beni ikiye kesmek istermiş gibi başının üzerine kaldırdı. Yana doğru yuvarlanarak kolumda bir sızlama hissettim; anahtar betonda bir iz bırakmıştı. Vücudumun her zerresi tekrar yuvarlanarak anahtarın sonraki darbesinden olabildiğince uzağa kaçmamı haykırıyordu ama yerimde kaldım. Sonraki hamleyi, hatta ondan sonrakini de savuşturabilirdim; ama eninde sonunda bulunduğum pozisyonun gerçekleri sadece bir savunma hamlesinin kabul edilebilir olduğunu gösterdi.

Wardell, takip eden hamlesini doğaüstü bir hızla gerçekleştirerek anahtarı tekrar indirdi. Anahtarın körelmiş, paslı ucunun yüzüme doğru indiğini gördüğümde, mü-

kemmel zamanlamam olmazsa geriye hiçbir şeyin kalmayacağını fark ettim. Annie'nin çığlığının başlangıcını duydum ve ellerimi de iki yandan kapatarak anahtarı ikisi arasında sıkıştırdığımda, hamlenin yarattığı elektrik akımını pazılarıma kadar hissettim. Wardell'in yüzünü kaplayan şaşkınlığı sonuna kadar kullanarak anahtarla dengesini bozdum ve dizimi sert bir şekilde karın boşluğuna geçirdim. Bu sefer hazırlıklı değildi; nefesi kesildiğinde öğürdü.

Onu aşağı çekmeye devam ederek tek dizimin üzerinde doğruldum ve anahtarı boğazına dayayarak onu kendime doğru çektim. Öksürerek tekrar öğürdü, parmakları benimkileri tırmalıyordu. Daha sıkı çektiğimde vücudu şiddetle sarsıldı ve başını iki yana sallamaya çalıştı. Homurdanarak baskıyı artırdım. Uzaklarda bir yerlerde, birinin çığlık attığını duydum; bu, Annie'ydi. Wardell'in anahtarı tutan parmaklarımın üzerindeki kavrayışının biraz gevşediğini hissettim ve gücünün sonunun yaklaştığını hissettiğimde ben de rahatlamaya başladım.

Hatalıydım.

Wardell'in eli yanına düştü ve bir kalp atışı kadar süre sonra bacağımda akkor halinde keskin bir acı hissettim. Göremesem de bacağımı bıçakladığını biliyordum. Aptalcaydı. Her zaman bir yedek planı olduğunu bilmeliydim. Acıya karşı dişlerimi sıkarak baskıyı tekrar artırdım. Bıçağını döndürerek çıkarmasıyla bacağımdaki bıçak yarası ızdıraba döndü. Wardell'in eli sersemlemiş bir şekilde dışa doğru sallandı ve yoğun bir şekilde kanımla kaplı olan bıçağın çeliğini gördüm. Bıçağı tekrar bana doğru getirdi ve yan tarafımdan bıçaklandığımı hissettim.

Bu seferki akkor halinde değildi; aksine, karnımı kap-

layanın mükemmel oluşumlu bir buz tabakası olduğunu hissettim. Bayıltıcı bir uyuşma hissederken, bacağımdan akarak kıyafetlerimi sırılsıklam eden kendi kanımın farkındaydım. Anahtarın üzerindeki kavrayışım Wardell'in kaçmasına yetecek kadar gevşedi.

Yan tarafımı tutarak geriye devrildim. Bir saniye sonra şaşırmış bir şekilde yere düştüğümü fark ettim. Şimdilik ayakta duran Wardell, benim fazla gerimde gibi durmuyordu. Bir daire içinde yalpalayarak bir eliyle boğazını, diğeriyle de bıçağı tutuyordu. Kesik kesik soluyordu; sanki orada olan önemli bir şeyi kırmıştım. Hiç pişman değildim. Eğilip kendine bakarak kir, ter ve kanla kaplı olduğunu gördü; benim kanım ve kendi kanı. Yüzü tiksintiyle doldu ve bir an için acaba beni uğraştırmayarak titizlikten ölür mü diye düşündüm.

Doğrulmaya çalışarak bir dizimin üstüne kalktığımda, yan tarafıma daha sert bastırarak kanın parmaklarım arasından aktığını hissettim. Wardell önce bana, sonra da elindeki bıçağa baktı. Dişleri arasından sadece bir kelime çıktı: "Öldür."

"Kıpırdama, FBI."

Wardell'in arkasından gelen ses ikimizi de yıldırım çarpmışa döndürdü.

"Anneciğim!"

Annie'ye baktım ve onun bakışlarını takip ederek, iki eliyle tuttuğu silahını Wardell'e doğrultmuş bir halde merdivenlerden indiğini gördüm.

"Bırak elindekini," dedi.

Wardell yavaşça ona doğru döndü.

Adam dönüşü tamamlayamadan, "Son uyarım," diye tersledi Banner. "Seni vururum."

Vurur musun, diye düşündüm. *Çünkü gerçekten bunu yapmak zorunda kalacaksın, Banner.* Wardell'in hareketlerindeki bir şey onun da aynısını düşündüğünü gösteriyordu. Wardell'in tamamen boyun eğerek yere düştüğünde metalik bir ses çıkaran bıçağı atması beni bir parça bile rahatlatmadı.

Banner merdivenlerin dibine varmıştı. Wardell, ellerini teslim olduğunu gösteren bir hareketle açıyordu. Buna bir saniyeliğine bile inanmadım.

"Vur onu," demeye çalıştım ama konuşmayı başaramamıştım. Dudaklarım hareket etse de, ses çıkaracak gücüm kalmamıştı. Oda dönmeye başlıyordu. Duvarlardaki floresan lambalar daha önce orada olmadığından emin olduğum bir şekilde gökkuşakları yayıyorlardı.

Şu anda bayılmamam gerektiğini biliyordum, çünkü birazdan olacakları bir şekilde durdurmam gerekiyordu. Wardell'in ne yapacağını biliyordum, çünkü ikimiz de Banner'in ne yapacağını biliyorduk ve bu durumda yapılması gereken en son şey kuralları ve prosedürü takip etmekti.

Eğer bir rozet taşıyorsanız, böyle hayatınıza kesin bir tehdit olmadığı durumlarda silahınızı ateşlememeniz, silahsız bir şüpheliyi vurmamanız, ya da ona teslim olma süresi vermeniz gibi belirli çarpışma kurallarını gözlemlemeniz gerekmektedir. Bu kurallar Elaine Banner'ın ölümüne sebep olmak üzereydi çünkü yaralarına rağmen Caleb Wardell'in ihtiyacı olan tek şey bir anlık bir kararsızlıktı.

Bir-iki saniye daha bekleyecekti, çünkü bu sadece Banner'ın daha da olayların etkisinde kalmasını sağlayacaktı ve ondan sonra ona saldıracaktı. Banner'ın silahı bir Glock'tu; kazara ateşlemeyi engellemek için üç ayrı emniyet

mekanizması vardı. O bir saniyelik an içinde hedefi tuttu-rabilirdi ama eğer bunu başaramazsa yapacağı tek şey o olurdu.

Banner tekrar konuşuyordu. Sözleri sanki bir kanalizasyon tünelinin sonundan geliyormuş gibi yankılanıyordu. "Hemen yere yat, Wardell."

Sanki bunu yapacakmış gibi kollarını hareket ettiren Wardell başını sallıyordu. Onu uyarmaya çalışmak için tekrar ağzımı açtım.

Ama sonra şaşırtıcı bir şey oldu. Wardell gerilerek geriye doğru bir adım attı. Oldukça uzun görünen bir zaman sonra bir silah atışı duydum; onu iki tanesi daha çabucak takip etti. Öne adım atan Wardell bir rüzgâr gülü gibi dönerek sert ve eğri büğrü bir şekilde yere düştü. Başı bana doğru çevrilmişti; görmeyen mavi gözleri, alnındaki kan akıtan bir giriş yarasının altından bana bakıyordu.

Bir an için gözlerimi kapatsam da görüntü bir flaş ışığı gibi gözlerimin önünde durmaya devam etmişti. Sallandığımı hissederek gözlerimi açtım. Banner yukarımdaydı ve Annie de onun yan tarafına asılmıştı. Beni sarsarak ne olduğunu anlayamadığım bir kelimeyi tekrar edip durdu. Bunun benim ismim olduğunu anlamam bir saniyemi aldı.

"İyiyim," dedim.

Yüzünde şüpheci bir ifade belirdi, ama onu hemen başarılı bir şekilde sildi. "Dayan, Blake. Yardım yolda."

Wardell'in cesedine baktığımda hareket etmemesinden memnun olmuştum. "Senin şey yapmak zorunda olduğunu..." diye başladım ama sonra nefesimi toplamak için durmak zorunda kaldım. Banner yine de anladı.

"Evet, şey," dedi, dönüp cesede bakarak. "Kızımı vurmaya çalışmamalıydı."

Gülme çabam, bir öksürük krizine dönüştü. Öksürmek canımı acıtmıştı. Bu zor olsa da, bir şekilde duramıyordum. Sonra acıyı hissetmemeye başladım. Mutlulukla, karanlık ve ılık olan bir şey beni sarmaladı.

İKİ HAFTA SONRA

İKİ HAFTA SONRA

83

"İyi görünüyorsun, Blake. Demek istediğim, en azından beklediğimden daha iyi." Edward'ın ses tonu hoş bir sürpriz gibi gelmişti ama ziyaretimi ona bildiren çağrıyı sadece beş dakika önce aldığından, yapaydı.

"Hızlı iyileşirim," dedim sesimi kasten neşeden yoksun tutarak. FBI binasında onuncu kata kadar bana eşlik eden Ajan Paxon'a baktım. Mesajı alarak Edward'a başıyla selam verdikten sonra koridora geri döndü ve kapıyı arkasından kapattı.

O lanet sırıtış, elimi sıkmak için masanın arkasından gelirken yine tüm suratına yayılmıştı; elimi uzatmadığım halde fiziksel olarak elimi yakalamıştı..

"Seni görmek güzel, evlat."

Beklenmedik hareket yan tarafımdaki dikişleri esnetince irkildim. Edwards fark etmemişti.

"Donaldson Washington'da," dedi.

"Sorun değil," dedim. "Buraya Donaldson'ı görmeye gelmedim."

Yüzü bir an için ifadesiz olsa da, yüzündeki sırıtış doğal olarak yerinde kaldı ve sonra ampulleri yandı. "Tabii ki. Aradığın şey tam burada." Masasına geri geçip çekmeceyi açtı ve büyük bir zarf çıkardı. "Tıpkı anlaştığımız gibi

yarısı işi tamamlayınca," dedi. "İletmek için elimizde bir adres yoktu, bu yüzden doğruyu söylemek gerekirse bir ara uğrayacağını umuyordum. Ve işte buradasın."

"Sende kalsın," dedim.

"Affedersin?" Benden bir baş hareketi, bir gülümseme ya da bir şeyler bekledi. Bekletmeye devam ettim. Omuzlarını silkip oturarak zarfı çekmeceye geri koydu.

"Ben, Donaldson, Banner ve tüm Büro olarak yardımların için çok minnettarız, biliyorsun. Eğer ne yaptığını bilseydi tüm ülke minnettar olurdu."

Edward'ın masasının karşısındaki sandalyeye oturdum. Görünüşe göre, bu hareketi beklemiyordu, çünkü biraz geriye yaslandı. Görünen oydu ki, ödemeyi yapar yapmaz şapkada kaybolan bir tavşan gibi yok olmamı umuyordu.

Birkaç parça kâğıt, pahalı bir dolma kalem ve bugünün katlanmış *Chicago Tribune* gazetesi dışında masası neredeyse boştu. Bir de küçük bir tahta kaidenin üstünde oturan eski bir beyzbol topu vardı; Magic Marker kalemle aceleyle karalanmış, ismi okunmayan ve şimdilerde emekli olan bir oyuncunun adı yazılıydı.

On saniyelik huzursuz sessizliğin ardından Edwards konuştu. "Üzerinde anlaştığımız ödemenin tamamını almanın adil olacağını düşündük. Karşılaştığımız... problemlere rağmen."

"Çok cömertsiniz," dedim.

"Ama şimdi her şey geçmişte kaldı. Burada oturup bu işi sensiz de yapabileceğimizi söylemeyeceğim. Adamımızı yakalamaya yardım ettin ve bu aynen yapacağını söylediğin şeydi."

"Bu doğru. Tüm çabalarınıza rağmen onu yakaladım."

Bu, beni yanlış yorumlaması için ona pek fazla seçenek bırakmadı ve bu konuda beni hayal kırıklığına uğratmadı. "Hadi ama Blake," dedi, yüzündeki sırıtış hâlâ yerindeydi. "Bu adil değil. Kuralına göre oynamak zorunda olduğumuzu sen de biliyorsun. Biz sadece senin yaptığın gibi kuralları bozma lüksüne sahip değiliz. Bu istediğimiz sonucu elde etmemizi sağlasa bile." Konuşmaya devam etti ve yüz ifadesini bir dakika boyunca daha korudu; sessizliği doldurmak için konuşuyordu. Duymazdan gelerek arkasındaki gri öğleden sonrası gökyüzüne baktım. Bulutlar kar yağışına gebeydi. Hava durumu tahminleri iyi iş çıkarmıştı. Edwards, kurallar dahilinde çalışmayla ilgili konuşacak başka bir şey bulamadığında, tekrar ona bakarak gazeteyi işaret ettim. Manşet, tekrar seçilen valinin son safhada bir kansere yakalandığını duyuruyordu. Alt manşet ise Beyaz Saray'ın Adalet Bakanlığı'nın ödeneğini artırmayı oyladığıydı.

"Sanırım seçim sezonu çok iyi geçti," dedim.

Gazeteye bakıp omuzlarını silkti. "Sanırım öyle de denebilir. İbre sonunda bizim tarafımıza dönmüş gibi gözüküyor."

"Nasıl yani?"

"Yani, emniyet güçlerine yapılan harcamalar elbette ki. Demek istediğim gerçek emniyet harcamaları, bu terör zırvalıkları değil. Son on yılda, tüm para Pakistan'daki mağaralarda gizlenen cihatçı çatlaklar için kullanıldı. Bu arada, gözlerimizi kendi ülkemizden kaçırdık. Ülke cehenneme doğru sürükleniyor."

Konuşma şekli şimdi biraz önceki samimiyetsiz tondan

farklıydı. Sesi güvenli, otoriter ve ayakları yere basar şekildeydi.

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?" diye sordum.

Sırıtışı genişledi ve bu kez oldukça hakiki gözüktü. "Bundan nasıl şüphe edebilirsin? Wardell'e bak, sadece bir adamın yapabileceği şeylere."

"Wardell'e bak," diyerek yavaş bir şekilde tekrarladım, sanki bunu ilk kez düşünüyormuşum gibi.

"Doksanların başından beri, yerel ve eyalet polisleri, savcılar, Büro gibi gerçek emniyet harcamaları için ayrılan bütçenin ciddi oranda kısıtlandığını gördük. Şimdi daha iyi bilmesi gereken birçok insan bunun iyi olduğunu düşünüyor. Hem neden olmasın? Suç oranları düşük. 1991'den beri düşüyor. Berlin Duvarı yıkıldıktan sonra askeri harcamalardaki kesintinin tartışma konusu olması gibi.

"Barış temettüsü mü?"

"Aynen." Edwards keyifli bir şekilde bana işaret etti. Sadece rahat bir noktada olmadığını fark ettim. Bu bir çeşit dini şevkti. "Güzel, bu daha çok... daha çok 'güvenlik temettüsü,' sanırım. Suç oranı düşüyor, bu nedenle çok fazla polise ihtiyacımız yok, bu nedenle para neden okullara, hastanelere, vergi kesintilerine ve geri kalan şeylere harcanmasın."

"Kulağa mantıklı geliyor."

"Hayır." Masaya vurarak kelimeyi neredeyse bağırarak söylemişti.

"Hayır mı?"

"Hayır. Çünkü hiç kimse şunu düşünmüyor gibi görünüyor, Blake: *Ya bir azalma değilse bu?* Ya suç oranlarındaki azalma sadece bir görüntüyse?"

Onun söylediklerine konsantre oluyormuş gibi kaşlarımı çattım. "Ani bir yükselişten endişeleniyorsun, bu savunmasız yakalanmak olurdu."

Edwards başıyla şiddetli bir şekilde onayladı. Eğer aniden çabuk kavrayan bir dinleyiciye dönüştüğüme dair şüpheleri varsa da, bunu belli etmedi. "Aynen. Belirtilere dikkat et, Blake. Ekonomi berbat. İşsizlik artıyor. Lanet olası bir tehlike yanı başımızda. Doğru tarzda bir kıvılcımla tüm ülke alevler içinde kalır ve bizim bunu söndürmek için elimizde personel olmayacak."

"Nereye vardığını anlıyorum. Demek istediğim, bütün ülke olarak bir uyandırma çağrısına ihtiyacımız vardı."

"Bingo."

"Ve bu çağrıyı yapmak için Caleb Wardell'in mükemmel bir aday olduğuna karar verdin."

Bir saniyeliğine Edwards'ın ağzı yarı açık kaldı, olumlu şekilde onaylamaya hazırlanıyordu. Basit bir şekilde, "Ne?" demeden önce, ağzı başka kelimeler söylemek için bükülmüştü.

Sandalyede öne doğru eğildim ve dirseklerimi masaya koydum. "Seni hafife almıştım, Edwards. Olay üzerinde çalışırken, bunun arkasında Donaldson'un olduğunu düşünmüştüm."

Edwards şaşkın şekilde gülümsemeye çalıştı. Ama gözleri görüntüsüyle eşleşmiyordu.

Devam ettim. "Başından beri, başka şeylerin döndüğünü biliyordum. Sadece çözmem biraz zaman aldı. Bu biraz Wardell'in rastgele işlediği cinayetlerle örtbas edilmesi yüzündendi; biraz da başından beri lanet olası bir çılgınlık olmasıydı."

"Ben... Ben..."

"Kurbanların oluşturduğu örüntüyü görmeye çalışıyordum. *Tahmin edilebilir* kurbanların örüntüsünü. Bunun bana olayların ardındaki gerekçeyi vereceğini düşündüm. Eğer birilerinin Wardell'in seçeceğini bildiği bir hedefi belirleyebilirsem, bu bana gerekçeyi, gerekçe de bana işin arkasındaki beyni verecekti. Ama bu, orada olmayan şeyleri aratıp daireler çizdirdi. Ve sonra olaya yanlış şekilde baktığımı fark ettim: Wardell belirli kişileri öldürmesi için değil, *herhangi* birini öldürmesi için serbest bırakılmıştı. Bunu görmemi sağlayan Banner idi. Tam olarak kimi öldüreceğini tahmin etmek imkânsızdı. Birinin tahmin *edebileceği* tek şey, Wardell'in cinayet işleyeceği ve bunu, medya kitlelerinin dikkatini çekecek şekilde yapacağıydı."

"Şimdi, bir saniye bekle, Blake."

"Eğilimi tersine çevirmek istedin. Harcamalardaki azalma. Lobicilik yapıyordun, ama bu çok yavaştı. Hafifçe dürtmeye ihtiyacın vardı. Büyük bir medya olayı, tam da seçim zamanında, bunu uçurumun kenarından itecekti. Tıpkı otuzlarda Hoover'ın, Dillinger ve Lindbergh'in kaçırılma olayını Suçla Mücadeleyi haklı göstermek için kullanması gibi. Markow'un adam kaçırması ve esrarengiz bir şekilde yanlış giden fidye bırakma olayı, onu da sen yaptın, değil mi?"

Soluklanmak için durup Edwards'ın bir şeyler söylemesini, onaylamasını ya da daha çok inkâr etmesini bekledim. Oturup sadece bana baktı. Yağcı sırıtışı sonunda suratından silinmişti. Tüm kartlarımı oynayarak onu sarsmaya karar verdim. Çok bir şey değildi. Sadece iki kelime.

"Martin Bryce," dedim.

İşe yaradı. Sanki elektrik yüklü bir telle metal dirseklikliere dokunmuşum gibi sandalyesinden geri çekildi. Dudaklarını ıslatarak ağzını açtı, ama hiçbir ses çıkmadı.

"Evet, Bryce'ı biliyorum," diye devam ettim. "Ya da 'John Edgar', son zamanlarda onu çağırdığın gibi. Korakovski'ye yaklaşıp hangi araca nasıl pusu kurulacağını söyleyen Bryce'tı. Sonra, Korakovski'nin adamlarının vuracağı araca Wardell'in nakil olması için Paul Summers'a rüşvet verdi. Sonraysa izlerini silmek için Summers'ı öldürdü. İtiraf etmeliyim ki iyi bir plandı. Hiç kimsenin aklına, Caleb Wardell'in kaçışının zamanlamasını sorgulamak asla gelmedi, çünkü dışarıdan tamamen tesadüfi gözüküyordu."

Edwards inkâr etmeyi bıraktı. Tamamen şaşkın görünüyordu. "Sen nasıl..."

"Olabilmesi için tek yol buydu," dedim. "Bryce orada, Fort Dodge'da ve Nebraska'daydı. Hatcher'ın evindeydi. Her zaman benim bir adım, görev timinin de iki adım önündeydi. Bu da Wardell'i serbest bıraktıktan sonra onu takip etmenin bir yolunu bulduğun anlamına geliyor. Kıyafetlerindeki bir şey işe yaramazdı, çünkü onlardan kurtulacağını biliyordun, bu nedenle bahse girerim tüfeğine dinleme cihazı yerleştirmiştin. Nasıl gidiyorum?"

Edwards hiçbir şey söylemedi. Söylemek zorunda değildi. Gözleri her şeyi anlatıyordu.

Devam ettim. "Bu sayede iki tarafa da çalışan sahte bir ajanın vardı. Senin için Wardell'i takip ediyordu, ama yardıma ihtiyacı olduğunda bunu sağlıyordu; sahte kırmızı kamyonet hilesi ya da Hatcher'ı görüş alanına koymak gibi. Çok kısa zamanda çok fazla ilerlediğimi fark ettiğinde, Cairo'daki motelin park yerinde karşılaştığım gasp girişimini de onun ayarladığını tahmin ediyorum.

Bu adam FBI'da görevli değil, ancak yine de soruşturmanın içinden bilgilere sahip. Görev timinin içinde özgürce dolaşabiliyor, tüm gerçek ajanları kandırmak için yeterince iyi bir görünüşü, ilgisi ve kimliği var. Bu nasıl mümkün olabilir? Çünkü hiç sahte değil. O tıpatıp gerçeği. Dediğim gibi: Olayların olabilmesi için tek yol.

Hastanede düşünmek için çok zamanım oldu ve hep şu sonuca gelip durdum. Sistemde nasıl gözükmedi? Banner'dan benim için Büro'da son on yılda ölen tüm erkek ajanların kimlik resimlerini bulmasını istemiştim. Bunların bir kısmı görev sırasında ölmüştü, ama onlara bakarak çok zaman harcamadım. İşle ilgisi olmadan ölenlerle ilgileniyordum. Tüm Birleşik Devletler'de bu dönemde, buna uyan kişilerin sayısı iki düzineden azdı. Yüzlerine gerçekten odaklanabileceğim kadar az sayıdalardı. Aradığımı bulmam fazla uzun sürmedi. Biraz daha fazla saçı ve kontakt lensleri vardı, ama bir hata yoktu: Üç yıl önce San Diego'da bir trafik kazasında ölmüş olması gereken Martin Bryce, her nasılsa iki hafta önce John Edgar olarak ortaya çıkmıştı. Diş kayıtları farklıydı, ama eğer sahte bir FBI kimliği alabiliyorsanız, diş kayıtları çantada keklikti. Biraz daha eşeledik ve tahmin et ne çıktı? Vitali Korakovski'yle ikinizi de temasa geçiren Organize Suçlar'da çalıştığında, Bryce senin ekibine atanmıştı. Tamamen tesadüf. Kaç tane daha John Edgard'ın var, Edwards? Sahnenin arkasında çalışan kaç tane hayalet ajan?"

Edwards kendini toparlamayı başarmıştı. Konuştuğunda ses tonu, pencerenin dışındaki bulutlar kadar karanlık ve doluydu. "Martin Bryce senden on tane ederdi, seni Tanrı'nın belası paralı asker. Kendine bir bak, oturmuş

bizim gibi adamları yargılıyorsun. Sen kimsin ki? Martin Bryce bir vatansever, daha büyük bir iyilik için her şeyini feda eden bir adamdı."

"Neden daha büyük iyilik hakkında konuşan insanlar genelde bir düzine insanı öldürmüş olurlar ki?"

"Biz yapılması gerekeni yaptık. Bu ülke—"

"Bu ülke yeterince manyağa sahip. Sadece insanları korkutmak, gündemine uygun bir histeri yaratmak için en kötülerden birini saldın. Bir düzine masum—"

"Hayatlar kurtarılacak—"

"Bir düzine masum insan," diye tekrarladım, "kadın, erkek, çocuk; sen bunun lanet halkla ilişkiler kampanyanı yapmak için iyi bir yol olduğunu düşündüğünden öldü."

Neredeyse masanın üzerinde kafa tokuşturuyorduk. Edwards cevap vermek için ağzını açtı, ama sonra kafasını sallayıp sandalyesine çökerek oturdu. Yüzündeki sırıtış yavaşça geri geldi. Wardell'in bıçağının yaptığından daha kötü hissettiren bir şey, midemin bükülmesine sebep oldu.

"Ne yani?" dedi. "Elinde hiçbir şey yok. Tüm bunları Martin Bryce ile bağdaştıracak hiçbir şey yok. O, üç yıl öncesinde trajik bir kazada öldü. Dosyasındaki diş kayıtlarının Hatcher'ın evinden çıkarılan cesetle eşleşmeyeceğini zaten biliyorsun. Sahip olduğun tek şey çılgın komplo teorin. Hiç kimse seni dinlemeyecek. Mahkemede herkes gülecek."

Ayaklarım üzerinde durdum ve yüzündeki sırıtış solmaya başlayana kadar ona baktım.

"Bu doğru olurdu," dedim. "Bir şey hariç." Montuma uzanıp içinden bir parça katlanmış kâğıt çıkardım ve Edwards'ın masasının üzerine fırlattım. Önce kâğıda, sonra

da bana baktı. Dikkatlice kâğıda uzanıp onu eline aldı ve açtı.

"Bu da ne böyle?"

"Bir adres." Okumasına izin verip, gözlerindeki tanımayı gördüm. "Bryce'ın tam burada, Chicago'daki adresi. Batı yirmi birinci caddedeki asansörsüz apartmanın ikinci katı. En iyi mahallelerden biri değil, ama operasyon merkezi için iyi sayılır."

Edwards'ın gözleri kısıldı. "Saçmalık. Blöf yapıyorsun."

"Yapmadığımı biliyorsun," dedim. Gülümsedim ve pişman olmuş gibi kafamı salladım. "Bu hayatımı sürdürmek için yaptığım şey, Edwards. İnsanları buluyorum. İki defadan fazla ölmüş insanlar olsalar bile."

Edwards gözlerini bana dikti. Sanki bunu yapmak tüm problemleri uzaklaştıracakmış gibi, kâğıdı sağ eliyle buruşturup masaya düşürdü.

"Bryce metodik bir düşünürdü," diye devam ettim. "Sanırım öyle olmak zorundaydı. Planları, notları, tarifleri tuttu; hatta bir günlüğü bile vardı."

Edwards blöf yaptığımı umarak bir şeyler söylemek için gözlerimi inceliyordu. Alnından terler boncuk boncuk akıyordu. "Yalan söylüyorsun," dedi. "Telefon görüşmesi yok, yazılı hiçbir şey yok; kural buydu. Bryce bunun kural olduğunu biliyordu."

"Belki Bryce bunun güvenli olduğunu düşünmüştü. Kimse varlığını bilmiyordu, bu nedenle kimse evini aramaya gitmezdi." Omuzlarımı silkip, elinin masasındaki çekmeceye gittiğini far etmemiş gibi davrandım. "Yine de bunun bir şey olduğunu düşünmüyorum. Notlar tamam

da, detaylı bir günlük tutmak mı?" Etki etmesi için duraksadım ve yavaşça kafamı salladım. "Bir sigorta poliçesi. Eğer işler karışırsa, onu kurtların önüne atmana karşı."

Edwards yutkundu. "Eğer bu doğru olsaydı, eğer elinde bir şey olsaydı, benimle konuşuyor olmazdın."

"Bu bir iyilik. Senin için değil, Banner için. Hâlâ Büroya inanıyor. Böyle bir skandalın yapabilecekleriyle başa çıkamaz. Banner, burada olmamın tek sebebi: Sana bir şans vermek."

Edwards bunu sindirdi ve gözle görülür şekilde irkildi. "Bir seçim mi? Demek istediğin..."

"Bunun acısız olduğunu söylüyorlar."

Bir karara varmış gibi başını salladı. Sonra sağ eli masasındaki üst çekmeceyi çekip açtı. Silahını çekip bana doğrultmadan önce masanın öbür tarafına geçmiştim bile. Büro tarafından verilen standart bir Glock 23 değildi, ama daha küçük ve daha kompakt bir Glock 27'ydi: Bu, Edwards'ın yedek parçasıydı. Silahı iki elimle kavrayıp aşağı doğru çekmeye başladım. Edwards mücadele edip sol eliyle beni itmeye çalıştı, ama sıkıca tuttum. Sonra tetiğe basmayı denedi, ama tetiği çekeceği eline çok fazla baskı yapıyordum. Caleb Wardell'den sonra bu adamın hakkından gelmek, vanilyalı pudingle güreşmek kadar zorluydu.

Silahı unutup bana baktı, bileğini kırana kadar durmayacağımı fark ettiği için gözleri büyümüştü. Mücadele etmeyi bıraktığında, silahı ondan alarak geri çekildim. Bryce'ın adresinin olduğu buruşmuş kâğıdı alıp kapıya yürüdüm. Arkamı döndüğümde, Edwards bileğini tutmuş beni izliyordu. Gözlerinde yalvaran bir bakış vardı.

Gözlerimi ondan ayırmadan, silahın tutuş yerini ve

namlusunu silmek için gömleğimin kolunu kullandım, sonra bir dizimin üstünde eğilip Glock'u halıya bıraktım. Kapıyı açıp koridora adım attıktan sonra, kapıyı yavaşça arkamdan çekip dikkatlice kapatırken kapı kolunu silmeyi de ihmal etmedim.

Saatime göre, onuncu kattaki güvenlik kameralarından kaçınarak Paxon'un önerdiği yolu kullanıp kaldırıma varmak dört dakika on sekiz saniyemi almıştı. Paxon'un kendisi ziyaretimi hatırlamayacaktı. Edwards'ı ziyaretimle ilgili uyaran çağrı aslında resepsiyondan gelmemişti. Programına göre, Edwards tamamen yalnızdı.

Yüksek metal çitlere vardığımda arkamı dönüp Batı Roosevelt yolundaki binanın onuncu katına baktım ve Edwards'ın penceresinin olduğu yere gelene kadar saydım. Edwards'ın camda gözükerek, parlak, kül yüzüyle aşağı bana bakması için bekledim ama asla gelmedi. Ve sonra bir şey görmek imkânsız oldu, çünkü cam kırmızıya döndü. Trafiğin sesinin üzerinden güçlükle duyulabilen küçük ve önemsiz pat diye bir ses duyulmuştu sadece.

Rapid City'i düşündüm. Mavi yağmurluklu küçük kızı düşündüm. Sonra dönüp uzaklaştım.

SON SÖZ

Yirmi dakika sonra Banner ile FBI binasından birkaç blok ötede Addams Parkı'na bakan isimsiz bir kafede buluştum.

Saatime baktım ve henüz onu bulup bulmadıklarını merak ettim. Karşılaşmamızın süresini zihnimden geçirerek herhangi bir parmak izi ya da beni olaya bağlayan başka herhangi bir şey bırakmadığımdan emin oldum. Sadece kendi silahı ve kendi parmak izleriyle Edwards'ın yalnız olduğu düşünülünce, bunun bir intihar olduğu açık ve net bir şekilde belirlenebilirdi. Duble espressomdan bir yudum aldım. Banner bir şey sipariş etmemişti.

"Kendini mi öldürdü?" diye sordu, ses tonu soğuktu.

"Evet."

"Bunu yapacağını biliyordun, değil mi?"

"Bence sen de biliyordun."

Gözleri masanın üstüne kaydı. "Sana inananacağını nasıl biliyordun?"

Geçen geceyi tekrar düşündüm. Batı yirmi birinci bloktaki apartman, bir rahibenin küçük siyah kitabı kadar boştu.

Yazılı hiçbir şey bulundurmama konusunda Bryce sözünün eriydi. Hatta hiçbir şey bulundurmama konusunda.

"Bu tipleri iyi bilirim. Edwards kimseye gerçekten güvenmezdi. Bryce'a bile. Bu yüzden de Bryce'ın dairesini bulduğumu öğrendiği an hikâyeye inandı."

"Elimizde onunla ilgili hiçbir şey yoktu," dedi Banner sessizce.

"Eğer bu seni daha iyi hissettirecekse, itiraf etti."

"Sanırım hissettirmeli."

"Doğru şeyi yaptık," dedim. "Kurallar dahilinde onu yakalamanın bir yolu yoktu."

Banner titredi ve kollarını etrafında doladı; bakışlarımdan kaçınarak, onun yerine caddeye doğru bakıyordu.

"Bu onların düşündüğü şey," dedi bir dakika sonra. "Edward ve Bryce'ın. Doğru şeyi yapmak için kuralları yıkmak zorunda olduklarını düşündüler. Bizi farklı kılan şey ne?"

Kahveden bir yudum daha aldım. "Belki de değiliz."

Bana döndü ve hiçbir şey söylemedi.

"Banner, eğer az önce yaptığımız şey yüzünden suçluluk içinde debelenmek istiyorsan, nasıl istersen öyle yap. Edward ve Bryce, masum insanları öldüreceği belli olan bir seri katili serbest bıraktı. Biz masum insanları öldürmedik. Bunun için kendini muazzam hissetmemelisin, ama bu bence önemli türden bir fark, değil mi?"

"Üzgünüm Blake. Bu..." Kafasını sallayıp tekrar uzaklara baktı ve sesini alçalttı. "Kahretsin. Ben Büro'ya bunun için katılmadım."

"Öyleyse unut gitsin. Devam et. Bu, artık yapıldı. Yap-

tığın şeye geri dön: Kötü adamları yakalamaya. Bunda iyisin. İlk kadın direktör, hatırladın mı?"

Üzgün şekilde gülümsedi ve kafasını salladı. "Wardell'i hallettiğim için Donaldson beni gerçekte kovamaz, ama olayları ele alma şeklimden de memnun değil. Artık istediğim şekilde bir terfi almaya uygun değilim. Geleceğimde bir sürü çok iyi ücretli halkla ilişkiler işi var ve hepsi bu."

"Üzgünüm."

"Üzülme. Önemli olduğunu düşündüğüm şeyler artık o kadar da önemli gelmiyor."

"Annie nasıl?"

"Dayanıyor. Düşünüyor."

"Sevindim. Geçmiş olsun kartı için teşekkür ettiğimi söyle."

Onaylar şekilde başını salladı. "Peki ya sen?"

"Ayrılıyorum. Dikişlerin iyileşmesi için bir süreliğine sıcak bir yerlere gitmeyi düşünüyorum. Sonrasında hep yaptığım işe geri döneceğim."

"Bulunmak istemeyen insanları bulmak."

"Eğer kartvizitim olsaydı, aynen bu yazardı."

Masanın üzerinden eğilerek dudaklarımdan beni öptü. Uzun ve arayış dolu bir öpücüktü. Karşılık vermek için fazla iknaya ihtiyacım yoktu. Bir dakika sonra öpüşmeyi bırakarak geri çekildi ve gözlerini açıp benimkilere baktı. Bana daha önce hiç böyle bakmamıştı. Sanki gözlerimde daha önce fark etmediği bir şey görüyor gibiydi. Ya da kabul etmek istememişti.

"Hoşça kal, Blake. Lütfen geri gelme."

Bir süre ona bakmaya devam ederek başımı evet anla-

mında salladım. Kahve fincanımın altına beş dolar sıkıştırıp kalktım. Banner ayrıldığımı izlemeden, dümdüz önüne bakıyordu. Cam kapıyı açıp Batı Onbeşinci Cadde'ye adım attım. Meteoroloğun tahmin ettiği gibi kar yağmaya başlamıştı. Daha sıcak diyarları düşündüm, ceketimin önünü kapattım ve yürüyüp gittim.

Teşekkür

Kapakta yalnızca bir isim olmasına rağmen, kitap daha çok bir takım çalışması gibi. Aşağıdaki insanlar olmadan var olmayacak bu roman için onlara minnettarım.

İlk ve en önemlisi, zeki önerileri ve durmak bilmeyen desteği için LBA'daki eski temsilcim Thomas Stofer. Yeni temsilcim, büyük bir fırsatı adı bilinmeyen bir yazara verdiği için, yine LBA'dan efsanevi Luigi Bonomi. İlk günden beri kitaba karşı çok hevesli ve pozitif oldukları için muhteşem ve yetenekli editörüm Jemima Forrester ile Orion'daki tüm ekip. İlk taslağı okuyan ve yardımsever şekilde önerilerde bulunan herkes, özellikle James Stansfield ve Mary Hays. Sonuncu ama bir o kadar önemlisi, kitaba onlardan daha fazla vakit ayırdığımda şikâyet etmeden bana destek oldukları için harika eşim Laura ve üç çocuğumuza teşekkür ederim.